Prolog

Fata simţi în somn cum cineva o zgâlţâie, încercând să o trezească. Deschise ochii şi o văzu pe mama stând deasupra ei.

— Kate, spuse ea cu o voce joasă şi temătoare, ascultă-mă cu atenţie. Trebuie să faci ceva pentru mine. Vreau să ai grijă de fratele şi de sora ta. Înţelegi ce-ţi spun? Vreau să ai grijă de Michael şi de Emma.

— Ce? …

— Nu am timp să-ţi explic. Promite-mi că o să ai grijă de ei.

— Dar…

— Of, Kate, te rog! Pur şi simplu promite-mi!

— Îţi… îţi promit.

Era Ajunul Crăciunului. Ninsese toată ziua. Fiind cea mai mare dintre fraţii ei, lui Kate i s-a dat voie să stea trează până mai târziu. Asta însemna că, mult după ce vocile colindătorilor amuţiseră, ea încă mai stătea cu părinţii ei lângă şemineu, savurând cu toţii câte o ciocolată caldă, în timp ce făceau schimb de cadouri (fraţii ei mai mici urmau să le primească de dimineaţă), ceea ce o făcea să se simtă foarte matură pentru cei patru ani ai ei. Mama îi dădu tatălui o carte mică şi groasă, destul de veche şi jerpelită, dar care părea să îl bucure foarte mult. La rândul lui, el îi dărui ei un lanţ de aur cu medalion. În medalion era o poză cu cei trei copii: Kate, Michael, care avea doi ani, şi Emma, care era doar un bebeluş. În cele din urmă, ora de culcare o găsi pe Kate stând trează în întunericul camerei ei, băgată sub pătură la căldură, fericită, întrebându-se cum ar mai putea adormi. I se păru că nu trecuse decât o clipă când simţi cum cineva o zgâlţâia, încercând cu disperare să o trezească.

Uşa de la cameră fusese lăsată deschisă, iar în lumina care pătrundea din hol, o privi pe mama ei desfăcându-şi medalionul de la gât, aplecându-se şi prinzându-l la gâtul fetei. Kate simţi atingerea fină a părului mamei, inhală aroma de turtă dulce pe care aceasta o pregătise în acea după-amiază şi care îi rămăsese impregnată în piele. Şi apoi simţi cum i se prelinge ceva umed pe obraz şi îşi dădu seama că mama ei plângea.

— Ţine minte că eu şi tatăl tău te iubim foarte mult. Şi vom fi din nou împreună. Promit.

Fetei îi bătea inima să-i sară din piept şi, pe când deschise gura încercând să întrebe ce se întâmpla, silueta unui bărbat

apăru în uşă. Lumina îi bătea din spate, în aşa fel încât Kate nu putu să-i vadă faţa, dar observă că bărbatul era înalt, slab, purta o haină lungă şi ceea ce părea să fie o pălărie foarte mototolită.

— E timpul, spuse el.

Vocea şi imaginea bărbatului înalt care stătea în uşă aveau să o bântuie pe Kate timp de mulţi ani, cu atât mai mult cu cât aceasta era ultima oară când îşi vedea mama, ultima dată când familia ei era împreună. În momentul următor, bărbatul spuse ceva ce Kate nu putu auzi, iar fata se simţi ca şi cum cineva i-ar fi învăluit mintea într-o ceaţă groasă, împiedicând imaginea bărbatului din uşă, a luminii, a mamei, să ajungă la ea.

Femeia luă în braţe copilul adormit, învelindu-l în pături, şi-l urmă pe bărbat, coborând scările, trecând pe lângă camera de zi, unde încă mai ardea focul în şemineu, şi ieşind din casă în frig şi întuneric.

Dacă ar fi fost trează, fata l-ar fi văzut pe tatăl ei stând în ninsoare, lângă o maşină neagră şi veche, cu sora şi fratele ei înfăşuraţi în pături şi dormind la el în braţe. Bărbatul cel înalt deschise uşa din spate, iar tatăl copiilor îşi puse povara din braţe pe banchetă; apoi se întoarse, o luă pe Kate din braţele mamei şi o aşeză lângă fratele şi sora ei. Bărbatul cel înalt închise uşa de la maşină fără a face prea mult zgomot.

— Eşti sigur? întrebă femeia. Eşti sigur că aceasta este singura cale?

Bărbatul cel înalt se aşeză în lumina unei lămpi de stradă şi deveni vizibil pe de-a-ntregul pentru prima oară. Pentru un trecător oarecare, felul în care arăta nu ar fi inspirat prea multă încredere. Haina îi era peticită pe alocuri cu materiale de diferite culori şi era deşirată la mâneci, pe dedesubt purta un costum vechi de tweed, în diferite culori, căruia îi lipsea un nasture, cămaşa albă îi era pătată de cerneală şi de tutun, şi, poate cel mai curios lucru, cravata nu-i era înnodată doar o dată, ci de două ori, ca şi cum ar fi uitat că a legat-o prima oară şi, în loc să se uite şi să verifice, o legase pur şi simplu din nou. Părul său alb se iţea zburlit pe alocuri de sub pălărie, iar sprâncenele i se înălţau de pe frunte ca două coarne mari şi ninse, atârnând peste o pereche de ochelari cu ramă groasă, strâmbă şi peticită. Pe scurt, arăta ca şi cum s-ar fi îmbrăcat în mijlocul unei furtuni şi, fiind de părere că încă arată mult prea prezentabil, s-ar fi aruncat pe scări pentru a îndrepta lucrurile.

Dar când îl priveai în ochi, totul se schimba. Aceştia nu reflectau lumina, ci doar o emanau pe a lor, lucind puternic în noaptea îmbrăcată în zăpadă. Privirea lui trăda neobişnuit de multă energie, bunătate şi înţelegere, într-atât încât uitai cu desăvârşire de petele de tutun şi de cerneală de pe cămaşă, de ochelarii peticiţi sau de cravata cu două noduri. Când îl priveai în ochi, parcă te aflai în prezenţa înţelepciunii adevărate.

— Prieteni, am ştiut cu toţii că acest moment va sosi.

— Dar ce s-a schimbat? întrebă tatăl copiilor. Nu s-a mai întâmplat nimic de la povestea din Cambridge Falls! Iar asta a fost acum cinci ani! Ceva trebuie să se fi întâmplat!

Bătrânul suspină şi spuse:

— Mai devreme în seara aceasta am fost să-l văd pe Devon Meclay.

— Doar nu este… nu poate fi…

— Mă tem că este. Şi din moment ce nu putem şti ce le-a spus înainte să moară, trebuie să presupunem ce-i mai rău. Trebuie să pornim de la premisa că le-a spus despre copii.

Pentru câteva minute, nimeni nu zise nimic. Femeia începuse să plângă în hohote, fără a mai încerca să se abţină.

— I-am spus lui Kate că vom fi din nou împreună. Am minţit-o.

— Draga mea…

— Nu se va opri până când nu-i va găsi! Nu vor fi niciodată în siguranţă!

— Ai dreptate, spuse bătrânul cu o voce domoală. El nu se va opri niciodată.

Nu părea a fi nevoie de vreo lămurire suplimentară pentru a şti despre cine era vorba atunci când se refereau la „el “.

— Dar există o cale. Cea pe care am bănuit-o dintotdeauna una. Copiii trebuie să crească, să-şi îndeplinească destinul de a…

Dar bătrânul se opri înainte să-şi termine ideea. Bărbatul şi femeia se întoarseră şi se uitară îndărăt. La marginea străzii, trei siluete întunecate, îmbrăcate în haine lungi şi negre, îi priveau. Nu se mai mişca nimic, parcă totul încremenise în loc; până şi fulgii de zăpadă păreau să fi încremenit în aer, nemaiatingând pământul.

— Sunt aici, spuse bătrânul. Vor veni după copii. Voi trebuie să dispăreţi. Vă voi găsi eu.

Înainte să poată reacţiona cei doi, bătrânul deschise uşa de la

maşină şi se aşeză la volan. Cele trei siluete înaintau. Bărbatul şi femeia fugeau spre casă, în timp ce motorul se trezi la viaţă cu un huruit asurzitor. Pentru o clipă, roţile se învârtiră în gol în zăpadă; apoi maşina prinse a se mişca şi demară. Siluetele începură să alerge, trecând pe lângă bărbat şi femeie fără a le arunca măcar o privire, concentrându-şi atenţia doar asupra maşinii care se îndepărta pe strada înzăpezită.

Bărbatul cu păr alb conducea ţinând volanul strâns cu ambele mâini. Din fericire era târziu, afară ninsese şi mai era şi Ajunul Crăciunului, aşa că pe străzi nu erau alte maşini care să-l încetinească. Dar oricât de repede ar fi condus bărbatul, siluetele întunecate se apropiau mai mult cu fiecare moment. Alergau cu o graţie sinistră, fără a face zgomot; un pas al lor acoperea mai mulţi metri, iar hainele negre şi lungi se ridicau în urma lor ca nişte aripi mari şi negre. Luând o curbă, maşina se izbi de o dubiţă parcată, iar două dintre siluete săriră mult în sus, prinzându-se apoi de casele de pe stradă şi continuând să meargă pe ele. Bărbatul se uită în oglinda retrovizoare şi-şi văzu urmăritorii căţărându-se pe case ca nişte gargui treziţi la viaţă.

Nu părea surprins de ce se întâmpla, în schimb apăsă acceleraţia la pământ.

Maşina traversă în viteză o piaţă, trecând în trombă pe lângă un grup de oameni care ieşeau de la biserică la miezul nopţii. Ajunsese în partea veche a oraşului şi înaintă zgâlţâindu-se pe strada pavată cu piatră cubică. Pe bancheta din spate, copiii încă mai dormeau. Una din siluete sări de pe o clădire şi aterizâ greoi şi zgomotos pe acoperişul maşinii. În clipa următoare o mână palidă pătrunse prin acoperişul maşinii şi începu să tragă de el ca şi cum ar fi deschis o conservă. Un al doilea atacator prinse maşina din spate şi-şi propti călcâiele în pământ, făcând gropi în pavajul vechi de un secol.

— Mai avem puţin, spuse bărbatul în şoaptă, încă puţin.

Intrară într-un parc plin de zăpadă şi gol de orice suflare, cu maşina patinând pe pământul îngheţat. Drept în faţă se întrezărea linia întunecată a râului. În clipa următoare, totul păru că se întâmplă deodată: bătrânul ambală motorul, ultima dintre siluete se prinse de uşa maşinii, iar acoperişul fu dat la o parte într-atât încât aerul rece al nopţii se revărsă înăuntru; poate că singurul lucru care rămăsese neschimbat erau copiii, care dormeau în continuare, fără a reacţiona la ce se întâmpla

în jurul lor. Apoi maşina ricoşă dintr-o ridicătură în pământ şi zbură peste râu.

Nu atinse apa nici pentru o clipă. În ultimul moment, pur şi simplu dispăru, lăsând în urmă cele trei siluete care se luptau cu apa râului, stropind în jurul lor.

O clipă mai târziu şi trei sute de kilometri mai la nord, maşina, de altfel fără nicio zgârietură pe ea, opri în faţa unei clădiri mari din piatră. Se vedea că sosirea ei era aşteptată, întrucât o femeie scundă, cu haine închise la culoare coborî repede scările pentru a-i întâmpina pe pasageri.

Ea şi bătrânul luară copiii şi-i duseră în casă. Urcară la ultimul etaj, apoi merseră pe un coridor lung, decorat cu ghirlande şi beteală. Trecură pe lângă un număr mare de camere în care dormeau copii. Intrară în ultima cameră. Aceasta era goală, cu excepţia a două paturi normale şi unul pentru bebeluşi.

Călugăriţa – numele ei era sora Agatha – ducea în braţe băiatul şi fetiţa mai mică. Puse băiatul într-unul din paturile normale şi fetiţa în pătuţul ei. Niciunul nu se trezi. Bătrânul o puse pe Kate în patul rămas liber. O înveli cu pătura până sub barbă.

— Bieţii de ei, spuse sora Agatha.

— Intr-adevăr. Şi atât de multe lucruri depind de ei!

— Crezi că vor fi în siguranţă aici?

— Atât de în siguranţă pe cât este posibil. El va încerca să îi găsească. Asta este sigur. Dar singurii oameni în viaţă care ştiu că sunt aici suntem tu şi eu.

— Cum o să-i cheme? Vor avea nevoie de un nume de familie.

— Ce zici de… P, spuse bătrânul după ce se gândi o clipă la asta.

— Pur şi simplu P?

— Pur şi simplu P.

— Dar ce facem cu fata cea mare? Ea-şi va aminti adevăratul ei nume de familie.

— Voi avea grijă să nu se întâmple asta.

— E greu de crezut că asta chiar se întâmplă cu adevărat, e greu de crezut…

Sora se uită la bărbat şi-l întrebă:

— Nu vrei să rămâi puţin? Am făcut focul jos şi a mai rămas ceva din berea călugărilor. Până la urmă, este Crăciunul.

— Sună foarte tentant. Din păcate, trebuie să văd ce s-a

întâmplat cu părinţii copiilor.

Femeia suspină şi spuse:

— Of, Doamne, deci chiar a început…

Apoi femeia ieşi în hol.

Bătrânul o urmă până în uşă, apoi se opri şi se întoarse către cei trei copii, care dormeau în continuare. Îşi ridică mâna ca şi cum ar fi vrut să-i binecuvânteze, le spuse în şoaptă: „Până data viitoare…” şi ieşi din cameră.

Copiii dormeau în continuare, fără să aibă nici cea mai mică idee de noua lume care îi aştepta când aveau să se trezească.

Capitolul Unu
Pălăria doamnei Lovestock

Pălăria la care se referă titlul era proprietatea doamnei Constance Lovestock. Doamna Lovestock era o femeie cu un număr semnificativ de ani în spate, ceva mai multe ambiţii, dar fără niciun copil. Nu era genul de femeie care să facă lucrurile pe jumătate. De pildă, atitudinea ei faţă de lebede. Ea credea că ele sunt cele mai frumoase, cele mai graţioase creaturi din lume.

— Sunt atât de graţioase, atât de elegante, obişnuia ea să spună.

Când te apropiai de casa ei mare şi somptuoasă din suburbiile din Baltimore, puteai vedea arbuşti tunşi în formă de lebede. Statui ale lebedelor care îşi iau zborul. Fântâni arteziene decorate cu lebede mari din ciocul cărora apa ţâşnea peste boboci. Un havuz în formă de lebădă în care pasări din specii inferioare să aibă onoarea de a se scălda. Şi bineînţeles, lebede adevărate care pluteau pe iazurile din jurul casei şi care uneori alergau legănat şi nu atât de graţios pe cât te-ai fi aşteptat, prin faţa geamurilor de la parter.

— Eu nu fac lucrurile pe jumătate, obişnuia doamna Lovestock să declare cu mândrie.

Astfel, într-o noapte, la începutul lui decembrie, când stătea în

faţa focului cu soţul ei, domnul Lovestock – care în fiecare vară îşi lua o vacanţă, chipurile pentru a merge singur să adune cărăbuşi, când de fapt se ducea să vâneze lebede într-o rezervaţie privată din Florida, împuşcându-le de aproape şi afişând un rânjet de om nebun pe faţă în timp ce făcea asta – astfel, doamna Lovestock, stând şi croşetând pe canapeaua ei în forma de lebădă, îl înştiinţă pe domn:

— Gerald, am de gând să adopt nişte copii.

Domnul Lovestock lăsă pipa deoparte şi scoase un sunet nedefinit, care ar fi vrut să arate că se gândeşte la această posibilitate. Auzise foarte bine ceea ce-i spusese soţia. Nu „un copil”, ci „nişte copii”. Dar de-a lungul anilor interminabili, petrecuţi alături de ea, învăţase că nu avea niciun rost să se opună făţiş dorinţelor soţiei sale. Hotărî că era cel mai înţelept să cedeze parţial sub o mască de ignoranţă şi flatare:

— Dar, draga mea, este o idee minunată. Ai fi o mamă excelentă. Ai dreptate, hai să adoptăm un copil!

Doamna Lovestock îl repezi pe un ton afectat:

— Nu te juca cu mine, Gerald! Nu am nici cea mai mică intenţie să adopt doar un copil. Nu ar merita efortul. Mă gândesc să încep cu trei.

Apoi doamna se ridică, arătând limpede că discuţia luase sfârşit şi ieşi din cameră.

Domnul Lovestock suspină, punându-şi pipa în colţul gurii, şi întrebându-se dacă nu exista cumva vreun loc în care să poată merge să vâneze copii în timpul verii.

„Probabil că nu “, se gândi el, şi se întoarse la ziar.

— E ultima voastră şansă.

Kate stătea pe un scaun în partea opusă a biroului la care era aşezată domnişoara Crumley. Se aflau în biroul ei din turnul de nord al Casei pentru Orfani Incorigibili şi Fără Nicio Speranţă Edgar Allan Poe. Cu secole în urmă casa fusese armurărie şi, în timpul iernilor, vântul şuiera prin pereţi, zguduind ferestrele şi îngheţând apa din toalete. Biroul domnişoarei Crumley era singura cameră încălzită. Kate spera ca orice ar fi avut de spus să dureze cât mai mult.

— Nu glumesc, fetiţo.

Domnişoara Crumley era o femeie îndesată şi stângace, cu o claie de păr mov în cap. Vorbind, luă o bomboană din bolul de pe biroul ei şi o desfăcu. Dulciurile erau interzise copiilor. În ziua

sosirii lor la acest orfelinat, în timp ce domnişoara Crumley le explica ce aveau voie şi ce nu aveau voie să facă (punând accentul pe ce nu aveau voie), Michael se servi cu o bomboană de mentă. A fost obligat să facă duşuri reci pentru o săptămână, după aceea.

— Nu ne spusese să nu le mâncăm, se plânsese Michael.

De unde era să ştiu?

Domnişoara Crumley crănţăni bomboana în gură.

— După asta, gata. S-a terminat. Dacă tu, fratele şi sora ta nu vă faceţi cât mai plăcuţi cu putinţă, într-atât încât acea doamnă să vrea să vă adopte, atunci… spuse ea, sugând bomboana cu poftă şi căutând o ameninţare cât mai înfricoşătoare, atunci, pur şi simplu nu mai răspund de ce se va întâmpla cu voi.

— Cine este această doamnă? întrebă Kate.

— Cine este?! repetă domnişoara Crumley cu ochii măriţi de uimire.

— Vreau să spun, cum este?

— Cine este? Cum este? repetă domnişoara Crumley, sugând supărată bomboana, în timp ce indignarea ei creştea văzând cu ochii. Această femeie…

Se opri. Kate aştepta. Dar nu ieşea niciun cuvânt din gura ei. În schimb, faţa domnişoarei Crumley se înroşi puternic. Un sunet hârşâit îi ieşi din gâtlej, arătând că se înecase cu bomboana.

Pentru o clipă – ei bine, pentru mai multe clipe – Kate se gândi să o lase pe domnişoara Crumley să se sufoce. Apoi sări în picioare, ocoli repede biroul şi o bătu pe spate pe domnişoară.

Bomboana topită, cu un aspect verzui şi scârbos, zbură din gura domnişoarei Crumley şi ateriză pe birou. Se întoarse spre Kate cu faţa înroşită, respirând greu. Kate ştia bine că nu putea spera să audă un „mulţumesc” de la ea.

— Ea este o femeie interesată să adopte trei copii, articulă domnişoara Crumley cu greutate. De preferat o familie. Asta este tot ce trebuie să ştii! Cine este! Ce tupeu fantastic! Du-te să-ţi cauţi fratele şi sora! Ai grijă să fie curaţi şi îmbrăcaţi cu cele mai bune haine ale lor. Doamna va fi aici într-o oră. Şi dacă vreunul dintre ei face vreo poznă, atunci…

Se opri şi luă din nou bomboana în gură. Ei bine, atunci nu răspund de ce se va întâmpla cu voi.

Coborând scările înguste în spirală dinspre biroul domnişoarei Crumley, Kate simţi cum se făcea din ce în ce mai frig şi îşi

înfăşură mai bine puloverul subţire în jurul ei. Adulţii care o vedeau pe Kate pentru prima oară observau întotdeauna ce fetiţă drăguţă era, cu părul ei blond-închis şi cu ochii mari de culoarea alunei. Dar dacă o priveau mai îndeaproape, puteau vedea încordarea care i se întipărise pe ridurile de pe frunte, felul în care unghiile de la mâini îi erau roase până la carne, tensiunea aproape tangibilă din corpul ei firav, iar atunci, în loc să spună: „Vai, ce fetiţă frumoasă”, spuneau în şoaptă: „Bietul copil “. Privind la Kate, vedeai, dincolo de copilul drăgălaş, un om care aştepta în orice clipă ca viaţa să-l lovească din nou.

Ieşind prin uşa laterală a clădirii orfelinatului, Kate văzu un grup de copii adunaţi în jurul unui copac desfrunzit de la marginea curţii. O fetiţă mică, cu picioare subţiri şi părul scurt şi castaniu, arunca pietre într-un băiat căţărat pe crengile copacului, strigând la el să se dea jos şi să se lupte cu ea.

Kate îşi făcu loc prin mulţimea de copii care râdeau şi rosteau cuvinte batjocoritoare, în timp ce Emma lua o altă piatră de pe jos.

— Ce faci?

Emma se întoarse spre ea. Era îmbujorată şi îi sclipeau ochii.

— Mi-a rupt cartea! Pur şi simplu stăteam liniştită şi citeam, când mi-a smuls cartea din mână şi mi-a rupt-o! Nu i-am făcut nimic, pe cuvânt! Iar acum nici măcar nu vrea să coboare şi să se lupte cu mine!

— Nu-i adevărat, spuse băiatul din copac. E nebună!

— Taci! strigă Emma şi aruncă piatra pe care o avea în mână.

Băiatul se ascunse în spatele pomului, iar piatra se lovi de trunchi.

Emma era micuţă pentru unsprezece ani. Era numai piele şi os. Dar fiecare copil din orfelinat o respecta şi se temea de temperamentul ei. Când era încolţită sau provocată, se lupta cu îndârjire. Lovea, zgâria şi muşca. Kate se întreba adesea dacă sora ei ar fi fost la fel de încrâncenată dacă ele şi fratele lor nu ar fi fost despărţiţi de părinţi. Emma era singura care nu avea nicio amintire legată de mama şi de tatăl lor. Chiar şi Michael îşi amintea că odată fusese iubit şi îngrijit. Dar în ceea ce o privea pe Emma, aceasta era singura modalitate de a trăi pe care o cunoştea şi se ghida după o singură regulă: atunci când renunţi la luptă, nu mai ai speranţă. Din păcate, se găseau întotdeauna câţiva băieţi mai mari care făceau tot posibilul să o necăjească,

amuzându-se copios de felul în care Emma se înfuria. Principalul lucru de care se legau era, nu în mod surprinzător, numele de familie al copiilor, care era reprezentat de o singură literă. Din moment ce Kate era cea mai mare dintre cei trei fraţi, având paisprezece ani, era responsabilitatea ei, de obicei, să îşi calmeze sora.

— Trebuie să-l găsim pe Michael, spuse Kate. Vine o femeie să ne vadă.

Liniştea se aşternu asupra copiilor. La Casa pentru Orfani Incorigibili şi Fără Speranţă „Edgar Allan Poe “nu mai fusese vreun posibil viitor părinte de luni de zile.

— Nu mă interesează, spuse Emma. Nu vin.

— Ar trebui să fie dusă cu pluta ca să te vrea, strigă băiatul din copac.

Emma luă o piatră şi o aruncă spre el. Băiatul nu se feri destul de repede şi piatra îl nimeri în cot.

— Au!

— Emma, spuse Kate apucând-o de braţ, domnişoara Crumley spune că aceasta este ultima noastră şansă.

Emma se eliberă din strânsoarea surorii ei. Se aplecă şi luă o altă piatră. Dar era evident că îi trecuse cheful de ceartă, iar Kate aşteptă liniştită în timp ce Emma arunca piatra dintr-o mână într-alta şi, în cele din urmă, o aruncă încet spre copac.

— Bine.

— Ştii unde este Michael?

Emma dădu din cap în semn afirmativ. Kate o luă de mână, iar copiii le făcură loc să treacă.

Fetele îl găsiră pe Michael în pădurea de mai sus de orfelinat, explorând o peşteră pe care o descoperise cu o săptămână în urmă. Îşi imagina că era gura unui vechi tunel al piticilor. Toată viaţa lui, Michael fusese obsedat de poveşti cu creaturi magice. Vrăjitori care se luptau cu dragoni. Cavaleri care alungau goblini înfometaţi disperaţi să mănânce fecioare. Fermieri iscusiţi care păcăleau troli. Citise tot ce găsise pe această temă. Dar preferatele lui erau poveştile cu pitici.

— Au o istorie lungă şi nobilă. Şi sunt extrem de harnici. Nu stau şi se zgâiesc în oglindă pieptănându-se, fermecaţi de propria persoană, aşa cum fac elfii. Piticii muncesc.

Michael nu avea o părere prea bună despre elfi.

Sursa acestei pasiuni era o carte intitulată Totul despre pitici,

scrisă de un anume G.G. Greenleaf. Trezindu-se în prima dimineaţă din noile lor vieţi, fără părinţi, într-o cameră străină, Kate descoperise cartea învelită în păturile lui Michael. O recunoscu imediat ca fiind cartea pe care mama i-o făcuse cadou tatei de Crăciun. De-a lungul anilor, Michael citise cartea de zeci de ori. Kate ştia că acesta era felul lui de a păstra o legătură cu un tată pe care de-abia dacă şi-l mai amintea. Aşa că încerca, şi încerca să o convingă şi pe Emma, să fie înţelegătoare în momentele în care Michael se arunca în discursuri spontane despre pitici. Dar nu era întotdeauna uşor.

Aerul din peşteră era umed şi mirosea a mucegai, dar bolta era suficient de înaltă încât să le permită Emmei şi lui Kate să meargă în picioare. Michael era la câţiva metri de intrare, îngenunchind lângă o lanternă. Părea sfrijit şi avea acelaşi păr castaniu şi ochi închişi la culoare ca şi sora lui mai mică, deşi ochii lui erau ascunşi de o pereche de ochelari cu ramă de sârmă. Oamenii credeau adesea că sunt gemeni, ceea ce îl enerva pe Michael la culme.

— Sunt cu un an mai mare, obişnuia Michael să spună. Cred că este destul de evident.

Se văzu o lumină de bliţ, apoi se auzi un zgomot, iar polaroidul lui Michael, care era într-o stare jalnică, scuipă o poză. Găsise camera de fotografiat într-un magazin de vechituri din Baltimore cu câteva săptămâni în urmă, împreună cu o duzină de role de film, pe care vânzătorul i le dăduse mai mult pe gratis, iar de-atunci, o folosise pentru jocul lui de-a exploratul, amintindu-le în mod constant lui Kate şi Emmei cât e de important să-ţi documentezi descoperirile.

— Priveşte. Michael le arătă surorilor lui o piatră pe care abia o fotografiase. Ce credeţi că este?

Emma scoase un sunet de exasperare şi spuse:

— E o piatră.

— Ce este? întrebă Kate, dispusă să-i facă jocul.

— Un vechi cap de topor care a aparţinut piticilor, spuse Michael. Evident, a fost erodat de apă. Condiţiile de faţă nu sunt deloc propice conservării.

— Ciudat, spuse Emma, pentru că seamănă izbitor de mult cu o piatră.

— Gata, ajunge, spuse Kate când văzu că Michael deja începuse să se înfurie.

Îi spuse de femeia care urma să vină ca să îi vadă.

— Duceţi-vă voi, spuse el. Eu am treabă.

Cei mai mulţi copii din orfelinate tânjesc să fie adoptaţi. Obişnuiesc să viseze la un cuplu bogat şi bun, care să le ofere o viaţă plină de iubire şi înţelegere. Kate, fratele şi sora ei nu-şi doreau acest lucru. Din această cauză, refuzau să intre în categoria de „orfani”.

— Părinţii noştri trăiesc, obişnuiau să spună Kate, Emma şi Michael. Şi, într-o zi, se vor întoarce după noi.

Bineînţeles, nu aveau nicio dovadă în acest sens. Fuseseră lăsaţi la Orfelinatul Sfânta Maria de pe malul râului Charles din Boston, într-un Ajun de Crăciun cu ninsoare, cu zece ani în urmă. Şi de atunci nu mai primiseră nici măcar o veste de la părinţii lor sau de la alte rude. Nu ştiau nici măcar de la ce venea numele lor de familie, litera P. Cu toate acestea, continuau să creadă şi să spere, în adâncul inimilor lor, că într-o zi, părinţii lor se vor întoarce după ei. Acest lucru se datora în întregime faptului că Kate le reamintea în permanenţă lui Michael şi Emmei de promisiunea pe care mama lor le-o făcuse în acea ultimă noapte, că familia lor va fi din nou împreună. Această promisiune făcea ca orice încercare a unui străin de a-i adopta să li se pară copiilor complet inacceptabilă. Din păcate, de data aceasta trebuiau luate în calcul mai multe circumstanţe decât de obicei.

— Domnişoara Crumley spune că aceasta este ultima noastră şansă.

Michael suspină şi lăsă să-i cadă piatra din mână. Apoi îşi ridică lanterna şi îşi urmă surorile afară din peşteră.

În ultimii zece ani, copiii au fost în nici mai mult, nici mai puţin de douăsprezece orfelinate diferite. Cea mai scurtă şedere a fost de două săptămâni. De departe cea mai lungă a fost şederea de la primul lor orfelinat, Sfânta Maria: aproape trei ani. Sfânta Maria arsese din temelii – împreună cu maica superioară, o femeie bună pe care o cunoşteau drept sora Agatha şi care avea, cu deosebire, grijă de ei. Din păcate, sora Agatha avea prostul obicei de a fuma în pat. Plecarea de la Sfânta Maria a reprezentat începutul unei călătorii aparent interminabile, care i-a purtat din orfelinat în orfelinat. Copiii nici nu apucau să se obişnuiască într-un loc, că şi trebuiau să plece. La un moment dat, încetară să mai spere să poată sta mai mult de câteva luni

într-un loc, încetară să-şi mai facă prieteni. Se obişnuiră să conteze numai unul pe celălalt.

Motivaţia din spatele acestui continuu du-te-vino era, în termeni specializaţi, aceea că cei trei erau „greu de plasat”. Pentru a adopta pe unul dintre ei, o familie trebuia să-i adopte pe toţi trei. Dar o familie dispusă să adopte trei copii dintr-odată era un lucru rar întâlnit, iar numărul interminabil de domnişoare Crumley pe care cei trei le întâlniseră până atunci nu aveau prea multă răbdare.

Kate înţelese că, dacă această doamnă nu îi voia, domnişoara Crumley va folosi acest lucru ca dovadă că ea făcuse tot ce fusese cu putinţă, dar că, din păcate, copiii nu aveau nicio speranţă, urmând apoi ca toţi trei să fie trimişi la un alt orfelinat. Kate spera că, dacă ea, sora şi fratele ei se vor comporta ireproşabil, atunci chiar dacă interviul ar fi un eşec, domnişoara Crumley se va gândi de două ori înainte de a-i trimite în altă parte. A nu se înţelege că cei trei copii erau prea ataşaţi de casa lor de acum. Apa era maronie. Paturile erau tari ca piatra. Hrana le dădea copiilor dureri de stomac pentru că mâncau prea mult, dar dacă mâncau prea puţin, atunci stomacul îi durea oricum. Nu, problema era că, odată cu trecerea timpului, orfelinatele în care ajungeau erau din ce în ce mai rele. De fapt, atunci când au ajuns la Casa de Copii Incorigibili şi Fără Speranţă Edgar Allan Poe cu şase luni în urmă, Kate ajunse la concluzia că mai rău de atât nu se mai putea. Dar acum se întreba dacă nu cumva exista un loc şi mai rău.

Nu voia să afle.

O jumătate de oră mai târziu, spălaţi şi îmbrăcaţi în cele mai bune haine (ceea ce, în cazul lor, nu era nimic impresionant), copiii bătură la uşa biroului domnişoarei Crumley.

— Intraţi.

Kate o ţinea pe Emma de mână. Michael le urmă îndeaproape. Fata îşi sfătuise fraţii:

— Zâmbiţi doar şi nu spuneţi nimic. Cine ştie? Poate că este o doamnă bună. Şi atunci vom putea sta cu ea până când mama şi tata se întorc după noi.

Dar când Kate o văzu pe femeia masivă înfăşurată într-o haină făcută în întregime din pene albe, având o geantă în formă de lebădă şi purtând o pălărie din care se ridica un cap de lebădă precum un semn de întrebare, ştiu că îşi făcuse speranţe

degeaba.

— Presupun că aceştia sunt copilaşii, spuse doamna Lovestock, apropiindu-se ameninţător de copii. Spuneţi că numele lor de familie este P?

— Da, doamnă Lovestock, spuse domnişoara Crumley pe o voce cântată. Aceasta din urmă îi ajungea uriaşei femei doar până la talie. Aceştia sunt trei dintre cei mai buni copii ai noştri. Oh, îi iubesc atât de mult! Dar oricât ar fi de dureros să mă despart de ei, cred că aş putea trece peste asta, ştiind că şi-au găsit un cămin aşa de minunat.

— Hmm!

Doamna Lovestock se aplecă să îi vadă mai bine pe copii, făcând capul lebedei să se încline în faţă cu ceea ce ar putea fi considerat un aer de curiozitate.

Kate se uită peste umăr şi-i văzu pe Emma şi pe Michael holbându-se cu ochii cât cepele la pasăre.

— Vă avertizez, spuse doamna Lovestock, nu tolerez copilăriile şi prosteala. Nu vreau să vă văd alergând, cu mâinile sau picioarele murdare, sau să aud ţipete, râs, comentarii nelalocul lor despre amenajarea casei şi a împrejurimilor…

De fiecare dată când enumera unul dintre lucrurile pe care nu le tolera, capul lebedei se legăna, de parcă şi-ar fi exprimat acordul cu tot ce spunea stăpâna.

De asemenea, vorbitul în exces, frecatul mâinilor sau buzunarele pline. Detest copiii cu buzunare pline.

— Vai, dar aceşti copii nu au avut niciodată nimic în buzunare, vă asigur, doamnă Lovestock, spuse domnişoara Crumley. Niciun capăt de aţă.

— În plus, am pretenţia să…

— Ce e chestia aia de pe capul tău? o întrerupse Emma.

— Poftim? întrebă femeia, uimită.

— Chestia aia de pe capul tău. Ce este?

— Emma… spuse Kate pe un ton de avertizare.

— Ştiu ce este, spuse Michael.

— Ba nu.

— Ba da.

— Deci ce este? ceru Emma să afle.

Doamna Lovestock se întoarse spre directoarea orfelinatului, care tremura din toate încheieturile.

— Domnişoară Crumley, pot să ştiu şi eu ce se petrece?

— Nimic, doamnă Lovestock, absolut nimic. Vă asigur că…

— E un şarpe, spuse Michael.

Doamna Lovestock arăta ca şi cum cineva ar fi plesnit-o.

— Ba nu e un şarpe, spuse Emma.

— Ba da. Michael studie atent pălăria femeii: Este o cobră.

— Dar e albă.

— Probabil că a vopsit-o, spuse el, după care se adresă doamnei Lovestock: Asta aţi făcut? Aţi vopsit-o?

— Michael, Emma! spuse Kate cu o voce şuierată. Tăceţi din gură!

— Nu am făcut decât să o întreb dacă a vopsit…

— Taci!

Pentru ceea ce a părut a fi o eternitate, se auzi doar zgomotul făcut de radiator şi sunetul pe care domnişoara Crumley îl făcu frământându-şi mâinile.

— Niciodată, în toată viaţa mea… începu doamna Lovestock să spună.

— Stimată doamnă Lovestock, începu domnişoara Crumley să spună, chircindu-se toată într-un colţ.

Kate era conştientă că trebuia să spună ceva. Dacă voiau să aibă vreo speranţă de a rămâne şi de a nu fi alungaţi, ea trebuia să calmeze lucrurile. Dar în momentul următor, femeia spuse ceva ce nu trebuia:

— Înţeleg că nu trebuie să mă aştept la multe din partea unor orfani…

— Nu suntem orfani, o întrerupse Kate.

— Poftim?

— Orfani sunt copiii ai căror părinţi au murit. Ai noştri trăiesc, spuse Michael.

— Vor veni după noi, adăugă Emma.

— Nu-i luaţi în seamă, doamnă Lovestock. Nu-i luaţi în teamă. Sunt doar vorbe aruncate în vânt de nişte orfani.

Apoi domnişoara Crumley îi oferi nişte dulciuri doamnei Lovestock.

— Bomboane?

Doamna Lovestock o ignoră complet.

— Aşa este, se întorc după noi, pe cuvânt, întări Emma spusele fraţilor ei.

— Ascultaţi-mă, spuse doamna Lovestock aplecându-se spre ei. Sunt o femeie înţelegătoare. Puteţi întreba pe cine vreţi şi

veţi vedea că aşa este. Dar un lucru nu tolerez: visatul cu ochii deschişi. Acesta este un orfelinat. Voi sunteţi orfani. Dacă părinţii voştri v-ar fi vrut, nu v-ar fi lăsat pe stradă, cum îşi lasă oamenii gunoiul, fără a vă da măcar un nume de familie! Auzi, P! Ar trebui să fiţi recunoscători că o persoană ca mine este dispusă să treacă cu vederea lipsa voastră loială de maniere – şi faptul că nu recunoaşteţi cea mai miloasă pasăre din lume – şi să vă ia în propria casă. Acum, ce aveţi de spus în apărarea voastră?

Kate o văzu pe domnişoara Crumley uitându-se urât la ea de lângă talia femeii. Ştia că, dacă nu-i va cere scuze Doamnei cu Lebede, domnişoara Crumley îi va trimite, cu siguranţă, într-un loc unde vor avea impresia că Orfelinatul pentru Copii Incorigibili şi fără Speranţă Edgar Allan Poe era o staţiune de vacanţă. Dar ce alternativă aveau? Să trăiască împreună cu această femeie care susţinea că părinţii lor i-au aruncat ca pe nişte gunoaie şi că nu se vor întoarce niciodată la ei? O strânse pe sora ei de mână şi spuse:

— Ştii, chiar arată ca un şarpe.

Capitolul Doi
Răzbunarea domnişoarei Crumley

Trenul se urni cu o smucitură, trezind-o pe Kate. Fata adormise cu capul sprijinit de fereastră, iar fruntea îi îngheţase. După ce oprise la New York la jumătatea dimineţii, omul continuase să meargă spre nord de-a lungul râului Hudson, trecând de Hyde Park, de Albany şi de încă vreo douăsprezece orăşele care se întindeau pe malurile apei; privind acum pe fereastră, Kate observă că peisajul se schimbase: malurile râului erau de-acum îngheţate, iar trenul înainta printre culmile dealurilor acoperite cu zăpadă; ici şi colo se zăreau acoperişurile unor ferme. Plecaseră din Baltimore în zori. Domnişoara Crumley îi dusese personal la gară.

— Ei bine, sper să vă purtaţi mai frumos în noua voastră casă, le spuse ea.

Copiii stăteau pe peron, purtând fiecare câte-o geantă cu haine şi cu cele câteva lucruri pe care le aveau.

Kate fusese convinsă că domnişoara Crumley nu va rata

ocazia să-i mai certe încă o dată înainte de plecare.

— I-am spus directorului de la noul vostru orfelinat – doctorului Pym, da, aşa mi se pare că-l cheamă, dr. Stanislaus Pym – i-am spus că voi, cel mai probabil, veţi ajunge hoţi şi criminali când veţi creşte mari, iar el mi-a zis că sunteţi exact genul de copii pe care-i caută. Ha! Îmi închipui ce v-aşteaptă acolo!

Trecuseră două săptămâni de la întâlnirea dezastruoasă cu doamna Lovestock. Imediat după aceea, domnişoara Crumley începuse să contacteze toate orfelinatele pe care le ştia, căutând unul care i-ar putea primi pe copii. Cu doar câteva zile în urmă, Kate trecuse din întâmplare prin faţa biroului domnişoarei şi o auzise insistând la telefon: „înţeleg că sunteţi un adăpost pentru animale. Dar copiii ăştia n-au nevoie de prea mult, pe cuvânt!” Apoi primiseră vestea că un orfelinat era dispus să îi primească.

— Unde mergem de fapt? întrebă Kate.

— La Cambridge Falls. Se pare că e pe undeva prin nord, aproape de graniţă. Eu n-am fost niciodată pe-acolo.

— Şi e un loc frumos?

— Un loc frumos? Domnişoara Crumley izbucni în râs ca şi cum de mult n-ar mai fi auzit o glumă atât de bună. Ah, n-aş zice! Nu, n-aş zice asta deloc! Acum, astea sunt biletele voastre de tren. Mergeţi până la Westport. Apoi mergeţi la debarcader, dincolo de docuri. De-acolo luaţi barca şi traversaţi lacul. Doctorul Pym a spus că o să vă aştepte cineva pe malul celălalt. Hai, plecarea! Eu mă spăl pe mâini de voi!

Copiii se urcară în tren, găsiră un compartiment liber şi rămaseră acolo. O văzură pe domnişoara Crumley pe peron, privindu-i.

— Uită-te la ea, zise Emma. Aşteaptă să plecăm doar ca să se asigure c-a scăpat de noi. I-aş arăta eu ei! continuă ea, încleştându-şi pumnii.

— Vrea cineva o bomboană?

Fetele îi aruncară lui Michael o privire uluită. Băiatul ţinea în mâini o pungă de plastic plină ochi cu bomboane.

Ridică din umeri şi spuse:

— M-am furişat azi-noapte în biroul ei.

Pe pe peron, domnişoara Crumley privi cu satisfacţie trenul care se punea în mişcare. Dar, în vreme ce se îndrepta înapoi

spre orfelinat, pe femeie o bântui imaginea Emmei, cea mai mică dintre cei trei huligani, scoţând limba la ea în timp ce trenul se urnea din loc. Domnişoara Crumley ar fi putut să jure că fata mânca o bucăţică de lemn dulce. Ori asta era absurd! De unde să aibă un copil ca ea lemn dulce?

Când opriră la Albany, Kate coborî din tren şi cheltui puţinii bani pe care îi avea pe nişte sandviciuri cu brânză pe care copiii le mâncară în vreme ce se îndreptau spre nord, iar peisajul devenea tot mai deluros. Terminând cu prânzul, Michael şi Emma porniră să exploreze trenul, în timp ce Kate se aşeză mai comod şi închise ochii. Adormi aproape instantaneu.

Kate visă că se afla în faţa unei case mari, din piatră. Era o clădire imensă, întunecată şi ameninţătoare, iar fata nu voia câtuşi de puţin să intre. Dar dintr-odată se pomeni înăuntru, coborând pe o scară slab luminată. La capătul scării, dădu de o uşă care ducea într-un birou. La prima vedere, părea un loc obişnuit, cu o masă de scris, scaune, şemineu, rafturi cu cărţi. Dar de fiecare dată când fata se întorcea să privească în jur, imaginea se schimba. Pereţii se trăgeau înapoi. Cărţile se aranjau altfel pe raft. Scaunele îşi schimbau locul. În clipa următoare o cuprinse o spaimă cumplită, care-i făcu inima să stea în loc. În locul acela domnea pericolul. Un mare pericol pentru ea şi fraţii ei.

În acel moment trenul se urni cu o smucitură şi Kate se trezi cu fruntea lipită de sticla rece a ferestrei. Simţi nevoia nestăvilită de a-i vedea pe Michael şi pe Emma, aşa că se ridică şi porni în căutarea lor.

Kate era singura dintre ei care şi-i amintea cu adevărat pe mama şi pe tatăl lor. Amintirile lui Michael, pe care băiatul le îmbogăţea uneori, nu erau mai mult decât nişte impresii vagi. Kate îşi amintea limpede o femeie frumoasă, cu vocea blândă şi un bărbat înalt cu părul castaniu. Avea amintiri legate de casa unde locuiseră, îşi amintea camera ei, îşi amintea un Crăciun... Îl vedea pe tatăl ei stând pe pat, citindu-i o poveste, dar nu-şi putea aminti care poveste anume. De-a lungul anilor petrecuse ceasuri în şir încercând să recupereze cât mai multe frânturi din viaţa aceea care fusese cândva a lor, dar care acum era atât de departe; fără excepţie, ori de câte ori îşi amintea câte ceva, amintirea venea pe neaşteptate. Nişte cuvinte, un miros,

culoarea cerului declanşau ceva anume, iar Kate îşi amintea dintr-odată fie de mama ei gătind, fie de o plimbare pe stradă de mână cu tata – o frântură din vremea când ei toţi fuseseră o familie. Cea mai vie amintire însă, singura care o însoţea mereu, era din noaptea când ea, Michael şi Emma fuseseră trimişi în altă parte. Kate mai simţea încă atingerea părului mamei pe obraz, mâinile mamei prinzându-i lănţişorul la gât şi vocea ei, şoptindu-i că o iubeşte şi rugând-o să-i promită că va avea grijă de fratele şi de sora ei.

Iar Kate îşi ţinuse promisiunea. Avusese grijă de fraţii ei, an după an, dintr-un orfelinat în altul, aşa încât în ziua când părinţii lor aveau să se întoarcă, ea să le poată spune: „Vedeţi? V-am ascultat! Ei sunt în siguranţă!”

Îi găsi pe Michael şi pe Emma în vagonul restaurant, stând la tejghea, mâncând cu poftă gogoşile şi savurând ciocolata caldă pe care ospătăriţa li le dăduse pe gratis.

— M-am mai gândit la unul, zise Michael; era mânjit de glazură pe la gură, ca şi când şi-ar fi desenat un rânjet de clovn. Pugwillow.

Pugwillow, repetă Kate. Acesta este un nume?

— Nu, zise Emma. Tocmai ce l-a inventat.

— Şi ce dacă? zise Michael. Tot poate fi un nume.

În ultimii zece ani, una dintre activităţile predilecte ale copiilor fusese aceea de a încerca să ghicească de la ce venea iniţiala P a numelui lor de familie. Îşi imaginaseră mii de variante: Peters, Paulson, Plainview, Puget, Pickett, Plukowsky, Paine, Pone, Platte, Pike, Pabst, Packard, Padamadan, Paddison, Paez, Paganelli, Page, Penguin (multă vreme preferatul Emmei), Pasquale, Pullman, Pershing, Peel, Pickford, Pickles şi tot aşa şi iar aşa. Făceau asta în speranţa că, dacă ar nimeri numele corect, Kate l-ar recunoaşte de îndată şi ar exclama pe loc: „Da, ăsta e! Ăsta-i numele nostru de familie!” şi apoi l-ar putea folosi drept indiciu pentru a-şi găsi părinţii. Dar lucrul ăsta nu se întâmplase niciodată.

Kate clătină din cap.

— Îmi pare rău, Michael.

— E-n regulă. Probabil că nici nu-i un nume adevărat.

Chelneriţa veni şi umplu iar cănile cu ciocolată caldă, iar Kate o întrebă dacă le poate spune ceva despre Cambridge Falls. Femeia spuse că ea nu auzise niciodată de un asemenea oraş.

— Probabil că nici nu există, zise Emma după ce chelneriţa plecă. Pariez că domnişoara Crumley n-a vrut decât să se descotorosească de noi. Speră c-o să fim jefuiţi sau omorâţi, sau ceva de genul ăsta.

— E puţin probabil să fim omorâţi toţi trei, zise Michael, sorbind din ciocolată. Poate doar unul dintre noi.

— Bine, n-au decât să te omoare pe tine, zise Emma.

— Ba nu, pot să te omoare pe tine.

— Ba pe tine…

— Ba pe tine…

Începură să chicotească. Emma zicea că, văzându-l pe Michael, un criminal nu s-ar putea abţine şi s-ar vedea nevoit să-l omoare, ba chiar s-ar putea să-l ucidă de două ori, iar Michael îi răspunse că, cel mai probabil, o bandă de criminali o aşteaptă pe ea să coboare din tren, pentru ca mai apoi tragă la sorţi ca să hotărască cine s-o omoare… Kate îi lasă în pace.

Medalionul pe care i-l dăruise mama ei avea gravat la exterior un trandafir. Kate căpătase obiceiul de a freca obiectul de metal între degetul mare şi cel arătător atunci când era neliniştită şi, de-a lungul anilor, imaginea trandafirului aproape că dispăruse. Kate încercase fără succes să renunţe la obicei, iar acum freca astfel medalionul întrebându-se unde anume îi trimisese domnişoara Crumley.

Westport era un orăşel aşezat pe malurile lacului Champlain. În aşteptarea Crăciunului, felinarele erau împodobite cu ghirlande, iar deasupra străzilor erau atârnate beculeţe. Copiii găsiră fără probleme atât docurile, cât şi debarcaderul. Dar să găsească un om care să fi auzit de Cambridge Falls, asta era altceva.

— Cambridge cum?! se răsti la ei un bărbat cărunt, cu ochii cruciş, care părea să aibă vârsta cuprinsă între cincizeci şi o sută zece ani.

— Cambridge Falls, spuse Kate. E pe partea cealaltă a lacului.

— Nu a lacului ăstuia. Dacă ar fi aşa, aş şti locul. Navighez pe el de când mă ştiu.

— V-am zis eu, mormăi Emma. Zgripţuroaica aia de domnişoara Crumley vrea să scape de noi!

— Haideţi, zise Kate. E vremea să ne urcăm în barcă.

— Da. Ca să ne-ndreptăm spre nicăieri.

Debarcaderul era lung şi îngust, iar pe alocuri construcţia era distrusă şi putredă. Se întindea până dincolo de porţiunea îngheţată din lac, ieşind în larg, iar copiii merseră până la capăt şi rămaseră acolo, adunaţi laolaltă, strângându-şi mai bine hăinuţele pe ei şi lipindu-se unii de alţii ca pinguinii, ca să se apere de vântul aspru care sufla peste lac.

Kate privea la soare. Călătoriseră toată ziua şi curând avea să se întunece şi să se facă şi mai frig. În ciuda a ceea ce spunea Emma, cum că domnişoara Crumley îi trimisese după cai verzi pe pereţi şi a faptului că nimeni nu părea să fi auzit de Cambridge Falls, Kate credea totuşi că o să vină barca. Răutatea domnişoarei Crumley se manifesta prin cruzimea cu care îi ciupea, îi trăgea de păr şi le amintea zilnic că nu sunt buni de nimic. Dar să trimită trei copii, în miezul iernii, în pustietate, aşa ceva o depăşea până şi pe femeia asta meschină. Sau, cel puţin, aşa îşi spunea Kate.

— Uite, zise Michael.

Un val dens de ceaţă venea către ei dinspre lac.

— Se deplasează cam repede.

Până să termine de rostit cuvintele, ceaţa îi învăluise cu totul. Copiii stătuseră aşezaţi pe bagaje; acum se ridicaseră în picioare, privind drept în cenuşiul dens. Umezeala li se aduna pe haine în bobiţe mărunte. Totul în jur era încremenit şi liniştit.

— E ciudat, zise Emma.

— Şşşt, sâsâi Michael.

— Nu-mi spune tu mie şşşt!

— Nu, ascultă.

Se auzea zgomotul unui motor.

Barca se ivi deodată din ceaţă, venind drept spre ei. Pe măsură ce se apropia, persoana care conducea ambarcaţiunea vină, apoi opri motorul astfel încât barca acostă în linişte. Era o barcă mică, lată, iar vopseaua neagră care acoperea carena de lemn crăpase şi se cojea. Nu era decât un singur om la bord. Acesta azvârli cu îndemânare o parâmă şi priponi barca la ţărm.

— Voi trei aşteptaţi pentru Cambridge Falls?

Bărbatul avea o barbă neagră şi deasă şi ochii atât de adânciţi în cap încât păreau invizibili.

— Da, răspunse Kate. Vreau să spun… Da, aşteptăm pentru Cambridge Falls.

— Îmbarcarea, atunci. Timpul ne presează.

Mai apoi, copiii nu putură să cadă de acord în privinţa duratei călătoriei. Michael spunea că durase o jumătate de oră, Emma era convinsă că nu fuseseră decât cinci minute, iar lui Kate i se părea că durase cel puţin o oră. Poate două. Era ca şi când ceaţa le-ar fi jucat feste, derutându-le nu doar vederea, ci şi percepţia timpului. Tot ce ştiau sigur era că, la un moment dat, un mal întunecat începuse să prindă contur prin ceaţă şi, pe măsură ce se apropiau, puteau distinge un doc şi silueta unui om care îi aştepta.

Barcagiul îi aruncă omului de pe mal o frânghie. Kate văzu că omul era bătrân şi purta o barbă albă şi îngrijită, un costum maro îngrijit, datând, probabil, din vremuri imemoriale, şi că avea nişte mânuţe la fel de îngrijite; până şi scăfârlia lui mică şi chelă părea să-şi fi pierdut părul tocmai pentru a spori senzaţia că totul este atât de îngrijit. Nu pierdu vremea urându-le bun venit copiilor. Luă genţile lui Michael şi Emma, spuse: „Pe-aici “, şi porni la drum cu un mers şchiopătat, coborând de pe doc.

Michael şi Emma coborâră şi ei cu greu; Kate era pe cale să-i urmeze când, deodată, simţi pe umăr o mână. Era barcagiul.

— Să fi atentă în locul ăla! Să ai grijă de fratele şi de sora ta!

Până s-apuce să-l întrebe ce voia să spună prin asta, omul dezlegase barca şi se îndepărta de mal, iar fata fu nevoită să sară din barcă pe doc.

— Grăbiţi-vă, se auzi un glas prin ceaţă.

— Veniţi! strigă Emma. Trebuie să vedeţi chestia asta!

Kate nu se mişcă. Rămase locului, privind în urma bărcii care se topea în ceaţa cenuşie, luptându-se cu dorinţa de a-l chema înapoi pe barcagiu, de a-i lua pe fraţii ei, de-a se întoarce la Baltimore şi de a-i spune domnişoarei Crumley că voiau să locuiască la Doamna Lebădă.

Cineva o apucă de braţ.

— Trebuie să ne grăbim, zise bătrânul. N-avem mult timp la dispoziţie.

Îi luă geanta şi o zori să coboare de pe doc, unde Michael şi Emma se aflau deja într-o căruţă trasă de cai, rânjind amândoi plini de bucurie.

— Uite, îi arătă Emma. Un cal.

Bătrânul o ajută pe Kate să se urce lângă fraţii ei şi, dintr-un salt sprinten, urcă pe locul din faţă şi plesni din frâie; cu o smucitură care-i făcu pe copii să apuce strâns laturile căruţei,

porniră. Drumul o coti în sus aproape imediat şi, pe măsură ce înaintau prin ceaţa tot mai subţire, aerul devenea mai aspru şi mai rece.

Nu mergeau decât de câteva minute, când Michael scoase un strigăt de uimire.

Kate se întoarse şi dacă Michael şi Emma n-ar fi fost lângă ea ca să vadă acelaşi lucru, ar fi crezut că imaginaţia îi joacă feste. În faţa lor se înălţau piscurile abrupte ale unui imens lanţ muntos. Dar cum era posibil acest lucru? Din Westport văzuseră numai culmile rotunde ale dealurilor, departe, în zare; or, aceştia erau munţi adevăraţi, masivi, stâncoşi, ivindu-se la orizont.

Kate se aplecă în faţă, ceea ce nu-i fu uşor, întrucât urcau în pantă, iar căruţa se hâţâna pe drumul accidentat.

— Domnule…

— Mă cheamă Abraham, domnişoară! Nu-i nevoie să-mi spui domnule.

— Păi…

— Te-ntrebi de ce munţii nu se vedeau din Westport.

— Da, domn… ăăă, Abraham.

— Lumina reflectată în lac la amiază poate să creeze diverse iluzii. Acum aşează-te. Mai avem de mers o oră şi trebuie neapărat să ajungem până la căderea nopţii.

— Ce se întâmplă la căderea nopţii? întrebă Michael.

— Lupii.

— Lupii?

— Vine noaptea. Lupii ies din pădure. Acum staţi locului.

Emma mormăi:

— O urăsc pe domnişoara Crumley.

Cu cât urcau mai mult, cu atât peisajul devenea mai pustiu şi mai deprimant. Spre deosebire de împrejurimile Westportului, aici erau foarte puţini copaci. Pământul era stâncos, gol şi părea părăsit.

În cele din urmă, după ce soarele coborî în spatele munţilor şi cerul de deasupra se coloră în roşu, iar Kate era sigură că vede lupi ascunşi în umbră pretutindeni, drumul o coti peste versant, printre două piscuri, iar bătrânul strigă: „Cambridge Falls, drept înainte”, şi copiii văzură cum dinaintea lor se întindea o vale abruptă străbătută de un râu coborând din munţi. Oraşul era aşezat pe malul dinspre ei al râului, iar cărarea îi ducea spre o

străduţă cu prăvălii şi case. Mai multe case, separate de stânci desprinse din munte şi prăbuşite, aşezate de-a curmezişul printre ele, erau răspândite pe versant. Totuşi, majoritatea ferestrelor erau întunecate, doar în vreo douăsprezece case ardea focul, iar puţinii oameni pe lângă care treceau îşi vedeau de drum, privind în pământ.

— Ce-i în neregulă cu locul ăsta? şopti Emma.

Abraham plesni aprig din frâie forţând calul să pornească la trap. Atât drumul, cât şi oraşul se sfârşeau lângă apele cenuşii-verzui ale râului lat, iar bătrânul întoarse căruţa, luând-o de-a lungul malului, pe urmele proaspete lăsate de alte roţi în zăpadă.

— Unde e orfelinatul? întrebă Michael.

— Dincolo de râu.

— Şi cum e doctorul Pym?

Abraham nu răspunse imediat. În cele din urmă, spuse:

— Diferit.

— Diferit în ce sens?

— Pur şi simplu diferit. În orice caz, nu prea stă pe-acasă. Domnişoara Sallow şi cu mine ne ocupăm aproape de toate.

— Câţi copii trăiesc aici? întrebă Emma.

— Dacă vă punem la socoteală şi pe voi trei?

— Da.

— Trei.

— Trei? Ce fel de orfelinat e ăsta cu numai trei copii?

Aceasta din urmă era o întrebare bună şi merita un răspuns, dar la momentul respectiv mergeau pe cheiurile apei, la vreo două sute de metri deasupra râului – malurile deveniseră din ce în ce mai abrupte pe măsură ce se îndepărtau de oraş – şi tocmai în clipa când Emma puse întrebarea, căruţa alunecă pe pământul îngheţat, aplecându-se chiar pe marginea hăului.

— Chiar trebuie să mergem aşa repede? întrebă Kate, în timp ce copiii se prindeau şi mai strâns de marginile căruţei.

— Uită-te în sus, zise Abraham.

Roşul dispăruse de pe cer, lăsând locul unui vineţiu spre negru. Doar câteva clipe îi mai despărţeau de noapte.

Bătrânul coti pe un pod îngust. În vreme ce potcoavele calului tropăiau pe pietrele îngheţate, copiii priviră în jos înspre râul care curgea prin albia de dedesubt. Apoi trecură apa, iar Abraham îndemnă calul în sus, pe o potecă şerpuită.

— Aproape am ajuns!

Kate simţi ceva cât se poate de neplăcut în stomac. Era ceva în neregulă cu locul acesta. Ceva mai mult decât faptul că lipseau oamenii, lipseau copacii, lipsea viaţa.

— Asta e? strigă Emma.

Ocoliră un deal şi, în faţa lor, se înălţă dintr-odată cea mai mare casă pe care copiii o văzuseră vreodată. Era zidită din piatră neagră, încovoiată şi dărăpănată, acoperişul vălurit fiind înţesat cu hornuri. La colţurile casei se înălţau turnuri, iar ferestrele erau înalte şi întunecate. Doar la parter erau aprinse câteva lumini. Casa îi păru lui Kate aidoma unui animal imens, întunecat şi înfricoşător, înghesuit pe coama dealului.

Abraham struni frâiele şi răcni.

Chiar atunci auziră urletul unui lup. Alţii îi răspunseră. Dar urletele se pierdeau în depărtare, iar căruţa se apropia şi mai mult de casă – de aceeaşi casă, Kate era sigură de asta, pe care o văzuse în vis.

Capitolul Trei
Regele şi reginele Franţei

— Încă dormiţi, nu-i aşa? Regele şi reginele Franţei au nevoie să-şi facă somnul de frumuseţe, nu-i aşa? Leneviţi toată ziua în timp ce alţii muncesc. Aşa se face treaba în Parisul plin de viaţă?

Kate deschise ochii. Domnişoara Sallow, menajera şi bucătăreasa bătrână, adusă de spate, trase draperiile, lăsând să intre lumina dimineţii în camera copiilor. Drept răspuns, Emma mormăi uşor, iar Michael îşi trase pătura peste cap.

Copiilor li se dăduse o cameră la etajul patru. Uitându-se pe fereastră, Kate putu vedea satul Cambridge Falls pe celălalt mal al râului. Bătrâna trase păturile de pe Michael pe când ieşea din cameră.

— Maiestăţile voastre, micul dejun e servit în cinci minute.

Chiar de când sosiseră, cu o seară înainte, domnişoara Sallow le spusese copiilor de câteva zeci de ori că se poartă ca şi cum ar fi „regele şi reginele Franţei”. Nu se ştie de unde îi venise ideea că cei trei au o părere atât de bună despre ei. Nici măcar nu apucaseră să intre în casă, când domnişoara Sallow se repezi

la ei şi-i certă că întârziaseră.

— Da' ştiu că nu v-aţi grăbit să ajungeţi aici, nu-i aşa? Probabil că domnişoarele şi domnul aşteptau o trăsură cu patru cai, care să-i poarte în galop până aici? Poate şi câteva gustări pe drum, nişte bomboane de ciocolată, nişte prăjituri?

Domnişoara Sallow era îmbrăcată cu un pulover roşu, vechi şi cu coatele găurite, iar în picioare avea o pereche de ghete bărbăteşti, dar nu purta şosete. Părul ei cărunt era acoperit de o pălărie împletită. Fără să aştepte vreun răspuns, le luă fetelor bagajele din mâini.

— Cina este gata. Mă îndoiesc de faptul că mâncarea va fi la înălţimea aşteptărilor regelui şi reginelor Franţei, dar va trebui să vă mulţumiţi cu ce avem. N-aveţi decât să-mi luaţi capul de pe umeri dacă nu vă place, mi-e indiferent. Urmaţi-mă, înălţimile voastre!

Copiii mâncară la o masă de lemn din bucătărie. Domnişoara Sallow se învârtea în jurul cozii, trântind oale şi cratiţe şi bombănind întruna despre defectele de caracter pe care copiii păreau să le aibă în comun cu familia regală franceză. Dar chiar şi aşa, domnişoara Sallow le servi cea mai bună masă pe care o mâncaseră în ultimii ani. Pui fript, cartofi, nişte mazăre şi orez cu lapte. Dacă preţul pentru un asemenea festin era să fie numiţi regele şi reginele Franţei, atunci Kate, Emma şi Michael erau fericiţi să-l plătească.

După ce au mâncat până nu au mai putut, Domnişoara Sallow ţipă după Abraham şi, câteva clipe mai târziu, bătrânul intră şchiopătând în bucătărie.

— Aşadar, şi-au terminat cina, spuse el după ce se uită la farfuriile în care nu mai rămăsese nimic şi la expresiile sătule şi fericite de pe feţele copiilor.

— Ce perspicace eşti, Abraham! spuse bătrâna. Nimic nu-ţi scapă, nu-i aşa?

— Pur şi simplu făcusem o observaţie cu voce tare, domnişoară Sallow.

— Şi-i mulţumim cerului pentru asta, căci unde am fi noi, muritorii, fără spiritul tău infailibil de observaţie? Acum, crezi că poţi să le conduci pe alteţele sale regale în camera lor sau mai ai de împărtăşit şi alte revelaţii?

— Urmaţi-mă, micuţilor, spuse Abraham.

Urcară patru etaje şi trecură prin coridoare întortocheate

întunecate. Lumina lămpii cu gaz se mişca în acelaşi ritm cu mersul şchiopătat al lui Abraham. Emma îşi lăsase aproape toată greutatea corpului pe Kate, iar Michael, pe jumătate adormit, intră în două mese, o lampă şi un urs împăiat. Odată ajunşi în camera lor, Abraham făcu focul, punând destule lemne cât să fie sigur că nu se va stinge toată noaptea.

— Acum fiţi atenţi la mine şi ascultaţi ce vă spun: nu începeţi să colindaţi pe coridoarele astea în timpul nopţii, spuse Abraham. O să vă rătăciţi în aşa hal încât nici nu o să vă mai găsiţi propriul nas şi atunci veţi fi nevoiţi să o strigaţi pe domnişoara Sallow. Vă rog să mă credeţi, micuţilor, că, dacă veţi face asta, veţi dori să fi rătăcit în continuare.

Se porni să iasă din cameră, dar se opri şi se întoarse.

— Aproape că uitasem, zise el. V-am adus ceva.

Bătrânul scoase o fotografie alb-negru din buzunar şi i-o dădu lui Kate. În ea se vedea un lac mare şi, pe fundal, acoperişuri de case, ale căror coşuri se ridicau mai sus de linia copacilor. I-o dădu lui Michael, care, fără a-şi deschide ochii, o strecură între paginile caietului său de notiţe.

— Am făcut acea fotografie acum aproape cincisprezece ani. Ţineţi minte albia râului pe care am venit? La un moment dat fusese construit un baraj pe el; oprea râul, direcţionându-l într-un lac imens, care se întindea de la casa cea mare până lângă sat.

— Un baraj? întrebă Michael căscând. De ce avea nevoie oraşul de un baraj?

— Plictisitor, murmură Emma şi se întoarse spre fereastră.

Abraham continuă, fără a ţine cont de întrerupere:

— Păi, ca să existe un canal care să ducă şi în vale. Comunitatea Cambridge Falls şi-a pus bazele prin extragerea minereurilor din munţi. Aşa ceva nu se mai întâmplă acum, dar cu ceva timp în urmă, acest loc era diferit – un loc decent. Bărbaţii aveau de lucru. Oamenii erau prietenoşi. Culmile dealurilor erau acoperite de copaci. Copiii…

Dar bătrânul nu mai continuă.

— Ce voiai să spui despre copii? Întrebă Kate.

Şi dintr-odată, în ciuda oboselii, lui Kate îi trecu prin minte că nu văzuseră niciun copil când trecuseră prin sat.

Abraham gesticulă cu mâna ca şi cum ar fi împins, fizic, întrebarea la o parte.

— Nu voiam să spun nimic. E târziu şi mintea mea bătrână e zăpăcită. V-am dat acea fotografie doar ca să ştiţi că în noua voastră locuinţă nu a fost întotdeauna un loc întunecat şi sinistru, aşa cum este astăzi. Noapte bună şi să nu cumva să umblaţi pe coridoare!

În clipa următoare, Abraham ieşi repede pe uşă cu mersul lui târşâit, înainte ca fata să-i mai poată pune alte întrebări. Rămaşi singuri, Emma şi Michael adormiră instantaneu, dar Kate rămase trează o bună bucată din noapte, privind în gol la felul în care se reflectau flăcările pe tavanul încăperii şi întrebându-se ce secret le ascundea Abraham. Teama puternică pe care o simţise când văzuse casa pentru prima oară nu o părăsise, ci i se cuibărise în inimă ca un metal rece. Într-un final, călătoria lungă, mâncarea multă şi căldura focului o copleşiră, iar fata căzu într-un somn neliniştit.

Copiii se pierdură încercând să găsească bucătăria. Ajungând într-o cameră de la etajul doi care fusese odată ori o galerie de pictură, ori un teren de tenis acoperit. Le era foame şi erau frustraţi.

— Piticii au un extraordinar simţ al orientării, spuse Michael. Nu se rătăcesc niciodată.

— Îmi pare rău că nu eşti pitic, spuse Emma.

Michael fu de acord cu Emma.

— Simţiţi cumva miros de şuncă prăjită?

Luându-se după miros, zece minute mai târziu, copiii nimeriră bucătăria. Văzându-i, domnişoara Sallow se declară onorată că împăratul şi împărătesele (copiii căpătaseră cumva o promovare) au crezut de cuviinţă să-i ofere imensa plăcere a prezenţei lor şi spuse că, data viitoare când mai întârzie, mâncarea lor va ajunge la câini.

— Trebuie să ne obişnuim cu locul şi să învăţăm drumul, spuse Michael, în timp ce se înfipse într-un morman de clătite. Kate şi Emma fură de acord cu el aşa că, după ce terminară gustarea de dimineaţă, se întoarseră în camera lor. Michael scotoci în rucsacul lui până ce găsi două lanterne, aparatul de fotografiat, hârtie şi creioane pentru a desena hărţi, un cuţitaş, o busolă şi o gumă de şters.

— Ei bine, cred că este evident că eu ar trebui să fiu liderul expediţiei.

— Nu prea cred. Kate este cea mai mare, ea ar trebui să fie liderul.

— Dar eu am cea mai multă experienţă în explorări.

Emma pufăi pe nas ca o pisică şi zise:

— Vrei să spui că ai experienţă în a săpa ca o cârtiţă prin pământ şi a exclama încântat: „Ia uită-te la piatra asta! Hai să ne prefacem că a fost a unui pitic! Acum, vreau să mă căsătoresc cu ea! “.

Kate spuse că era în regulă ca Michael să fie liderul expediţiei, iar Michael o lăsă pe Emma să care busola. De altfel, Emma nici nu-şi dorea să facă ceva mai mult, după cum ea însăşi ţinu să precizeze.

În decursul următoarelor ore, copiii descoperiră o cameră de muzică, în care se afla un pian foarte vechi şi neacordat.

O sală de bal cu multe candelabre, împrăştiate pe jos şi pline de pânze de păianjen. O piscină goală, acoperită. O bibliotecă mare, cu două etaje şi prevăzută cu o scară glisantă care se făcu bucăţele când Emma încercă să se urce pe ea. O cameră cu jocuri cu o masă de biliard, în buzunarele căreia locuiau colonii întregi de şoareci; în afară de acestea, copiii găsiră un număr impresionant de dormitoare.

Michael nota conştiincios fiecare descoperire în carneţelul său.

Reuşiră să ajungă la bucătărie în timp util pentru a lua prânzul, iar domnişoara Sallow le servi sandviciuri cu carne de curcan cu sos mango, chutney[1] şi cartofi franţuzeşti – aceştia din urmă fiind serviţi, se pare, în cinstea venirii lor. După prânz, copiii se hotărâră să vadă cascada, întrucât localitatea era numită după aceasta. Astfel, sătui până peste cap de atâta mâncare bună, ieşiră din casă şi merseră prin zăpadă, pe cheiul râului. Nu trecu mult timp până când auziră un zgomot de apă în cădere şi, ajungând pe un deal mic, văzură cum, sub picioarele lor, uscatul se sfârşea brusc într-o prăpastie stâncoasă. În faţa ochilor lor se întindea un lac de acumulare imens. În zare puteau vedea întinderea albastră-cenuşie a lacului Champlain cu mănunchiul negru al aşezării din Westport, ca un muşuroi de furnici, ocupând ţărmurile. Şi chiar de sub picioarele lor, râul ieşea din chei şi cădea câteva sute de metri, de-a lungul peretelui stâncos. Era ameţitor pentru copii să stea acolo, copleşiţi de zgomotul asurzitor al cascadei, stropiţi de apa care,

în cădere, îi uda şi-i înfrigura.

Emma îl prinse pe Michael de spatele hainei, în timp ce acesta se aplecă în faţă şi făcu o poză şuvoiului de apă în cădere.

1 Un sos din mango, legume şi o varietate de mirodenii asiatice

Pentru o perioadă lungă de timp, copiii stătură întinşi pe burtă în zăpadă şi se uitară cum râul cade lovindu-se de stâncă. Kate simţi cum zăpada începuse să i se topească în hăinuţă, dar chiar şi aşa nu dori să se mişte din acel loc. Acel sentiment de pericol în stare latentă pe care îl avusese de când sosise în Cambridge Falls nu dispăruse încă. Avea atât de multe întrebări! Ce se întâmplase cu acest loc? Ce omorâse copacii şi ce îi făcuse pe oameni să fie atât de ostili? De ce munţii de aici nu erau vizibili din Westport? Unde era misteriosul doctor Pym? Şi de ce – acest lucru o deranja cel mai tare – de ce nu era niciun copil prin împrejurimi?

— Bine, echipă, ar cam trebui să ne întoarcem, spuse Michael ridicându-se şi scuturându-se de zăpadă.

De când devenise liderul expediţiei, Michael începuse să le numească pe Kate şi pe Emma „echipa lui “.

— Mai sunt câteva camere pe care trebuie să le văd înainte de cină. Şi am auzit-o pe domnişoara Sallow spunând ceva de tocană cu carne de vită.

Odată întorşi acasă, copiii descoperiră o cameră plină cu ceasuri, una care nu avea tavan şi încă una care nu avea podea. Apoi descoperiră camera cu paturile.

Camera se afla la parter, în aripa de sud-vest. Erau cel puţin şaizeci de cadre de pat din fier, puse la rând.

— Este un dormitor, spuse Michael. Ca într-un orfelinat adevărat.

Dar atunci când traseră draperiile, au văzut că geamurile aveau gratii de fier. Nu zăboviră prea mult timp în aceea cameră.

Era aproape vremea cinei când copiii coborâră nişte scări şi deschiseră o uşă pe jumătate putredă, care dădea în pivniţa pentru vinuri. Aerul era rece şi umed. Luminile lanternelor jucau pe rafturi goale.

Michael găsi un hol îngust la capătul pivniţei şi merse până dădu de un perete de cărămidă. Doar ce se întorsese să plece, când Emma şi Kate se iviră de după o cotitură.

— Ce-ai găsit? întrebă Emma.

— Nimic.

— Unde duce asta?

— Unde duce ce?

— Eşti orb? Asta.

Michael se întoarse. În locul în care cu câteva clipe în urmă era un zid de cărămidă, acum se afla o uşă. Simţi cum i taie respiraţia şi cum inima începe să-i bată, mai-mai să-i spargă pieptul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kate.

— Nimic, doar că… uşa aceea nu era acolo acum câteva momente, spuse Michael, încercând să-şi stăpânească tremurul vocii.

— Poftim?

— Glumeşte, spuse Emma. Face parte din jocul lui de-a exploratul, de-a-se-preface-că-piticii-există şi de-a-plictisi-pe-toată-lumea-de-moarte, nu mai ştii?

— Aşa este? întrebă Kate. Pur şi simplu te prefaci?

Michael avu intenţia să spună că nu se juca, ceea ce-i zisese era adevărat; apoi văzu privirea ei şi realiză că, dacă ar spune asta, ea nu i-ar lăsa să meargă mai departe. Şi, până la urmă, ce ar fi putut spune? Că uşa a apărut din neant? Aşa ceva nu era posibil. Cu siguranţă că nu o văzuse el la început.

Numai că… nu se întâmplase aşa. Iar el era conştient de asta.

— Michael?

— Da, glumeam.

Apoi zâmbi, încercând să arate că totul era în ordine.

— Ţi-am spus eu că se prostea în felul lui ciudat, spuse Emma. Uită-te la el cum zâmbeşte!

Uşa se deschise fără dificultate. Îndărătul uşii era o scara îngustă care ducea în jos. Michael coborî primul, numărând fiecare treaptă cu voce tare: douăzeci, douăzeci şi unu, douăzeci şi doi… patruzeci şi trei, patruzeci şi patru, patruzeci şi cinci… cincizeci… şaizeci… şaptezeci. La cea de-a optzeci şi doua treaptă, copiii ajunseră la o altă uşă.

Michael se opri şi se întoarse către surorile sale.

— Trebuie să vă mărturisesc ceva. Am minţit. Uşa nu era

acolo.

— Poftim?

— Îmi pare rău. Liderii nu ar trebui să-şi mintă echipa, dar îmi doream foarte mult să aflu ce era în spatele uşii.

Kate dădu din cap în semn de supărare şi spuse:

— Trebuie ne întoarcem – acum.

Emma scoase un sunet de exasperare şi zise:

— Pur şi simplu glumeşte din nou. Spune-i, Michael!

— Vedeţi-vă de treabă, amândoi!

— Kate, începu Michael, urcând o treaptă pentru a fi mai aproape de ea. Kate, te rog…

Ulterior, Kate se va gândi uneori la acest moment – dintre toate, tocmai la acest moment – şi se va întreba ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi cedat, dacă nu s-ar fi uitat la Michael şi nu ar fi văzut dorinţa, emoţia, rugămintea plină de speranţă din ochii lui…

— Bine, zise ea oftând. În acelaşi timp îşi spuse că băiatul pur şi simplu nu văzuse uşa în pivniţa prost luminată şi că nu era cazul să exagereze. Bine, cinci minute, adăugă ea.

Într-o clipă, Michael apucă mânerul uşii şi o deschise. În spatele uşii era întuneric beznă.

Cei trei se împărţiră, Kate şi Emma într-un grup, Michael singur şi intrară în cameră. Cu ajutorul lanternelor, copiii îşi dădură seama că erau într-un fel de laborator sau birou. Tavanul era boltit, ceea ce făcea camera să semene cu o peşteră, dar copiii nu îşi puteau da seama dacă încăperea era prea mare, prea mică sau de dimensiuni obişnuite. De fiecare dată când priveau în jurul lor, aveau impresia că pereţii se schimbă. Peste tot erau cărţi şi foi: făcute grămadă pe podea, pe mese sau aranjate pe rafturi. Erau dulapuri pline de sticle de diferite mărimi şi instrumente muzicale de suflat cu butoane şi găuri. Kate găsi un glob terestru, dar, întorcându-l, văzu că ţările se schimbau, luând forme pe care nu le cunoştea.

Dacă lămpile ar fi fost aprinse sau dacă ar fi fost făcut focul în încăpere, atunci Kate probabil că ar fi recunoscut camera mai devreme. Dar cum nu era nicio lumină, fata bâjbâia pur şi simplu prin întuneric, numărând secundele până la împlinirea celor cinci minute promise lui Michael.

— Ia priveşte, spuse Emma.

Fata se opri în faţa unui raft cu borcane şi arătă spre unul

dintre ele. O şopârlă micuţă, cu gheare lungi, plutea într-un lichid de culoarea chihlimbarului. Pe spatele şopârlei puteau fi văzute nişte aripi ca de hârtie.

În partea opusă a camerei, Michael îşi poziţionă camera de fotografiat la ochi. În timp ce făcea poza, o auzi pe Kate în spatele lui, spunând ceva care semăna cu: „Oo, nu “.

Camera de fotografiat scuipă poza pe care o făcuse cu câteva secunde în urmă, iar Michael o flutură pentru a se usca, în acelaşi timp clipind des ca să-şi ajusteze vederea la întunericul din cameră. Fotografiase o carte veche pe care o găsise pe birou. Cartea era legată în piele verde, iar paginile ei erau albe.

Kate se grăbi să plece, trăgând-o după ea pe Emma, care protesta zgomotos.

— Trebuie să plecăm de aici.

— Priveşte, spuse Michael. El folosea o mână ca să frunzărească volumul. Toate paginile cărţii sunt goale. Ca şi cum ar fi fost şterse.

— Michael, nu ar trebui să fim aici. Nu glumesc.

Fotografia se uscase, aşa că Michael o puse între paginile jurnalului său. În timp ce făcu asta, găsi poza pe care Abraham le-o dăduse cu o seară înainte. În fotografie se vedeau lacul în prim-plan şi satul pe fundal.

— Auzi ce-ţi spun? spuse Kate. Nu ar trebui să fim aici.

— Să mergem!

Emma se zbătea, încercând să o facă pe Kate să-i dea drumul.

— Ai spus cinci minute! interveni Michael. Oricum, suntem în biroul cuiva. Probabil că acesta este un doar un vechi album de fotografii. Vezi?

În timp ce Michael se aplecă să potrivească poza în aşa-zisul album, Kate îl prinse de braţ. Fata începuse să spună ceva despre un vis pe care îl avusese. Dar în clipa în care poza lui Abraham atinse pagina albă a cărţii, podeaua dispăru de sub picioarele copiilor.

Capitolul Patru
Contesa din Cambridge Falls

— Suntem, Doamne, vreau să spun, trebuie că…

— Michael, eşti bine?

— … Nu e altă – vreau să spun, s-a întâmplat, da, am…
— Michael…
— … Doamne…
— Michael!
— Ce e?
— Eşti bine?
— Sunt? Vreau să spun, da, sunt bine.
— Emma?
— Sunt bine. Cred.

Se aflau pe malul unui lac întins şi liniştit. În depărtare, deasupra pădurii de pini, se zăreau hornurile şi acoperişurile ascuţite ale caselor. Era o zi de vară perfect senină. Kate simţea mireasma florilor care atunci se deschideau.

— Ce s-a… întâmplat? întrebă Emma. Unde suntem?

— Ştiu eu unde suntem. Michael se îmbujorase de emoţie, iar cuvintele i se împleticeau. Suntem în fotografia lui Abraham! Adică, nu în poza propriu-zisă, asta ar fi ridicol – îşi îngădui să chicotească uşor – ne-am deplasat în timpul şi şi locul unde a fost făcută fotografia.

Emma se holba la el.

— Poftim?

— Tu nu vezi? E magie! Trebuie să fie!

— Nu există aşa ceva!

— Serios? Şi noi cum am ajuns aici?

Emma privi în jur, dar, negăsind nicio replică potrivită, găsi mai înţelept să schimbe subiectul:

— Şi, deci, unde suntem?

— În Cambridge Falls, bineînţeles!

— Nu mai spune! Uită-te ce lac imens e aici! Şi copaci şi câte şi mai câte! În Cambridge Falls zici că eşti pe lună!

Ea era încântată că-i putea dovedi, în sfârşit, lui Michael, că se înşală.

— Vreau să spun în trecut! Aşa cum arăta odată! Voi n-aţi văzut fotografia! E întocmai ca în fotografie! Am aşezat-o în carte şi acum suntem aici! Staţi – cartea! Unde? …

Cartea, a cărei copertă strălucea acum ca smaraldul în lumina soarelui, zăcea pe pământ, cam la un metru mai încolo. Michael o înşfăcă şi o frunzări repede.

— Fotografia a dispărut! Dar cu adevărat ne-a transportat aici! Cu gura până la urechi, Michael strecură cartea în geantă şi

mângâie mulţumit coperta. E adevărat! Totul e adevărat!

Kate se dusese mai încolo şi aproape că se holba la o barcă imensă care plutea departe, pe mijlocul lacului. Faptul că purta mereu responsabilitatea pentru fraţii ei o făcuse să fie mereu cu picioarele pe pământ. Nu se lăsa niciodată cuceriţi de jocurile imaginative ale lui Michael. Dar băiatul avea dreptate: cu adevărat pusese fotografia în carte, iar acum erau aici. Dar ce însemna asta de fapt? Că respectiva carte era fermecată? Că ei călătoriseră în timp? Cum se putea una ca asta?

— Doamne Sfinte…

Kate tresări şi se întoarse. Un bărbat scund stătea la câţiva paşi de ea, ţinând în mâini un aparat de fotografiat. Purta un costum maroniu, era complet chel şi avea o barbă albă şi îngrijită. Rămăsese cu gura căscată de uimire.

— E Abraham! zise Michael. E logic. Trebuia să fie aici ca să poată face poza. El e, dar mai tânăr.

— Tot chel, completă Emma.

Kate respiră adânc. Trebuia să fie stăpână pe ea. Dar chiar atunci, dinspre pădure se auzi un ţipăt, un ţipăt cum copiii nu mai auziseră niciodată. Trecu printre ei ca un vânt îngheţat, tulburând apele lacului.

Abraham mormăi:

— Ah, nu…

O siluetă se ivi dintre copaci, alergând înspre ei prin iarba înaltă. Era o creatură îmbrăcată în zdrenţe şi care purta un fel de mască pe faţă. Pe măsură ce se apropia, Kate văzu că fiinţa alerga şchiopătând foarte ciudat, ca şi când la fiecare pas ar fi trebuit să-şi azvârle picioarele în faţă.

— Fugiţi! şuieră Abraham. Trebuie să fugiţi!

— Ce este? întrebă Kate.

— Fugiţi şi gata! Fugiţi!

Dar Michael îşi făcea de lucru cu aparatul foto, Emma apucase deja o piatră de jos, iar Kate ştia că e prea târziu.

Creatura scoase la iveală o sabie lungă, cu lama curbată şi ţipă iar. De data asta fu mult mai rău; Kate simţi cum încep să-i tremure picioarele şi inima i se strânse în piept, ca şi când ceva îi seca tot sângele şi toată viaţa din ea.

Creatura îl îmbrânci pe Abraham, iar acesta căzu la pământ.

Tremurând, Kate păşi mai în faţă şi se puse între creatură şi fraţii ei.

— Stai acolo!

În mod uimitor, fiinţa o ascultă. Se opri locului chiar în faţa fetei. Nu gâfâia, deşi alergase o grămadă prin pădure ca să ajungă la ei. De fapt, Kate nu-şi dădea seama prea bine dacă fiinţa respira efectiv. De aproape văzu că zdrenţele pe care le purta erau, de fapt, rămăşiţele unei uniforme militare străvechi. În piept avea o insignă de pe care însemnele fuseseră şterse de vreme. Metalul din care era făcută sabia era mai şi crăpat. Dar lucrul care-i atrase cel mai mult atenţia lui Kate fu pielea creaturii. Avea o nuanţă mâloasă, verzuie şi, pe ici, pe colo era murdară de noroi, avea înfipte în ea bucăţele de lemn şi se zăreau chiar şi porţiuni mucegăite.

Sub ochii fetei, dintre coastele creaturii se ivi un vierme gras şi rozaliu.

Fata se forţă să-l privească în faţă. Monstrul nu purta mască. De fapt, îşi înfăşurase fâşii de pânză neagră în jurul capului, aşa încât nu i se vedeau decât ochii. Avea nişte ochi galbeni, cu pupile subţiri şi verticale, ca pisicile. Creatura mirosea ca şi când ar fi stat îngropată într-o mlaştină secole la rând şi apoi ar fi dezgropat-o cineva.

Ridică sabia şi arată înspre locul de unde venise.

— Mai bine vă duceţi, spuse Abraham. Oricum o să vă silească să mergeţi cu el.

Ocolind-o pe Kate, monstrul îl înşfăcă pe Michael şi, practic, îl îmbrânci înspre copaci. Apoi se întoarse spre Emma, dar Kate îi tăie din nou calea.

— Opreşte-te, gata, opreşte-te! Mergem!

— Ia aparatul foto! strigă Michael.

Kate se opri, luă aparatul şi şi-l atârnă la gât. Emma strângea încă în pumn piatra pe care n-o azvârlise, aşa că sora ei mai mare o apucă de mâna cealaltă şi amândouă i se alăturară lui Michael; porniră toţi trei înspre pădurea cu arbori veşnic verzi, cu creatura – orice-ar fi fost acea fiinţă – mergând în urma lor.

Pădurea prin care erau conduşi copiii semăna prea puţin cu Cambridge Falls aşa cum îl ştiau ei. Copacii erau înalţi, cu trunchiuri groase, terenul era înţesat cu ferme, în aer răsunau pretutindeni cântecele păsărilor. Totul în jur mustea de viaţă.

— … Şi pun pariu că doctorul Pym e vrăjitor, şopti Michael entuziasmat. Camera unde am nimerit trebuie să fie a lui, nu

credeţi? Mă-ntreb ce altceva mai are pe-acolo.

Kate se împăcase deja cu faptul că la mijloc era vorba de magie. La drept vorbind, aşa se explicau multe, nu doar cartea găsită de Michael, ci şi faptul că un întreg lanţ muntos putea fi ascuns vederii. Bine, deci magia există cu adevărat.

Dar în clipa aceea fata era mai preocupată să-şi dea seama cum aveau să scape ei de-acolo.

— Unde crezi că ne duce? întrebă Emma.

— Probabil c-o să ne execute, spuse Michael, potrivindu-şi ochelarii pe nas. Era o zi călduroasă, iar în atmosferă era umezeală, aşa că toţi trei începuseră să transpire.

— Sper să te execute pe tine primul, Domnule Nu-i-Decât-Un Album-de-Fotografii. Pentru că eu chiar am de gând să urmăresc treaba asta. Emma se întoarse spre creatură. Încotro ne duci, puturosule?

— Nu vorbi cu el, zise Kate.

— Nu mi-e frică.

— Ştiu că nu ţi-e frică, zise Kate, deşi ştia prea bine că nu-i aşa. Dar totuşi nu vorbi cu el.

După zece minute în care fuseseră siliţi, prin mormăieli şi înghionteli să înainteze, copiii ajunseră în vârful unei mici culmi, copacii se răriră, iar Michael se opri locului.

— Uite!

Băiatul le arăta un râu. La început, Kate nu-nţelese ce anume vedea de fapt. Părea că apa curge până la jumătatea albiei, trece pe sub podul îngust de piatră, iar apoi se opreşte brusc, cam la jumătate de kilometru distanţă de cascadă, Atâta doar că nu era nicio cascadă! Râul nu cobora peste marginea stâncii! Kate privi înapoi de-a lungul porţiunii uscate din albie, până la fâşia albastră unde apa se oprea. Observă acum un soi de zid din lemn, întins de-a curmezişul albiei, şi deodată înţelese: barajul lui Abraham!

Privi înspre oraş, înspre lacul ale cărui ape sclipeau în zare şi văzu aceeaşi ambarcaţiune mare, ca şi mai devreme, plutind pe suprafaţa sticloasă. În celălalt Cambridge Falls, cel pe care-l ştiau ei, nu existau niciun baraj, niciun lac şi aproape niciun copac. Oare ce se petrecuse încât să schimbe totul? Să fie de vină creatura zdrenţăroasă care-i ţinea captivi?

— În lucrarea sa, Totul despre pitici, zise Michael, G. G. Greenleaf îi descrie pe pitici ca fiind nişte constructori de baraje

cât se poate de îndemânatici. Nu ca elfii! Pe elfi nu-i preocupă să construiască decât saloane de frumuseţe.

Emma mormăi, spunând că ea şi Kate n-aveau chef s-audă despre pitici.

— O să murim destul de curând; nu ne chinui.

Creatura se ivi iarăşi dintre copacii din spatele lor şi începu să agite sabia.

— Haideţi, zise Kate.

În timp ce copiii îşi croiau drum în vale, Kate duse mâna la medalionul mamei. Depindea de ea să îi scoată de-aici şi să-i apere. Până la urmă, aşa promisese.

— Ăştia sunt… spuse Emma.

— Da, răspunse Kate.

— Şi…

— Da.

— Ce fac cu ei?

— Nu ştiu.

Monstrul îi condusese afară din pădure, într-o poiană din apropierea barajului. De aproape arăta într-adevăr ca un zid uriaş din lemn – măsurând, probabil, vreo douăzeci de metri grosime iar întreaga construcţie era curbată, în forma literei C, întinzându-se de la un hău la altul. În partea din faţă barajul stăvilea întinderea liniştită de ape, iar în spate, nimic. Loc pustiu.

Dar niciunul dintre ei, nici Kate, nici Emma, nici măcar Michael, nu se uita la baraj.

Motivul era simplu.

Îi găsiseră pe copiii din Cambridge Falls.

În mijlocul poieniţei, vreo patruzeci-cincizeci de băieţi şi fete fuseseră adunaţi laolaltă într-un grup compact. Kate observă că cel mai mic dintre ei avea cam şase ani, iar cel mai mare părea cam de vârsta lui Michael. Nu strigau, nu se-nghionteau, nu alergau; nu se purtau câtuşi de puţin în felul în care Kate ştia că se poartă toţi copiii normali atunci când sunt laolaltă. Aproximativ cincizeci de copii stăteau la loc, perfect nemişcaţi şi liniştiţi.

Iar în jurul lor patrulau nouă creaturi mucegăite, înfăşurate în negru.

Se auzi un mârâit violent şi fiinţa care-i capturase îi împinse

mai în faţă.

— Emma, şopti Kate, trebuie să le punem întrebări copiilor ăstora, aşa că fi cuminte, bine?

— Ce vrei să spui?

— Vrea să spună să nu-ncepi să te iei la harţă cu cineva, spuse Michael.

— Bine, mormăi Emma.

Creatura îi împinse în partea din spate a grupului. Kate se bucură să constate că majoritatea copiilor păreau să privească înspre pădure, dincolo de albia râului şi nu observau că li se mai alăturaseră şi alţii. Un băieţel însă privea drept spre ei. Avea o faţă rotunjoară, o claie de păr roşu şi creţ şi dinţii din faţă foarte mari.

— Tu la ce te uiţi mă, începu Emma.

— Emma!

Fata tăcu.

— Nu sunteţi de-aici, zise băiatul.

Vorbea aproape în şoaptă, iar Kate recunoscu expresia de pe chipul băiatului. O văzuse de-atâtea ori pe feţele copiilor de la orfelinat, care după câţiva ani înţelegeau că nu va veni nimeni să-i adopte niciodată. Băiatul nu mai avea nădejde.

— Pe mine mă cheamă Kate, spuse ea aproape şoptit, la fel ca băiatul. Ei sunt fratele şi sora mea, Michael şi Emma. Pe tine cum te cheamă?

— Stephen McClattery. De unde sunteţi?

— Din viitor, răspunse Michael. Probabil, cam cu vreo cinşpe ani mai târziu. Plus sau minus.

— Michael e liderul nostru, zise Emma, veselă. Deci dacă murim cu toţii, e vina lui.

Băiatul părea confuz.

— Fiinţa aia ne-a găsit în pădure şi ne-a silit să venim aici, spuse Kate. Ce sunt, de fapt?

— Vă referiţi la strigoi? întrebă Stephen McClattery. O fetiţă venise şi ea lângă ei. Le spunem strigoi pentru că urlă-n halul ăla. I-aţi auzit cum urlă?

— Eu îi aud şi-n somn, zise fetiţa.

Kate o privi pe copilă. Era mai mică decât Emma şi purta codiţe şi o pereche de ochelari cu lentile care-i făceau ochii să pară uriaşi. Strângea în mâini o păpuşică foarte veche, care-şi pierduse aproape jumătate din păr.

— Ea e surioara ta?

Stephen McClattery clătină din cap.

— Ea e Annie. Înainte locuia într-o casă din sat.

Fetiţa dădu aprobator din cap cu multă vioiciune, întărind spusele lui Stephen.

— Şi acum unde locuieşti? întrebă Kate, deşi ştia deja răspunsul.

— În casa cea mare, zise Stephen.

Kate privi la fraţii ei. Era limpede că toţi se gândeau la camera cea cu zăbrele la ferestre şi cu paturile aliniate rânduri-rânduri.

— Sunteţi orfani? întrebă Emma. Cu toţii?

— Nu, răspunse Stephen. Avem părinţi.

— Şi atunci, de ce nu locuiţi cu ei? întrebă Michael.

Stephen McClattery ridică din umeri.

— Pentru că nu ne lasă ea.

Pe Kate o străbătu un fior de spaimă; cu siguranţă, aici aveau să găsească explicaţia pentru dispariţia copiilor. Dar până să apuce Kate să întrebe cine era ea, unul dintre copii scoase un strigăt, iar grupul fu silit să se deplaseze mai în faţă. Copiii săreau, ţipau, se urcau unul în spinarea celuilalt şi păreau să fi uitat să se mai teamă de monştri. Stephen McClattery şi fetiţa dispăruseră în mulţime.

— Ce e? întrebă Emma. Ce-i acolo?

Kate se străduia să privească pe deasupra capetelor copiilor. De partea cealaltă a albiei se iveau din pădure o mulţime de oameni. Fata înţelese de ce strigau copiii.

— Sunt mamele lor.

Persoanele de pe partea cealaltă erau toate femei. Făceau cu mâna şi îi strigau pe copii pe nume.

Kate privi în jur. Strigoii – aşa cum îi numise băiatul – erau în fruntea grupului, împingându-i pe copii înapoi. Asta era şansa lor să scape. Dar unde să se ducă? Erau, în continuare, prizonieri în trecut.

Deodată fetei îi veni o idee.

— Michael! Tu mai ai fotografia?

— Nu, a dispărut când am vârât-o în carte.

— Nu cea pe care ne-a dat-o Abraham. Cealaltă! Cea pe care ai făcut-o tu cu aparatul tău! Cu noi în cameră. Spune-mi c-o ai!

Michael o privea cu ochi din ce în ce mai mari, pe măsură ce-şi dădea seama ce vrea să spună sora lui.

Faptul că aşezase poza lui Abraham în carte îi adusese aici. Aşa că, poate, cealaltă poză pe care o făcuse în biroul de la subsol i-ar putea transporta înapoi.

— Da! Da, o am aici!

Dar tocmai când Michael scormonea în geantă, se auzi un alt zgomot.

Arruuuggga-arruuuggga!

Zgomotul venea dinspre copacii aflaţi în spatele lor şi Kate văzu cum atât copiii, cât şi mamele lor se liniştiră dintr-odată şi îşi întoarseră privirile în direcţia zgomotului. Preţ de câteva clipe nu se întâmplă nimic. Apoi fata auzi pufăitul inconfundabil al unui motor, iar din pădure se ivi o motocicletă neagră şi lucioasă; striaţiile roţilor groase din cauciuc îşi imprimară violent urmele în pământ. Şoferul era omuleţ cu un aspect foarte ciudat. Avea o bărbie prelungă şi subţire, iar creştetul capului era, de asemenea, alungit şi îngust, încât părea de-a dreptul ascuţit la vârf. În schimb, avea o faţă lătăreaţă şi turtită. Arăta ca şi când cineva l-ar fi prins şi l-ar fi tras în acelaşi timp şi de bărbie, şi de vârful capului. Avea un păr sârmos şi deschis la culoare şi purta un costum în dungi şi un papion demodat. Pe nas avea o pereche de ochelari de protecţie cu lentile mari şi rotunde, ca nişte ochi de insectă. Şoferul claxonă.

Arruuuggga!

Motocicleta avea un ataş. Dar Kate nu-şi putea da seama cum arăta pasagerul. Oricine ar fi fost, persoana purta o cască de piele cu o apărătoare veche din plastic şi o pereche de ochelari de protecţie asemănători cu ai şoferului.

Arruuuggga!

Hârâind şi pârâind, motocicleta dădu ocol grupului de copii şi se opri la marginea barajului. Kate băgă de seamă că strigoii nu se clintiseră. Păreau să aştepte ceva.

Şoferul opri motorul şi se grăbi spre pasager care coborâse deja din ataş. Persoana îşi dădu jos casca, apărătoarea şi ochelarii şi i le azvârli omuleţului. Dinaintea lor stătea acum fată de vreo şaisprezece-şaptesprezece ani. Avea o piele albă şi impecabilă, iar părul auriu îi ajungea până la umeri, răsucit în bucle perfecte. Purta o rochie albă cu volane care lui Kate se păru demodată, iar braţele subţiri le avea dezgolite. Nu purta bijuterii. Nu avea nevoie. Kate nu mai văzuse niciodată o fiinţă ca ea – era orbitor de frumoasă. Părea să răspândească viaţă

împrejur. Zărind o floare galbenă la picioare, fata strigă de încântare, o culese, apoi se răsuci pe călcâie şi se îndreptă săltând spre baraj.

— Cine e? întrebă Michael.

— E ea, şopti Stephen McClattery. E contesa.

— Nu-mi place de ea, spuse Emma. Pare o-ngâmfată.

Fata, sau tânăra femeie (indiferent în ce categorie se încadrează o fată de şaisprezece-şaptesprezece ani) ajunse la baraj şi începu să urce nişte trepte. Până atunci Kate fusese mult prea atentă la copii ca să observe cât de masiv era, într-adevăr, barajul. Înălţându-se cam la patru metri deasupra marginii albiei, barajul alcătuia un fel de pod lat şi curbat care ducea pe partea cealaltă. Kate o privi pe contesă urcând în vârf; fata îşi croi plină de eleganţă drumul până în inima albiei, neavând de jur împrejur alt sprijin decât cerul albastru şi malurile văii ticsite cu copaci.

Privi pe rând la mamele îmbrobodite şi la copii şi apoi săltă uşor, plină de entuziasm.

— Vai! Aţi venit cu toţii! Mă bucur aşa de mult să vă văd pe toţi!

— Nu pare să fie atât de rea, şopti Michael.

— Ah, tacă-ţi gura! şuieră Emma.

Vocea tinerei era plină de veselie, iar Kate observă că vorbea cu un uşor accent.

— Sunt sigură că vă întrebaţi cu toţii de ce v-am cerut să veniţi aici. Ei bine, puteţi să-i mulţumiţi secretarului meu, domnului Cavendish, spunând acestea, arătă spre omuleţul ciudat, care era preocupat să-şi netezească părul slinos. Ah, spuneţi şi voi dacă nu-i o dulceaţă! Ei bine, el mi-a amintit că astăzi se împlinesc doi ani de când am venit în Cambridge Falls. C'est incroyable, n'est-ce pas? Suntem împreună de doi ani! Cât de minunat!

Dacă or mai fi fost şi alţii care găseau lucrul acesta minunat, atunci aleseră să nu-şi exprime părerea.

— Şi totuşi, domnul Cavendish mi-a amintit, de asemenea, că oamenii voştri nu sunt deloc pe cale de-a găsi ceea ce le-am cerut să găsească, nu mai mult decât erau în ziua când am sosit aici. Uă!

Contesa se îmbufnă.

— E destul de drăguţă aşa, nu credeţi? întrebă Michael.

De data asta Kate fu cea care-i spuse să tacă.

Contesa continuă:

— Dar nu disperaţi, mes amis! Contesa voastră s-a tot gândit şi iar s-a gândit până când a apucat-o durerea de cap şi mi-am dat seama unde am greşit! Da, eu şi numai eu sunt de vină! Vedeţi voi, eu le-am spus oamenilor voştri: „Găsiţi-mi lucrul pe care-l vreau şi o să plec. O să fiţi iar cu familiile voastre. Totul o să fie ca-nainte “. Quelle imbecile! Cum de-am putut să fiu atât de obtuză? Le cer oamenilor voştri să găsească ceva, şi, drept recompensă, îi privez de compania mea?! Să fie oare de mirare faptul că nu s-a făcut niciun progres? Voi nu vreţi să mă lăsaţi să plec! Mă iubiţi prea mult! Desigur, nu dau vina pe voi! Dar pur şi simplu nu merge aşa. Deci, oricât de greu v-ar fi, trebuie să-ncercaţi şi mă iubiţi mai puţin.

Contesa dădu din mână şi, deodată, unul dintre monştrii intraţi în putrefacţie, înfăşuraţi în negru, porni spre grupul de copii. Îşi croi drum printre trupşoarele lor şi, o clipă mai târziu, o înşfăcase deja pe Annie, purtând-o la subsuoară şi îndreptându-se cu ea spre baraj. Un strigăt străbătu deopotrivă mulţimea de copii şi pe cea a mamelor de pe malul celălalt. Monstrul urcă lângă contesă şi, ţinând-o pe fetiţa de gulerul hăinuţei, o atârnă astfel deasupra prăpastiei, dincolo de marginea barajului.

Ţipătul lui Annie o asurzi pe Kate. Fetiţa dădea cu disperare din picioruşe, în gol. De partea cealaltă a albiei, o femeie căzu în genunchi.

— Ce face?! strigă Emma, înşfăcând-o pe Kate de braţ cu atâta putere, încât pe fată o duru. Nu poate să… nu poate să…

Contesa îşi astupă urechile cu mâinile şi începu să danseze în cerc, strigând într-un fel amuzant:

— E prea mult zgomot! Nu-mi mai aud nici propriile gânduri!

În cele din urmă strigătele se potoliră. Nu se mai auzeau decât scâncetele lui Annie.

Contesa zâmbi plină de înţelegere:

— Ştiu! E îngrozitor! Dar ce pot să fac? Au trecut doi ani; nu-i aşa, domnule Cavendish? Au trecut doi ani!

Secretarul îşi plecă în semn de aprobare căpăţâna lui ciudată.

— Şi, credeţi-mă, mes anges, nu-mi place fiu eu căpcăunul! Dar trebuie să vă dezvăţ de dragostea exagerată pe care mi-o purtaţi! Contesa ridică de jos păpuşa pe care Annie o scăpase din mână şi îi mângâie părul rar. Aşadar, oamenii noştri au fost

deja înştiinţaţi. Sau găsesc lucrul de care am nevoie, sau, începând de duminica asta – într-adevăr, urăsc duminicile, sunt atât de plictisitoare – începând de duminica viitoare, oraşul vostru va începe să piardă câte un copil pentru fiecare săptămână în care eu trebuie să aştept.

Chicotind, tânăra azvârli păpuşica în prăpastie. Privind-o cum cade în gol, strigăte disperate se înălţau de pe amândouă malurile. Kate simţea cum pe copii îi cuprinde groaza. Apoi, ceva trecu în goană pe lângă ea, atingând-o pe umăr. Privi în jur şi, zărind o uniformă veche şi zdrenţuită, se gândi că fusese un strigoi. Dar ceva era diferit. Fiinţa asta se deplasa cu uşurinţă, şi nu poticnindu-se aidoma creaturilor. Şi era uriaşă. Mai înaltă decât oricare dintre strigoi şi de vreo două sau trei ori mai lată. Dacă era un om, atunci era cel mai mare om pe care Kate îl văzuse vreodată. Trecând pe lângă ea, fiinţa privise în jos. Avea ochii de un cenuşiu adânc, amintind de culoarea granitului. Apoi dispăru, înaintând printre copii, mergând drept spre făptura minunată din vârful barajului.

— El cine e? întrebă Emma. Nu e un strigoi. I-ai văzut ochii?

Sus pe baraj, contesa dădu aprobator din cap, iar strigoiul o ridică pe Annie de deasupra prăpastiei şi o azvârli în direcţia scărilor. Suspinând, fetiţa se ridică în picioare şi, rupând-o la fugă, se alătură celorlalţi copii.

— Ei bine, am avut parte de o vizită minunată. Arătaţi cu toţii foarte bine! Îmi place să văd că aveţi grijă de voi. Totuşi, trebuie să…

— L-a văzut! zise Emma.

— Pe cine? În vreme ce fiinţa aceea trecea pe lângă ei, Michael îşi curăţase ochelarii, ştergând lentilele cu atâta putere, ca şi când ar fi putut să şteargă totodată şi lucrurile la care tocmai fusese martor. Despre ce vorbiţi?

Contesa privea drept la omul uriaş care tocmai ieşea din rândurile copiilor. Kate o văzu şoptindu-i ceva strigoiului de lângă ea, iar creatura deschise gura şi, din nou, ţipătul îi asurzi cu totul.

Michael şi Emma îşi acoperiră urechile, dar nu le folosi la nimic. Ceilalţi copii rămaseră ca trăsniţi, iar mulţi dintre ei căzură în genunchi. Kate simţi cum rămâne fără aer, văzând cum trei dintre creaturi scot din teacă săbiile ruginite şi crăpate şi îl înconjoară pe om. Într-o clipă, omul scoase şi el o sabie.

Grupul de copii se dădu îndărăt, iar Emma fu trântită la pământ. Kate şi Michael o ajutară să se ridice iarăşi în picioare, mergând cu spatele, astfel încât ceilalţi să nu-i dărâme şi pe ei. Pe deasupra strigătelor copiilor, se auzeau răcnete şi zgomotul săbiilor ciocnindu-se şi, unul după altul, ţipetele cumplite fură curmate.

Când reuşiră să iasă din grămada de copii, Kate văzu că strigoii zăceau la pământ. Păreau să se topească în ţărână, cu un sfârâit îngrozitor. Omul gâfâia. Pânza cu care-şi acoperise capul i se rupsese. Avea părul lung şi negru şi o cicatrice pe obraz.

— I-a omorât! rosti pe nerăsuflate Stephen McClattery. I-a omorât pe strigoii ăia! Nimeni n-a mai făcut una ca asta!

Alţi şase strigoi se-ndreptau acum spre el.

În vârful barajului, contesa ridicase dinaintea ochilor floarea pe care o culesese şi privea la ea ca o fată care-şi urmăreşte partenerul de dans prin sala de bal. Kate îl văzu pe Cavendish, şoferul cu capul ca o minge de rugby, încercând din răsputeri să se ascundă după motocicletă.

— N-o să poată lupta cu şase deodată, spuse Michael. Sunt prea mulţi.

Părea că şi uriaşul ajunsese la aceeaşi concluzie.

Când strigoii se pregăteau să-l atace, omul se întoarse şi o luă înspre baraj.

— Mori, vrăjitoareo!

Dar până s-apuce să arunce sabia, contesa suflă în petalele florii. Se iscă un vârtej galben, iar Kate îl văzu venind spre om şi cuprinzându-l în întregime. Aplecat pe spate, cu muşchii încordaţi, uriaşul rămase ţintuit locului. Un strigoi îl lovi în piept, iar omul se împiedică şi căzu la pământ, făcând să se ridice un nor de praf şi rămânând în continuare neclintit. Contesa râse uşor şi sări pe loc.

— Aţi văzut asta? spuse Michael. Aţi văzut ce-a făcut?

— E vrăjitoare, spuse Emma. Ar trebui s-o-mpingă cineva de pe baraj. Sau să-i dea foc. Aşa trebuie procedat cu vrăjitoarele.

Kate înţelese atunci că trebuie să scape. Nu conta cine-i vede. Era pe cale de a-i spune lui Michael să scoată cartea, când tânăra cea frumoasă se întoarse şi privi drept spre ei.

Kate se simţi ca şi când ar fi înjunghiat-o cineva.

Contesa întinse mâna, arătând drept spre inima lui Kate.

Vocea i se prefăcuse toată într-un şuier ascuţit:

— Opriţi-i!

— Michael, şopti Kate, cartea! Acum!

— O să ne vadă cineva…

— Nu contează!

Kate se repezi la geanta băiatului şi scoase chiar ea cartea, Siluetele negre se îndreptau în fugă spre ei. Unul dintre monştri ţipă. Apoi altul. Apoi altul. Kate avea sentimentul cumplit că e ţinută cu forţa sub apă şi că nu mai are aer. Nu putea să respire.

— Unde – unde-i poza?

Michael nu se clinti.

Kate înţelese că ţipetele strigoilor îl făcuseră să încremenească. Apoi Emma îl pocni.

— De ce – de ce-ai făcut asta?

— Poza!

Michael privi la siluetele întunecate care se apropiau, îmbrâncindu-i pe copii din calea lor. Contesa strigă iar:

— Opriţi-i pe copiii ăştia!

Băiatul se scormoni în buzunare, scoase fotografia, dar o scăpă imediat din mână.

Kate se lăsă în genunchi şi deschise cartea în poală.

— Emma – apucă-mă de braţ!

Cu mâinile tremurânde încercă să ia de jos fotografia, dar Michael stătea cu piciorul pe ea.

— Unde e? strigă el. N-o văd!

— Calci pe ea! Dă-te!

Şi strigoii erau tot mai aproape. Ţipau mai ascuţit ca niciodată. Trebuia să se concentreze, trebuia să se concentreze…

Apoi, preţ de o clipă, fu linişte. Se pare că şi strigoii se mai opresc ca să respire. Kate simţi cum plămânii i se destind, iar inima începe să-i bată iarăşi. Îl dădu pe Michael la o parte şi apucă fotografia. Era murdară şi şifonată din cauză că băiatul călcase pe ea. Cu coada ochiului, fata văzu cum strigoii îl îmbrânceau pe Stephen McClattery.

— Repede! strigă Emma.

— Prinde-te de mine! zise Kate.

În clipa când două siluete negre îi înconjurau, Kate aşează fotografia pe pagina goală. Simţi o smucitură în stomac şi pământul îi fugi de sub tălpi.

Kate clipi. În jur era întuneric. Aerul era rece. Mai clipi de câteva ori şi apoi, pe măsură ce ochii i se adaptau, simţi cum o cuprinde o mare uşurare. Se aflau în camera de la subsol, înapoi la conac. Fata stătea în genunchi pe podea, cu cartea în poală. Îi zări pe ei trei, în partea cealaltă a încăperii, pe ea însăşi, pe Michael şi pe Emma, imaginea lor ieşind în evidenţă în lumina bliţului.

Şi, dintr-odată, dispărură.

Kate simţi că e din nou liberă, ca şi când o forţă ar fi silit-o până atunci să stea pe loc.

— Kate, răsună glasul Emmei lângă ea. Kate simţi, dintr-odată, cât de puternic o strângea surioara ei de braţ. Kate, unde e Michael?

Kate privi înspre locul unde se aflase Michael. Unde ar fi trebuit să fie Michael. Fratele lor nu era acolo.

Capitolul Cinci
Doctorul Stanislaus Pym

La cină, fetele îi spuseră domnişoarei Sallow că Michael nu simţea bine şi că se culcase mai devreme. Nici ele nu mâncaseră prea mult şi de-abia dacă o auziră pe bătrână bodogănind că mâncarea ei trebuie să nu fi atins standardele de la Versailles spunând că, sigur, din această cauză, o vor executa de cu zori, în ziua următoare. Abraham făcuse deja focul în cameră atunci când fetele se întorseseră de la masă. Copilele urcară în pe care îl împărţeau şi se ţinură strâns în braţe.

— Totul va fi bine, îi spuse Kate Emmei. O să-l aducem înapoi.

La un moment dat, în timpul nopţii, Kate îşi dădu seama că Emma reuşise să adoarmă. Dar pe Kate nu o fură somnul şi stătu trează, gândindu-se la ceea ce se întâmplase. Oare unul dintre acei strigoi îl prinsese în ultima clipă? Sau, şi mai rău, oare a pus ea poza în carte înainte ca Michael să reuşească să o atingă? Oare el a încercat în zadar să se prindă de sora lui, pentru ca apoi să o vadă dispărându-i din faţa ochilor? Fata continua să şi-l imagineze pe Michael cum încerca să prindă cu mâinile goale aerul din locul în care Kate şi Emma se aflaseră cu doar o clipă înainte şi cât de speriat trebuie să fi fost atunci când a simţit atingerea rece a strigoilor care încercau să îl

oprească. Stând întinsă în întunericul camerei ei, cu Emma respirând liniştit lângă ea, Kate îşi spuse în şoaptă, de nenumărate ori: „E numai vina mea, e numai vina mea “. Mama ei o rugase să facă doar un lucru: să aibă grijă de fratele şi de sora ei. Iar ea eşuase. Ce i-ar putea spune mamei? Cum ar putea să-i explice? Singura ei speranţă era cartea ascunsă sub saltea. O vor folosi. Vor face rost de o altă poză veche, se vor întoarce în timp şi-l vor aduce pe Michael acasă.

Cerul începuse să se lumineze de ziuă când Kate o trezi pe Emma.

— Îmbracă-te, spuse ea. Mergem să-l vedem pe Abraham.

Abraham locuia într-un apartament din vârful turnului de nord, iar fetele bătură la uşa lui ceva mai mult de un minut, dar nimeni nu răspunse. În bucătărie, o găsiră pe domnişoara Sallow zdrăngănind cratiţe pe plită.

— Abraham a plecat în Westport, spuse domnişoara Sallow, în timp ce arunca nişte cârnaţi în farfuria lui Kate. S-a dus să-l ia pe doctorul Pym, adăugă ea.

— Poftim?

— Îmi cer scuze că nu vorbesc franceză, înălţimea voastră, dar dacă puteţi face un efort să înţelegeţi engleza, vă mai spun o dată: s-a dus în Westport să-l aducă pe doctorul Pym. A plecat de dimineaţă devreme. Nu ar trebui să mai întârzie mult.

— Kate, spuse Emma în şoaptă, mai ţii minte ce a spus Michael? Cartea trebuie să aparţină acestui doctor. Crezi că într-adevăr un vrăjitor sau…

— Unde este fratele vostru? întrebă domnişoara Sallow.

— În pat, spuse Kate. Tot nu se simte bine.

— Aha. Îmi imaginez că e în greva foamei din cauza zemei lungi pe care o servesc. Ei bine, puteţi oricum să-i duceţi şi lui ceva de mâncare. Poate s-o arunce pe scări dacă nu doreşte.

Ieşi din bucătărie ca să aducă o tavă din cămară.

Imediat ce ieşi, Emma se aplecă peste masă şi-i spuse lui Kate cu o voce şuierată:

— Doctorul Cum-îl-cheamă îşi va da seama că am luat cartea! Ne va transforma în broaşte sau ceva de genul acesta! Trebuie să…

Se opri în mijlocul propoziţiei întrucât se auziră paşii cuiva. După o clipă, Abraham, cu hainele de afară, intră şchiopătând în bucătărie.

— Bună dimineaţa, micuţilor, bună dimineaţa!

Traversă bucătăria, ducându-se înspre ibric, şi-şi frecă mâinile.

— E frig de crapă pietrele astăzi. I-am spus şi doctorului, da, i-am spus, în timp ce traversam lacul. „Ai dreptate, Abraham, mi-a spus el. Astăzi chiar e un ger de crapă pietrele.“ Ah, am purtat o discuţie încântătoare, eu şi doctorul.

— Abraham?

— Da, domnişoară? Spuse el, în timp ce punea linguriţă după linguriţă de zahăr în ceaiul pe care doar ce şi-l pusese în cană

— Vrem să te rugăm ceva. Avem nevoie de încă o...

— Încă nu aţi terminat? Foarte rău!

Domnişoara Sallow intră în bucătărie târşâindu-şi picioarele, şi luă farfuriile Emmei şi a lui Kate, pentru ca apoi să le arunce în chiuvetă.

— Mergeţi în bibliotecă, înălţimile voastre. M-am întâlni cu doctorul în hol. Vrea să vă vadă.

— Pe noi? spuse Kate. Dar – de ce?

— De unde să ştiu eu? Poate că vrea să vă ceară autografele. Ei bine, ce mai aşteptaţi? Să fiţi anunţate cu surle şi trâmbiţe? Mergeţi odată! Iar tu, spuse ea în timp ce aruncă o ceapă în Abraham, nu-mi mai fura zahărul!

— Am luat doar două linguriţe, domnişoară Sallow.

— Două linguriţe? Lasă că-ţi dau eu două linguriţe! Şi încă două! Mai ţine două!

Domnişoara Sallow îl alergă pe Abraham în jurul mesei lovindu-l cu o lingură de lemn.

Kate oftă şi spuse:

— Hai să mergem.

Kate şi Emma se opriră în faţa uşii biroului.

— Ţine minte, spuse Kate în şoaptă, nu ştim nimic despre el. Poate că este doar un om obişnuit care conduce un orfelinat.

— Un orfelinat doar cu trei copii, într-o casă sinistră? Veche şi, pe deasupra, plină cu obiecte magice. Da, sigur.

Kate trebui să recunoască faţă de ea însăşi că sora ei avea dreptate. În acelaşi timp, se auzi o voce care spuse:

— Intraţi, intraţi. Nu mai staţi în faţa uşii.

Neavând de ales, Kate o luă pe Emma de mână şi deschise uşa.

Mai fuseseră în bibliotecă şi cu o zi înainte, atunci când Emma rupsese scara, aşadar, cunoşteau camera. Erau cărţi dispuse pe două nivele, şi vizavi de uşă se afla un perete de ferestre înguste, încadrate în rame de fier, care dădeau spre grajdurile părăsite. În stânga lor se afla un mic şemineu şi patru scaune ponosite, de piele. Un bărbat cu păr alb, într-un costum de tweed, stătea în genunchi cu spatele la ele şi încerca să aprindă focul. O pelerină, un baston, o bocea veche ponosită stăteau aruncate pe un scaun.

— Luaţi loc, luaţi loc, se auzi din şemineu vocea lui înfundată. Vin imediat la voi.

Kate şi Emma luară fiecare câte un scaun. Kate se întrebă dacă bărbatul ştia să aprindă un foc. În şemineu, erau făcute morman beţe şi ziare, împreună cu câteva pietre, o cutie veche de suc şi câteva pliculeţe folosite de ceai. Continua să aprindă chibrituri, dar nu se întâmpla nimic.

— Fir-ar, spuse bărbatul. Kate îl auzi şoptind ceva şi, dintr-odată, un foc vioi se aprinse în şemineu. Aşa se face! exclamă bărbatul.

Emma o lovi pe Kate cu cotul în coaste şi arătă înspre bărbat ca şi cum ar fi spus: „Vezi? Ţi-am zis eu!“.

Omul se ridică şi merse spre ele, scuturându-şi mâinile de cenuşă în acelaşi timp. În mod evident, bărbatul era foarte bătrân, dar mişcările lui erau vioaie, fără greutatea caracteristică vârstei. Avea sprâncene groase, răsucite în sus ca nişte coarne şi albe ca neaua, aşa cum, de altfel, îi era şi părul. Ochelarii erau îndoiţi şi-i stăteau strâmbi pe nas, ca şi cum doar ce ar fi ieşit dintr-o încăierare. Costumul îi arăta de parcă ar fi supravieţuit nu uneia, ci mai multor încăierări.

— E un meşteşug misterios şi rar întâlnit să ştii cum să faci focul. Nu toată lumea poate face asta. Dar permiteţi-mi să mă prezint. Eu sunt doctorul Stanislaus Pym.

Spunând aceasta, doctorul făcu o plecăciune adâncă.

Kate şi Emma se holbară la el. Bărbatul arăta ca un bunic inofensiv, dar excentric. Totuşi, se gândi Kate, i se părea că-l cunoaşte pe omul acesta. Ca şi cum l-ar mai fi văzut înainte. Dar aşa ceva era imposibil…

Doctorul Pym se uita în jos la ele, cu o sprânceană ridicată, ca şi cum ar fi aşteptat ceva.

— Oh, începu Kate ezitant, numele meu este Kate. Aceasta

este sora mea, Emma.

— Aveţi cumva şi un nume de familie?

— Nu. De fapt, da. Într-un fel. Numele nostru este P. Litera P. Nu ştim mai mult de-atât.

— Aha, îmi amintesc asta. Am citit-o în dosarele voastre. Cred că mai aveţi şi un frate. El unde este?

— Michael nu se simte bine, spuse Kate.

Doctorul Pym se uită la ea, iar impresia lui Kate despre el că era un bătrânel simpatic şi puţin ridicol dispăru. Fata simţi că bărbatul vedea direct în sufletul ei. În clipa următoare, bătrânelul zâmbea ca mai înainte.

— Ce păcat! Vă rog să mă anunţaţi dacă pot face ceva pentru el. Mai am şi alte talente decât cel de a aprinde focul. Deci, începu el în timp ce se aşeză faţă în faţă cu fetele. Ascult. Să auzim povestea voastră. Nu vă grăbiţi. Dacă nu-mi place un lucru, acela este atunci când cineva spune o poveste prea repede. Avem un foc drăguţ. Domnişoara Sallow ne poate aduce nişte ceai. Putem vorbi cât timp dorim.

Scoase o pipă din buzunar, o aprinse cu un chibrit, trase de câteva ori din ea, apoi eliberă un nor de fum albastru-verzui. Fumul nu se ridică, în schimb, se împrăştie prin cameră, înfăşurându-se ca nişte braţe în jurul Emmei şi al lui Kate, prinzându-le în vraja lui.

— Puteţi începe când doriţi, spuse bărbatul cu bunăvoinţă.

Pentru o clipă, Kate nu spuse nimic. Îşi amintea cum, după întâlnirea lor cu Doamna cu Lebede, o auzise din greşeală domnişoara Crumley vorbind la telefon, ameninţând, implorând, oferind mită, căutând pe cineva, pe oricine, care să îi ia pe Kate şi pe fraţii ei. Omul acesta apăruse de nicăieri. De ce? Ce dorea el? Nu se îndoia că i-a adus aici cu un motiv întemeiat. Dar care era acesta?

— S-a întâmplat ceva, draga mea?

Kate îşi reaminti sieşi că ceea ce conta acum era să îl salveze pe Michael. Respiră adânc şi simţi că tutunul doctorului Pym avea un uşor iz de migdală.

— Am fost lăsaţi la Orfelinatul Sfânta Maria acum zece ani, în Ajunul Crăciunului.

Se gândise să atingă câteva puncte esenţiale din povestea lui pentru ca apoi să se scuze, sub pretextul că trebuia să vadă cum se mai simţea fratele ei. Dar se întâmplă un lucru straniu.

Fără să-şi dea seama, se trezi spunându-i doctorului, împreună cu Emma, fiecare detaliu al vieţilor lor. Îi povesti de sora Agatha, de cât de bună era cu ei, dar că obişnuia să fumeze în pat şi, într-o noapte, îşi dădu foc, ei şi orfelinatului, acesta din urmă arzând din temelii. Îi spuseră că următorul orfelinat în care locuiseră era condus de un om foarte gras care fura toată mâncarea bună pentru familia lui la fel de grasă, iar copiii mâncaseră, timp de multe seri, doar câte o bucăţică de pâine veche şi apă chioară care ţinea loc de supă. Fetele continuară în acelaşi fel, povestindu-i despre toate orfelinatele în care trăiseră, despre copiii pe care îi cunoscuseră, despre refuzul lor de a accepta să fie numiţi orfani, întrucât ştiau că părinţii lor urmau să se întoarcă după ei, într-o zi. Aproape că nici nu realiză când domnişoara Sallow intră şi le aduse pâine prăjită cu dulceaţă, şi nu-şi dădea bine seama nici când le luase farfuriile goale. Kate şi Emma continuară să vorbească, spunându-i lucruri pe care nu le mai spuseseră nimănui, niciodată: amintirile lui Kate legate de părinţii lor, casa în care visau să trăiască atunci când familia lor va fi fost reunită. Emma vorbi o perioada lungă despre câinele pe care îl va avea; acesta trebuia să fie negru cu pete albe, să se numească domnul Smith şi să nu facă giumbuşlucuri întrucât ar fi fost înjositor. Toate acestea erau lucruri pe care Kate nu le mai auzise. La un moment dat, domnişoara Sallow intră din nou cu o tavă cu sandviciuri. În acel moment ajunseseră cu povestirea la domnişoara Crumley şi dezastrul cu doamna Lovestock. Apoi îi spuseră doctorului de călătoria cu trenul spre nord, despre ceaţa groasă de pe lac, despre Abraham, care îi aşteptase cu o trăsură şi despre faptul că nu mai merseseră niciodată cu aşa ceva. Dintr-odată, Kate îşi dădu seama că doctorul Pym începuse să vorbească:

— Vai, ce călătorie aţi avut! Şi iată, a trecut deja o jumătate de zi! Ei bine, oricât de plăcut ar fi să vă mai ascult, nu vreau să vă mai reţin. Cu siguranţă că aveţi lucruri mai importante decât decât să-i ţineţi companie unui bătrân.

Kate avea impresia că se trezea dintr-un vis. Se uită la farfuria goală, în care mai devreme fuseseră sandviciurile. Oare ele le mâncaseră? Nu-şi putea aminti. Focul încă mai trosnea în cămin, dar soarele nu se mai vedea pe fereastră. Oare de cât timp or fi fost aici?

— Vom continua discuţia mai târziu. Dar trebuie să vă

avertizez, spuse doctorul şi se aplecă în scaun spre fete. Există locuri în lume care sunt diferite de cele obişnuite. Aproape ca nişte ţări cu graniţe diferite. Ici o pădure, colo o insulă sau o parte dintr-un oraş...

— Un munte, spuse Kate.

— Da, încuviinţă doctorul Pym. Uneori chiar şi un întreg munte. Cambridge Falls şi tot din jurul lui este un astfel de loc. Oraşul în sine este sigur, dar nu vă duceţi în munţi. Acolo sunt pericole pe care nici nu vi le puteţi imagina. Într-o zi, vă voi explica pe îndelete, dar deocamdată, aţi înţeles v-am spus?

Doctorul se uită la Kate, iar fata simţi, încă o dată, că pur şi simplu vedea direct în inima ei. Kate încuviinţă din cap, bătrânul se lăsă pe spătarul scaunului, oferindu-i un zâmbet ca de bunic.

— Perfect. Apropo, am rugat-o pe domnişoara Sallow să pregătească ceva special pentru cina de mâine. Probabil, gâscă. Până la urmă, este Ajunul Crăciunului.

— Poftim?! exclamară Kate şi Emma în acelaşi timp.

— Da, bineînţeles. Nu v-aţi dat seama? Apoi, ca şi cum şi-ar fi dat seama de ceva, spuse încet: Dar desigur, era Ajunul Crăciunului când aţi fost lăsaţi la primul vostru orfelinat, nu-i aşa? Aşa că mâine se vor împlini, păru că făcea calculele în minte, zece ani de când părinţii voştri au dispărut.

Kate era uluită. Mâine era Ajunul Crăciunului? Cum de nu şi-a dat seama până acum? Era aproape ca şi cum, în timp ce stăteau de vorbă cu doctorul, nu trecuseră ore, ci zile întregi.

Doctorul Pym se ridică şi spuse:

— Poate că până mâine fratele vostru se va simţi bine şi eu voi avea plăcerea de a-l cunoaşte.

Apoi conduse fetele, care încă erau confuze, spre uşă.

— Spuneţi-mi, mergeţi cumva să-l vizitaţi pe Abraham?

Kate nu întrebă cum de ştia acest lucru. Pur şi simplu încuviinţă greoi din cap.

— Rugaţi-l să vă arate ultima poză pe care a făcut-o. S-ar putea să o găsiţi destul de interesantă.

Spunând acestea, le deschise uşa să iasă şi o închise în urma lor.

Imediat ce ieşiră din bibliotecă, Emmei şi lui Kate li se limpeziră minţile.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Emma. M-am simţit de parcă ceva îmi înceţoşase mintea.

— Şi mie mi s-a întâmplat la fel.

— Crezi că a făcut ceva trucuri magice pe noi? I-am spus lucruri pe care nu le-am mai zis nimănui niciodată. Crezi că e în regulă?

Kate putea simţi îngrijorarea din vocea Emmei. Încercă să-şi analizeze propriile simţăminte. Cunoştea reacţia caracteristică momentelor în care împărtăşeai mai multe despre tine decât ai fi dorit. Simţeai ruşine şi regrete, dorindu-ţi să poţi da timpul înapoi şi să poţi retrage tot ce ai spus. Dar de fapt fata simţi că îi fusese permis să se elibereze de o parte din povara pe care o purtase atâta timp, încât aproape că aceasta devenise o parte din ea. În timp ce urca scara în spirală din turnul în care locuia Abraham, fata se simţea neobişnuit de uşurată. Simţea ca prin vis curenţii de aer rece care pătrundeau prin pereţi, cântecul în surdină al păsărilor, scârţâitul scărilor de sub picioarele ei şi ale Emmei. Deşi sarcina lor era una înspăimântătoare – căci nu avea nici cea mai mică idee cum ea şi sora ei de unsprezece ani îl vor salva pe Michael de vrăjitoare şi de soldaţii ei demonici – Kate se simţea de o sută de ori mai bine acum decât se simţise de dimineaţă.

— Da, spuse ea, cred că este în regulă.

— Şi eu cred acelaşi lucru, spuse Emma, iar Kate văzu că sora ei zâmbea.

Bătură la uşa lui Abraham timp de câteva minute, dar nu răspunse nimeni nici de data aceasta.

— Începe să mă scoată din sărite, spuse Emma.

Jos o găsiră pe domnişoara Sallow frecând podeaua din holul principal.

— L-am trimis pe prostovanul ăla bătrân să cumpere gâscă pentru masa de Crăciun. Probabil că va trebui să se întoarcă în Westport. Va fi înapoi acasă până la lăsarea nopţii.

— Dar trebuie să vorbim cu el acum, spuse Emma.

— Nu mai spuneţi, înălţimea voastră! Ei bine, data viitoare ne vom consulta cu secretarul dumneavoastră personal înainte de a ne face programul. Dar, până în acea zi bine cuvântată, spuse domnişoara Sallow, în timp ce îi puse în braţe Emmei un mop şi lui Kate o perie şi o găleată, voi două vă puteţi face utile.

Le împinse de la spate pe fete în camera de zi imensă, unde, spusese ea, doctorul Pym voia să ia cina în Ajunul Crăciunului. Era o cameră uriaşă, îmbrăcată cu lambriuri de lemn şi cu o

masă lungă de stejar, pusă în centru. Deasupra mesei atârnau două candelabre din fier forjat, între care se întindeau pânze de păianjen precum beteala. Era un cămin pentru foc din piatră atât de mare, încât patul Emmei şi al lui Kate ar fi putut încăpea fără probleme în el. În prezent, o familie de vulpi locuia acolo. Doi dragoni din piatră susţineau poliţa de deasupra căminului, iar aceştia, ca toate celelalte lucruri, de altfel, erau acoperiţi cu un strai gros de praf şi funingine.

— Doctorul Pym a spus să nu deranjaţi vulpile de la locul lor, dar vreau ca restul să fie curat şi pur ca o duminică dimineaţă în Luvrul vostru din Paris.

— E ridicol, spuse Emma după ce plecă domnişoara Sallow. Trebuie să-l ajutăm pe Michael.

— Ştiu, spuse Kate. Dar nu putem face nimic până când nu luăm o poză de la Abraham.

Emma mormăi ceva ininteligibil, dar se aplecă şi începu să spele podeaua cu mopul. Kate udă peria şi se duse să frece unul dintre dragoni. În timp ce lucrau, două vulpi mici le priveau din profunzimile căminului de foc.

Când se făcu vremea cinei, Abraham încă nu se întorsese, iar Kate şi Emma mâncară singure în bucătărie. Îi spuseră domnişoarei Sallow că îi vor duce o farfurie de mâncare şi lui Michael. Urcând scările spre camera lor, nu mai aveau sentiment de uşurare care le cuprinsese după interviul cu doctorul Pym. Simţeau oboseala până la os şi erau disperate de îngrijorare.

Era a doua noapte când încercau să doarmă în timp ce se uitau la patul gol al lui Michael. Copiii nu mai fuseseră niciodată despărţiţi atâta timp.

Mâine, îşi spuse Kate, mâine îl vom aduce înapoi.

În mijlocul nopţii, se trezi cu răsuflarea întretăiată. Îşi dădu scama că nu verificase dacă încă mai era la locul ei cartea. Se dădu jos din pat şi băgă mâna sub saltea. Pipăi locul, simţind cum inima îi bate din ce în ce mai tare. Apoi mâna ei atinse legătura de piele. Apoi scoase cartea uşurel de sub saltea.

Răsărise luna, iar pe pat se răsfrângea o lumină argintie, dându-i coperţii de smarald o înfăţişare nepământeană. Deschise cartea la mijloc. Foile erau albe. Atinse pagina de pergament cu degetele; hârtia era uscată şi încreţită din cauza vechimii. Întoarse o pagină ţeapănă, care scârţâi uşor, Era albă.

Apoi încă una şi încă una. Toate erau albe. Apoi, când fata era gata să închidă cartea, se întâmplă ceva.

Degetele ei atingeau pagina la care doar ce deschisese cartea şi simţi cum o imagine se proiectă în mintea ei. Văzu un sat pe malurile unui râu. Acolo se afla un turn şi femei care spălau. Iar imaginea nu era ca o pozã, lipsită de viaţă. Putea să vadă cum curgea apa, cum crengile copacilor erau mişcate de vânt. I se păru că aude clinchetul îndepărtat al unui clopot.

— Ce faci? întrebă Emma cu o voce răguşită şi somnoroasă.

Kate închise cartea şi o băgă la loc sub saltea.

— Nimic, spuse ea, băgându-se la loc în pat, sub pătură. Culcă-te la loc.

Capitolul Şase
Pagina Neagră

A doua zi de dimineaţă, domnişoara Sallow le puse la treabă de cum se treziră. Împărţindu-şi ziua între treburile pe care le-aveau de făcut şi grija de a-l evita pe doctorul Pym, Kate şi Emma apucară să-şi tragă sufletul abia după-amiaza târziu, în camera lui Abraham; stăteau lângă foc, beau cidru şi-l ascultau pe bătrân plângându-se despre cum fusese nevoit să meargă până hăt departe ca să găsească o gâscă.

— Nu-i vorba că mă vait! Mă bucur şi eu, ca tot omul, să mănânc o gâscă grasă! Dar să trimiţi un moşneag ca mine unde-a-nţărcat mutu' iapa, pe frigul ăla de ieri? Un frig, de mormânt! Aşa, cât pentru două morminte! Mai vreţi cidru?

Camera lui Abraham, aflată în turn, era o încăpere perfect rotundă, iar ferestrele dădeau în toate direcţiile. Dar pe lângă forma perfect circulară, lucrul care atrăgea şi mai mult atenţia era următorul: peretele era acoperit în întregime cu fotografii. Iar asta nu era tot. Maldăre de fotografii zăceau şi pe podele, erau stivuite sub scaune sau împrăştiate pe mese. Sute şi mii de poze, toate îngălbenite de vreme.

— A fost cândva, zise Abraham atunci când copiii intrară şi începură să privească în jur, plini de uimire. Am avut o mare pasiune pentru fotografie. Poate pentru că m-am născut cu piciorul ăsta bolnav şi n-am putut lucra la mină. Dar s-au schimbat vremurile. N-am mai făcut o fotografie de ani de zile.

Se aplecă şi le umplu cănile cu cidru.

— Voi sigur sunteţi bine? Păreţi cam vlăguite. Sper că n-aţi luat şi voi boala de la fratele vostru.

— Suntem bine.

Nici Kate, nici Emma nu îndrăzniseră să-şi spună una alteia că era Ajunul Crăciunului şi se împlineau zece ani din ziua când părinţii lor dispăruseră. De dimineaţă, în vreme ce se îmbrăcau, Emma o luase pe Kate în braţe, pe neaşteptate şi fără nicio explicaţie. Rămăseseră astfel în mijlocul camerei aproape un minut, fără să scoată niciun cuvânt.

— Deci l-aţi cunoscut pe doctor. Ştiţi, el nu-i din Cambridge Falls. A apărut aici într-o zi şi a cumpărat locul, ehe, acum mai bine de zece ani. S-a ataşat de mine şi de Sallow.

— Abraham… Kate şi Emma hotărâseră să fie directe, aveau nevoie de răspunsuri, iar bătrânul îngrijitor era singura lor speranţă, şi cea mai sigură, de-a le obţine. Tu, hm, îţi aminteşti de noi? Din trecut. Într-o zi, pe malul lacului. Cumva… am apărut aşa dintr-odată?

Kate ştia că, dacă l-ar fi întrebat asta cu două zile în urmă, Abraham habar n-ar fi avut despre ce vorbeşte. Dar trecuse vreme de-atunci, iar copiii apucaseră să călătorească în timp.

Trecutul era altul acum. Iar asta însemna că şi amintirile lui Abraham erau altele. De fapt, nici n-apucase bine să sfârşească întrebarea, că pe faţa bătrânului se aşternu un zâmbet.

— Dacă-mi amintesc de voi? Trei micuţi ivindu-se aşa. – Pac! – De nicăieri? N-ai cum să uiţi aşa ceva! Când v-am văzut alaltăieri coborând din barcă, mi-am spus, Abraham, bătrâne, sunt aceiaşi care-au apărut de nicăieri acum cinşpe ani şi uită-te la ei, n-au crescut nici c-o zi. Dar mă bucur c-aţi mărturisit în sfârşit; începusem să cred că-mi pierd eu mintea. Abraham se aplecă uşor spre ele: Bănuiesc că v-aţi prins, nu-i aşa? V-aţi dat seama ce-i cu Cambridge Falls?

Kate clătină din cap.

— De-asta suntem aici.

— Ah, vă râdeţi de mine! Călătoriţi prin timp, iar eu trebuie să vă cred că nu v-aţi dat seama în ce fel de loc vă aflaţi?!

— Ne-am gândit noi că… Vreau să spun, am bănuit că e ceva ciudat la mijloc…

— Ciudat! O, da! Asta aşa, ca s-o zicem frumos.

— Şi doctorul Pym… e cumva…

— E cumva ce, domnişoară?

— E cumva…

Kate nu reuşi să pronunţe cuvântul. Din fericire, Emma nu mai putu răbda.

— E vrăjitor?!

— Ştşşşşşt! Abraham îşi trase scaunul şi mai aproape şi le semn să coboare vocea. Hai să nu ne-audă, totuşi, pân' la Westport! Apoi le făcu cu ochiul, zâmbind. Dar aici v-aţi prins. Omul e vrăjitor, cum mă vezi şi cum te văd!

Kate puse cana cu cidru pe podea. Nu mai avea încredere c-o poate ţine-n mâini.

— Şi cum v-aţi dat voi seama? A făcut vreo vrajă, poate?

— A aprins cumva focul, spuse Emma.

Abraham dădu aprobator din cap, în semn că ştia despre ce vorbeşte fata.

— Da, doctorul e un om genial, dar nu poate s-aprindă focul nici să-l tai. Şi ia spuneţi, nu cumva şi voi sunteţi vrăjitoare? Preţ de o clipă, o umbră de îngrijorare i se aşternu pe chip. Că, dacă-i pe-aşa, vreau să ştiţi că eu mereu am fost prietenos cu voi şi nu cred c-aveţi de ce să mă prefaceţi într-un ţap sau să faceţi să-mi mai crească un şezut…

— Nu suntem vrăjitoare, îl asigură Kate.

— Da, zise Emma. Mereu am crezut că magia nu-i decât o prostie din capul lui Michael.

— Chiar aşa? Abraham îşi mângâie barba. Nu ştiaţi că magia există cu adevărat?

— Nu-i ceva neobişnuit, zise Kate. Majoritatea oamenilor nu cred că magia există.

— Nici măcar Michael nu crede, adăugă Emma. Iar el e destul de ciudat.

— Şi atunci, cum Doamne iartă-mă aţi venit…

— O să-ţi spunem tot, zise Kate. Dar trebuie să ne spui şi tu despre Cambridge Falls. Adevărul.

Bătrânul le privi îndelung, apoi oftă.

— Bine atunci. Bănuiesc că oricum am rupt pisica. Dar am nevoie de-un fum. Spunând acestea, scoase pipa, o scutură şi şi-o aprinse cu un beţişor, luând foc din şemineu. Acum, primul lucru pe care trebuie să-l ştiţi este că odată, demult, lumea magică şi lumea noastră existau laolaltă, întrepătrunse. Uite aşa. Abraham îşi împreună degetele noduroase. Şi-a fost aşa mii

de ani la rând. Până când oamenii – oamenii normali, vreau să spun – au început să se răspândească tot mai mult şi să se înmulţească, întemeind oraşe şi cetăţi. În cele din urmă, cei cu puteri magice au înţeles că omenirea e de neoprit. Aşa au început să-şi separe teritoriile şi să le facă nevăzute pentru oameni şi de nepătruns; puteai ajunge la ele doar dacă ştiai cum. Bucăţi întregi de pământ au început să dispară de pe hartă. Lucrul ăsta a durat un secol şi mai bine. Apoi, în 1899, în ultima zi de decembrie, a dispărut şi ultima fâşie de pământ fermecat! Pac!

— Dar, îl întrerupse Kate, asta nu s-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă! Oamenii ar trebui să-şi amintească!

— Fata mea, vorbim despre o magie foarte puternică. Oamenii au fost făcuţi să uite. Să uite de insulele şi de pădurile dispărute. Să uite că magia a existat vreodată. Toată istoria lumii a fost rescrisă. Singura problemă e că, pe ici, pe colo, câte o aşezare omenească a fost trasă şi ea pe tărâmul fermecat şi făcută să dispară. Asta s-a-ntâmplat şi cu Cambridge Falls. Eu, domnişoara Sallow, oamenii din sat am trăit uşă-n uşă cu vrăjitorii de când ne ştim. În vremurile bune făceam comerţ cu ei. Dar suntem cu toţii oameni ca şi voi. N-ai să prea găseşti din ăştia de-ai lor pe-aici! Arătă înspre fereastră cu pipa. Nu v-ar veni să credeţi ce se găseşte-n munţii ăştia!

Bătrânul se aplecă şi mai mult.

— Dragele mele, acum e rândul vostru. Dacă spuneţi că nu sunteţi vrăjitoare, atunci cum de-aţi apărut în ziua accea, acum cincisprezece ani?

Fetele priviră una la alta. Se temeau că, dacă i-ar spune lui Abraham despre carte, el le-ar zice că e a doctorului Pym şi că trebuie să i-o dea înapoi. Iar dacă făceau asta, cum l-ar mai putea salva pe Michael?

— Te-am minţit, zise Emma. Suntem vrăjitoare. Am vrut doar să vedem ce anume ştii tu. Felicitări! Ai trecut testul!

Kate se gândi că minciuna Emmei fusese una cât se poate de proastă, dar Abraham dădea aprobator din cap, ca şi când ar fi bănuit de mult una ca asta.

Bun aşa, îşi spuse fata.

— Abraham, zise Kate, ne trebuie nişte poze mai vechi. Din vremea când… ea a fost aici.

În ciuda focului care ardea vesel în cămin, o răceală ciudată

se aşternu în încăpere.

Abraham coborî vocea:

— Vă referiţi la contesă, nu? Şi ce vreţi voi cu ea? Au fost vremuri întunecate. Mai bine să uităm de ele.

— Te rugăm, chiar avem nevoie de fotografii.

— Şi dacă nu vrei să ni le dai, te prefacem într-un broscoi.

Emma se uită chiorâş la Abraham şi îl ameninţă cu degetul. Bătrânul sări de îndată în picioare şi se repezi la un cufăr aşezat lângă perete, îl deschise într-o clipă şi începu să scormonească înăuntru.

Kate îi aruncă Emmei o privire plină de reproş.

Emma ridică din umeri.

— O să mi le dea.

Abraham se întoarse cu o mapă groasă din piele, ticsită cu fotografii.

— M-a făcut fotograful ei oficial. Ce fiinţă mândră! Îmi spunea întruna că e de datoria mea să imortalizez frumuseţea ei pentru posteritate. Pufni nemulţumit şi îi întinse mapa lui Kate. Puteţi să le luaţi pe toate. Mie nu-mi mai trebuie câtuşi de puţin.

Kate se uită înăuntru. Erau sute de fotografii. În mod cert aveau să găsească una care să-i ducă anume în locul şi timpul unde se afla Michael.

— Abraham, cine era contesa? Ea e motivul pentru care Cambridge Falls a ajuns astfel?

Abraham nu părea să vrea să răspundă, dar Emma îl privi pieziş, iar el ridică mâinile, în semn că se predă.

— Bine. Am să vă spun ce ştiu. Dar cine era ea şi de unde venea, asta chiar nu ştiu. A apărut pur şi simplu în Cambridge Falls cu vreo cincizeci de vârcolaci de-ai ei. Strigoi, cum le spun copiii. Mi-aduc aminte că unul dintre ei v-a înşfăcat pe voi trei în ziua aia, pe malul lacului, aşa că ştiţi ce fiinţe cumplite şi blestemate sunt. Un buştean sfârâi în foc, iar Abraham se opri şi aţâţă flacăra cu vătraiul. Când reluă firul poveştii, vorbea şi mai încet:

— Era vară. O zi cu adevărat frumoasă. Nu era niciun nor pe cer. Majoritatea bărbaţilor erau plecaţi la mine. Cam la două ore de mers în munte. Aşa că-n sat rămăseseră numai femeile şi copiii. Şi eu, cu piciorul ăsta al meu. Fără să bage de seamă, Abraham îşi frecă piciorul bolnav. Eram acasă cu vărul meu şi, deodată, am auzit un ţipăt. În viaţa mea nu mai auzisem aşa

ceva. M-a făcut să-mi stea inima. Am ieşit din casă şi am văzut cum un monstru din ăla fugărea un băieţel pe stradă. L-a înşfăcat şi l-a luat cu el până s-apuc să fac ceva. I-am urmărit până în piaţă. Nu puteam să-mi cred ochilor. Copii peste tot. Şi strigoii. Îşi scoseseră săbiile şi îi sileau pe mame să rămână mai în spate, împiedicându-le să ajungă la micuţi. Atunci i-am zărit părul auriu, strălucind în mijlocul lor, în marea aceea de capete negre. A spus ceva, iar monştrii au început să se-ndrepte spre albia râului, trecând podul, cu copii cu tot, mânându-i ca pe nişte oi. Am luat-o pe urmele lor, alături de femei, care plângeau şi strigau disperate şi…

Abraham se opri. O privi pe Kate.

— Eşti bine, domnişoară?

— Te-ai albit toată, zise Emma.

— Sunt… sunt bine, se bâlbâi Kate. Spune mai departe, te rog!

Dar nu era bine deloc. Se gândea la copii, la cât de teamă trebuie că le-a fost, se gândea că l-a lăsat pe Michael cu monştrii ăia…

— Vă rog. Sunt bine.

Abraham dădu din cap şi luă o gură de cidru.

— Ei bine, pe vremea aia, la conac locuia domnul Langford. Un pişpirel, uite-atâta de-nalt. Un bogătan ticălos. Oamenii din familia lui fuseseră proprietarii minelor ani şi ani la rând. Şi omul stătea uite-aşa în faţa casei, pe trepte, şi numai ce apare ea cu monştrii ei şi cu bieţii copii, care plângeau. Şi numai ce-ncepe el s-o întrebe ce Dumnezeu crede ea că face, că acolo e proprietate privată şi etcetera şi tot aşa şi cum, ea nu ştia cine-i el, şi numai ce-o vezi că-ncepe să chicotească şi, Doamne! Cum s-a mai repezit un monstru din ăla şi l-a tăiat pe domnul Langford fix pe din două. Ce privelişte! Acuma îl vezi acolo şi-i spunea să se care şi-n clipa următoare îl vezi bucăţi. Bine, ca să spunem drept, nimeni nu-l plăcea, de fapt, pe domnul Langford, pişpirel îngâmfat cum era, dar chiar şi aşa, ce moarte cumplită! Încă mai dădea din gură când trunchiul i s-a desprins de picioare.

Kate şi Emma încremeniseră şi abia dacă mai îndrăzneau să respire. Abraham aţâţă iar focul; se cufundase cu totul în amintiri.

— Am trimis soli în munte, la mine. Dar s-a lăsat noaptea

până să se întoarcă bărbaţii. Am luat torţe şi cât de multe arme am putut şi am trecut podul. Abraham râse sumbru. Ce-o fi fost în mintea noastră? Noi nu eram luptători. Şi de partea cealaltă era ea, o vrăjitoare rea cu o armată de demoni războinici. N-aveam nicio şansă. Abraham clătină din cap. A ieşit pe trepte ca să ne-ntâmpine. Avea cu ea vreo trei strigoi. Dar n-a fost nevoie decât de-un semn, Abraham ridică palma, şi ne-am oprit cu toţii. Ne-a vorbit cu glăsciorul ei dulce şi subţire:

— Copiii voştri sunt înăuntru, fiecare cu un cuţit la gât. Până s-ajungeţi voi la uşă, o să fie morţi.

Doamne, ce linişte cumplită s-a lăsat! Nimeni nu-ndrăznea să se mişte. Mi-aduc aminte că domnul Langford, făcut bucăţi, zăcea încă pe trepte, iar ea ne privea, frumoasă şi cumplită, în lumina torţelor. Apoi ne-a spus că în munţi se află un lucru pe care ea îl vrea. Ne-a spus că, dacă-l găsim şi i-l aducem, o să ne dea copiii înapoi.

— Şi ce-aţi făcut? Întrebă Emma pe nerăsuflate.

— Tu ce crezi c-am făcut, copilă? Bărbaţii s-au dus în munţi cu o hoardă de monştri după ei, care-i păzeau. Femeile s-au întors în sat, iar ea a rămas în casă cu copiii.

Preţ de un minut, nimeni nu scoase niciun cuvânt. Nu se-auzeau decât lemnele sfârâind în foc. Kate îşi dădu seama că strânsese cu atâta putere braţele fotoliului, încât îi înţepeniseră mâinile. Le descleştă şi începu să-şi dezmorţească degetele.

— Şi nimeni n-a mai încercat să se lupte? întrebă Emma în cele din urmă.

— Câţiva au încercat. Se mai sătura câte unul, i se făcea dor de nevastă şi de copii şi-şi pierdea minţile.

— Şi ce-au păţit?

— Avea ea o barcă. O transformase într-o temniţă plutitoare unde-i închidea pe toţi cei care n-o ascultau. Noaptea, puteai să-i auzi strigând dinspre lac. Abraham se cutremură. Umblau zvonuri cum că-i chinuia pe cei închişi acolo, îi chinuia îngrozitor.

Kate îşi aminti că, în ziua când călătoriseră în trecut, văzuse acea barcă mare plutind pe lac, în depărtare. Probabil că despre ea vorbea Abraham.

— Dar ce anume căuta?

— Nu ne-a spus niciodată exact. Dar erau tot felul de zvonuri.

— Ce zvonuri?

Vocea lui Abraham se prefăcu în şoaptă:

— Oamenii spuneau că e o carte anume. O carte mare, de magie, îngropată în munţi cu mulţi ani în urmă. Închipuiţi-vă, Abraham coborî vocea încă şi mai mult, iar Kate şi Emma îşi încordară şi mai mult auzul, închipuiţi-vă ceva atât de cumplit şi de periculos încât a trebuit să fie îngropat departe de oameni.

Kate o privi pe Emma. Ochii negri ai surioarei ei se făcuseră cât cepele. Amândouă se gândeau la acelaşi lucru. Nu cumva cartea pe care o voia contesa era chiar cartea lor? Dar ei o găsiseră în casă. Nu putea fi aceeaşi.

— Şi ce s-a-ntâmplat până la urmă? întrebă Emma.

Abraham clătină din cap.

— Nu, gata. V-am spus tot ce aveam de spus. N-aveţi decât să mă prefaceţi într-un ţipar. Unele lucruri rămân, mai bine, sub tăcere.

— Te rugăm, zise Kate, trebuie să aflăm ce s-a-ntâmplat cu copiii. Şi, în sfârşit, rosti lucrul care-i stătuse în toată vremea pe inimă: îl are pe fratele nostru.

— Poftim?

— Nu e bolnav. L-am lăsat acolo. În trecut… Eu l-am lăsat acolo.

— Doamne… Abraham îşi acoperi faţa cu mâinile lui pătate. Da, acum că spui, îmi aduc aminte. Mi-am înăbuşit atâtea amintiri din vremea aia, dar da, ştiu de fratele vostru. Bărbatul clătină din cap. Nu, nu pot să vă spun. Nu-mi cereţi asta. Îmi pare rău. Trebuie să mergeţi la doctorul Pym. El poate să v-ajute. Îmi pare rău…

Dădu să se ridice, dar Kate îl apucă de mânecă.

— Arată-ne măcar ultima fotografie pe care ai făcut-o! Te rugăm!

Bătrânul clipi de câteva ori, în mod vădit surprins de cererea fetei. Apoi şchiopătă până la birou, deschise un sertar şi scoase de-acolo o singură fotografie. Cu mâini tremurânde, i-o întinse lui Kate.

Fotografia era întunecată şi neclară. Părea să înfăţişeze un grup de femei alergând de-a lungul albiei râului. Multe dintre ele aveau torţe în mâini. Şi deşi imaginea nu era deloc limpede, Kate şi Emma simţeau spaima şi neliniştea femeilor.

Se auzi o uşă trântindu-se. Fetele priviră în sus şi văzură că Abraham urcase scările, intrase în dormitor şi închisese uşa după el.

— Haide, zise Kate.

Vârî fotografia în buzunar şi părăsiră turnul.

Era seară de-acum, iar fetele nu mai mâncaseră nimic de la micul dejun, aşa că se duseră la bucătărie. Domnişoara Sallow pusese gâscă la cuptor şi era prea ocupată cu cina ca să le mai mustre că n-au ajuns la prânz. Înşfăcară o bucată de pâine, nişte brânză şi salam şi o zbughiră sus.

Abraham avusese dreptate într-o privinţă: contesa era cât se poate de mândră. Fură nevoite să scormonească prin zeci de poze care o înfăţişau pe contesă în rochii de seară. Contesa purtând bijuterii. Contesa plimbându-se cu barca. Sau jucând badminton cu secretarul ei ciudat. De obicei, privea timid la aparatul de fotografiat, ca şi când ar fi fost luată prin surprindere. Dar cumva, de fiecare dată, era prinsă din unghiul cel mai avantajos.

— Uită-te la asta. Emma stătea pe podea, înconjurată de fotografii şi ţinând în mâini o altă fotografie a contesei: Tânăra arăta cât se poate de cochet sub o umbreluţă de soare din dantelă. Ţi-am zis că-i o îngâmfată!

Emma azvârli fotografia pe maldărul tot mai mare din colţ.

Kate sorta fotografiile pe pat şi, ori de câte ori dădea peste una cu un strigoi, o punea imediat la coada teancului. În ultimele două zile încercase din răsputeri să nu se gândească prin ce-ar putea trece Michael. Trebuia să se stăpânească dacă voia să funcţioneze normal. Dar acum că auzise povestea lui Abraham şi văzuse fotografii cu creaturile acestea în zdrenţe negre şi cu săbii lungi şi crăpate, o cuprinse o teamă cumplită pentru fratele ei. Dădu peste o fotografie cu un strigoi deosebit de hidos şi se trezi că împinge tot teancul mai încolo, copleşită de spaimă.

Emma mormăi nemulţumită şi azvârli încă o fotografie în colţ.

Cartea se afla lângă genunchii lui Kate şi, preţ de o clipa fata îşi trecu mâna peste coperta de smarald. Se gândi la vedenia pe care o avusese cu o seară înainte. Oare fusese numai închipuirea ei? Deschise cartea şi atinse o pagină goala. Efectul fu instantaneu. Ca şi când ar fi fost aievea acolo, Kate văzu satul de pe malurile râului. Doar că era mai mare. Avea străzi pietruite şi un zid împrejmuitor. Şi o piaţă. Văzu bărbaţi şi femei mişunând pretutindeni. Auzea zumzetul crescând al vocilor.

Dădu pagina şi atinse iar foaia de pergament. Văzu acum o armată numeroasă mărşăluind pe un drum, nori de praf ridicându-se în urma soldaţilor. Auzea zăngănitul săbiilor şi al scuturilor şi bătaia ritmică a unei tobe. În urma lor, în depărtare, Kate zări satul de pe râu, în flăcări. Rămase mută de uimire şi mai dădu câteva pagini. Armata dispăru. Văzu, în schimb, o flotă aflată în largul mării. Valurile legănau ambarcaţiunile, iar pânzele fluturau în bătaia vântului. Fata auzea strigătele marinarilor, pârâitul frânghiilor şi simţea cum punţile din lemn plesnesc, doldora de comori adunate din ţinuturi îndepărtate. Dădu mai multe pagini. Văzu mai mulţi oameni alergând îngroziţi din calea a doi dragoni. Unul negru şi altul roşu, care se luptau în aer, deasupra unui oraş, scuipând foc. Trupurile li se împletiră în aer, iar cei doi dragoni se prăbuşiră pe pământ, zdrobind clădiri şi împrăştiind flăcări. Încă o pagină. Un cavaler în armuri intra într-o peşteră, în vreme ce un monstru cu braţe lungi acoperite cu solzi, se ivea din întuneric, târându-se şi sâsâind. Kate dădu mai multe pagini şi văzu un balon cu aer cald ridicându-se spre cer, în vreme ce mai multe femei îmbrăcate în rochii lungi şi bărbaţi cu pălării de paie aplaudau. Încă o pagină. Văzu un oraş mare, ale cărui străzi erau înţesate cu maşini de epocă. Deschise apoi cartea într-un alt loc, adânc printre file. Aşteptă. Nu se-ntâmpla nimic. Fata privi o vreme la pergamentul gol. Drept în mijlocul paginii se în un punct negru. Pe măsură ce Kate privea, punctul începu să se întindă, aidoma unei pete de cerneală. Dintr-odată, toată pagina se făcu neagră. Iar apoi, fata văzu cu groază cum negreala se ridică din carte şi începe să-i cuprindă degetele.

— Kate!

Emma o privea de undeva de sus. Kate îşi dădu seama că zace întinsă pe podea.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Ai tras un ţipăt.

— Ce tot spui? N-am ţipat.

— O, ba da, zise Emma. Şi apoi ai leşinat cumva.

O ajută să se ridice. Kate aruncă o privire spre carte. Pagina era iar goală.

— Ce s-a-ntâmplat? spuse Emma.

— Nimic.

Kate întinse mâna şi închise cartea.

— Ei, bine, uite ce-am găsit.

Emma îi întinse o fotografie.

Kate aproape că scoase un ţipăt, dar i se puse un nod în gât. Acolo, în poza alb-negru îmbătrânită de vreme, privea din trecut însuşi Michael. Era singur, iar în spatele lui se zărea un colţ al casei. Băiatul ţinea în mâini o hârtie pe care scria: „AJUTAŢI-MĂ!”

Cineva încerca să intre în cameră.

— Ce-i asta? Cine-a-nchis uşa?!

Era domnişoara Sallow.

— Repede, şuieră Kate. Eliberară de îndată o porţiune din pat, împrăştiind fotografiile, iar Kate trase cartea spre ea. Asigură-te că mă ţii de mână.

— Ce, vă temeţi c-o să intre careva în lipsa voastră şi-o să fugă cu bijuteriile coroanei franceze, nu-i aşa? Deschideţi uşa!

Kate luă fotografia lui Michael şi deschise cartea. Paginile erau din nou goale. Inima începu să-i bată tot mai repede. Ştia că trebuie s-o facă acum, repede, până nu-şi pierdea curajul. Dădu să aşeze fotografia în carte.

— Stai!

Emma o apucă de braţ.

— Ce faci? Trebuie să…

— Ne trebuie o poză ca să ne întoarcem.

Lui Kate îi stătu inima. Fusese cât pe-aci să plece în trecut cu sora ei, fără să aibă niciun mijloc de-a se întoarce înapoi acasă. Emma apucă aparatul foto al lui Michael, îl îndreptă spre Kate şi făcu o poză. O clipă mai târziu, aparatul scoase fotografia.

— Urechile regale au surzit, da? Gâscă e gata şi doctorul Pym m-a trimis să le chem pe înălţimile voastre. Inclusiv pe Delfin, fie că se simte mai bine, fie că nu. Aşa că ouvre la porte sau intru peste voi!

— O clipă! strigă Kate, încercând să pară liniştită. Ieşim imediat!

Emma suflă peste fotografie şi o puse în buzunar.

— Bun, zise ea, apucând-o pe Kate de braţ.

O auzeau pe domnişoara Sallow mormăind dincolo de uşă zdrăngănind inelul cu chei atârnat la brâu şi căutând-o pe cea de la camera lor.

Kate se opri, ţinând fotografia deasupra paginii goale, simţi din nou întunericul acela ridicându-se din carte şi ameninţând s-

o cuprindă cu totul.

— Ce este? întrebă Emma.

Respirând adânc, Kate se gândi din răsputeri la Michael şi aşează fotografia pe pagină.

Capitolul Şapte
Oaspeţii contesei

— Îmi pare rău, spuse Kate pentru a şasea sau a şaptea oară. Îmi pare atât de rău…

În momentul în care apărură, Kate şi Emma fugiră spre Michael, aproape dărâmându-l cu îmbrăţişarea pe care i-o dădură. Îl întrebară dacă era în regulă, de cât timp era ţinut prizonier, dacă îi făcuse vreun rău contesa. Emma spuse că, dacă da, se va duce imediat să o omoare pe vrăjitoarea aceea, tot ce trebuia Michael să facă era să-i spună.

Era seara devreme. Erau la zece metri de casă, la marginea unui pâlc de pini, ale căror crengi încâlcite se înălţau către cerul însângerat de soare.

— Sunt bine, spunea Michael. Sunt aici doar de câteva zile Fetelor, nu pot să respir.

Reuşi să se smulgă din îmbrăţişarea lor, dar Kate îl ţinea în continuare de braţe cu o disperare care părea să spună îi nu-i va mai da niciodată drumul. Ochii îi înotau în lacrimi.

— Nu am vrut să te lăsăm în urmă. Credeam că te ţineai de mine. Niciodată…

— Uite ce e, spuse Michael în timp ce-şi îndrepta ochelarii, o să avem timp de asta acum. Adică, bineînţeles că vă iert şi aşa mai departe. Dar trebuie să plecăm de aici. Probabil că deja mă caută. Vreau să văd cartea.

Kate ezită timp de o clipă – de ce, nu ar fi ştiut să spună – apoi îi dădu cartea.

— Mă scuzaţi.

Kate se întoarse. Abraham era în spatele lor, jucându-se nervos cu aparatul de fotografiat. Nici măcar nu-l observaseră până acum.

— Deci, nu mă deranjează apariţiile de nicăieri şi alte trucuri pe pare că le faceţi, dar, dacă nu vă e cu supărare, eu o s-o şterg de-aici, bine? Bine, deci…

Înainte ca să poată spune cineva ceva, bărbatul şchiopătă înspre copaci şi se pierdu printre ei.

Kate se întoarse şi văzu că fratele ei nici măcar nu se uitase la ce se întâmpla. Era ocupat să răsfoiască paginile cărţii... În mintea lui Kate se ridică un semn de întrebare.

— Cum ai reuşit să scapi de strigoi? Nu erai ţinut laolaltă ceilalţi copii?

— Şi cum l-ai găsit pe Abraham din nou? întrebă Emma.

Pur şi simplu l-ai întâlnit prin preajmă?

Michael închise cartea cu zgomot.

— Trebuie să aveţi încredere în mine. Orice s-ar întâmpla, totul o să fie bine.

— Ce tot spui acolo? Întrebă Kate. Trebuie să plecăm de aici.

Era pe cale să-i spună Emmei să scoată poza pe care o făcuseră în dormitor înainte să plece, când auzi pe cineva chicotind.

Simţi sunetul acelui râs era precum apa rece ca gheaţa alunecând pe spatele ei.

Secretarul contesei ieşi de după un copac. Purta aceeaşi jachetă cu dungi subţiri pe care o purtase în acea zi, la baraj, numai că acum, de aproape, Kate putu să vadă găurile şi petele de grăsime de pe ea. Zâmbea cu toţi dinţii lui gri şi înguşti. O pasăre mică şi galbenă stătea cocoţată pe umărul lui.

— Hmm, da, foarte bine, foarte bine, spuse acesta pe o voce piţigăiată, aproape isterică, apoi îşi frecă palmele una de alta într-un gest de mulţumire. Contesa va fi atât, dar atât de fericită!

— Ţi-am spus că se vor întoarce după mine, spuse Michael.

Kate crezu că are halucinaţii. Aşa ceva nu era posibil. Michael nu le-ar trăda niciodată. Continua să-şi spună asta în timp ce doi strigoi îmbrăcaţi în negru ieşiră din umbre.

În timp ce se apropiau de casă, secretarul urlă la unul din strigoi să deschidă uşa pentru el. Dar silueta sinistră îl ignoră, iar bărbatul trebui să o deschidă el însuşi, bombănind în acelaşi timp ceva despre lipsa de respect şi despre cum contesa va afla despre asta.

Îi conduse pe copii printr-o serie de coridoare întortocheate. Michael avu intenţia, de câteva ori, să le vorbească surorilor lor, dar de fiecare dată Emma se uita urât la el până când nu mai

avea curaj să o facă. Michael avea ochelarii îndoiţi şi o umflătură roşie pe obraz. În momentul în care strigoii se făcuseră văzuţi, Emma îl atacă, trântindu-l la pământ. Îl lovi în repetate rânduri cu ambii pumni, numindu-l trădător şi şobolan şi urlând la el că nu-i mai era frate. Atacul fetei îl făcu pe Michael să scape cartea, iar Kate şi secretarul se aruncară după ea în acelaşi timp. Se iscă o încăierare în care Kate trăgea dintr-o parte de carte, iar secretarul din cealaltă. Lupta se termină în momentul în care unul din strigoi o lovi puternic pe Kate peste faţă cu dosul palmei. Întinsă pe pământ, cu urechile ţiuindu-i, îl văzu pe celălalt strigoi cum o lua pe Emma, care striga şi lovea din picioare, de pe Michael.

Lui Kate îi zvâcnea capul. Dar chiar şi aşa, nu putu să nu observe cât de diferit era conacul. Ferestrele şi oglinzile erau curate. Luminile lumânărilor se oglindeau în podelele de lemn lustruite. Nicio mobilă nu era sfâşiată, ruptă sau adăpost pentru vreo familie de animale. Poate că într-adevăr contesa era malefică, dar putea s-o înveţe câteva lucruri pe domnişoara Sallow despre cum se întreţine o casă.

Kate o luă de mână pe sora ei. Faţa Emmei era udată de lacrimi şi avea o expresie împietrită.

— Nu e vina lui Michael, spuse Kate în şoaptă. E a vrăjitoarei ăleia. Îl controlează cu ajutorul vreunei vrăji. Nu e vina lui Michael. Ţine minte asta; nu e vina lui.

Emma dădu din cap în semn că înţelege, dar lacrimile continuau să-i şiroiască pe obraji.

Secretarul se opri în faţa unei uşi duble dintr-un hol slab luminat. Kate ştiu că erau în faţa sălii de bal. Parcă vedea în faţa ochilor candelabrele pline de pânze de păianjen, căzute pe podea, balconul pe jumătate prăbuşit, ferestrele sparte.

— Rămâneţi aici, le ordonă el strigoilor, ai căror ochi galbeni luceau în întuneric.

Cavendish se apropie, aplecându-se spre Kate. Nu era cu mult mai înalt decât ea, iar respiraţia îi mirosea a ceapă. Era cel mai scârbos om pe care îl văzuse vreodată.

— Vă sfătuiesc, vrăbiuţelor, să nu cumva să o supăraţi pe contesă. Nu vreţi să fiţi trimişi pe barcă, nu-i aşa? Vrăbiuţelor nu le place pe barcă.

Apoi zâmbi arătându-şi dinţii gri.

— Ai neapărată nevoie să te speli pe dinţi, spuse Emma. Cam

un an încontinuu.

Cavendish îşi închise gura şi se încruntă la copii. După ce le făcu semn cu capul să-l urmeze, împinse uşile duble şi le deschise.

Era ca şi cum ai fi intrat într-un vis. Kate şi Emma clipiră de câteva ori, orbite de lumină, apoi clipiră din nou, dar de data aceasta pentru că nu le venea să creadă ce vedeau. În jur de o sută de cupluri se mişcau pe ringul de dans, întorcându-se şi învârtindu-se şi făcând piruete şi întoarceri, în timp ce o orchestră de treizeci de persoane cânta un vals. Kate văzu dirijorul uitându-se peste umăr la dansatori ca un părinte mândru. Unii bărbaţi purtau smochinguri, iar cozile fracurilor zburau atunci când îşi învârteau partenerele. Alţii purtau uniforme cu centuri roşii şi albastre, iar pe piepturile lor luceau medalii de aur. Femeile erau îmbrăcate în rochii cusute cu rubine, perle şi smaralde. Şi peste tot, Kate văzu diamante împodobind decolteurile şi reflectând lumina miilor de lumânări care ardeau în candelabre. Un servitor într-o livrea verde şi cu ciorapi albi până la genunchi trecu pe lângă ei, ducând o tavă cu şampanie bărbaţilor şi femeilor mai în vârstă care stăteau aliniaţi lângă pereţi.

— Vrăbiuţele trebuie să aştepte aici, spuse Cavendish cu o voce şuierătoare. Contesa va veni la voi atunci când va crede de cuviinţă.

Apoi Kate o zări cu părul ei auriu reflectând lumina în jurul ringului, unde nimeni nu dansa. Pielea ei era translucidă, rochia avea culoarea sângelui, iar diamantele care îi împodobeau gâtul şi pieptul păreau că sunt singura sursă de lumină din salon. Partenerul ei era un tânăr atletic, îmbrăcat în uniformă, care avea cele mai impresionante mustăţi văzute vreodată de Kate. Contesa îi spuse ceva, iar bărbatul se dădu înapoi şi făcu o plecăciune în faţa ei. Ea făcu, la rândul ei, o reverenţă scurtă şi, ţinându-şi rochia cu mâna, merse elegant ocolind cuplurile înspre locul în care stăteau copiii şi secretarul ei, agitându-se să pară cât mai servil.

Faţa contesei era îmbujorată de la căldură şi mişcare, iar ochii îi luceau de vitalitate. Culoarea acestora din urmă era un albastru-închis, aproape violet, iar în momentul în care poposiră asupra lui Kate, fata se simţi ca şi cum ar fi fost cea mai norocoasă persoană din lume.

— Eşti aici! Frumoasa mea Katrina!

Contesa o luă pe Kate de mâini şi înainte să poată reacţiona în vreun fel, o sărută pe obraji. În spatele ei, cuplurile se învârteau la unison, creând un decor ameţitor.

— Ce bine că ai sosit la timp pentru bal! Toată crema societăţii din Sankt Petersburg este aici. Se zvoneşte că ţarul însuşi îşi va face apariţia mai târziu, deşi bineînţeles că nu va veni, nerodul! Acum, spune-mi, draga mea, zise contesa apropiindu-se de Kate, apoi continuând în şoaptă: ce părere ai de domnul cu care am dansat?

Tânărul despre care era vorba părăsise ringul de dans şi se alăturase altor doi bărbaţi în uniformă. Era drept ca bradul, cu o mână agăţată de curea şi cu cealaltă mângâindu-şi mustăţile.

— Acela este căpitanul Alexei Markov din Compania a-III-a a Husarilor, spuse contesa cu o voce joasă şi complice lui Kate. Este puţin prea mândru de mustăţile lui, dar cu toate acestea e un animal atrăgător. Vom avea curând o aventură, deşi nu se va termina cu bine. Se încruntă teatral. Alexei va insista să se laude cu asta la club, iar eu nu voi avea de ales decât să îl măcelăresc pe el şi toată familia lui.

Kate zâmbi şi, în timp ce făcu asta, o văzu pe Emma uitându-se terifiată la ea. Era ca şi cum cineva îi dăduse palmă să o trezească. Îşi smulse mâna din cea a contesei, inima bătându-i nebuneşte.

În cazul în care contesa observase că Kate îşi eliberase mâna, se prefăcu că nu văzu nimic. Arăta cu evantaiul înspre un om foarte bătrân, cu favoriţi albi, care dormea într-un scaun. Bătrânul etala o colecţie atât de mare de medalii încât se înclina periculos într-o parte. Kate se aştepta aproape ca greutatea să-l tragă în jos şi să-l trântească la podea.

— Priviţi-l pe soţul meu iubit, spuse contesa, acoperind orchestra. Nu-i aşa că e prea dezgustător pentru a fi descris în cuvinte? Şi ştiaţi că, atunci când m-am măritat cu el, la şaisprezece ani, eram cunoscută drept cea mai mare frumuseţe din Rusia? Facem un tur al salonului?

Contesa porni, iar Cavendish, care încă mai ţinea strâns la piept cartea, le împinse pe Kate şi pe Emma, drept semn că trebuie să o urmeze.

— Recunosc, spuse contesa, în timp ce se mişca prin mulţime şi răspundea la saluturi printr-o înclinare graţioasă a capului,

existau oameni care insistau să o ridice în slăvi pe Nataşha Petrovski, cu tenul ei alb ca brânza şi ochii umezi de vacă. Bineînţeles, asta se întâmpla înainte să sufere acel accident groaznic cu un vas plin cu acid. Biata de ea, am auzit că a murit într-un azil din Ungaria. Nebună de legat şi bătând câmpii întruna despre o vrăjitoare. Contesa chicoti, acoperindu-şi gura cu evantaiul şi aruncându-i lui Kate o privire de nu-i-aşa-că-sunt-rea. Dar despre ce vorbeam? A, da, despre soţul meu. Când m-am căsătorit cu contele, toată lumea spunea că nu mai avea mai mult de şase luni de trăit. Nu cred că trebuie să vă mai spun că nu plănuiam să-l las să mai trăiască nici măcar atât. Dar, tipic pentru catârul acesta bătrân, mai trăi încă un an. Sincer, cred că a supravieţuit la mai bine de şase dintre tentativele mele de a-l otrăvi. Niciodată să nu vă căsătoriţi cu un mâncău pretenţios. Nu aduce altceva decât probleme.

Nici unul dintre invitaţi nu păru să-i observe pe copii.

Atunci când fetele, Michael şi chiar secretarul se apropiau de ei, oamenii îmbrăcaţi la patru ace pur şi simplu se dădeau la o parte din calea lor fără a se uita la ei măcar o dată.

Contesa râse cristalin şi spuse:

— Până la urmă, m-am dus la o vrăjitoare bătrână şi am cumpărat o poţiune de ace de albină, pastă de chihlimbar şi de suflul-salciei. Nu a fost nevoie să înghită nimic. Pur şi simplu a inhalat-o în timp ce dormea şi în dimineaţa următoare era ţeapăn ca o scândură, lăsându-mă pe mine unica stăpână a celei mai mari proprietăţi din împărăţia ţarului.

Se întoarse spre ei, cu faţa luminată de fericirea amintirii, şi făcu o reverenţă adâncă, spunând:

— Contesa Tatiana Serena Alexandra Ruskin vă stă la dispoziţie.

Kate şi Emma se holbară la capul blond, plecat în faţa lor. Michael se aplecă şi le şopti:

— Este politicos să…

Dar nu mai apucă să termine pentru că Emma îl lovi cu cotul în coaste. Kate se gândea la ziua în care o văzuseră pentru prima oară pe contesă la baraj şi la cum arăta atunci, aproape prea radioasă, prea frumoasă, prea plină de viaţă. Acum Kate înţelese: nu era real ceea ce vedea. Contesa nu avea şaisprezece sau şaptesprezece ani. De fapt, dacă chiar era cine spunea ea că este, dacă chiar trăia când încă mai erau ţari în

Rusia, contesa putea avea o sută de ani. Sau chiar mai mult. Vrăjile o menţineau tânără. Nu e de mirare că uneori doar părea că joacă rolul unei adolescente.

Contesa se ridică din reverenţă foşnindu-şi rochia de mătase şi se uită la dansatori.

— Aşa este, spuse ea cu un aer plictisit, aceasta era lumea mea. Am avut bogăţii, poziţie în societate, frumuseţe. Naiva de mine, chiar credeam că obţinusem mare lucru. Dar urma să învăţ ce însemna puterea cu adevărat.

Apoi bătu din mâinile îmbrăcate în mânuşi de dantelă şi dispăru totul: bărbaţii în uniforme şi smochinguri, femeile în rochii de gală, orchestra, servitorii în livrele verzi, lumina candelabrelor, totul se evaporă. Copiii se treziră, dintr-odată, că rămăseseră în salonul mare şi lipsit de viaţă, doar în compania contesei şi a secretarului cu dinţi de şobolan. Numai câteva lumânări pâlpâiau slab de-a lungul pereţilor.

— Acum, spuse ea cu un zâmbet pe faţă, să ieşim pe terasă. Mi-ar plăcea să iau o gură de aer. În plus, cred că aveţi ceva pentru mine, nu-i aşa?

Contesa le obligă pe Kate şi pe Emma să aştepte cu secretarul ei în timp ce Michael o ajuta să-şi pună şalul negru de mătase. Kate îl pândea pe secretar, aşteptând să vadă vreun semn că îi era distrasă atenţia, ceva care i-ar fi putut da ocazia fetei să înşface cartea. Deja îi spusese Emmei în şoaptă să aibă poza la îndemână.

Dar cel mai mult, Kate îşi dorea ca mâinile să nu-i mai tremure. Când nu se opriră din tremurat nici măcar când le strânsese în pumni, şi le băgă în buzunar pentru ca Emma să nu observe. Nu voia ca sora ei să ştie cât de speriată şi lipsită de speranţă era ea în realitate.

Secretarul îi şopti ceva păsării mici de pe umărul lui şi strânse mai tare cartea la piept.

Dintr-odată, Kate simţi mâna Emmei în buzunarul ei, încercând să-i desfacă pumnul şi strecurându-şi mâna mică într-a ei. Se uită la sora ei şi o văzu privind în sus la ea, cu ochii plini de încredere şi dragoste.

Pe o voce care nu putea fi auzită de nimeni altcineva în afară de Kate, Emma spuse:

— Totul va fi bine.

Kate crezu că o să-i iasă inima din piept de fericire. Ştiuse întotdeauna că sora ei era puternică, dar, cu toate acestea, era şi cu trei ani mai mică, iar în acel moment, când totul părea fără speranţă, Emma să fie cea care o sprijinea era…

— Urmaţi-mă, spuse contesa, trecând pe lângă ei şi îndreptându-se spre uşă.

Îi conduse la o alee de piatră din spatele casei. Noaptea era caldă, aerul apăsător şi îndulcit de mirosul florilor care se deschideau. Deasupra capetelor lor atârnau dragoni de sticlă de toate culorile, ţinând în gurile deschise lumânări aprinse. Un pahar de cristal se afla pe o masă din mijlocul aleii şi lângă acesta o carafă plină cu un lichid închis la culoare.

— Vă rog, spuse contesa, arătând spre scaune. Îmi place la nebunie să stau afară seara, în timpul verii. Poate din cauza sângelui meu rusesc, care-mi şopteşte mereu că iarna nu e niciodată departe. Doriţi nişte limonadă? Vă dau cuvântul meu că nu este otrăvită.

Fără să aştepte un răspuns, secretarul începu să toarne, vărsând şi pe masă o cantitate destul de mare.

Deşi era speriată şi îngrijorată, Kate nu putea să nu se gândească la cât de cunoscut i se părea totul: casa, grajdurile.

Aceasta era casa lor acum. Cu toate acestea, erau foarte, foarte departe de casă. Mai aruncă o privire furişă la cartea pe care o ţinea secretarul. Trebuiau să o ia înapoi cumva.

Dintr-odată, liniştea nopţii fu tulburată de un ţipăt. Kate simţi cum Emma o strânse de mână şi mai tare. Strigătul se auzise de undeva departe, din adâncul pădurii. Dar nu se înşela asupra a ceea ce scosese acele sunete.

Contesa îşi turna un pahar din conţinutul carafei, care era de un roşu rubiniu şi avea o consistenţă destul de mare.

— Din când în când femeile din oraş încearcă să ajungă la casă. Cu siguranţă ca să-şi vadă odraslele. Ai crede că s-ar învăţa minte. Nu au nicio şansă să treacă de gărzile mele.

Contesa amestecă lichidul din paharul ei micuţ. Sunt nişte creaturi uimitoare, aceşti morum cadi. Nu obosesc niciodată. Nu cunosc durerea, frica sau mila. Sunt mânaţi doar de o ură profundă pentru orice fiinţă vie.

Spunând acestea, îşi ridică paharul la buze şi-i bău tot conţinutul.

— Cum le-ai spus? întrebă Kate, blestemându-şi tremurul din

voce.

— Morum cadi, războinicii care nu cunosc odihna cea veşnică, spuse contesa. Deşi recunosc, denumirea de strigoi li se potriveşte. Au fost oameni cu sute de ani în urmă. Dar şi-au vândut sufletele în schimbul puterii şi al vieţii veşnice.

Lucruri pe care le-au primit, într-un fel.

— Nu sunt chiar atât de răi, spuse Emma. Doar că miros foarte urât.

Contesa îi zâmbi îngăduitor şi spuse:

— Cine este o mincinoasă mică şi curajoasă? Ea îşi turna un alt pahar. Se spune că ţipătul unui morum codi este strigătul disperat al unui suflet sfâşiat încontinuu, pentru eternitate. Unul singur este destul de îngrozitor, dar o armată pe un câmp de luptă? Am văzut armate întregi dând înapoi şi fugind. Spunând acestea, îşi ridică paharul şi bău din el. Este cu adevărat o privelişte demnă de văzut.

Kate îşi imagină cum mama cuiva fugea prin pădure, cu picioarele cedând sub ea, în timp ce ţipetele se apropiau.

— Au! spuse Emma.

Kate o strânsese prea tare de mână pe Emma. Îşi slăbi strânsoarea şi-şi ceru scuze în şoaptă.

— Cât devotament, spuse contesa drăgăstos, dar eu văd adevărul.

Se aplecă peste masă şi puse un deget la baza gâtului lui Kate, spunând:

— Ai fost abandonată de cei pe care îi iubeai cel mai mult pe lume. Suferinţa apasă asupra ta ca o umbră. Dar eu aş putea să o vindec. Ar fi atât de simplu…

Îşi retrase mâna; un fir subţire şi gri era agăţat de vârful degetului ei. Părea că-l trage afară din pieptul lui Kate. Când se desprinse de ea, Kate icni:

— Ce ai…?

— Ce am făcut? Scumpa şi micuţa mea Kat, te-am eliberat! Vai, ce povară imensă a trebuit să duci! Nu simţi cum te-a măcinat, puţin câte puţin, în fiecare zi a vieţii tale? Dar acum nu mai e; au dispărut durerea, suferinţa şi teama; ţi le-am luat pe toate, imaginează-ţi cum ar fi să trăieşti aşa pentru tot restul vieţii.

Kate se gândi că avea dreptate. Se simţea ca şi cum ar fi putut respira pentru prima oară după mulţi ani.

— Spune-mi doar, şi nu vei mai simţi aşa ceva niciodată. Firul fremăta în aer, atârnând încă de degetul ei. Kate se gândi în urmă, la mama ei care-i spusese să aibă grijă de Michael şi de Emma şi, cu toate că amintirea era intactă, sentimentul dat de iubirea mamei ei, de acel ultim sărut nu hui existau.

— Dă-mi-o înapoi.

— Eşti sigură, mon ange? Este foarte multă durere în ea.

— Dă-mi-o înapoi.

Dacă preţul pentru a putea să-şi aducă aminte ce a simţit în acel moment era o viaţă de durere, Kate o accepta bucuroasă.

Contesa dădu din umeri a nepăsare şi-i atinse pieptul. Kate simţi greutatea poverii cum o învăluie ca un giulgiu.

— Ei bine, ce-ar fi să aruncăm o privire la ceea ce mi-aţi adus.

Secretarul plana ameninţător la o distanţă de câţiva metri, cu braţele înfăşurate lacom în jurul cărţii. Când o auzi pe contesă, se grăbi spre ea şi puse cartea în braţele ei întinse.

Contesa oftă uşor în momentul în care degetele ei atinseră coperta de smarald.

Era evident că încerca să se controleze, dar chiar şi aşa, degetele îi tremurau în timp ce deschise cartea şi începu să întoarcă paginile. După un minut, în urma unor eforturi vizibile, reuşi să lase cartea din mână.

Kate o auzi şoptind:

— În sfârşit!

Contesa se uită la copii cu ochii lucindu-i mai tare ca niciodată, şi spuse:

— Alors, mes enfants, presupun că aţi vrea să ştiţi ce anume aţi găsit?

Contesa începu prin a spune că, pentru a înţelege de unde provenea cartea, copiii trebuiau să-şi imagineze mai întâi o eră de mult apusă, în care lumile magiei şi cea a oamenilor obişnuiţi erau unite, înainte ca lumea magiei să înceapă să se izoleze, iar oamenii să fie făcuţi să uite…

— Da, o întrerupse Emma cu lipsă de respect. Ştim toate acestea.

— Ei bine, continuă contesa, cu o voce la fel de catifelată şi dulce, centrul lumii magice, leagănul civilizaţiei şi al puterii era Alexandria. Sau Rhakotis, aşa cum era cunoscut atunci, locul în care deşertul se întâlnea cu marea. Oraşul era condus de un

consiliu de vrăjitori a căror descendenţi putea fi legată de începuturile lumii. Cunoaşterea lor era străveche, legată de originea universului. Cunoştinţele fuseseră trecute de la maestru la ucenic timp de mii de ani Dar, cu toate că erau puternici, ei văzură că timpul lor era pe sfârşite, începea era oamenilor şi se temură de ziua în care nimeni nu-şi va mai aminti de ei.

— Vedeţi voi, spuse contesa, zâmbind la Kate şi la Emma, deşi erau vrăjitori, erau şi oameni în egală măsură. Şi, precum oamenii de-a lungul timpului, nu-şi puteau imagina o lume în care ei pur şi simplu nu vor mai conta. Aşa că, ce s-au gândit să facă aceşti oameni înţelepţi şi nerozi, în acelaşi timp? Au lăsat în scris acele lucruri rostite la crearea universului, cuvinte spuse cu eoni în urmă în întuneric şi linişte totală, pentru a conjura materia să ia fiinţă, a chema neantul să ia fiinţă, tot cea ce prin cunoaşterea lor puteau cuprinde.

Contesa râse, dar nu era acelaşi râs cristalin şi vesel de dinainte. Era mai degrabă un râs dur, batjocoritor.

— Strămoşii lor înţeleseseră. Unele lucruri sunt mult prea puternice pentru a putea fi controlate de vreo fiinţă. Din acest motiv, cunoaşterea fusese întotdeauna împărţită între membrii consiliului şi niciunul nu ştia nimic despre ceea ce învăţaseră ceilalţi. În acest fel exista o anumită siguranţă. Când a fost propus ca toate învăţăturile să fie adunate la un loc, au existat voci care au protestat împotriva acestui lucru. Au spus că atât de multă putere, adunată la un loc, era mult prea periculoasă, că poate ar fi fost mai bine să se piardă totul. Dar celelalte voci au câştigat şi astfel marile mistere ale magiei au fost încătuşate pe nişte simple foi.

— Bineînţeles, nu erau chiar atât de ignoranţi. Au creat numărate mijloace de protecţie. Aţi putut vedea cu ochii voştri că paginile sunt albe. Ar fi nevoie de o viaţă întreagă de studiu magic pentru a citi şi înţelege o singură pagină. În plus a fost creat un ordin de gardieni a căror unică misiune era să protejeze Cărţile.

— Vrei să spui că sunt mai multe? întrebă Kate.

— Da. Vrăjitorii au creat trei cărţi mari, pe care le-au numit Cărţile Începuturilor. Apoi le-au îngropat într-un loc sigur mult sub oraş.

— Aşa, şi ce s-a întâmplat? întrebă Emma irascibilă, ca şi când

nu i-ar fi păsat, deşi Kate observă că sorbea fiecare cuvânt în parte.

Contesa ridică din umeri şi continuă:

— Ce s-a întâmplat, de altfel, cu fiecare civilizaţie mare. Convinşi fiind că erau cea mai avansată civilizaţie de pe Pământ, au început să decadă şi să devină slabi. Au apărut luptele în interiorul consiliului vrăjitoresc, ceea ce i-a adus sfârşitul. Vedeţi voi, avuseseră dreptate: era magiei era pe sfârşite. Într-un final, oraşul a fost invadat de Alexandru cel Mare, primul om obişnuit care a devenit maestru al războiului. A ars oraşul din temelii. Iar când oraşul a fost cercetat în amănunt, Cărţile dispăruseră.

— Tot ce urmează după acest moment sunt doar presupuneri. Unii cred că Alexandru cel Mare a luat Cărţile cu el, că au rămas în posesia lui până la moartea sa, când au fost furate de marele magician aflat în serviciul lui. Alţii cred că ordinul gardienilor creat de vrăjitori a luat Cărţile în secret înainte de asediu şi le-a ascuns separat în diferite părţi ale Pământului, cât mai departe una de cealaltă. Alţii cred că, în haosul creat de căderea oraşului, Cărţile au fost furate de nişte oameni care nu aveau nicio idee despre importanţa lor şi că au trecut din mână în mână, generaţie după generaţie, de-a lungul veacurilor. Dacă cineva şi-a dat seama de-a lungul timpului de natura lor adevărată, atunci a folosit puterea Cărţilor în modul cel mai simplu şi primitiv cu putinţă, aşa cum aţi făcut voi trei când aţi călătorit înapoi în timp. Bineînţeles, au existat zvonuri cum că o Carte sau alta ar fi ieşit la iveală, dar niciunul nu a fost dovedit. Din ceea ce ştiu eu, nimeni nu poate să afirme cu onestitate că ar fi văzut vreuna dintre Cărţile Începuturilor, încă de când Alexandru cel Mare a intrat în cetatea Rhakotis, acum mai bine de două mii de ani. Cel puţin, nu până acum.

Contesa îşi aşează uşor mâna pe coperta cărţii.

Pentru câteva clipe, nimeni nu suflă o vorbă. Kate şi-ar fi dorit foarte tare să spună: „Şi ce dacă?“ Nu avea nicio importanţă pentru ea că acea Carte fusese scrisă de o adunătură de vrăjitori cu mii de ani în urmă. Pur şi simplu avea nevoie de ea ca să o ducă acasă, împreună cu fratele şi sora ei.

Apoi Michael spuse:

— Deci, o vei face acum?

Kate se uită la el. Părea să se fi îngălbenit şi mai tare la faţă de când stăteau acolo şi se vedea cum transpira. Ochelarii îi

alunecau întruna de pe nas.

— Adică, acum o ai, nu-i aşa? Aşa că vei face ceea ce mi-ai promis? spuse el, cu o voce rugătoare.

— Despre ce vorbeşte? îÎntrebă Emma.

— E foarte simplu, draga mea, spuse contesa. Am vrut ca tu şi cu sora ta să vă întoarceţi cu cartea. Aşa că i-am făcut o ofertă fratelui tău. În schimb, el a fost de acord să vă atragă aici şi să vă predea.

Emma pufni a neîncredere şi spuse:

— Chiar crezi că o să înghiţim povestea asta? Pur şi simplu îl controlezi cu vreo vrajă de-a ta.

— Mă tem că nu. Fratele vostru m-a ajutat de bunăvoie.

Contesa spuse acest lucru ca şi cum ar fi rostit ceva ce cu deja evident. Kate simţi o durere surdă în piept, de parcă ar fi fost înjunghiată.

Părea că şi Emma simţise acelaşi lucru, pentru că începu să protesteze mai vehement ca niciodată:

— Nu, nu e adevărat! Michael nu ar face asta niciodată. Nu nouă! Nu-i aşa, Michael?

Se uită la el, implorându-l din ochi. Dar Michael pur şi simplu se uita în jos, la masă.

— Spune-le, Michael, zise contesa pe o voce joasă, dar hotărâtă. Spune-le surorilor tale.

Kate uită să mai respire. „Nu, te rog, se gândi ea. Te rog, să fie sub influenţa vreunei vrăji.”

Michael spuse foarte încet:

— E adevărat.

— Nu! Emma îl apucă de umăr şi începu să-l scuture zdravăn. Nu! Eşti sub influenţa vreunei vrăji! Sunt siguri de asta! Trebuie să fi! Altfel, nu ne-ai face aşa ceva!

— Nu fi prea dură cu el, draga mea, spuse contesa. Am privit în sufletul său şi am văzut ce îşi dorea cel mai mult. Nu a putut rezista tentaţiei.

Emma plângea. I se rostogoleau pe faţă lacrimi imense.

— Taci! Minţi! Nimic din ce ai putea să-i oferi tu nu-l poate face să ne trădeze! E fratele nostru! Nu ştii nimic! Eşti doar o vrăjitoare rea şi diabolică! Tu…

— Emma, spuse Kate.

— Nu! strigă Emma. Niciodată – el… Se opri şi-şi ascunse faţa în umărul lui Kate, suspinând. E fratele nostru. Niciodată nu…

Niciodată…

— Sărăcuţa de ea, spuse contesa cu o voce mieroasă. De fapt, e destul de sensibilă, nu-i aşa?

Kate se uită urât la ea. Teama îi dispăruse. Fierbea de o furie oarbă. Ar fi vrut să sară peste masă şi să-i spună contesei cum an după an, orfelinat după orfelinat, neavând nimic al ei, nici măcar un pat, Emma nu s-a dat bătută niciodată, întotdeauna a luptat. Pentru că ştia că, indiferent unde ar merge, fratele şi sora ei îi erau alături. Erau familia ei, singurul lucru sigur din viaţa Emmei. Şi acum contesa îi luase asta.

Kate simţi gust de sare şi îşi dădu seama că şi ea plângea. Îşi şterse lacrimile şi se uită la fiinţa frumoasă, cu ochi violeţi, din partea cealaltă a mesei şi-şi făcu o promisiune în gând că, dacă vreodată va avea ocazia, să o omoare pentru ceea ce făcuse.

— Spune-le ce ţi-am oferit, zise contesa.

Michael spuse, plângând cu sughiţuri:

— A zis că… o să-i găsească.

— Despre de vorbeşti? ţipă Emma, întorcându-se spre el. Deşi furioasă, încă mai plângea. Deci? Apoi începu să-l lovească, dar Michael nu ripostă şi nici nu încercă să se apere. Ce să găsească, vreun pitic idiot?! Te urăsc!

Dar Kate înţelese brusc despre ce era vorba:

— A promis că o să-i găsească pe mama şi pe tata.

Emma se opri, pregătită să mai dea un pumn. Era şocată, avea o privire sălbatică.

— De ce, întrebă Kate cu o voce rugătoare, de ce ai…

— Pentru că, începu Michael să spună ridicându-şi astfel încât se putea vedea că faţa îi era buhăită de plâns şi că îi curgea nasul. Pentru că… ce o să facem dacă nu se mai întorc?

Asta era. Lucrul pe care niciunul nu l-a spus vreodată cu voce tare. Chiar şi aerul serii părea să fi simţit şi să fi încremenit. Apoi Kate îşi imagină că ţipa la Michael, spunându-i că se înşela: ei îi promisese mama lor că se va întoarce, nu lui; ea ştia mai bine. O văzu pe Emma uitându-se la ea cu ochii mari, implorând-o din priviri să spună ceva. Dar Michael – care, pentru o clipă, păru la fel de şocat de ce spusese, ca şi surorile lui – se grăbi să continue:

— Tu spui că se întorc, dar dacă nu este aşa? Au trecut zece ani! Ea-i poate găsi! Mi-a dat cuvântul ei că o va face! Apoi se întoarse spre contesă, cu lacrimile şiroindu-i încă pe faţă. Fă-o!

Acum ai cartea. Ai zis că o s-o faci când o ai cartea, că o să-i găseşti pe mama şi pe tata. Te rog! Fă-o!

Contesa se întinse şi-l mângâie pe Michael pe cap.

— Dragul meu băiat, aş vrea să pot. Dar vezi tu, eu nu am cartea încă.

Apoi le făcu semn să se uite înspre locul în care cartea era aşezată pe masă.

— Ce… Ce se întâmplă cu ea? întrebă Kate.

Marginile cărţii deveneau înceţoşate şi estompate. Era ca şi cum nu o puteai cuprinde cu privirea.

— O meteahnă ciudată a universului, draga mea Kat, este că respectă reguli legate de timp şi spaţiu. Un obiect sau o persoană pot exista o singură dată, într-un anumit moment. Existenţa mai multor versiuni simultan este interzisă. În ziua în care l-aţi lăsat pe Michael la baraj şi v-aţi întors în timpul vostru, trebuie să fi fost o secundă sau două în care v-aţi văzut pe voi înşivă. Vă amintiţi cum v-aţi simţit?

Kate îşi amintea. Acolo, în camera subterană, privindu-se pe ea, pe Emma şi pe Michael, simţise o forţă imensă care o apăsa. Apoi, când ceilalţi „ei“ dispăruseră, trecu şi senzaţia de apăsare.

— Aşadar, magia poate să ocolească acele reguli, spuse contesa, mai ales o magie atât de puternică precum cea pe care o posedă cartea. Pentru o perioadă scurtă, două exemplare din această carte pot exista simultan. Dar, mai devreme sau mai târziu, universul se impune. Încă de când aţi ajuns aici, celălalt exemplar al cărţii, cel care există cu adevărat în acest timp, şi-a exercitat puterea de dominaţie asupra acesteia din faţa noastră.

Contururile cărţii deveneau din ce în ce mai neclare. Kate simţi cum o cuprindea panica.

— Fă ceva!

— Aş vrea să pot. Din păcate, nici măcar eu nu pot schimba legile naturii. Deşi sunt recunoscătoare. Eram pe punctul de a renunţa. Timp de doi ani am stat în cloaca asta, aparent fără a face niciun progres în a-mi atinge scopul. Dar faptul că aţi găsit cartea în această casă îmi spune că sunt aproape de a reuşi. Uitaţi-vă bine acum.

Apoi, în faţa ochilor lor, contururile cărţii se estompară până ce dispăru cu totul.

Se auzi un trăsnet în depărtare şi începu să sufle un vânt rece de-a lungul aleii. Venea furtuna.

Kate nu se putu abţine şi întrebă:

— Dar cum o să ajungem noi acasă?

— Draga mea, răspunse contesa, cu ochii lucindu-i în lumina lumânărilor, sunteţi acasă.

Capitolul Opt
Lupii

Apărură doi strigoi care-i traseră pe Kate, pe Emma şi pe Michael de pe scaune, în vreme ce afară ploaia cădea în rafale peste casă. Kate îl auzi pe Michael împotrivindu-se şi rugându-se de contesă.

Fură târâţi de-a lungul coridoarelor luminate de lumânări, secretarul mergând în urma lor şi străduindu-se să ţină pasul cu ei. Emma îşi înfipse degetele în mâna care o strângea de braţ strigându-i creaturii să-i dea drumul. Drept răspuns, strigoiul o înşfăcă şi o ridică pe umăr, iar Emma continuă să-i care pumni în spinare, deşi fără niciun rezultat. Kate ştia că se pot îndrepta decât într-un singur loc.

Se opriră în faţa unei uşi duble, iar secretarul scoase un inel cu chei.

— Stai, începu Kate, dar uşile se deschiseră şi copiii fură împinşi înăuntru. Zăvorul se închise în urma lor, iar Kate auzi chicotitul subţire al secretarului stingându-se pe măsură ce acesta se îndepărta.

În încăpere domneau liniştea şi un întuneric desăvârşit. Afară, stropii grei de ploaie loveau acoperişul.

Deodată, se auziră nişte bufnituri, iar cineva gemu de durere. Emma îl găsise pe Michael şi tăbărâse pe el.

— Emma, termină!

Kate reuşi cu greu s-o dea la o parte pe surioara ei, alegându-se, drept urmare, cu un cot în obraz.

— Te urăsc! strigă Emma. Mai bine mureai! Nu eşti fratele meu!

— Nu! Kate îşi lipi fruntea de fruntea Emmei. Fetiţa avea obrajii brăzdaţi de lacrimi. Să nu mai spui asta niciodată. M-ai auzit? Niciodată să nu mai spui asta!

Emma se destinse, iar Kate o strânse în braţe. Fata suspină amarnic. Michael se smiorcăia şi el, întins pe podea. Kate ştia că

ar trebui să meargă la el şi să-l mângâie, să-i spună că ea înţelege pentru ce făcuse toate astea. Dar încă nu avea putere.

Se auzi o lovitură surdă undeva în apropiere. Emma se opri din plâns. Niciunul dintre ei nu se clinti. Rămaseră locului, privind la întunericul din jur şi ciulind urechile.

— Unde suntem? Şopti Emma.

Drept răspuns, cerul nopţii fu luminat preţ de o clipă de un fulger. Kate îşi înăbuşi un strigăt. În încăpere se aflau cincizeci de copii, privindu-i. Kate văzu şirurile de paturi şi, pe podea, umbrele prelungi ale zăbrelelor de la ferestre. Un tunet zgâlţâi casa, iar apoi totul se cufundă Im nou în întuneric.

Se auzi un glas:

— Unde e lumina?

Un hârşâit, apoi flacăra unui chibrit, iar apoi, undeva în celălalt celălalt al camerei, se aprinse o lampă.

— Dă-o-ncoace, zise glasul, iar globul luminos trecu din mână în mână, luminând pe rând feţişoarele palide, până când ajunse în mâinile vorbitorului.

— Tu, zise Emma.

Stephen McClattery păşi spre ei, apropiind lampa de chipurile lor. Îi privi îndelung, apoi spuse:

— Puneţi mâna pe ei!

Mulţimea de copii se adună în jurul lor.

— Staţi, strigă Kate, dar cineva îi strânse mâinile la spate. Ce faceţi?

— E-n cârdăşie cu contesa! zise Stephen, arătând spre Michael. L-am văzut!

— Şi ce? întrebă Emma, lovindu-i pe copiii care încercau s-o imobilizeze. Noi nu suntem!

Kate văzu că majoritatea copiilor erau mici, n-aveau mai mult de şase-şapte ani, iar pe feţe li se citea o teamă aproape sălbatică, amestecată cu entuziasm.

— E un trădător! zise Stephen. O ajută pe ea!

— Nu! zise Kate. A greşit! Asta-i tot!

— Dar tot un trădător rămâne. Gata, linişte. Tre' să vorbim!

Se întoarse cu spatele la Kate şi începu să şuşotească cu vreo patru-cinci băieţi şi fete, toţi cam de vârsta lui. Kate fusese în destule orfelinate şi-i mai văzuse pe copii purtându-se astfel. Dacă erau lăsaţi de izbelişte, îşi făceau ei legile lor. Îşi formau grupurile lor. Fata ştia că secretul e să n-arăţi că ţi-e teamă.

Dacă arăţi că ţi-e teamă, te sfâşie.

Stephen McClattery se întoarse din nou spre ea.

— Am hotărât. O să-l spânzurăm.

— Poftim?!

Stephen dădu din cap plin de seriozitate.

— Aşa se procedează cu trădătorii. Am citit într-o carte.

Sentinţa păru să-i mulţumească pe ceilalţi copii. Începură să scandeze în cor:

— Spân-zu-ra-ţi-l! Spân-zu-ra-ţi-l!

— S-aducă cineva o sfoară! zise Stephen McClattery.

— N-avem sfoară! Răspunse cineva.

— Puteţi să rupeţi nişte cearşafuri şi pe urmă să legaţi fâşiile! spuse Emma.

— Emma!

Emma o privi pe Kate şi ridică din umeri, nepăsătoare.

— Mulţam! zise Stephen McClattery. Voi trei, rupeţi cearşafurile!

Trei băieţi traseră cearşafurile de pe două paturi şi începură să le sfâşie.

— Nu puteţi să-l spânzuraţi! Kate era încă ţintuită locului de vreo trei perechi de mâini şi ca să-i vorbească lui Stephen trebuia să urle. Se străduia să nu intre în panică. Ştia că asta n-ar face decât să-i întărâte. Grupul îi provocase pe toţi copiii.

— A greşit! Toţi greşim!

— Asta ar merge? O fetiţă ieşi din mijlocul lor ţinând în mână o frânghie de catifea pe care o smulsese de la o draperie.

— Da, merge! zise Stephen şi, cu o îndemânare surprinzătoare făcu pe dată un laţ. Aduceţi-l aici! Şi voi trei potoliţi-vă cu cearşafurile alea!

Michael fu dus mai în faţă, astfel încât el şi Stephen stăteau acum în mijlocul copiilor.

— Staţi aşa…

Emma începea să se agite.

— Ai fost găsit vinovat de trădare, spuse Stephen. Mai ai ceva de spus?

Michael plângea. Mormăi ceva pe sub nas.

— Ce spui tu acolo?

Michael ridică fruntea şi privi spre Kate şi Emma.

— Am spus… că-mi pare rău!

Lacrimile de pe obrajii băiatului sclipiră în lumina lămpii, iar

lui Kate i se păru că Michael nu era aproape deloc uimit de prezenţa celorlalţi copii şi de ceea ce era pe cale să se întâmple sau, dacă era, nu părea să-i pese. Singurul lucru care conta pentru el era ca surorile lui să înţeleagă.

— Asta-i un lucru bun, zise Stephen McClattery, dar regulile sunt reguli. Când era vorba de o execuţie, era clar că băiatul nu se juca. Eşti un trădător şi trebuie să te spânzurăm.

Înfăşură laţul în jurul gâtului lui Michael, iar strigătul copiilor izbucni din nou:

— Spân-zu-ra-ţi-l! Spân-zu-ra-ţi-l!

Mulţimea de copii începu să-l tragă pe Michael la o parte. Kate înţelese că acum trebuia să se lupte. Trebuia să se lupte cu Stephen McClattery şi să câştige. Dacă era mai tare decât el, ceilalţi copii aveau să asculte de ea. Era gata să se năpustească asupra lui când, deodată, se auzi un glas – un glas pe care fata îl recunoscu.

— Pentru numele… Nu spânzurăm pe nimeni!

Stephen se întoarse brusc, ţinând lampa în mâini, iar Abraham păşi şchiopătând în lumină. În spatele lui, Kate zări în perete o uşă care mai înainte nu fusese acolo.

— Căraţi-vă, derbedeilor! spuse el, croindu-şi drum printre copii, până când ajunse la Michael şi-i scoase laţul de la gât.

Copiii care le ţineau pe Kate şi pe Emma se topiră.

— Spânzuraţi oameni! Cu asta vă ocupaţi mai nou, da? îl apucă uşor pe Stephen de ceafă.

— Ai înnebunit, băiete?

— E un trădător! spuse Stephen. Probabil că toţi sunt!

— Ele două nu-s! Vă zic eu! zise Abraham, arătând spre Kate şi Emma. Am văzut cum le-au luat strigoii pe sus.

— Da, dar el e! Nu putem să-l lăsăm să scape.

Abraham luă lampa şi o ridică în dreptul feţei lui Michael, scăldată în lacrimi.

— Este. Dar ascultaţi-mă cu toţii! În ciuda zgomotului făcut de ploaie, Abraham vorbea încet. Vremurile sunt foarte grele. Cu toţii facem lucruri regretabile. Dar dacă ne ridicăm unii împotriva altora, o lăsăm să câştige. Ce contează e să rămânem uniţi. Asta e tot ce avem, până la urmă. Ne avem unii pe alţii. Să nu uitaţi asta!

Preţ de câteva clipe nimeni nu scoase niciun cuvânt. Kate o văzu pe Emma aplecându-se şi ridicând ceva de pe podea. Erau

ochelarii lui Michael. Îi căzuseră de pe nas în învălmăşeală. Emma îi întoarse cu faţa în sus şi îi întinse fratelui ei fără niciun cuvânt.

— Mulţumesc, zise Michael, înecându-se puţin.

Ceilalţi copii păreau să fi uitat de Kate şi de fraţii ei. Acum se îmbulzeau în jurul lui Abraham.

— Ce ne-ai adus?

— Ce-ai pentru noi, Abraham?

Kate era uimită, văzând cât de repede se liniştiseră copiii. Mai văzuse lucrul acesta şi în alte grupuri de copii, dar niciodată nu-i văzuse domolindu-se aşa, dintr-odată.

— Liniştiţi-vă cu toţii, zise Abraham. Vreau s-o văd pe Annie mai întâi.

Mulţimea de copii fu străbătută de un murmur, iar fetiţa cu codiţe care fusese atârnată pe marginea prăpastiei veni mai în faţă. Abraham îngenunche. Scoase din buzunarul hainei o păpuşă făcută de mână.

— Am făcut-o eu. M-aş bucura s-o primeşti.

Fetiţa primi păpuşa şi o strânse la piept fără să scoată niciun cuvânt.

Abraham scoase la iveală un teanc de scrisori.

— Linişte acum, cât împart astea. Stephen şi ceilalţi o să vă ajute pe voi, ăştia mici, să le citiţi.

O tăcere cucernică se aşternu în încăpere. Pe măsură ce Abraham le rostea numele în şoaptă, copiii veneau unul după altul, primeau plicul şi se îndreptau fiecare către patul lui.

După ce isprăvi, Abraham se îndreptă către Kate, care stătea laolaltă cu Michael şi cu Emma.

— Vrăjitoarea nu ştie de pasajele secrete din casă, aşa că încerc să mă furişez înăuntru, barem o dată pe săptămână. Aduc mâncare. Scrisori de la părinţii lor. Îmi pare rău pentru ce s-a-ntâmplat mai devreme cu voi, fetele, că v-au luat şi tot… Nu mi s-a spus decât să-i fac o poză băiatului cu mesajul ăla în mână, „Ajutaţi-mă“. N-am ştiut că-i o capcană. În orice caz, am văzut când monştrii v-au luat pe sus şi m-am gândit c-aici o să vă ducă. Se pare c-am ajuns la ţanc.

— Mulţumim, zise Kate. Nu ştiu altfel ce s-ar fi ales de noi.

Abraham dădu din mână, în semn că nu era mare lucru.

— Sunt copii buni. Atâta că trăiesc de-atâta timp cu spaimă. Nu l-ar fi spânzurat pe fratele vostru… cel mai probabil. Acuma

voi trei mai bine aţi veni cu mine. Contesa are ceva de gând cu voi şi mă ia groaza numai când mă gândesc ce-ar putea fi.

— Dar dacă tu poţi să intri şi să ieşi când vrei, cum de copiii nu pot să scape cu toţii? Întrebă Emma.

Abraham râse sec.

— Nu-i proastă vrăjitoarea. Îi ţine separat, copiii, mamei şi taţii. Şi monştrii ăia îi păzesc pe toţi. Ăştia mici ştiu că dacă încearcă să scape, părinţii lor o să fie duşi pe barcă şi torturaţi. Sau mai rău…

Stephen veni mai în faţă şi-i şopti ceva lui Abraham la ureche. Bărbatul dădu aprobator din cap.

— Trebuie să mă uit la unul dintre ei, care e bolnav. Pe urmă plecăm.

Îl urmă pe Stephen, îndreptându-se spre un pat aflat câţiva metri mai încolo. Kate simţi cum cineva o strânge de mână. Annie stătea lângă ea, ţinând în braţe păpuşica sa cea nouă. Fetiţa întinse mâinile. Kate înţelese pe dată. Majoritatea copiilor erau mai mici decât Emma. În afară de ziua în aceea, lângă baraj, probabil că nu-şi mai văzuseră mamele de ani de zile. Kate se apropia, astfel, cel mai mult, de imaginea unei mame. O ridică în braţe pe fetiţă, iar Annie o cuprinse cu mânuţele.

— Kate, spuse Emma.

Fata se întoarse. Douăzeci de micuţi se adunaseră în jurul ei. Le priveau pe Kate şi pe Annie cu ochişori trişti şi rugători. Kate simţi că i se frânge inima de durere şi-şi dori să-i poată mângâia pe toţi.

Abraham se întoarse cu Stephen.

— Bun, gata. Trebuie să mergem. Nu ştii când trimite un vârcolac să vă verifice.

Kate o dădu pe Annie jos din braţe.

— Ne părăsiţi? întrebă fetiţa.

Fără să stea pe gânduri, Kate răspunse:

— O să mă întorc; vă promit!

— Nu vorbeşte serios, zise Stephen McClattery.

— Ba da! strigă Michael furios şi toate privirile se întoarseră spre el, uimite. Când sora mea spune ceva, se ţine se cuvânt. După mine s-a întors, nu-i aşa? El se uită la Kate şi la Emma. Dacă spune că se-ntoarce, atunci o să se-ntoarcă.

— Aşa e, zise Emma. Şi dacă mai încearcă vreunul dintre voi să-l spânzure pe fratele meu din nou, o să trebuiască să mă

spânzure pe mine mai întâi!

Dădu din cap plină de hotărâre, privindu-l pe Michael, iar Kate înţelese că Emma l-a iertat.

— Hai, repede, zise Abraham şi intră în pasajul secret. Kate îi lăsă pe Emma şi pe Michael să treacă primii, apoi îi urmă. Mai privi o dată spre feţişoarele palide, aproape străvezii, ale lui Annie şi Stephen şi ale celorlalţi copii. Apoi zăvorul în închise cu un clinchet în urma lui Abraham şi totul se cufundă în întuneric. Aşteptaţi aici o clipă, şopti Abraham.

Îl auziră înaintând pe coridor.

În aerul închis plutea un miros de mucegai. Copiii stăteau umăr la umăr în spaţiul îngust. Kate îl simţea pe Michael cum tremură, iar când vorbi, băiatul avea gâtlejul uscat:

— Am crezut... că pot şi eu să fac ceva. Tu mereu ai avut grijă de noi, Kate! Am crezut că măcar o dată o să pot eu să...

— E-n regulă.

— Şi ştiu că mama şi tata o să se întoarcă. N-ar fi trebuit să...

— E-n regulă. Pe bune.

— Da, zise Emma. Numai să nu mai faci şi a doua oară o prostie ca asta.

În întuneric, copiii se strânseră de mâini.

Abraham se întoarse; hainele îi miroseau a ploaie şi a noroi.

— Nu-i nimeni. Dar nu putem să riscăm şi să aprindem vreo lumină, aşa că o să ne mişcăm încet. Ploaia ne-ajută, dar pe cât posibil, să nu faceţi niciun zgomot. Vieţile noastre depind de asta.

Abraham porni înainte, Emma mergând imediat în urma lui, apoi Michael, şi Kate, cel mai la urmă.

Pasajul n-avea decât vreo doi metri lăţime, iar Abraham se tot întorcea şi le şoptea copiilor să se-aplece, să sară peste vreo scândură, sau să evite gropile. Din când în când, fâşii de lumină răzbăteau prin pereţi. Dar, în cea mai mare parte, Kate nu putea distinge prin întuneric decât conturul slab al capului lui Michael. Abraham îi conduse la stânga, la dreapta, sus pe câteva trepte, încă două trepte mai jos. După vreo zece minute de mers prin labirintul de coridoare, bătrânul opri. Era ceva mai multă lumină acum, iar copiii se puteau vedea unii pe alţii. Abraham duse un deget la buze, avertizându-i să fie şi mai liniştiţi.

Fu foarte înţelept din partea lui, întrucât, de îndată ce o cotiră după colţ, îi aştepta contesa. Vrăjitoarea nu se afla pe coridorul

propriu-zis. Era, mai degrabă, în una dintre numeroasele camere de zi din conac, privind printr-o fereastră ovală aflată în peretele care despărţea încăperea ei de pasaj, Emma nu se putu stăpâni şi dădu să strige, dar Abraham îi astupă de-ndată gura cu mâna. Dar era prea târziu, vrăjitoarea îi văzuse.

Sau nu? Trecură câteva clipe, iar contesa stătea pur şi simplu acolo, la câţiva centimetri de fereastră, întorcându-şi capul când într-o parte, când în cealaltă. Kate îşi aminti atunci: ea fusese cândva în camera unde se afla contesa. Pe perete era o oglindă. Drept unde stătea acum vrăjitoarea. Şi, în vreme ce Kate o privea, contesa îşi trecu o mână prin păr şi, fără să dea niciun semn că i-ar fi văzut pe copii, se întoarse şi plecă.

Abraham le făcu semn copiilor să meargă după el, iar ei se pregăteau să-l urmeze când, deodată, cineva din cameră începu să vorbească:

— Şi ce anume ar dori milady să facă acum, dacă umila sa slugă poate şti?

Secretarul cu dinţi stricaţi şi cenuşii era aplecat deasupra căruciorului cu băuturi şi turna nişte vodcă rece ca gheaţa într-un pahar; pe umărul lui stătea cocoţată pasărea cea galbenă.

În partea cealaltă a încăperii, contesa stătea întinsă comod într-un fotoliu, odihnindu-şi picioruşele graţioase pe un taburet.

— Voi întocmi un raport complet. Trebuia să fi făcut asta încă de prima dată când au apărut copiii.

— Da, da, chiar aşa, o modalitate de acţiune foarte inteligentă, fără îndoială.

Cu o plecăciune adâncă, secretarul îi întinse paharul.

Oglinda dublă se afla exact pe peretele opus faţă de locul unde stătea contesa. Astfel, copiii aflaţi laolaltă în pasaj vedeau limpede tot ce se petrecea pe partea cealaltă. Era înfiorător să fi atât de aproape, mai ales că lui Kate nici nu-i venea să creadă că ei sunt invizibili. De fiecare dată când privirea contesei se îndrepta spre perete, fata voia s-o rupă la fugă. Se bucura de zgomotul ploii torenţiale, gândindu-se că, altminteri, contesa şi secretarul ar fi auzit, fără îndoială, cât de tare îi bate inima, mai-mai să-i spargă pieptul.

— Ce e, şobolan mucos? pufni dintr-odată contesa. Văd că te gândeşti la ceva.

Frământându-şi nervos degetele, Cavendish făcu vreo trei-patru plecăciuni, una după alta.

— Nu… nimica… Atâta că… nu, nu se poate, nu e treaba mea, nu…

— Treaba ta e să faci ce-ţi spun eu să faci, vierme ce eşti! Acuma ia zi, ce-ţi trece ţie prin căpăţâna aia putredă a ta?

Se părea că atunci când e singură, numai cu secretarul, contesa nu mai simţea nevoia să facă pe adolescenta cea minunată, aurie şi serafică. Desigur, arăta la fel, dar aerul, vocea, totul era altfel, iar fata părea să răspândească numai răutate, sete de putere şi o lăcomie teribilă şi crudă ca a unui şacal.

Cavendish îşi îndesă capul între umeri, aidoma unei broaşte ţestoase care se retrage în carapace. Vorbi pe un ton afectat şi alunecos:

— Da, milady, scuzaţi-mi imbecilitatea, dar mă-ntrebam pur şi simplu ce anume vrea contesa să raporteze? Că a avut una dintre Cărţile începuturilor şi a pierdut-o?

— Nu-mi stătea în putere să controlez asta. Ştii bine.

— De netăgăduit, da, evident, de netăgăduit, contesa n-are nici o vină. Şi, din fericire – îşi suci două degete, afişând un zâmbet fals şi viclean – din fericire, stăpânul nostru este renumit pentru firea lui atât de înţelegătoare.

Stăpânul lor? Kate încremenise de uimire. Deci mai era cineva? Cineva şi mai rău decât contesa? Cum se putea una ca asta. Întoarse privirea şi o văzu pe Emma clătinând nemulţumită din cap şi mormăind:

— Grozav!

— Crezi c-ar fi mai bine să nu-i spun? zise contesa, rostind rar cuvintele.

Entuziasmat, Cavendish păşi mai în faţă.

— Milady, cartea pierdută trebuie să fie prin apropiere Chiar dumneavoastră aţi spus-o, mai devreme. Aţi spus-o atât de frumos, aş adăuga. Şi oricine, chiar şi cineva aşa incapabil cum sunt eu, nu poate să nu-şi dea seama că ar fi cu mult mai bine dacă aţi spune: „Stăpâne, iată comoara”, şi nu: „Stăpâne, am avut-o, dar apoi am pierdut-o. Ups!“

Sorbindu-şi vodca, contesa îşi sprijini căpşorul de speteaza tapiţată a fotoliului.

— Ai dreptate, vierme ce eşti! Bine atunci. O s-aştept.

Omul făcu o plecăciune şi mai adâncă – ai fi putut crede că apelativul „vierme” e cel mai înalt compliment. Din chiar şi aşa,

continuă să o urmărească pe furiş pe contesă, cu coada ochiului.

— Cum se poate, zise ea încetişor, ca după mii şi mii de ani, trei copii absolut obişnuiţi să dea pur şi simplu peste una dintre Cărţile Începuturilor?

— Hazardul, poate? Pura întâmplare?

Contesa râse batjocoritor:

— Acolo unde-i vorba de magie, nu există hazard. Copiii ăştia sunt, cumva, importanţi. Într-un fel pe care eu nu-l înţeleg pe de-a-ntregul.

În pasaj, Abraham o trase pe Kate de mânecă, semn că e vremea să meargă mai departe. Dar Kate clătină din cap. Era vorba despre ea, Michael şi Emma. Voia să audă ce spuneau. Contesa termină de băut şi-i întinse paharul lui Cavendish, să i-l umple la loc.

— Şi spui că ai căutat bine în toată pivniţa? Încăperea asta despre care vorbea băiatul, biroul de la subsol unde-au găsit şi cartea, n-ai găsit nimic acolo, nicio urmă?

— Nimic, milady. Şi nici vreo urmă de farmece care să ascundă vreun loc, făcându-l nevăzut. Dacă băiatul spunea adevărul, încăperea asta trebuie să fi fost creată mai târziu. Milady încă mai crede că bătrânul e-n spatele chestiunii ăsteia?

— Bineînţeles, răspunse ea cu un surâs dispreţuitor. Cine altul? zise ea, în timp ce bătea darabana în sticla paharului. Dintr-odată faţa i se lumină de bucurie.

— Gândeşte-te, dacă îi aduc stăpânului cartea, o să fiu înălţată mai presus de toţi. Am să domnesc alături de el.

Cavendish scăpă carafa din mâini, iar aceasta căzu cu zgomot. Contesa îl săgetă cu privirea:

— Ai grijă, broască râioasă ce eşti!

— Da, contesă, da, mii de scuze! Secretarul începu să-şi facă de lucru cu sticlele, inutil, ciocnindu-le unele de altele.

— Tu chiar eşti cretin, ştii? Dacă ai ceva de zis, spune, decât să te-mpiedici şi să te bâlbâi aşa ca o cameristă beată.

Omul se întoarse spre ea. Îşi frângea degetele atât de tare, încât Kate se gândi că, în clipa următoare, ar putea să şi le smulgă cu totul.

— E vorba, milady, e vorba doar că… îmi fac griji pentru dumneavoastră, da, îmi fac griji pentru dumneavoastră, chiar îmi fac.

Contesa izbucni în râs:

— Pentru mine? Şi de ce ţi-ai face tu griji pentru mine, maldăr ambulant de gunoi ce eşti?

Târşâindu-şi picioarele, secretarul se apropie de ea, frământându-şi în continuare degetele; nu părea în stare s-o privească în faţă.

— Contesa e atât de frumoasă şi de puternică, iar stăpânul nostru, cumplit şi extraordinar cum este, poate fi, de asemenea, şi… imprevizibil.

În cameră se aşternu tăcerea. Contesa privi drept spre omuleţul asudat şi contorsionat.

— Crezi că n-o să mai vrea să mă răsplătească?

— Nu, nu, răspunse Cavendish, aruncând o privire în jur. N-aş putea spune una ca asta, nu, niciodată. Doar că… îşi vârî degetele în gură şi şi le muşcă sălbatic.

— Ce spui să fac? Vorbeşte!

— Doar că… Se apropie încă puţin şi sâsâi ca un şarpe: Contesa e deja atât de puternică încât, mă-ntreb, dac-ar avea cartea, cine-ar fi atunci mai puternic? Contesa sau…

Cu o mişcare bruscă, tânăra întinse mâna şi-l înşfăcă pe secretar de părul lui sârmos. Pasărea zburătă speriată de pe umărul lui.

— Vrei să spui, creatură mizerabilă, că odată ce-o să am cartea, o să-l trădez pe stăpânul nostru, căruia i-am jurat credinţă, şi-am să mă folosesc eu de puterea ei?

— Nu, milady! Niciodată! Aţi înţeles greşit…

— Chiar aşa?

Îl trase sălbatic de păr.

— Stăpână, vă rog! Vă implor! Eu… niciodată… niciodată.

Fata zâmbi, frumoasă şi sinistră.

— Calmează-te, domnule Cavendish. Ştiu că nu vrei decât să mă aperi. Şi, oricum îi mângâie părul slinos eu n-am cartea, nu-i aşa?

Dincolo, în pasajul umed şi întunecos, Kate simţi un fior cumplit văzându-i pe cei doi cum îşi aruncă o privire plină de înţeles.

Abraham o trase iar de mânecă. Stăruitor. Fata dădu din cap. Cu cât stăteau mai mult, cu atât pericolul sporea. Se pregătea să plece, când, deodată, o auzi pe contesă spunând:

— Ai văzut-o pe cea mare, pe fată? Cartea a însemnat-o. Kate

încremeni.

— Mă-ntreb, rosti Contesa încet, e, oare, cu putinţă să… Nu, n-are cum…

Secretarul afişă un rânjet grotesc. Ştiu la ce se gândeşte milady. E cu neputinţă şi totuşi dacă ar fi adevărat… Poate contesa doreşte să o vadă din nou fată? Înainte să vin, mi-am permis să-i poruncesc unui morum cadi s-o aducă aici. Trebuie să ajungă în orice clipă.

Emma şi Michael priviră spre Kate, alarmaţi. Era momentul să plece. Chiar atunci. Dar până s-apuce să se clintească un ţipăt ascuţit făcu pereţii casei să se zgâlţâie.

O rupseră la fugă, fără să mai încerce să păstreze liniştea. Auziră glasul ridicat şi isteric al secretarului, agitaţia din camera copiilor şi ţipetele strigoilor.

Curând de tot ajunseră în ceea ce părea a fi o fundătură. Îi auzeau pe strigoi cum se-adună şi înconjoară casa. Abraham gâfâia.

— Merg eu primul. Voi trei aşteptaţi până auziţi că i-am gonit. Apoi fugiţi spre pădure. Mergeţi cât de departe şi cât de repede puteţi. Găsiţi un loc unde să vă ascundeţi în noaptea asta. Când vine dimineaţa, luaţi-o spre sud, de-a lungul râului. Uitaţi-vă mereu spre cer. Oamenii spun că vrăjitoarele trimit păsări pe post de spioni. Cale de-o zi, o să găsiţi lacul. Ajungeţi în Westport cu orice barcă. Îmi pare rău că nu pot să v-ajut mai mult.

— Ai făcut atâta pentru noi! spuse Kate. Mulţumim.

— Spuneţi-mi numai, zise Abraham, cu adevărat sunteţi din viitor?

— Da.

— Şi aţi venit ca să-ndreptaţi lucrurile, aşa-i?

— Cum?! Nu, noi – am venit doar ca să-l luăm pe Michael.

— Le-ai promis copiilor c-ai să te-ntorci.

— Aşa am să fac. Dar nu ştiu cum să-i ajut.

Preţ de o clipă, Abraham o privi fără să scoată niciun cuvânt.

— Poate că nu ştii cum, zise el în cele din urmă. Dar ai auzit-o pe contesă. Când e vorba de magie, nu există hazard. Lucrurile se-ntâmplă cu un motiv. Inclusiv faptul că voi sunteţi aici. Gata cu vorba!

Kate şi Emma îl îmbrăţişară. Michael rămase la urmă,

simţindu-se, încă, prea ruşinat, dar Abraham îl bătu prieteneşte pe umăr.

— Ai greşit, dar eşti băiat bun şi surorile tale te iubesc.

Michael dădu din cap şi înghiţi în sec. Abraham apucă un zăvor care ieşea din perete. Kate abia dacă putu zări conturul unei uşi.

— Nu uitaţi: o luaţi la fugă şi nu priviţi înapoi.

Spunând acestea, bătrânul deschise uşa, lăsând să intre un val de aer rece şi de ploaie, apoi dispăru.

Se lăsă iarăşi întunericul. Copiii aşteptară, ascultând ţipetele de-afară.

Emma începu să se agite.

— Voi cine credeţi că e tipul ăsta, stăpânul?

— Eu am câteva idei, spuse Michael.

— De exemplu?

Michael se opri şi-şi potrivi ochelarii pe nas.

— Nu mă simt gata să le împărtăşesc.

Emma pufni iritată, dar era limpede că nu e supărată cu adevărat şi că se bucură că toate sunt iar ca mai înainte şi că Michael o calcă iarăşi pe nervi.

Pariez că bătrânul despre care vorbea contesa e doctorul Pym. Tu nu l-ai văzut, Michael. E, într-adevăr, vrăjitor.

— Serios? L-aţi văzut făcând vrăji?

— Păi, eu şi Kate ne-am dus să ne-ntâlnim cu el şi omul a aprins focul din senin, nu-i aşa, Kate? Şi eu cred că are o şi pipă fermecată.

— Ce fel de pipă?

— De unde să ştiu eu? Una fermecată, isteţule!

— Vreau să spun, o pipă din care fumezi sau o pipă în care sufli?

— Uf, din aia din care fumezi! Călătoriile astea în trecut vă tâmpesc pe toţi?

Kate stătea foarte aproape de uşă, astfel încât să poată auzi zgomotele de afară. Dar îi era greu să se concentreze. Mintea îi zbura întruna la cuvintele contesei.

„Ai văzut-o pe cea mare, pe fată? Cartea a însemnat-o.”

Se gândea la lucrul care se-ntâmplase în camera lor din conac, în timp ce ea şi Emma frunzăreau fotografiile, îşi amintea cum atinsese pagina, iar negreala se răspândise prin foaia de pergament, iar apoi se ridicase, cuprinzându-i degetele. Oare ce

i se-ntâmplase atunci?

— Kate, zise Michael, atingând-o uşor pe braţ. Cred că Abraham i-a alungat.

Din cealaltă parte a casei răzbăteau strigăte şi o mare agitaţie.

Kate apucă zăvorul.

— Ies eu prima. Orice-ar fi, continuaţi să fugiţi.

Când strigoiul trimis de Cavendish ajunse în cameră şi n-o găsi pe Kate, izbucni haosul. Copiii începură să alerge de colo-colo, să strige, să sară în pat. Câţiva dintre micuţi izbucniră în plâns. Nebunia asta dură câteva minute. Apoi, uşa se deschise, iar contesa păşi înăuntru. Liniştea se aşternu pe dată.

Dădu din mână şi lumânările se aprinseră imediat. Contesa zâmbi, iar copiii simţiră cum o forţă nevăzută îi trage înspre ea.

— Unde sunt? întrebă ea cu un glas mieros şi mângâietor.

Nimeni nu răspunse.

— N-am să le fac niciun rău! Doamne! Vreau să-i ajut! Sunt în mare pericol! Vă rog! Spuneţi-mi încotro s-au dus.

Avea o blândeţe nespusă în glas. Copiii aveau să-i mărturisească, de bunăvoie, totul. Să-i spună despre Abraham, despre pasajele secrete, despre Kate, Michael şi Emma.

Contesa era prietena lor.

— Unde s-a dus cine anume?

Contesa privi spre băiatul care vorbise. Stephen stătea cu fălcile încleştate şi cu braţele încrucişate. Tânăra se aplecă spre el, iar parfumul ei îl învălui pe copil.

— Cei trei care au fost aduşi aici. Două fete şi-un băiat. Ah, te prosteşti acum, atâta tot! Îşi trecu mâna prin părul lui, cu un gest jucăuş. Ştiu că ştii la cine mă refer.

— Nu-s… nu-s aici!

— Da, dragul meu, atâta lucru văd şi eu! Dar ia spune, unde s-au dus?

Stephen privi drept în ochii ei frumoşi. Contesa îl apucă strâns de braţe. Copilul se zbătu din răsputeri să scape. Contesa era vrăjmaşul lor. Aşa cum le spusese Abraham. Stephen trebuia să le arate celorlalţi cum trebuie să-i ţină piept. Se strădui să ridice din umeri:

— N-am idee. Au dispărut!

Unul dintre copii dădu să râdă, dar se abţinu. Contesa ridică privirea. Ochii îi scăpărară.

— Au dispărut?

— Aha. Ca prin farmec!

— Da, zise alt copil. Şi s-a auzit un pocnet.

— Şi-a fost fum, spuse un al treilea. Şi un fulger.

— Da! A trebuit să ne dăm din calea lor! Înţeleg.

Contesa le pierduse încrederea. Cumva, cu toţii se bazau acum pe băieţaşul acesta.

Secretarul dădu buzna în încăpere, ud leoarcă şi gâfâitul cu părul lipit tot de cap.

— I-ai găsit? se răsti Contesa.

Cavendish clătină din cap.

— Doar pe fotograful ăla şchiop şi tembel. Se-mbătase iar!

Contesa zise:

— Dezlegaţi lupii!

Copiii încremeniră. Până şi secretarul părea uimit.

— Milady, chicoti el, pe nerăsuflate. Iertaţi-mă că îndrăznesc, dar fiarele astea nu-s uşor de stăpânit. Sunt hămesite. E înţelept, desigur. Vor fi nişte vânători cu atât mai vigilenţi. Dar cum ar putea fi opriţi din a-i sfâşia pe copii?

— Cred că pur şi simplu va trebui să ne asumăm riscul nu-i aşa? Se opri lângă uşă şi arătă spre Stephen. A, şi încă ceva: ia-l de-aici şi spune să fie dus pe barcă.

— Urăsc chestia asta! strigă Emma, împiedicându-se şi aterizând iar, drept într-o baltă. Urăsc ploaia asta nenorocită!

Ieşind din casă, alergaseră într-un suflet până la intrare în pădure, fără să întâlnească niciun strigoi, dar de-atunci înaintaseră foarte greu. Furtuna prefăcuse pădurea într-o mlaştină şi, la tot pasul, alunecau în bălţi sau pe frunzişul ud.

Michael căzuse şi el la un moment dat şi pierduseră timp preţios căutându-i ochelarii. Emma se supărase teribil când după ce apucase să-şi vâre mâna într-o groapă dezgustătoare mâloasă şi plină cu râme, se dovedise că ochelarii îi atârnau lui Michael de ureche. Toţi cei trei copii erau uzi până la piele, plini de noroi şi frânţi de oboseală.

În vreme ce-o ajutau pe Emma să se ridice, Kate se întrebă cât de departe ajunseseră. Erau, oare, în siguranţă?

Totul în jur era posomorât.

Apoi auziră urletul.

Nu era un strigoi. Dar venise din direcţia conacului. Peste

câteva clipe se auziră nenumărate urlete sălbatice. Se potoliră tot aşa cum izbucniseră, într-o clipă.

— Vin spre noi! zise Kate.

Copiii o rupseră iar la fugă. Alergau cum nu mai alergaseră în viaţa lor, nemaiţinând seama de faptul că li se îngreunaseră teribil picioarele sau de durerea ascuţită dintr-o parte. În curând, Emma se făcu nevăzută; dispăru într-un hăţiş. Ferindu-se de o creangă, Kate se aplecă şi o auzi pe Emma ţipând. O clipă mai târziu, şi ea şi Michael îşi croiră drum prin hăţiş, iar Kate văzu la rândul ei ce se-ntâmplase.

— Nu!

Se aflau pe marginea unei prăpăstii. Dinaintea lor se întindea o vale întunecată, luminată numai de fulgere. Hăul avea sute de metri în adâncime şi, oriîncotro priveai, vedeai numai stânci. Kate se blestemă în gând, amintindu-şi că, în prima lor zi la orfelinat, merseseră împreună până la cascadă şi se bucuraseră de senzaţia ameţitoare, privind cum apa se prăvăleşte în prăpastie. Ar fi trebuit să ştie că într-acolo se îndreaptă.

Urletele înfiorătoare răsunară iar în pădure. Orice-ar fi fost fiinţa care urla astfel, era din ce mai aproape de ei.

— Ce ne facem? strigă Emma.

— Pe-acolo! Douăzeci de metri mai încolo, începea o potecă şerpuită care cobora în prăpastie. Kate nu-şi putea da seama dacă drumul ducea până jos, dar n-aveau altă soluţie decât s-o ia pe-acolo.

— Haideţi!

Poteca era abruptă şi alunecoasă şi în niciun loc nu măsura mai mult de doi metri în lăţime şi, de obicei, nici atâta. Şerpuia ba la dreapta, ba la stânga, iar copiii se ţineau unii de alţii; alunecau întruna prin noroi, iar rafalele de vânt îi împingeau mereu în hău. Coborâră vreo treizeci de metri, apoi cincizeci, şaptezeci şi cinci, cu ploaia izbindu-i drept în faţă.

Rămânând în spate, Kate privea întruna într-o parte sperând din toată inima să zărească, în cele din urmă, fundul văii. Dacă ar ajunge pe drum drept, ar avea o şansă. Ar putea găsi o peşteră în care să se ascundă sau…

— Kate!

Emma se oprise şi le făcea semn să privească în sus, spre stânci. Kate privi în sus, iar cerul fu străbătut chiar atunci de un fulger; în lumina lui, fata zări silueta unui lup enorm aflat în vârf.

Animalul slobozi un urlet cumplit, care făcu întreaga vale să răsune.

— Fugiţi! strigă fata.

Nu mai ţineau cont de absolut nimic. Fugeau mâncând pământul, păşind, ca prin minune, exact pe porţiunile teribil de înguste unde pământul era solid. Încă treizeci de metri încă cincizeci. Kate mai privi o dată în sus. Vreo şase lupi porniseră în jos pe potecă, înaintând cu o viteză uluitoare, cu mişcări sigure şi sălbatice. În timp ce Kate privea, haita se învălmăşi la cotitură şi, cu un schelălăit teribil, silueta întunecată a unui lup căzu în prăpastie.

— Daţi-vă în spate!

Kate o apucă pe Emma şi, într-o clipă, toţi trei se lipiră de stâncă în timp ce animalul se prăbuşi în hău, exact prin dreptul lor, urlând sfâşietor.

— Bun, spuse fata, gâfâind şi cu inima bătându-i mai să-i spargă pieptul. Suntem bine.

— Nu, spuse Michael.

— Ba da, trebuie să ne grăbim.

— Nu! Uită-te!

Kate privi în spatele Emmei în direcţia pe care i-o arăta Michael şi simţi că-i cedează genunchii. Poteca mai înainta doar câţiva metri, apoi dispărea în gol. Se oprea efectiv. Fata simţi un impuls nestăvilit să renunţe. Să rămână chiar acolo şi fie ce-o fi. Dar un alt glas, mai puternic, răsună în adâncul ei, spunându-i că nu aşa avea să se termine totul. Nu putea să îngăduie una ca asta. Mijindu-şi ochii prin ploaie şi prin întuneric, fata văzu că poteca începea iar, vreo şase metri mai jos. Cântări, rapid de tot, opţiunile. Putea vedea, în sfârşit, fundul văii, dar mai aveau de mers cam cincizeci de metri.

Să se întoarcă era cu neputinţă. Lupii veneau spre ei şi de la o clipă la alta erau tot mai aproape. N-aveau de ales.

— Trebuie să sărim!

— Ai înnebunit?! strigă Michael.

— Nu se poate altfel!

Chiar în clipa aceea, un lup slobozi iar un urlet prelung şi înfiorător.

— Bine, zise Michael, apoi se întoarse, făcu trei paşi şi sări în gol.

Kate şi Emma îşi ţinură răsuflarea câtă vreme fratele lor se

află în aer. Din fericire, cealaltă parte a potecii era mai joasă, iar băiatul ateriză în siguranţă, în genunchi, având câţiva metri liberi în spate.

Apoi, pământul de pe marginea potecii se desprinse şi cedă.

Kate trase un ţipăt, dar Michael era în siguranţă; apucase să fugă. Fără să mai piardă nicio clipă, se întoarse spre Emma.

— O să trebuiască să sari mai departe. Poţi face asta.

— Ştiu.

Ochii Emmei străluceau plini de hotărâre. Se ghemui şi-şi luă avânt, apoi o rupse la fugă, împrăştiind pretutindeni noroi, în clipa când sări în gol. Michael stătea pe marginea cărării, gata s-o prindă în caz că nimerea pe lângă.

Emma ateriză exact peste el.

Kate auzi buşitura şi geamătul lui Michael, în vreme ce fi şi Emma căzură într-o parte, unul peste celălalt. Kate era impresionată de fraţii ei. Dar n-avea vreme să se gândească la asta. Din nefericire, după ce Emma aterizase jos, din cauza impactului se mai deprinse o porţiune din potecă, prăbuşindu-se în prăpastie.

Fără să vrea, Kate zări o siluetă mişcându-se deasupra ei şi, fără să mai privească într-acolo, se întinse la pământ. Un lup trecu, dintr-un salt, peste ea, muşcând lacom din aer, chiar în locul unde fata stătuse o clipă mai-nainte. Schelălăind îngrozitor, lupul alunecă peste margine şi se prăvăli în hăul întunecat. Privind în sus, Kate văzu că restul haitei nu era de loc departe. Nu avea timp de pierdut.

Alerga câţiva paşi, apoi sări. Dar chiar în acel moment, piciorul îi alunecă în noroi şi, de cum se trezi în aer, îşi dădu seama că nu va reuşi. Întinse braţele, dar îi văzu pe Michael şi pe Emma rămânând în urma ei, în timp ce ea se prăbuşea prin dreptul lor; copiii o strigau îngroziţi şi întindeau braţele după ea, dar erau prea departe. Chiar atunci, ca prin minune, o pală de vânt veni cu putere înspre ea, lovindu-se de stâncă şi împingând-o pe fată înainte. Ateriză pe potecă, lovindu-se cu pieptul de pământ. Preţ de o clipă rămase fără aer, încercă cu disperare să se agaţe de ceva, dar aluneca prin noroi, înapoi înspre prăpastie.

Apoi două perechi de mâini o trăgeau la o parte, în siguranţă.

O clipă mai târziu, cei trei copii stăteau toţi în genunchi, în noroi, strângându-se în braţe şi tremurând de uşurare. În ciuda

ploii şi a vântului care nu mai conteneau, Kate ar fi rămas astfel întreaga noapte. Dar fata ştia că încă nu se aflau în siguranţă. Saltul care pe ea aproape c-o azvârlise în hău nu însemna nimic pentru un lup. Se trase mai în spate şi privi din nou în sus. Haita cotea din nou, suficient de aproape încât copiii să audă răsuflarea grea a lupilor.

— Ce n-aş da să fi avut o sabie, zise Michael.

Kate se îndoia sincer că le-ar fi fost de vreun folos, dar acum n-aveau timp să se contrazică.

— Ajutaţi-mă.

Începu să sară-n sus şi-n jos pe marginea potecii. Pământul era moale şi nu se ţinea de nimic, iar ploaia îl înmuiase şi mai mult. Kate alunecă de două ori, în vreme ce pământul se prăbuşea în hău, dar de fiecare dată fraţii ei o prinseseră. În câteva secunde, copiii lărgiseră hăul, întâi cu vreo şapte metri, apoi cu opt, apoi cu zece metri şi, în clipa când primul lup sări în gol, hăul era, deja, mai larg cu aproape cincisprezece metri.

Şi poate pentru că erau atât de speriaţi şi de obosiţi sau poate pentru că ştiau că, dacă lupul o să ajungă la ei, nu nul avea rost să fugă, copiii rămaseră pe loc. Stăteau pur şi simplu acolo, uzi până la piele, murdari din cap până-n picioare de noroi, privind cum fiara se năpusteşte asupra lor.

„Nu e de-ajuns, se gândi Kate. O să ajungă la noi. “

Lupul ateriză la capătul potecii. Copiii se dădură, instinctiv, mai în spate, dar animalul nu sări să-i atace. Kate văzu atunci că, de fapt, lupul nu izbutise să sară. Partea de jos a trupului îi atârna în prăpastie, iar animalul încerca să se agaţe cu disperare de pietrele dislocate şi de poteca noroioasă, trosnind aprig din fălci. Apoi, fiara se opinti şi-şi făcu vânt înainte, găsind de ce să se sprijine cu labele din spate. Şi chiar în clipa când Kate era gata să le strige să fugă, vreo doi metri de pământ se desprinseră de margine, iar lupul căzu în hău.

Kate răsuflă adânc, fără să-şi fi dat seama că până atunci îşi ţinuse respiraţia. Îi zări, prin perdeaua de apă, pe ceilalţi trei lupi care mai rămăseseră. Se adunaseră la capătul potecii în urlând şi tremurând. Fata simţea cât sunt de înfometaţi, dar ştia că n-au să îndrăznească să mai sară.

— Ce s-a-ntâmplat, fricoşilor? strigă Emma. Hai, nu săriţi după noi?

Lupii se întoarseră şi o luară la goană în susul potecii,

dispărând în întuneric.

— Uitaţi-vă şi voi! zise Emma, întorcându-se biruitoare spre Michael şi Kate. Se dau bătuţi!

— Nu prea cred, spuse Michael. Cel mai probabil caută un alt loc pe unde să coboare.

— Haideţi, zise Kate.

Mai aveau vreo treizeci de metri până jos, pe care-i străbătură repede. Trupurile lupilor care se prăbuşiseră în hău zăceau frânte pe stânci. Kate privi în sus, dar nu zări restul haitei.

O auzi pe Emma spunând că precis domnişoara Crumley plănuise toate ororile acestea pentru ei şi pe Michael răspunzându-i că se îndoia profund de una ca asta, iar Emma încheie, spunând că Michael are un bostan pe post de cap.

Kate îi sili să tacă şi încercă să se gândească. Ploua mai mult ca oricând. Erau cu toţii extenuaţi. Fata nu-şi putea da seama cât timp avea să le ia lupilor să găsească un alt drum. Întrebarea era: Să fugă mai departe sau să înceapă imediat să caute un loc unde să se ascundă?

— Kate…

— Lasă-mă un pic să mă gândesc…

— Kate…

Emma o apucă de braţ. Kate se întoarse.

Douăzeci de metri mai încolo, o siluetă neagră înainta spre ei, printre bolovani.

— Fugiţi!

O luară spre pădure. Un urlet răsună în urma lor. Urcară cu greu un deluşor şi continuară să alerge. În fiecare clipă, Kate se aştepta să simtă cum greutatea animalului îi frânge spatele. „Mergi înainte, îşi spunea, orice-ar fi, mergi înainte.”

Privind peste umăr, ieşi din pădure într-un luminiş din vârful dealului şi se lovi de Michael şi de Emma, aproape trântindu-i la pământ.

— Nu vă opriţi! Trebuie să…

Dar amuţi. Drept în faţă se afla un lup, gata să se năpustească asupra lor.

Preţ de o clipă, nimeni nu se clinti. Blana cenuşie a fiarei se lipise de spinare, udă leoarcă; căscă botul, rânjindu-şi colţii într-un mod sinistru şi slobozi un urlet înfiorător. Emma şi Michael încremeniră. Kate trebuia să facă ceva. Ce-ar fi dacă s-ar năpusti ea asupra lui? Lupul nu se-aşteaptă la asta. Fraţii

ei ar avea timp să fugă. Faptul că şi-ar putea pierde viaţa n-o făcu câtuşi de puţin să stea pe gânduri. Luându-şi avânt, Kate văzu un alt lup înaintând prin ploaie cu grumazul coborât şi cu privirea fixă, aţintită asupra lor, gata să ucidă. Apoi, un alt zgomot undeva mai în spate îi spuse că al treilea lup închidea cercul. Atunci înţelese: nu putea face nimic. Aveau să moară aici.

— Kate, zise Emma cu vocea tremurândă.

— Luaţi-vă de mâini, zise Kate. Fraţii se luară de mâini stând spate în spate, în cerc.

— Acum închideţi ochii! porunci Kate. Acum!

Michael şi Emma o ascultară, dar Kate rămase cu ochii larg deschişi, uitându-se cum lupii îi înconjoară, venind tot îmi aproape. Ea era răspunzătoare. Era eşecul ei. N-avea de gând să se cruţe, ci să privească până la capăt.

Privi drept în ochii celui mai mare dintre lupi, arătându-i că nu se teme. Nu mai simţea nici stropii de ploaie biciuindu-i faţa, nici oboseala din trup. Chipul mamei îi trecu pe dinaintea ochilor. „Îmi pare rău, se gândi Kate, am făcut tot ce-am putut.”

Animalul îşi arcui spinarea, pregătindu-se să sară.

Kate îi strânse pe Emma şi pe Michael de mâini şi le şopti, chiar în clipa când lupul se năpusti asupra lor:

— Vă iubesc!

Dar colţii fiarei n-o atinseră.

Auzi zgomotul unor paşi grei care se-ndreptau repede spre locul unde se aflau copiii, iar apoi ceva tăie perdeaua de apă. Lupul văzu obiectul venind spre el şi încercă să-şi schimbe direcţia, dar era prea târziu. Kate îl zări preţ de o clipă, ceva prelung şi cenuşiu, iar apoi văzu cum lupul e izbit drept în moalele capului, suficient de aproape şi de puternic pentru ca fata să-i audă craniul sfărâmându-se.

Lângă ei se afla un bărbat. Era imens, era un uriaş. Părul lung şi negru îi acoperea faţa, iar de încheieturile mâinilor îi atârnau lanţuri grele. Urlând sfâşietor, ceilalţi doi lupi se năpustiră asupra bărbatului. Uriaşul îl prinse pe unul în aer şi-i frânse grumazul, care crăpă cu un zgomot surd. Al doilea lup se prinse de braţul bărbatului, înfigându-şi colţii adânc în carne. Omul înşfăcă fiara şi-o aruncă la o parte, cum ai fi azvârlit un om obişnuit o pisică. Lupul se izbi de un bolovan şi căzu la pământ, năucit. Omul făcu doi paşi, puse piciorul pe grumazul animalului

şi-l strivi sub talpă. Acelaşi zgomot surd. Lupul rămase nemişcat.

Bărbatul se întoarse la copii. Michael şi Emma deschiseră, ochii şi-l priveau, muţi de uimire. Uriaşul stătea deasupra lor cu faţa ascunsă în umbră, dar chiar şi aşa, Kate îl recunoscu. Era cel care o atacase pe contesă atunci, lângă baraj.

— Veniţi cu mine! spuse el.

Capitolul Nouă
Gabriel

Lucrurile decurseseră în felul următor: Kate îşi alegea un copac sau o stâncă şi-şi spunea: „Până aici, voi merge până aici” şi, în timp ce mergea, nu-şi dădea voie să se gândească la cât de ude şi grele îi erau hainele, cum îi rodeau pielea la fiecare pas, cum muşchii din picioarele ei păreau să fi fost înlocuiţi de atât de mult noroi care nu o ajuta deloc să se mişte. Se gândea: „Până aici, voi reuşi să ajung până aici “. Apoi, când ajungea în dreptul stâncii sau copacului respectiv, privea înainte, dincolo de bărbatul imens, prin ploaie şi întuneric, încercând să se concentreze asupra unei alte stânci sau a unui alt copac şi să o ia de la capăt.

Aruncă o privire înspre Michael. Înainta târându-şi picioarele cu un gest automat, fără a părea să fie conştient de ceea ce făcea. Capul îi atârna în jos, pe piept, din nas îi curgea apă, iar picioarele i se împleticeau în mers. Dar chiar şi aşa, el se descurca mai bine decât Emma. Ea reuşise să adoarmă în timp ce mergea. A treia oară când s-a întâmplat – după ce se împiedică şi se trezi, spunând: „Ah? Cine a făcut asta?” bărbatul imens se întoarse şi o luă în braţe. Kate se aştepta ca Emma să protesteze. Emma nu-i lăsa niciodată pe adulţi să o răsfeţe. Dar sora ei doar se cuibărise mai bine şi se culcase la loc.

Asta o lăsă pe Kate, aşa obosită cum era, să fie singura atentă la drumul pe care îi conducea bărbatul. Întrebase, bineînţeles, care era destinaţia lor, dar uriaşul doar mormăise spre ea să facă linişte, iar fata trebui să se mulţumească doar cu ce putea prinde de ici, de colo, ceea ce nu era mult, având în vedere ploaia, întunericul şi faptul că toţi copacii şi stâncile arătau cam la fel. Şi astfel îşi continuară drumul pe cărările întortocheate, noroioase şi năpădite de copaci, căţărându-se pe stânci, sărind

peste râuri apărute de nicăieri, urcând încontinuu, până când Kate decise că noţiunile de „ud “şi „obosit” erau pur şi simplu alte denumiri, sinonime cu durerea şi uită complet să aleagă copaci sau pietre care să-i marcheze progresul. În schimb, îşi coborî privirea în pământ şi se lăsă condusă de zgomotul paşilor bărbatului şi de lanţurile care îi atârnau de încheieturi.

Apoi, dintr-odată, se opriră.

Kate îşi ridică privirea. Văzu conturul unei barăci micuţe ascunse în încreţiturile dealului. Omul deschise uşa şi intra, iar Michael şi Kate intrară, poticnindu-se.

Aerul din baracă era rece şi umed. Era evident că nu mai fusese nimeni acolo de o bună perioadă de timp. Dar pentru prima oară în ceea ce părea a fi o veşnicie, nu ploua deasupra copiilor. Stăteau într-un întuneric aproape total, ascultându-l pe bărbat cum se mişca prin baracă. Se auzi un hârşâit, apoi văzură flăcăruia unui chibrit. Şi bărbatul aprinse o lampă care atârna din mijlocul tavanului. Fără a spune un cuvânt, se întoarse cu spatele la ei, ocupându-se de foc şi oferindu-le lui Kate şi lui Michael ocazia să cerceteze împrejurimile. În baracă era un pat mare, acoperit cu o pătură din blană de urs, pe care Emma dormea deja dusă, un loc pentru foc unde bărbatul punea un vraf de vreascuri şi o masă veche de lemn, cu scaune şi bănci; pereţii erau acoperiţi cu schiuri din lemn şi piele de animal, undiţe, topoare de spart gheaţa, arcuri şi săgeţi, cuţite şi o suliţă lungă, în timp ce din tavan atârna un număr mare de capcane, alături de oale şi tigăi de diferite forme şi mărimi. Baraca era, cu siguranţă, mică, dar bine îngrijită şi aveau la îndemână orice ar fi avut nevoie.

Curând, o vâlvătaie împrăştie lumină şi căldură în cameră, iar când Kate se uită după Michael, văzu că acesta se urcase în pat lângă Emma şi sforăia uşor.

Bărbatul se ridică şi spuse:

— Agăţaţi-vă hainele lângă foc şi ţineţi perdelele trase. Patul este al vostru.

Apoi plecă.

Cu mari eforturi, Kate reuşi să-i facă pe fratele şi pe sora ei se ridice şi să-şi dea jos hainele şi încălţările ude leoarcă. Fără a se obosi să deschidă ochii, Emma şi Michael aruncară totul într-un morman pe podea, puseră pe ei cămăşile până la genunchi pe care bărbatul le lăsase pentru ei, apoi se împleticiră până la pat

şi se băgară sub pătură.

Kate le puse pantofii pe cămin; stoarse hainele într-o găleată, apoi le agăţă pe o funie pe care o găsise şi o întinse în faţa focului. Simţea că se află într-un tărâm dincolo de oboseală, că nu va mai avea niciodată nevoie de somn, dar după ce îmbrăcă ultima cămaşă uscată, se urcă oricum în pat, doar ca să fie aproape de fratele şi de sora ei. Unde se dusese bărbatul? Şi cine era? Cu siguranţă nu era un prieten de-al contesei, dar oare puteau avea încredere în el? Era, în mod vădit, extrem de periculos. Stătea întinsă şi se juca cu medalionul, plimbându-şi degetul mare şi cel arătător circular pe cele două feţe ale lui. Simţea greutatea blănii de urs în interiorul păturii şi cât de uscate şi de calde erau aşternuturile pe pielea sa. Sunetele ploii căzând pe acoperiş păreau să vină de undeva departe. Se hotărî să rămână trează până când se va întoarce bărbatul.

Deschise brusc ochii. Oare cât dormise? Încă mai era noapte, încă mai ploua. Dar bărbatul se întorsese. Stătea aşezat pe căminul de piatră şi-şi tăia cu ferăstrăul cătuşele de metal de la mâini, în timp ce lumina răspândită de foc descria jocuri de lumini şi umbre pe faţa lui, scoţându-i în evidenţă cicatricea care-i brăzda chipul. Acum era momentul să-l întrebe cine era şi de ce încercase să o omoare pe contesă. Dar Kate pur şi simplu zăcea acolo, ascultându-i pe fratele şi pe sora ei respirând, ascultând ploaia care cădea pe acoperiş, trosnetul încet al focului, sunetul cadenţat al fierăstrăului care tăia cătuşele de metal. Era atât de obosită! Va sta cu ochii închişi doar un minut, apoi va vorbi cu el.

Kate căzu într-o serie de vise agitate. În ultimul văzu un oraş subteran. Era ridicat în interiorul gol al unui munte şi clădirile din el nu semănau cu nimic din ce mai văzuse Kate vreodată. Păreau să fie sculptate direct în stâncă, ca şi cum oraşul nu ar fi fost construit, ci scos la suprafaţă prin săpături. Impresia era una de masivitate, forţă brută şi de o frumuseţe stranie. Brusc, pământul începu să se cutremure şi să se fisureze. Clădirile se prăbuşiră. Focuri izbucniră. Apoi pământul părea că înghite oraşul întreg.

Kate se trezi respirând greu şi transpirată toată. Focul se stinsese. Lumina pătrundea prin perdele. Lanţurile care fuseră prinse la mâinile bărbatului zăceau lângă cămin. Era singură. Hainele Emmei şi ale lui Michael nu mai erau pe sfoară. Şi le

pipăi pe ale ei şi văzu că erau uscate. Se îmbrăcă repede şi ieşi din baracă.

O lovi lumina orbitoare a soarelui şi clipi des şi-şi puse mâna streaşină la ochi. Baraca era aşezată pe o coastă a muntelui şi, din acel loc, putea fi văzută întreaga vale. Era o dimineaţă senină şi frumoasă. Aerul era proaspăt şi rece. De fapt, dacă nu erau atâtea dovezi în jurul ei care să-i arate contrariul – pământul încă năclăit de apă, stropii de ploaie strălucind pe frunzele copacilor de mai jos, hainele ei rupte şi murdare, precum şi sângele uscat de pe mâinile ei – ar fi putut aproape să creadă că noaptea precedentă şi tot ceea ce se întâmplase – furtuna, lupii, apariţia neaşteptată a bărbatului – ar fi fost doar un vis.

— Neaţa!

Michael stătea aşezat pe o piatră la câţiva metri distanţă, cu jurnalul deschis pe genunchi.

— Îmi completam jurnalul. Termin în câteva secunde.

Kate se uită prin jur şi nu-i văzu nici pe Emma şi nici pe bărbat.

— Michael…

— O secundă.

Kate închise ochii şi-şi masă tâmplele cu vârfurile degetelor. Trebuia să se gândească. Mai mergeau la Westport. Dacă da, unde erau acum? Cât au mers în timpul nopţii? Bărbatul le putea spune. Dar unde era? Şi unde era Emma. Kate era pe punctul să-i spună lui Michael să-şi termine de completat jurnalul mai târziu, când îşi aminti brusc visul nu în felul în care îţi aminteşti de obicei visele, ca nişte imagini vagi, fără legătură, ci într-un mod exact, realist, în aşa fel încât i se derula din nou în faţa ochilor: oraşul subteran, pământul căscându-se…

— Kate?

Michael o zgâlţâia. Clipi de câteva ori şi-şi dădu seama că era întinsă pe pământ. Oare leşinase din nou?

— Ce ţi s-a întâmplat? Ai…

— Sunt bine.

Cuvintele contesei îi răsunau în urechi: „Ai văzut-o pe cea mai mare? … Cartea şi-a pus însemnul asupra ei“. Cu siguranţă că nu se simţea bine. Dar văzu felul în care Michael se uita la ea şi reuşi să zâmbească.

— Pur şi simplu… m-am ridicat prea repede şi am ameţit

Unde-i Emma?

— Nu ştiu, spuse el, privind-o în continuare atent. Nu mai era când m-am trezit eu.

Când se trezi Emma, se lumina de ziuă. O fâşie de lumină cenuşie se strecurase în baracă. Kate şi Michael încă mai dormeau. Bărbatul înăbuşea focul cu picioarele şi rămăşiţe înnegrite de buşteni se fărâmau, formând vălătuci de cenuşă în jurul lui. Braţul lui era bandajat în locul în care fusese muşcat de lup. Îl privi cum puse o cămaşă pe el, luă un cuţit, arc şi o tolbă mică de pe perete şi – aruncând o privire în direcţia ei – ieşi fără să spună un cuvânt.

Imediat după aceea, Emma se ridică, se îmbrăcă şi se grăbi să iasă. O ceaţă groasă plana asupra văii, iar Emma ieşise la timp ca să vadă silueta bărbatului uriaş dispărând în cenuşiul zilei. Merse după el fără să facă zgomot.

Emma nu putea spune exact de ce îl urma pe bărbat. De obicei, adulţii nu i se păreau a fi prea interesanţi. Din experienţa personală, ştia că sunt cei pe care trebuie să-i tolerezi şi cei pe care trebuie să-i sfidezi pe faţă. I se părea că Abraham era în regulă şi că doctorul Pym fusese interesant, pentru că era vrăjitor şi tot restul. Dar până să apară acest bărbat, nu existase niciodată vreun adult care chiar să-i incite curiozitatea.

Emma se ascunse după o piatră mare când se opri bărbatul. Părea că ascultă ceva în ceaţă.

Fata îşi aminti cum, cu câţiva ani înainte, un bătrân bogat îi plătise intrarea la grădina zoologică tuturor copiilor de la orfelinat. Emma se gândise că tipul era pe ducă şi încerca să facă o faptă bună ca să ajungă în rai. Indiferent de motiv, acea excursie la grădina zoologică fusese, de departe, cea mai frumoasă zi din viaţa ei. Văzuse urşi panda şi jaguari, girafe cu gâturi lungi şi maimuţe de diferite culori, care scoteau sunete bizare în timp ce se plimbau din copac în copac, crocodili din Nil, pe care oamenii obişnuiau să-i venereze, leoparzi albi din Munţii Himalaya şi şerpi de culoarea verde-smarald, care puteau înghiţi un om întreg. Dar animalul care i-a captat atenţia întru totul, cel care o făcuse să-l admire mută de uimire, fusese leul. Era enorm, de două ori mai mare decât ceilalţi lei. Blana lui era de un auriu-închis, frapant, chipul îi era brăzdat de cicatrice, fără îndoială rămase din numeroase încăierări, iar ochii îi erau de un

negru profund, hipnotic, aşa cum Emma nu mai văzuse niciodată. Prinzându-se cu mânuţele de barele cuştii, simţi puterea şi inteligenţa care emanau din el şi, sub calmul aparent, violenţă instinctuală dormitând.

Era ceva în acest bărbat care îi amintea de leu.

Îl privi cum părăsi poteca şi dispăru în ceaţă. Aşteptă o clipă, apoi îl urmă. Pământul era umed şi alunecos şi încercând să se ţină de copaci, scutura de pe ei cascade de picături de ploaie, direct pe capul şi umerii ei. Ajunse într-un luminiş şi se opri. Bărbatul nu se mai vedea.

În timp ce se gândea în ce direcţie să o ia, fata observă mişcare şi un cerb ieşi dintre copaci. Era maiestuos şi puternic, iar coarnele erau imense şi răsucite. Ascunsă de crengi, Emma îşi ţinu respiraţia, uimită de frumuseţea animalului. Îşi întinse gâtul şi muşcă dintr-un tufiş.

Îşi dorea ca Michael şi Kate să fi fost aici. Mai ales Kate. Probabil că Michael ar fi stricat totul prin a spune ceva prostesc despre pitici.

Cerbul se ridică burse, cu o tensiune evidentă în corp. Se pregătea să fugă, dar în acel moment, bărbatul sări din ceaţă direct pe spatele cerbului ţintuindu-l la pământ. Fata îi văzu cuţitul în mână şi în următoarea secundă, gâtul animalului fusese tăiat.

Emma icni, uimită de viteza şi ferocitatea cu care bărbatul acţionase. Văzu cum bărbatul îngenunche şi puse o mână pe capul animalului. Îi putu vedea buzele mişcându-se, şoptind ceva. Apoi se uită în sus; privirea lui o întâlni pe a ei.

Ştia că voia ca ea să se apropie.

Cu picioarele tremurându-i, Emma merse până la el. Din tăietura de pe gâtul animalului se ridica abur, iar mirosul de sânge se simţea puternic în aer. Nu era speriată. Se întâmplaseră prea multe în ultimele câteva zile pentru ca fata să mai poată fi speriată acum. Dar era ceva atât de sălbatic în aceea scenă cu bărbatul şi cerbul şi vânatul în pădurea tăcută; îi făcea inima să tresalte.

Se opri lângă leş. Privirea bărbatului o urmărise încontinuu.

— Să nu-ţi fie frică.

Emma voia să-i spună că nu-i era frică. Dar realiză că nu putea vorbi.

Bărbatul încă-şi mai ţinea mâna imensă pe capul cerbului.

— Lupii de azi-noapte erau malefici. Nu am simţit nicio remuşcare când i-am omorât, spuse el, cu o voce joasă şi puternică. Dar să omori o asemenea creatură este un fapt sacru. Acest lucru trebuie înfăptuit numai la nevoie, trebuie să ceri iertare de la spiritul animalului.

Se uită la ea să vadă dacă îl urmăreşte, iar Emma dădu din cap în semn că da, înţelegea şi-şi aminti din nou de ochii întunecaţi şi hipnotici ai leului.

Bărbatul tăie pântecele cerbului şi începu să-l cureţe. Avea experienţă, aşa că făcu totul rapid şi fără să risipească părţile bune. Emma simţea cum i se întorcea stomacul pe dos văzându-l cum îi scoate organele şi le pune într-o geanta de piele căptuşită, dar continuă să se uite. Îşi spunea că, dacă Michael ar fi fost aici, ar fi vomitat întruna, iar asta o făcu să se simtă mai bine.

— Azi noapte ţi-a fost frică de lupi?

Emma se gândi să mintă, dar apoi spuse că da, îi fusese frică.

— Nu s-a văzut, zise el. Emmei i se păru că auzea o aprobare în vocea lui şi simţi cum îi creşte inima de bucurie. Nu eşti din Cambridge Falls.

Nu era o întrebare, dar bărbatul se aştepta să primească un răspuns.

— Nu, suntem din… ei bine, suntem, de fapt, din… viitor. Spunând aceasta, Emma se simţi mai uşurată. Vezi tu, noi am găsit această carte magică şi dacă pui o poză în ea, te duce în momentul în care fotografia a fost făcută, înţelegi? Şi asta am făcut, am pus fotografia în carte şi iată-ne aici.

Bărbatul se opri din ceea ce făcea şi o privi intens. Într-o clipă, Emma îşi dădu seama de două lucruri. Primul motivul pentru care îl urmărise: nu se mai simţise niciodată atât de protejată ca în seara precedentă, când el o cărase prin ploaie. Al doilea lucru pe care îl realiză era că dintr-odată nu se mai simţea deloc în siguranţă în preajma lui – având în vedere felul în care o privea acum, sângele de pe mâinile lui, cuţitul şi faptul că erau singuri în pădure.

— Scuze, spuse ea încet. Aş fi putut povesti mai bine.

Se lupta cu impulsul de a o lua la goană. Îşi impuse să stea acolo unde se afla, lângă corpul cerbului, înfruntându-i privirea. Momentul de tensiune se risipi. Bărbatul dădu uşor din cap şi-şi şterse lama cuţitului pe pielea animalului, apoi îl puse înapoi în

teacă.
— Numele meu este Gabriel.
— Eu sunt Emma.
Bărbatul se ridică şi puse cerbul pe un umăr.
— Să ne întoarcem. Sora şi fratele tău trebuie să se fi trezit. Avem multe de vorbit.

Primul lucru pe care Kate îl văzu fu bărbatul care căra pe umăr un corp neînsufleţit, cotind pe cărare spre ei.
— Oh nu, se gândi ea.
Apoi apăru Emma mergând agale pe lângă el. Zâmbi înspre ei, făcându-le cu mâna.
În timp ce bărbatul se duse să atârne carnea animalului într-un şopron lipit de baracă, Emma le povesti entuziasmată lui Michael şi lui Kate totul: faptul că numele bărbatului era Gabriel, din ce motiv şi cum sacrificase cerbul, cum ar fi vomitat Michael dacă ar fi fost acolo când a făcut-o…
— Hei!
— Scuze, spuse Emma, dar aşa e.
— Nu ar fi trebuit să pleci aşa, spuse Kate. Este periculos.
Emma aprobă printr-o mişcare a capului şi încerca să pară ruşinată.
— Ce i-ai spus despre noi?
— Eh, ştii, i-am zis că… suntem din viitor şi… i-am spus despre carte.
Kate observă că Emma devenise agitată.
— Ce s-a întâmplat?
— Nimic. Numai că… atunci când i-am spus de carte, a reacţionat destul de ciudat.
— Ciudat în ce fel?
— Eh, ştii tu, spuse Emma dând cu piciorul într-un bulgăre de noroi şi ridicând din umeri. Ca şi cum s-ar fi gândii să mă omoare sau ceva de genul acesta.
— Poftim?!
Chiar atunci bărbatul se întoarse şi îi chema la micul dejun.
Mâncară la masa de lemn din baracă. Bărbatul, sau mai bine zis Gabriel, pentru că Emma începuse să se gândească la el în felul acesta, îşi schimbase cămaşa şi-şi spălase mâinile de sânge în pârâul care curgea în spatele barăcii. Le spuse ca nu puteau risca să facă focul în timpul zilei. Strigoii erau împânziţi

prin vale, încercând să-i găsească şi ar fi putut vedea fumul. La micul dejun vor trebui să se mulţumească în pâine, miere şi fructele de pădure pe care el şi Emma le adunaseră pe drumul de întoarcere spre baracă. Kate şi Emma nu mai avuseseră o masă completă din dimineaţa zilei în care ajunseseră în trecut, iar mesele pe care Michael le luase cât timp locuise cu contesa fuseseră de fapt amestecuri magice din care te înfruptai, pentru ca zece minute mai târziu să te simţi înfometat. Cu toate acestea, numai când bărbatul a aşezat mâncarea pe masă şi-au dat copiii seama cât de foame le era. În câteva secunde au început să-şi îndese în gură bucăţi enorme de pâine unsă cu miere, urmată de pumni de fructe de pădure a căror pulpă hrănitoare exploda între dinţii copiilor. La un moment dat, Gabriel aduse un urcior cu lapte, pe care îl turnă în patru căni. Michael îl luă pe al lui, golii jumătate din el dintr-o înghiţitură, apoi se întoarse şi îl scuipă, murdărind toată baraca.

Bărbatul nu părea să fie îngrijorat.

— E lapte de capră, spuse el. Pare acru dacă nu eşti obişnuit cu el. Beţi; e bun pentru voi.

Şi spre oroarea lui Michael, bărbatul îşi umplu din nou cana.

Emma luă o înghiţitură zdravănă şi se strădui să nu reacţioneze în vreun fel care să arate cât de mult îi displăcea.

— E foarte bun, spuse ea forţându-se să zâmbească, îmi place.

Deşi mâncă la fel de lacom precum sora şi fratele ei, Kate fu atentă totuşi şi la gazda lor. Stătea faţă în faţă cu ei, ocupând singur o latură a mesei, şi părea să se concentreze foarte mult pe mâncare. Într-un final, bărbatul îşi linse ultimele picături de miere de pe degete, îşi termină laptele şi după ce se şterse la gură cu dosul palmei, oftă.

— Acum, spuse el, povestiţi-mi totul.

În mod obişnuit, Kate s-ar fi împotrivit unei asemenea comenzi, dat fiind că primul ei impuls era să dezvăluie cât mai puţin posibil despre ea şi fraţii ei. Dar în momentul în care privirea intensă a bărbatului se fixă asupra ei, Kate simţi ceea ce simţise şi Emma mai devreme: era ceva la el care cerea adevărul.

Aşa că, încă o dată, fata spuse povestea lor: cum au dispărut părinţii lor, cum au fost mutaţi ea şi fraţii ei din orfelinat în orfelinat şi cum au fost trimişi, într-un final, aici, în Cambridge

Falls.

— Cum este Cambridge Falls în timpul vostru? Întrebă bărbatul.

Kate descrise un pustiu deprimant unde copacii nu mai existau, iar oamenii deveniseră speriaţi şi neprietenoşi. Îi spuse că nu exista niciun baraj care să oprească apa şi că apa curgea acum în canion şi cădea peste stânci. Spuse că singurele animale care mai existau erau lupii, care-şi căutau prada în timpul nopţii. Îi spuse că nu mai erau copii deloc.

— Dar vrăjitoarea? Vocea bărbatului era calmă, dar copiii puteau vedea ura din ochii lui. Mai este încă aici?

Kate dădu din cap în semn că nu. Prima dată când au auzit de contesă şi de strigoii ei a fost atunci când au găsit cartea şi au călătorit în trecut.

— Povestiţi-mi despre această carte.

Cu Emma şi Michael amestecându-se în discuţie, povesti despre cum au explorat casa, despre uşa din pivniţă, care conducea la camera subterană şi despre Michael care găsise cartea.

— Am crezut că era biroul doctorului Pym sau ceva de genul acesta, spuse Emma.

— Doctorul Pym?

— Mda. El conduce orfelinatul. Se pare că ar fi vrăjitor. Deşi tot ce l-am văzut făcând a fost să aprindă un foc.

— Acest doctor Pym al vostru este cumva un bătrân cu sprâncene albe imense? întrebă Gabriel.

— Da! Spuse Emma. Îi cunoşti?

Bărbatul îi ignoră întrebarea:

— Terminaţi-vă povestea.

Prin urmare, Kate îi spuse despre prima lor călătorie în trecut, despre cum l-au văzut încercând să o omoare pe contesă, despre cum Michael fusese lăsat în urmă, şi cum ea şi Emma au luat o altă poză de la Abraham ca să îl poată salva pe fratele lor.

— Apoi ne-am întors în trecut…

— Ai omis ceva.

— Ba nu.

— Minţi.

— Nu minte, spuse Emma. Am fost de faţă. Chiar aşa s-au petrecut lucrurile.

— Atunci există ceva ce nu ţi-a spus ţie.

Kate o văzu pe Emma uitându-se la ea confuză şi miratã. Dorise să treacă peste partea aceasta; o speria să se gândească la ea şi nu voia să împartă această temere cu Michael şi cu Emma. Dar bărbatul nu-i dădea de ales. Prin urmare, cu inima bătându-i puternic, Kate povesti cum îşi pusese mâna pe pagina goală a cărţii, ce viziuni avusese, cum ceva negru ca smoala se prelinsese din carte în degetele ei.

După aceasta, Emma şi Michael se holbau la ea cu gurile deschise, la propriu.

— Ai văzut dragoni? întrebă Michael cu o voce emoţionată. Luptându-se?

— Ce crezi că era chestia aia neagră? întrebă Emma. Poate că era cerneală. Ştii, ca o cerneală magică? Şi de ce nu ne-ai spus?

Kate începu să explice. Nu înţelegea ce se întâmplase. Nu voia ca ei să îşi facă griji…

Dar bărbatul o întrerupse şi-i spuse să continue povestea.

O privea cu mai multă atenţie ca niciodată.

Kate simţi cum Michael devenea din ce în ce mai tensionat când ajunse cu povestea la capturarea lor de către secretar şi la trădarea băiatului şi cu toate că, de dragul lui, fata încercă să facă totul să pară mai puţin grav, bărbatul izbucni din nou:

— Ai ajutat-o pe vrăjitoare să îţi ademenească şi să-ţi captureze surorile?

Kate îl văzu pe Michael deschizând gura să vorbească. Putea vedea cum i se formau pe buze argumentele, explicaţiile pentru care în acel moment predarea surorilor lui păruse a fi cea mai bună opţiune. Apoi suspină şi îşi lăsă privirea în jos, spre masă.

— … Da.

Bărbatului îi scăpă un sunet asemănător cu un mârâit.

— L-am iertat, spuse Kate repede.

Kate continuă povestea şi-i spuse cum le luase contesa cartea pentru ca mai apoi să o vadă dispărând în faţa ochilor lor, cum i-a încuiat în aceeaşi cameră cu ceilalţi copii, cum Abraham i-a scos pe ascuns de acolo, prin nişte pasaje secrete. Povesti despre cum alergau prin pădure şi cum au auzit primul urlet de lup.

Kate se opri aici cu povestea. El cunoştea deja restul.

Bărbatul luă o coajă de pâine şi o întinse în borcanul cu miere.

Kate se simţea sleită de puteri. Fusese dificil să povescă totul. Se uită la bărbat. Mesteca şi medita la ceea ce auzise. Privirea

fetei îi urmări cicatricea, de-a lungul feţei. Aceasta începea la câţiva milimetri de ochiul stâng şi se curba în jos pe obraz. Îi conferea feţei un aspect terifiant. Dar chiar şi aşa, Kate îşi dădu seama că bărbatul era îngrijorător de frumos. Se îmbujoră violent şi îşi lăsă privirea în jos. Ce întâmpla cu ea? Ei erau aici, prinşi în trecut, urmăriţi de cine ştie câţi dintre acei strigoi, iar ea se gândea la cât de bine arăta acest bărbat.

— Deci ne spui acum povestea ta? întrebă Emma. Te rog?

Kate şi Michael rămaseră muţi de uimire.

— Ce e? întrebă Emma.

— Ai spus „te rog“, zise Michael.

— Aşa, şi?

— Tu nu spui niciodată „te rog“.

— Ba da, spun.

— Nu, zise Kate, nu spui.

— Nu aş fi crezut că ştie ce înseamnă, zise Michael.

— Taci, mormăi Emma.

— În regulă, spuse bărbatul, iar vocea lui sonoră îi făcu să tacă. Aţi spus adevărul. Meritaţi să primiţi în schimb acelaşi lucru. Ce vreţi să ştiţi?

Kate era de părere că prioritatea lor era să afle cine era de fapt acest bărbat.

— Cum te cheamă?

— Gabriel Kitigna Tessouat.

Michael chicoti şi spuse:

— Serios?

Gabriel se uită la el.

— Pentru că este un nume foarte drăguţ, adăugă Michael repede.

Kate întrebă dacă bărbatul era din Cambridge Falls.

Acesta dădu din cap în semn că nu.

— De secole întregi există două comunităţi umane în aceşti munţi: Cambridge Falls şi oamenii mei. Conform poveştilor păstrate din tată-n fiu, într-o zi, un vrăjitor veni în satul nostru. Acesta ne-a spus cum, în fiecare ţinut, lumea magică se retrăgea. Ne-a spus că restul lumii nu va mai fi capabilă să ne vadă, că vor uita că am existat vreodată. Nouă şi oamenilor din Cambridge Falls ni s-a dat ocazia să alegem: ori să ne mutăm în altă parte, undeva în lumea normală, sau să rămânem în munţii noştri, ascunşi pentru totdeauna. Amândouă comunităţile au

ales cea de-a doua variantă.

Bărbatul făcu o pauză ca să-şi umple cana cu lapte, iar Emma se aplecă înspre fraţii ei, şoptindu-le lui Kate şi lui Michael:

— Pun pariu că acel vrăjitor era doctorul Pym. De-aceea ştie că are păr alb şi altele.

Kate îi făcu semn să tacă. Fata se gândea la faptul că exista ceva la acel bărbat care părea venit dintr-o altfel de lume, una mai veche. Acum înţelese de ce. Îl întrebă cum de se afla în ziua aceea, la baraj.

Gabriel spuse că se ducea periodic în Cambridge Falls ca să o supravegheze pe contesă. Îl văzuse pe vrăjitoare şi pe secretarul ei plecând de la conac şi fiind curios în privinţa lui, omorî un strigoi, se îmbrăcă în hainele acestuia şi-i urmări până la baraj. Odată ajuns acolo, o văzu pe contesă cum ţinea un copil atârnând peste marginea barajului. Înainte să-şi dea seama ce face, pornise deja înspre ea, cu sabia ridicată şi gata să lovească.

— Şi atunci aruncă acea vrajă asupra ta, spuse Emma. Altfel, ai fi omorât-o cu siguranţă, ştiu asta.

— Când m-am trezit, eram într-o celulă, spuse bărbatul. Faţa i se întuneca pe măsură ce-şi amintea. Nu era lumină deloc şi la început nu ştiam unde mă aflu; apoi am simţit cum se mişca totul şi am auzit clipocitul apei.

— Corabia! Abraham ne-a spus de ea! Ne-a spus că este o închisoare în care torturează oameni, fac experimente pe ei şi alte chestii!

— Nu este o închisoare, spuse Gabriel. Este o cuşcă pentru un monstru.

Era atâta linişte în baracă, încât părea că nici măcar nu mai respirau.

— Primul lucru pe care l-am făcut a fost să strig ca să văd dacă eram singur. Nimeni nu a răspuns, dar mi s-a părul că aud ceva dedesubt. Aerul din acel loc mirosea a moarte! Închise ochii ca şi cum ar fi aşteptat ca mirosul să se risipească. Continuă după câteva secunde: Podeaua era, de fapt, un grilaj de fier şi am putut vedea că sub celulele de la nivelul meu se afla o cuşcă imensă. Am strigat din nou, dar nu am primit răspuns nici de data aceasta. Am încercat să nu mai scot niciun fel de sunet. Atunci am auzit creatura, de undeva din întuneric: respiraţia şuierată, zgomotul făcut de gheare atunci când se

deplasa şi o voce care-şi promitea în şoaptă: „În curând… în curând” m-au făcut să realizez ceea ce monstrul de sub mine ştia deja: nu eram prizonieri, eram mâncare.

Dacă înainte se făcuse linişte, era nimic pe lângă tăcerea care se aşternuse acum, când bărbatul terminase de vorbit. Într-un final, Emma spuse plină de speranţă:

— Poate că era un strigoi.

— Nu. Ce se afla acolo era cu totul altceva.

— Dar de ce ţine contesa creatura aceea, orice ar fi ea, pe o navă? De ce să nu o ţină sub conac? întrebă Kate.

Omul dădu din umeri a neştiinţă.

— Pun pariu că este hidrofobă, spuse Michael.

Kate îl rugă să explice. Michael tuşi şi-şi împinse ochelarii mai sus pe nas. Emma scoase un sunet de exasperare. Acela era semnalul că urma să le spună ceva foarte plictisitor, ceva ce citise într-o carte.

— În poveşti nu este ieşit din comun ca vrăjitoarele şi vrăjitorii răi să ţină pe lângă ei un monstru. E un fel de armă la care apelează în ultimă instanţă. Bineînţeles, piticii nu au făcut aşa ceva niciodată. Erau mult prea onorabili…

— Michael…

— Da, scuze. Ei bine, partea proastă în a avea un monstru prin preajmă, fie că este un vârcolac, un dragon sau un trol de mlaştină este că ajunge să îşi atace stăpânul, de multe ori. Aşa că stăpânii găsesc toate aceste mijloace de protecţie. Mă gândeam că, dacă monstrului acestuia îi este frică de apă – asta înseamnă „hidrofobie “…

— Asta înseamnă „hidrofobie”, spuse Emma încet, imitându-l.

Michael o ignoră şi continuă:

— Contesa ar putea să controleze creatura tocmai prin faptul că o ţine pe barcă. Dacă are nevoie de ea, pur şi simplu o poate aduce la mal.

Gabriel dădu din cap în semn că încuviinţează:

— Probabil că ai dreptate.

— Serios? întrebă Emma, fără a putea să-şi ţină iritarea în frâu. Eşti sigur?

— Dar cum ai reuşit să scapi? întrebă Kate.

— Cuşca aceea nu a fost construită ca să mă poată ţine pe ţine în ea.

O spuse ca şi cum nicio explicaţie suplimentară nu ar mai fi

fost necesară. Şi privindu-l, Kate fu de acord cu asta.

— Deci, ai de gând să încerci din nou să o omori pe contesă? întrebă Emma. Te putem ajuta. Ne-ar face plăcere să o omorâm!

— Nu, spuse el. Mă voi întoarce în satul meu. Trebuie să le spun ce mi-aţi zis voi despre lucrurile care urmează să se întâmple cu pădurile noastre. Şi înţeleapta satului trebuie fie consultată cu privire la această carte pe care o vrea vrăjitoarea. Ea va şti ce este.

— Ce e o înţeleaptă a satului? întrebă Emma.

— Este o femeie care ştie să facă vrăji.

— Nu te întrebasem pe tine, mormăi Emma către Michael.

— Are dreptate, spuse Gabriel.

Emma se uită urât la Michael.

Kate tăcuse. Îi venise o idee. O ţinuse pentru ea, fiindu-i teamă că-i va scăpa. Apoi vorbi:

— Ia-ne cu tine.

Bărbatul dădu din cap în semn că nu şi spuse:

— Va trebui să mă mişc repede, iar drumul pe care o s-o apuc este periculos. Veţi fi mai în siguranţă aici. Cu cerbul pe care l-am sacrificat aveţi destulă mâncare. Apa din pârâul din spatele barăcii este bună de băut. Aşteptaţi să se înnopteze ca să aprindeţi focul. De îndată ce pot, voi trimite pe cineva care să aibă grijă de voi.

— Dar… spuse Kate.

— Noi… începu şi Emma.

— Nu! spuse el, lovind masa cu palma lui imensă, făcând toate vasele să sară zgomotos şi punând capăt astfel discuţiei.

Se ridică şi luă un telescop de alamă de pe perete, spunând că există o coamă de deal mai sus de baracă, de unde poate vedea întreaga vale. Voia să se asigure că nu erau strigoi prin preajmă. Apoi trebuia să plece.

În momentul în care se închise uşa, Emma se întoarse spre Michael şi spuse:

— E vina ta că nu vrea să ne ia cu el.

— Poftim?

— Îi urăşte pe cei care cred că ştiu totul. Mi-a spus azi-dimineaţă după ce a omorât acel cerb. A spus: „Chiar îi urăsc pe cei care cred că ştiu totul”.

— Mda, sunt sigur că asta a spus.

— Linişte! spuse Kate pe un ton şuierat. Trebuie să-l facem să

ne ia cu el. A zis că această înţeleaptă a satului va şti ce e cu cartea. Poate că ştie chiar şi unde este. Trebuie să o găsim înaintea contesei. Numai aşa avem vreo şansă să mai ajungem acasă. Kate se opri. Un gând oribil îi trecu prin minte, Emma, încă mai ai fotografia, nu-i aşa? Cea care să ne ducă înapoi acasă?

Pentru câteva clipe cumplite de agitaţie, o privirăpe Emma cum caută prin buzunare.

Într-un, final fata scoase fotografia. Era încreţită la mijloc, avea un colţ îndoit şi avea lipită pe spate o bucată de gumă de mestecat roz, dar o puteau distinge în poză pe Kate în dormitorul lor, uitându-se la ei din viitor.

Toţi trei copiii respirară uşuraţi în acelaşi timp.

— Emma, spuse Kate, poate că ar fi mai bine să o ţin eu.

— Da, te rog, bâigui Michael.

— Bine.

Emma dezlipi guma de mestecat şi îi dădu surorii ei fotografia. Încercând să o îndrepte pe cât posibil, Kate o puse în buzunarul interior al jachetei ei.

— Întorcându-ne la ce vorbeam mai devreme, spuse Michael, cum o să-l convingem să ne ia cu el?

După cum se dovedi, această problemă îşi găsi soluţionarea, întrucât chiar în acel moment copiii auziră nişte paşi grei, uşa se deschise larg, iar Gabriel dădu buzna înăuntru şi spuse:

— Plecăm. Acum.

Înainte ca fraţii să aibă timp măcar să se întrebe ce l-a făcut să se răzgândească, ţipătul unui strigoi umplu valea.

— Sunt douăzeci, spuse Gabriel în timp ce luă un obiect lung, învelit în pânză, care era ascuns între grinzi. Vor fi aici în trei minute.

— Ce ne facem? întrebă Michael. Cum ieşim de aici?

— Ne vom lupta, spuse Emma cu o voce plină de mânie Nu-i aşa, Gabriel?

Dar el se duse înspre căminul pentru foc, îşi puse mâna pe o piatră şi o împinse. Întregul cămin se roti încet, cu un scrâşnet de piatră pe piatră, dând la iveală un pasaj întunecat care ducea în interiorul muntelui.

— Pe aici, spuse el.

Capitolul Zece
Labirintul

Odată ajunşi în pasaj, omul le spuse copiilor să rămână pe loc, exact aşa cum se aflau. Apoi împinse înapoi pietrele şemineului, care se aşeză la loc cu zgomot. Copiii stăteau pe întuneric, respirând aerul închis şi ascultând încordaţi fiecare mişcare a lui Gabriel. Omul dădu foc unui chibrit şi cu el aprinse, apoi, două lămpi ruginite cu gaz care erau atârnate de perete. Pe una din ele i-o dădu lui Kate.

— Unde suntem? întrebă fata.

Lumina lămpii arunca o umbră ciudată pe faţa lui brăzdată de cicatrice, făcându-l pe Gabriel să arate mai înfricoşător ca oricând până atunci.

— Suntem într-un loc unde voi trebuie să faceţi linişte şi să ascultaţi de mine. Haideţi!

Se întoarse şi porni înainte prin pasaj.

Ajunseră în faţa unei scări care cobora în zigzag, ducând spre o uşă din fier, cu multe încuietori şi lacăte. Gabriel o împinse, le făcu semn copiilor să intre, apoi o închise în urma lor şi o zăvori. Acum se aflau într-un alt tunel. Era mai lat, pereţii erau zidiţi din pietre mari, neşlefuite, iar podeaua era străbătută de două şine metalice.

După vreun sfert de oră de mers, Kate încercă din nou să afle:

— Acum serios, unde suntem?

Preţ de o clipă crezu că bărbatul pur şi simplu n-avea de gând să-i răspundă. Apoi îl auzi spunând:

— Suntem într-o galerie de mină unde lucrau înainte oamenii din oraş. Străbate muntele şi duce în valea unde se află satul meu.

Înaintau, Gabriel şi Emma mergând mai în faţă (tunelul era suficient de lat astfel încât doi oameni să poată merge unul lângă altul), iar Kate şi Michael îi urmau. Pe când se aflau încă la cabană, Kate le spusese despre cum aveau să se întoarcă acasă, încercând să pară cât mai încrezătoare. În adâncul inimii însă se temea că, deşi înţeleapta din satul lui Gabriel le-ar putea spune ceva folositor, şansele ca ei să pună mâna pe carte înaintea contesei şi a strigoilor ei erau, într-adevăr, foarte mici.

În timp ce mergeau, spre surprinderea lui Kate, Gabriel începu dintr-odată să vorbească. Le povesti despre munţi, despre

magia puternică şi străveche care zăcea îngropată în adâncul lor şi despre cum, tocmai pentru asta, oamenii îi cinsteau. Cei din Cambridge Falls ştiuseră mereu că sunt locuri unde nu trebuie să sapi şi lucruri la care nu trebuie să umbli. Asta spre deosebire de hannudin – cei ce ucid nădejdea, cum li se spunea –, nişte strigoi pe jumătate vii care se strecurau în urma ta pe întuneric şi îţi şopteau că lucrurile de care te temi cel mai rău sunt adevărate: prietenii te vor trăda, soţia nu te iubeşte, copiii te vor urî atunci când vor creşte. Oamenii bântuiţi de duhurile astea îşi stingeau lămpile, se aşezau pe pietre şi rămâneau să le asculte, fiind găsiţi luni sau ani mai târziu, morţi de foame. Apoi mai erau şi salmac-tar, o rasă din vechime, cu puţin diferită de mit, din care se crede că s-au născut goblinii, cu veacuri în urmă, şi care trăiau în adâncul pământului, sub munţi. Salmac-tar nu au ochi, ci doar nişte urechi mari, ca de liliac, iar atunci când se mişcă, scot un sunet ciudat, ca un clămpănit. Apoi îşi încordează auzul şi ascultă ecoul din peşteră; în dinţi ascuţiţi ca sabia şi gheare cu care pot să taie prin fier şi prin os.

— Dar chiar şi asemenea făpturi, spuse Gabriel, au rostul lor în echilibrul care guvernează toate lucrurile. Era altfel până să vină vrăjitoarea; apoi totul s-a schimbat.

Omul tăcu şi, o vreme, nu se mai auziră decât paşii lor înaintând prin pietriş. Kate se pomeni gândindu-se la cei douăzeci de morum cadi pe care bărbatul îi văzuse în vale. Şi-i închipuia distrugând cabana, descoperind uşa secretă din spatele şemineului şi strecurându-se apoi în tunel, unul după altul, scrutând întunericul cu ochii lor galbeni.

Ştia că nu-i poate folosi la nimic să se gândească la toate acestea, dar nu se putea stăpâni. Se dezmetici auzindu-l iar pe Gabriel; vorbea din nou despre nişte mâini nevăzute care-ţi pătrund în piept şi-ţi zdrobesc inima şi plămânii. Kate îşi dădu seama că vorbea despre ţipătul strigoilor.

— Dar e numai o iluzie, zise el. Durerea vine numai din mintea ta.

— Poftim?! strigă fata, surprinsă de valul de mânie care o cuprinse dintr-odată. Vrei să spui că ne-am imaginat noi durerea aceea?! Că toţii copiii de la baraj şi-au imaginat-o ei?

— N-am spus asta, continuă Gabriel. Ţipătul stârneşte, în mintea ta, panica şi groaza. Teama e atât de mare, încât trupul începe să cedeze. De-asta simţi durere. E o durere reală, dar

vine de la ceva din mintea ta.

— Şi-atunci cum o opreşti? întrebă Michael.

— Omorându-i pe strigoi, zise Emma. E evident.

— Trebuie să înţelegi că ţipătul nu poate să-ţi facă rău fizic, le explică Gabriel. Şi apoi să înveţi să-ţi controlezi frica. Asta e singura cale. Pe lângă aceea de a-i omorî, adăugă el.

Kate dădu să-i răspundă că era, probabil, mult mai uşor „să-ţi controlezi frica“ dacă erai un uriaş care mânuia cu măiestrie sabia şi care putea să omoare lupi cu mâinile goale, dar Michael nota deja în jurnal, şoptind concentrat: „Să-ţi… controlezi… frica”, aşa că fata se lăsă păgubaşă. Puse, în schimb, întrebarea care o frământa deja de aproape două zile.

— Ştii cumva dacă mai e şi altcineva? În afară de contesă. Am auzit-o spunând ceva despre stăpânul ei.

— Da, întări Michael. Şi ea şi secretarul, amândoi au spus ceva despre asta. Mi-am notat aici.

Gabriel clătină din cap.

— Nu ştiu nimic de niciun stăpân. O s-o întrebăm pe înţeleaptă. Poate că ea…

Se opri şi se întoarse, privind atent în spate. Era încordat la maximum şi gata de atac. Kate privi şi ea prin întunericul dens, dar pretutindeni în jur domnea o linişte de mormânt.

— O fi vreun goblin din ăla cu urechi de liliac, şopti Michael.

— Linişte! Gabriel îi întinse lampa Emmei şi desfăcu o legătură de pânză pe care o avusese la el. Kate bănuia că înăuntru se află o sabie, dar se înşelă. Gabriel scoase la iveală o armă care semăna, mai degrabă, cu un cuţit ciudat şi foarte mare. Avea lama mai îngustă în porţiunea apropiată de mâner, iar apoi se lăţea tot mai mult, astfel încât, spre vârf, era, într-adevăr, foarte lată. Cuţitul era făcut dintr-un metal închis la culoare; ascuţişul lucea în lumina lămpii.

Gabriel făcu un pas în faţă.

Totuşi, în jur nu era nicio mişcare.

Kate dădu să-l întrebe ce anume i se păruse c-a auzit. Dar chiar în acea clipă, din întuneric se ivi un strigoi. Nu scoase nici un sunet, ci năvăli spre ei cu sabia în mână şi cu ochii galbeni, strălucind ameninţători. Mai târziu, gândindu-se la cele întâmplate, Kate îşi spuse că asta fusese cu adevărat îngrozitor pentru că, oricât de cumplite ar fi fost ţipetele strigoilor, atunci când ţipau aveai, cel puţin, timp să fugi. Dar acum era deja prea

târziu. Fata nu putu decât să rămână loc şi să aştepte lovitura.

Armele se ciocniră cu un zgomot puternic, iar sabia monstrului se făcu bucăţi. O clipă mai târziu, cadavrul strigoiului zăcea pe jos, tăiat pe din două, sfârâind şi emanând un miros îngrozitor. Kate îl privi pe Gabriel. Şi din cuţitul lui ieşea fum. Tăiase zdravăn prin strigoi, prin sabie, pun trup, prin tot.

— Fugiţi, spuse el.

Copiii îl ascultară, rupând-o la fugă şi alergând ca niciodată. Străbătură coridoare întortocheate, luând-o ba în sus pe scări, ba coborând trepte, cotind-o la tot pasul cu Gabriel pe urmele lor, îndemnându-i mereu să meargă şi mai repede. Tunelul se bifurca mereu, dar bărbatul părea să ştie foarte bine încotro se-ndreaptă.

— Stânga… Dreapta… prin pasajul ăla, hai!

N-a durat mult până să audă primul ţipăt. Apoi izbucniră şi altele, crunte şi neomeneşti, scuturând pereţii coridoarelor. Kate simţi cum o cuprinde slăbiciunea şi aproape că se împiedică. Privi spre Michael şi spre Emma şi văzu că şi ei se chinuiau. Fata încercă să-şi repete că durerea nu era decât în mintea ei, că ţipetele nu puteau s-o rănească, dar nu-i folosi la nimic. Se simţea în continuare ca şi când ar încerca să urce în fugă un deal, cu un bolovan în spinare, strivind-o.

Iar ţipetele strigoilor se apropiau tot mai mult.

Dintr-odată, ajunseră la capătul unui tunel şi se pomeniră pe marginea unei prăpăstii subterane. Nu puteau zări nici tavanul peşterii, nici fundul hăului şi nici malul celălalt. Un pod suspendat din lemn pornea din locul unde se aflau ei şi dispărea în beznă. Ţipetele erau mai puternice ca oricând. Hoarda de strigoi avea s-ajungă la ei în orice clipă.

— Porniţi! le porunci Gabriel. Eu am să încerc să-i ţin pe loc cât pot. Luaţi-o prin tunelul care începe la capătul celălalt al podului. O să ajungeţi într-o încăpere. Luaţi-o prin al doilea pasaj din stânga. Mergeţi înainte. Alegeţi întotdeauna al doilea drum din stânga. Odată ajunşi afară o să găsiţi o şină care duce în sat. Dacă vă rătăciţi, sunteţi pierduţi. Acum porniţi. V-ajung din urmă.

— Dar… se împotrivi Emma.

— Porniţi! Nu-i timp de pierdut!

— Haideţi!

Kate o apucă pe Emma de mână şi o trase pe pod. Michael o

luase deja înainte. Podul se clătina sub ei, pe măsură ce înaintau păşind pe traversele din lemn. Când ajunseseră pe la jumătate, Kate simţi dintr-odată un curent rece ca gheaţa ridicându-se din întuneric. Aerul era îmbibat de o umezeală rece, de mormânt, care îi dădu fiori.

— Uitaţi-vă! strigă Emma.

Kate se întoarse. Doi strigoi ieşiseră din tunelul aflat în urma lor. Se repeziră înainte, dar Gabriel le tăie calea. Armele se încrucişară iar, cu un zgomot răsunător. Gabriel pară o lovitură, apucă unul din monştri şi-l azvârli în abis. Ţipătul strigoiului se stinse în beznă.

— Haideţi! strigă Kate, trăgând-o pe Emma de mână.

Parcurseră în fugă ultimii douăzeci de metri, până la locul unde le aştepta Michael. Era prea întuneric ca să-l mai poată zări pe Gabriel, aflat pe partea cealaltă. Se părea însă că tot mai mulţi strigoi ies din tunel, întrucât se auzeau tot mai multe ţipete, iar zgomotul furios al armelor răsuna tot mai puternic. În bezna deasă se dădea o luptă crâncenă.

— Nu putem să-l lăsăm! strigă Emma. O spaimă cumplită citea în priviri. Trebuie să facem ceva!

— Nu putem să-l ajutăm cu nimic! zise Kate. Iar el ne-a spus să mergem mai departe, îţi aminteşti?

— Intrarea e chiar aici! strigă Michael.

Trăgând-o pe Emma după ea, Kate îl urmă pe Michael şi copiii intrară în pasaj. Curând, zgomotele luptei se stinseră şi, după ce alergară aproape un minut, ajunseră în încăperea despre care le spusese Gabriel. Era o cameră spaţioasă, rotundă, cu un tavan înalt şi cu şase uşi identice.

— Nu trebuia să-l fi lăsat acolo! Emma se eliberă din strânsoarea lui Kate; avea lacrimi în ochi; plângea de frustrare şi de ruşine. El ne-a ajutat, şi noi am fugit ca nişte laşi!

— N-am avut de ales!

— Pe-aici trebuie s-o luăm! zise Michael arătând spre una dintre uşi. A doua la stânga.

— Putem cel puţin să-l aşteptăm? se rugă Emma. Doar o secundă, să vedem dacă vine. Te rog, Kate! Doar o secundă.

Kate privi la lacrimile care curgeau şiroaie pe obrajii surioarei ei. Ştia că ar trebui să spună nu. Trebuiau să se depărteze cât mai mult cu putinţă de strigoi. Kate oftă, apoi zise.

— Bine. Doar o secundă.

O văzu pe Emma cum se întoarce şi priveşte în urmă, în lungul coridorului întunecat. Kate simţi că o invidiază. Emma se putea lăsa copleşită de orice simţea. Iubea sau ura şi nu stătea să se întrebe de o mie de ori care sunt urmările fiecărui lucru pe care simte să-l facă. Kate ştia că, dacă ar lăsa-o Emma ar alerga într-un suflet să-l ajute pe Gabriel, chiar dacă asta însemna moarte sigură.

Michael veni lângă ea şi tuşi încetişor şi semnificativ.

— Trebuie să înveţi să mai spui şi nu.

— Bine, Michael.

— Spun asta doar pentru că…

Kate îl privi într-un fel anume, iar el prinse imediat mesajul; se roti pe călcâie şi făcu cale-ntoarsă, bombănind ceva despre măiestria cu care fusese zidită încăperea, spunând că totul e executat la un alt nivel decât restul minei şi că avea de gând să privească mai îndeaproape colţul ăsta de-aici…

Kate hotărî să mai aştepte jumătate de minut. Apoi avea s-o silească pe Emma să vină cu ei, chiar dacă ar fi însemnat s-o târască de-acolo. Privi, din întâmplare, către unul lui coridoarele din dreapta.

Vedenia i se desfăşură dinainte pe neaşteptate.

Kate văzu o cameră luminată de lumânări. Doi oameni stăteau la o masă de lemn. Unul din ei era un bărbat roşcat, cu părul lung, îmbrăcat într-o pelerină neagră. Celălalt era ascuns în umbră. Un pachet înfăşurat în pânză de in se afla pe masă, între cei doi. Kate ştia că înăuntru se află cartea.

Undeva în depărtare, Kate îl auzi pe Michael spunându-i Emmei că era timpul să plece.

Kate mai făcu un pas înspre uşă, iar vedenia păru şi mai aievea. Îi auzi pe cei doi căzând la învoială. Târgul era unul foarte bun. Omul din umbră căzu de acord, spunând că el şi oamenii lui aveau să ascundă şi să păzească cu străşnicie cartea.

Omul vorbi. Avea o voce dură ca granitul:

— O să construim un depozit subteran.

Până să-şi dea seama ce face, Kate strigă:

— Veniţi după mine! şi o luă la fugă pe coridorul din spatele uşii.

Un glas din mintea ei se împotrivi cu putere. Nu ţinea cont de avertismentul lui Gabriel. Aveau să se piardă! Trebuia să se

oprească, să se întoarcă…

Dar un alt glas şi mai puternic îi spunea că într-acolo află cartea şi că o cheamă la ea. Iar dacă şovăia, dacă se oprea ca să le spună lui Michael şi Emmei ce se-ntâmplă, avea să piardă legătura, avea să piardă cartea…

Aşa că fugi înainte; din urmă răsunau strigăte disperate, implorând-o să se oprească, să aştepte, iar apoi se auziră paşi alergând înspre ea.

Fata ajunse într-o altă încăpere, exact la fel ca prima, cu încă şase uşi, ducând spre alte şase coridoare. Aşteptă până când paşii şi strigătele aproape c-o ajunseră din urmă, iar apoi o coti pe un alt coridor. Cumva ştia exact încotro trebuie să meargă. Alergă vreo cinci, zece, cincisprezece minute trecând prin vreo douăzeci de încăperi identice cu uşi identice, oprindu-se de fiecare dată suficient încât paşii s-o poată ajunge din urmă, încredinţată că fraţii ei zăresc lumina lămpii şi vin după ea.

Pe măsură ce alerga, Kate continua să aibă viziuni. Văzu cum, în adâncul pământului sub munte era săpat depozitul. Îl văzu pe bărbatul cu păr roşcat stând dinaintea cărţii, mişcându-şi degetele pe paginile goale, cuvinte şi imagini ivindu-se pe ele şi apoi făcându-se iar nevăzute; îl văzu, în cele din urmă, cum intră în depozitul subteran şi cum aşază cartea pe un piedestal aflat în mijlocul încăperii…

Kate se opri. Rămăsese fără aer. Coridorul se opri dintr-odată într-o fundătură. Ceva nu era bine. Probabil că o cotise greşit la un moment dat. Dar cum de fusese cu putinţă?

Cineva o apucă de braţ. Michael stătea aplecat şi gâfâia, epuizat.

— Michael! Asta el Pot să…

Michael clătină din cap.

— Emma… îngăimă el.

— Emma? Ce vrei să…

— Am crezut că vine după noi, dar… A trebuit să… fie mă întorceam, fie… Dar tu nu voiai să te opreşti… îşi îndoi şi mai mult şalele, plecându-şi grumazul şi încercând să respire mai liniştit.

Dinspre coridor nu mai venea nicio lumină. Nu se mai auzea niciun zgomot de paşi.

— Probabil că s-a dus, gâfâi Michael, ca să… ca să-l ajute Gabriel!

Toate gândurile despre carte dispărură pe dată din mintea lui Kate.

— Trebuie să ne-ntoarcem.

— Cum? E… un labirint! Nu ţi-ai dat seama?! Toate încăperile sunt identice! De-asta ne-a avertizat Gabriel! Nu vom mai găsi niciodată calea înapoi!

— Trebuie! Trebuie să…

— Kate!

Kate se întoarse. O dungă neagră apăruse în mijlocul peretelui de piatră din faţa lor. Piatra începuse să se crape. Din crăpătură venea înspre ei un curent rece, iar flacăra lămpi pâlpâi şi se stinse.

O voce rece şi tăioasă ca fierul rosti în întuneric:

— Prindeţi-i!

Capitolul Unsprezece
Prizonierul din celula 47

Gabriel era cu spatele la podul care acum atârna tăiat, respira greu, iar mânerul săbiei îi aluneca din cauza transpiraţiei. Avea vreo şase tăieturi pe braţe şi una mai mare pe o parte a corpului. Săbiile celor ce se numeau morum cadi erau otrăvite. Oricare dintre rănile lui îi putea fi fatală. Dar Gabriel nu se gândea la asta.

Omorâse deja şase dintre monştri: patru îi spintecase cu sabia, iar doi îi aruncase în prăpastia din spatele lui. Dar tot erau mai bine de doisprezece adunaţi în jurul lui într-un semicerc, cu săbiile ridicate, cu ochii galbeni scânteind, cu respiraţia, sau ceea ce trecea la ei drept respiraţie, horcăită şi aspră auzindu-se din spatele cârpelor care le acopereau capetele în putrefacţie. Trebuiau doar să vină înspre el şi atunci ar fi fost depăşit numeric.

Aşa că, de ce îşi încetaseră atacul?

Răspunsul sosi sub forma unei torţe care se vedea venind din tunel şi care părea să plutească în aer, mişcându-se în sus şi-n jos şi se îndrepta către coada mulţimii de strigoi. Aceştia din urmă se dădură la o parte pentru a-i face loc secretarului să treacă. Bărbatul cel scund răsuflă greu şi-şi şterse fruntea cu o batistă de culoarea lavandei.

— Vai, vai, câtă alergătură, spuse el gâfâind. Trebuie să fi existat o cale mai bună.

Apoi arătă înspre strigoi cu batista şi spuse:

— Să înţeleg că prietenii mei nu v-au lăsat să vă plictisiţi? Dar să facem cunoştinţă mai întâi, nu? Griddley Cavendish, la dispoziţia dumneavoastră. Făcu o plecăciune şi-şi arboră zâmbetul lui oribil. Iar dumneavoastră cine sunteţi, dragă domnule?

Gabriel îşi cântări şansele de a ajunge la omuleţ dintr-un salt. Crezu că poate, dar făcând-o, s-ar lăsa descoperit în faţa atacului strigoilor.

— Hai, hai, spuse Cavendish cu o voce mieroasă şi linguşitoare, se vede că eşti o persoană puternică. Ai scăpat de pe navă. Eşti capabil să omori strigoi şi lupţi fără probleme. Şi să nu mai vorbim de micuţul şi ingeniosul pasaj din spatele căminului de foc. Mărturisesc, aproape că mi-a scăpat. Aproape, dar… contesa, atât de înţeleaptă, din fericire, a binevoit acum ceva timp să-mi lumineze ignoranţa cu câteva vrăji simple, precum cele care arată uşile şi intrările secrete. Atâta strălucire şi putere de anticipaţie! Nu-i de mirare că o iubesc copiii. Aşadar, care este numele dumneavoastră, domnule?

— Vino mai aproape şi o să-ţi spun, zise Gabriel.

Secretarul chicoti şi-şi lovi piciorul de câteva ori, ca şi cum ar fi găsit replica foarte amuzantă, dar în acelaşi timp dădu din cap viguros în semn de refuz.

— Pe lângă toate celelalte, mai ai şi simţul umorului! Ei bine, mulţumesc pentru invitaţie, dar cred că ne dăm seama ce vrei de fapt, nu-i aşa? Chestia aia lungă şi ascuţită pe care o ţii în mână? Da?

Arătă cu un deget îndoit înspre sabia din mâna lui Gabriel apoi, nu se ştie din ce motiv, îşi atinse nasul într-o parte.

Gabriel începuse să creadă că e nebun.

— Foarte bine, fără nume. Ce-ar fi dacă ne-ai spune pur şi simplu unde sunt copiii? Altfel, va trebui să-mi rog prietenii în putrefacţie, aici de faţă, să te taie în bucăţele mai uşor de manevrat.

Pe chipul lui Gabriel nu se putea citi nimic. Dar mintea îi lucra frenetic. Contesa îi voia foarte tare pe aceşti copii atât de tare, încât îşi trimisese după ei secretarul şi douăzeci de strigoi, adică aproape toată garda din oraş. Era vorba doar de legătura lor cu

cartea sau era ceva mai mult? Oare erau copiii importanţi în vreun fel? Simţea că făcuse o greşeală teribilă lăsându-i singuri.

— Îmi imaginez că i-ai trimis dincolo de pod, nu-i aşa? În labirint? Periculos, nu crezi? E atât de uşor să te pierzi acolo!

Secretarul făcu prudent un pas mai aproape de bărbat. Poate ajungem la o înţelegere. Acei copii nu înseamnă nimic pentru tine. I-ai găsit în pădure şi le-ai venit în ajutor. E de înţeles. Erau urmăriţi de acei lupi îngrozitori. Oricine altcineva ar fi făcut la fel. Ajută-ne să-i găsim. Fă asta, zise el şuierând şi încercând în acelaşi timp să-şi păstreze rânjetul, iar contesa îţi va da orice doreşti: bogăţie, putere. Poate fi foarte generoasă.

Secretarul, neatent, mai făcu un pas înainte. O singură lovitură şi capul i-ar fi zburat de pe umeri. Dar Gabriel ştia că va avea timp de o singură lovitură înainte ca strigoii să-l atace. Atunci, ce se va întâmpla cu copiii?

— Spune-i vrăjitoarei…

— Da?

Cavendish se aplecă nerăbdător înainte.

— Că vin după ea.

Se întoarse pe călcâie şi dintr-o singură lovitură a sabiei tăie funiile care ţineau podul. Acesta căzu în prăpastie, iar Gabriel sări, lăsând în urmă strigătele furioase ale secretarului. Îşi întinse în faţă mâna, bâjbâind în întuneric, dar acolo nu era nimic; doar aerul rece din întuneric. Apoi simţi cum cade. Eşuase. Copiii vor fi pe cont propriu. Oamenii lui…

Mâna sa se lovi de o scândură a podului. Alunecă, dar Gabriel se prinse de următoarea chiar în timp ce podul se rupse sub el; apoi simţi cum se duce tot înainte. Se lovi puternic de peretele de stâncă. Atârnă acolo câteva secunde încercând să-şi recapete suflul. Văzu torţa unduitoare de partea cealaltă a prăpastiei. Auzi vocea dogită a secretarului care îl blestema din toate puterile.

Brusc, îşi ridică genunchii din instinct chiar în momentul în care o sabie se lovi de scândurile podului, în locul în care picioarele lui erau cu câteva secunde înainte. În întunericul de sub el, Gabriel văzu ochii galbeni ai unui strigoi.

Cu siguranţă sărise după el şi se prinsese de una dintre funiile podului.

Punându-şi sabia în teacă, Gabriel începu să urce. Nu putea să lupte cu strigoiul în timp ce atârna de pod. Trebuia să ajungă

sus.

— Gabriel!

Se uită în sus. Treizeci de metri mai sus, faţa palidă a fetei mici, Emma, luminată de lampă, se uita în jos după el.

Regretul pe care-l simţise când lăsase copiii singuri fu înlocuit imediat de enervare. Deschise gura să o certe, dar chiar iar în acel moment sabia strigoiului lovi din nou şi-i atinse călcâiul cizmei. Începu să urce mai repede. Nu observă că faţa Emmei dispăruse după marginea stâncii.

Picioarele lui erau prea mari ca să poată încăpea în spatiile dintre scânduri, aşa că trebuia să se bazeze pe mâini pentru a urca. Rupea fiecare scândură de care trecea în aşa fel urcarea să fie mai dificilă pentru strigoi. Dar putea auzi creatura cum urca nestingherită.

— Gabriel!

Nu se uită în sus.

— Gabriel!

Vocea ei era încordată şi insistentă.

— Gabriel!

Îşi asumă riscul de a se uita în sus, intenţionând să-i spună scurt şi la obiect că orice conversaţie trebuia să aştepte. Fata stătea la marginea prăpastiei, luptându-se să ţină o piatră de câteva ori mai mare decât capul ei. Văzându-l că se uită în sus, Emma dădu drumul pietrei din braţe. Gabriel se feri înspre partea stângă, ţinându-se doar cu o mâna de scândura podului. Piatra plonjă repede şi îl rată pe Gabriel la milimetru, dar îl lovi pe strigoi direct în faţă şi-l aruncă în gol.

Gabriel privi cum corpul se pierdu în prăpastie, apoi îţi întoarse privirea în sus, spre Emma.

Fata îi făcea cu mâna şi zâmbea.

— E în regulă! L-am nimerit!

„Copiii”, se gândi Gabriel.

Urcă repede cât îi mai rămăsese până sus. Fata ţinea lampa în mână. Ochii îi străluceau de încântare. Gabriel se uită în jur, respirând în continuare cu greutate din pricina efortului.

— Unde sunt fratele şi sora ta?

— Am fugit de lângă ei.

— Ţi-am zis să-ţi continui drumul. Nu trebuia să te fi întors.

Fetei îi dispăru zâmbetul de pe faţă; părea jignită.

— Opriţi-vă! Vocea piţigăiată a secretarului se auzi deasupra

prăpastiei. În numele contesei, opriţi-vă!

— Vino, spuse Gabriel. Trebuie să mergem!

El se porni să plece, dar fata se întoarse cu spatele la el şi-şi încrucişă braţele.

— Ţi-am salvat viaţa. Ai putea, cel puţin, să spui „mulţumesc”.

Gabriel se simţi tentat să o ia pe sus de acolo şi să o care în braţe. În orice clipă, secretarul împreună cu morum cadi vor începe să caute o altă cale de traversare a prăpastiei. În ciuda acestui fapt, se trezi că zâmbea.

— Ai dreptate, spuse el. Îți sunt îndatorat.

Emma îi aruncă o privire ca şi cum ar fi vrut să se asigure că vorbeşte serios. Apoi dădu din cap în semn că acceptă scuzele.

— Nu ai pentru ce. Dar nu îmi eşti îndatorat sau ceva de genul ăsta. Suntem chit, asta-i tot. Acum, cred că ar fi bine să pornim la drum.

— E o idee foarte bună, zise Gabriel, ca şi cum nu ar fi sugerat acelaşi lucru cu un minut înainte.

— De ce zâmbeşti? întrebă Emma.

— Fără motiv.

— Mda, hai să…

Se auzi un foşnet în aer, apoi un zgomot ca şi cum acel foşnet şi-ar fi atins ţinta, iar Emma scoase un sunet de mirare şi se împletici în spate. Gabriel o prinse înainte să cadă.

Mai bine de douăzeci şi patru de centimetri dintr-o săgeată îi ieşeau prin spate. Alţi şaizeci erau ieşiţi în faţă, prin stomac.

— Gabriel…

Ochii fetei erau măriţi de spaimă. Luând lampa într-o mână, Gabriel ridică fetiţa în braţe cât de repede şi de atent putu. Secretarul ţipa de pe partea cealaltă a prăpastiei. Părea a-şi certa strigoii.

— Şşş, spuse el blând când o auzi pe Emma cum geme de durere, gata, te-am luat în braţe.

Apoi se îndreptă spre tunel.

Mâinile şi picioarele lor erau legate. Pe cap aveau glugi înnodate. Totul se întâmplase în întuneric, astfel încât Kate încă nu ştia cine erau cei care îi capturaseră. Dar acum se vedeau nişte torţe. Nu îi putea vedea (gluga era neobişnuit de groasă), dar putea auzi flăcările şi simţi căldura emanată de ele. Apoi fu

ridicată şi aruncată pe un umăr, după care toţi se puseră iar în mişcare, mărşăluind.

— Michael, strigă ea, unde eşti?

— Sunt aici, se auzi o voce la câţiva metri în spatele ei. Sunt bine.

— Linişte! comandă o voce aspră.

Trecu o oră, poate mai mult. Era imposibil să-ţi dai seama într-un asemenea întuneric. Coastele lui Kate se loveau dureros de umărul celui care o căra, aşa că fata se mişcă, încercând să mai diminueze din disconfort. Renunţase repede să încerce să ţină seama de drumul pe care apucau. Tot ce ştia era că fiecare pas o ducea din ce în ce mai departe de Emma şi speranţa de a fi din nou toţi trei împreună. Trebuia să-şi muşte buzele pentru a nu începe să plângă. Nu voia ca Michael să o audă şi să intre în panică.

Într-un final, vocea aspră opri convoiul.

Kate fu aşezată jos, pe piatră. Gluga îi fusese deznodată şi înlăturată. Clipi des întrucât nu reuşea să îşi focalizeze privirea în lumina orbitoare a torţelor. Michael era lângă ea, şi lui i se dădea jos gluga de pe cap.

— Michael, şopti ea, te simţi bine?

— Da. Mă dor coastele, dar…

Michael rămase cu gura căscată de uimire. Kate văzu cum ochii lui atingeau dimensiuni uriaşe, aproape îngrijorătoare.

— Pi… începu el să spună. Pi…

— Michael? Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Pit…

Kate se întoarse şi, obişnuindu-se deja cu lumina, reuşi să distingă vreo doisprezece bărbaţi mici de înălţime, îndesaţi şi cu bărbi, care se adunaseră în jurul lor, în tunel. În mare parte bărbaţii cu bărbi nu acordau prea multă atenţie copiilor. Unii dintre ei scoseseră câte ceva de mâncare. Câţiva erau angajaţi în discuţii sau îşi ascuţeau armele. Mulţi dintre ei îşi scoseseră nişte pipe lungi şi subţiri şi începuseră să le aprindă. Kate observă că toţi aveau săbii scurte şi topoare de dimensiuni intimidante, prinse în centurile de metal.

— Sunt… pitici, reuşi Michael să bâiguie într-un final.

Erau într-adevăr pitici, cu bărbi, topoare şi armuri, exact cum îi descrisese Michael întotdeauna. Kate nu ştia de ce era surprinsă să afle că piticii existau, în realitate. Din clipa în care

ea, Michael şi Emma descoperiseră că magia era reală, ar fi trebuit să fie de la sine înţeles faptul că şi piticii puteau exista. Singura ei scuză era că ultimele zile fuseseră destul de pline.

— Am ştiut întotdeauna, spuse Michael încet. Adică, nu am ştiut, pur şi simplu… am sperat.

Se uita în gol, repetând: „Pitici…”

Unul dintre bărbaţi se rupse din rândurile celorlalţi. Era mic şi îndesat (deşi toţi erau aşa, într-o măsură mai mică sau mai mare), avea o faţă ridată şi o barbă roşcată, lungă, împletită frumos. Se aşeză în genunchi în faţa copiilor, îşi puse coiful pe podea cu un clichet încet şi îşi drese glasul:

— Acum să auzim.

Vocea lui fusese cea care tot dăduse ordine.

Kate era nedumerită:

— Ce să auziţi, domnule?

— Povestea voastră, spuse el în timp ce-şi scotea mânuşile de pe mâini. Cum aţi ajuns pe pământurile noastre. Adică să ne încălcaţi teritoriul.

La auzul cuvintelor „încălcare” şi „teritoriu”, se auzi un sunet general de dezaprobare în rândul piticilor.

— Nu vă încălcasem teritoriul, spuse Kate. Noi…

— Eşti pitic! spuse Michael fără să se gândească.

Piticul cu barba roşcată se uită la Michael. Cântări din priviri rânjetul larg şi nătâng al lui Michael, precum şi expresia uimită a feţei lui şi se hotărî, se pare, să ignore acea remarcă, destul de evidentă, de altfel. Se întoarse din nou spre Kate.

— Aha, deci nu ne-aţi încălcat teritoriul, nu-i aşa? Deci aveaţi permisiune? Să o vedem, atunci. Presupun că aveţi o scrisoare de trecere.

— Ei bine, nu avem…

— Deci nu aveţi scrisoare de trecere.

— Nu.

— Nici viză? Nici permisiune de tranzitare a teritoriului. Nici măcar un inel magic de aur dat strămoşilor voştri cu secole în urmă de către vreun rege pitic, care să vă dea dreptul de a intra în toate ţinuturile noastre?

— Hmm… nu.

— Atunci, draga mea, ne-aţi încălcat teritoriul.

Aceste cuvinte, rostite a doua oară cu mai multă emfază, fură urmate de şi mai multe sunete de dezaprobare din rândul

piticilor.

— Acum, începu piticul să spună, cu un aer de satisfacţie, acum că am stabilit că sunteţi doar nişte intruşi de ultimă speţă…

— Sunteţi pitici! exclamă Michael. Cu toţii!

Piticul cu barba roşcată ridică dintr-o sprânceană şi făcu un semn cu capul, înspre Michael, întrebând:

— Are probleme sau ceva de genul?

— Nu, spuse Kate. E bine. El…

Ezită în a spune că lui Michael chiar îi plăceau piticii. Avea sentimentul că aşa ceva i s-ar părea un gest de superioritate piticului cu barba roşcată. Părea puţin cam înţepat.

— Nu… nu a mai cunoscut vreodată vreun pitic.

— Ei bine, spuse piticul, mângâindu-şi barba, e o zi mare pentru, nu-i aşa? Deci, ce v-a făcut să ne încălcaţi teritoriul?

Apoi se auziră aceleaşi cuvinte repetate de ceilalţi pitici, ca nişte ecouri:

— Da, da, aşa e! Din ce motiv ne-aţi încălcat teritoriul?

— Nu v-am încălcat teritoriul, protestă Kate. Ne-am rătăcit!

— Aţi auzit, băieţi? strigă piticul peste umăr. E vechea poveste cu „ne-am pierdut”! Ne-am pricopsit cu o pereche de mieluşei pierduţi!

Piticii râseră în hohote.

Piticul cu barbă roşcată dădu din cap şi spuse:

— Va trebui să găseşti ceva mai bun de atât, fata mea, mult mai bun. Ultimul om care s-a pierdut pe aici şi-a găsit el drumul destul de repede. Intr-adevăr! Şi-a găsit drumul spre tăişul toporului meu!

Spunând acestea, piticul se ridică iute, îşi desprinse dintr-o mişcare toporul de la cingătoare şi-l roti descriind un semicerc deasupra capetelor copiilor, atât de aproape de ei încât Kate şi Michael simţiră curentul de aer făcut de lamă. Kate nu-şi putea da seama cum arătau faţa ei şi a lui Michael după asta, dar figurile lor reuşiră să-i facă pe pitici să râdă în hohote şi să se lovească peste genunchi de veselie.

Kate îşi dădu seama că acesta nu era deloc comportamentul la care se aştepta din partea piticilor.

— Nu mai râdeţi! le ceru ea. Nu e deloc amuzant.

Dar asta îi făcu să râdă şi mai tare.

— Eram urmăriţi de strigoi!

Se făcu linişte. Piticul cu barba roşcată deveni serios şi aplecă în faţă, înspre copii.

— Strigoi, zici? În ţinuturile piticilor?

Kate dădu din cap în semn că da.

— Atunci hai să auzim povestea asta cusută cu aţă albă. Dar spune-o repede şi încearcă să nu minţi prea mult.

— Nu mint, spuse Kate, conştientă că deja începuse să plănuiască nişte omisiuni strategice.

Îi spuse că fuseseră prizonierii contesei şi că reuşiseră scape. Spuse că în timp ce fugeau de ea, dăduseră peste un tunel dintr-o mină veche. Un grup de strigoi îi urmăriseră şi-i goniseră peste podul de frânghii, în labirint (acesta din urmă era termenul pe care Michael îl folosise şi părea să fie potrivit). În labirint se pierduseră de sora lor mai mică. Kate nu spuse nimic despre Gabriel, despre carte sau despre faptul că veneau din viitor.

— Sora voastră, spuse piticul. Deci mai este cineva ca voi. Ei bine, este evident că povestea ta e plină de minciuni şi de omisiuni. Dar nu pot spune că e în regulă ca un copil să umble singur prin labirint, chiar dacă este un copil infractor care încalcă un teritoriu. Mai bine să fiţi în temniţele noastre. Fără îndoială, salmac-tar au pus deja mâna pe ea.

— Salmac-tar, spuse Kate, amintindu-şi de creaturile de care Gabriel le pomenise, cele fără ochi şi cu urechi mari, ca de liliac, cele cu gheare care puteau tăia până şi oase. Credeam că… trăiesc la adâncimi mai mari.

— Au devenit îndrăzneţi în ultimul timp. Îşi forţează intrarea în teritoriul nostru. De asta patrulam prin zonă. Faţa piticului păru că se întunecă. E vina ei, a vrăjitoarei. Este ruşinoasă toată mizeria asta de…

Lăsă fraza în aer, murmurând câteva cuvinte ininteligibile, dintre care Kate putu distinge doar „rege”, „vrăjitoare” şi „nenorocit”.

— Domnul meu, spuse Michael, încercând dintr-odată să ridice în genunchi, mă tem că nu ne-am prezentat cum se cuvine; numele meu este Michael P. Aceasta este sora mea Katherine. Suntem singuri şi ne aflăm în mare pericol şi în minele regelui Ingmar cel Bun, ne încredinţăm cu umilinţă vieţile în mâinile voastre şi vă rugăm stăruitor să ne acordaţi ajutor acum, în ceasul necazului nostru.

Toţi piticii se opriră din ce făceau şi se uitară la el. Kate era la fel de uimită ca şi ei. Apoi piticii izbucniră în râs toţi în acelaşi timp.

— L-aţi auzit? strigă cel cu barba roşcată către ceilalţi, care păreau a fi prea ocupaţi cu râsul ca să mai audă ceva. „În numele regelui Ingmar cel Bun?“ îl imită el pe Michael, dând din cap şi prefăcându-se că-şi şterge o lacrimă. Nu, e prea mult, e prea mult!

Michael părea să fie confuz şi puţin jignit.

— Ei, haide, spuse piticul cu barba roşie în timp ce-şi puse o mână grăsună pe umărul lui Michael. Râdeam şi noi puţin. Ceea ce ai spus a fost foarte bine rostit, cu toate formulele de adresare, deşi poate cam demodat. Pur şi simplu ne-a luat prin surprindere, dat fiind că totul a venit de la un omuleţ ca tine. Deci ştii câte ceva despre istoria noastră, nu-i aşa?

— D… da, se bâlbâi Michael. Ştiu istoria voastră, tradiţiile; ştiu ce trebuie să aduci când mergi în casa unui pitic la cină. Vă pot spune cum funcţionează legea moştenirii la pitici. Am învăţat pe dinafară versurile a şaptesprezece cântece de petrecere ale piticilor. Ştiu tot ce poate fi cunoscut despre pitici.

— Nu mai spune! Piticul îşi apropie faţa de cea a lui Michael. Atunci spune-mi, băieţaş, ce preţuim noi cel mai mult pe lumea asta?

Kate se aştepta ca Michael să spună ceva ca munca grea, priceperea în arta meşteşugurilor, devoţiunea faţă de munca lor sau oricare altă calitate despre care Michael obişnuia să vorbească întruna. Dar el spuse ceva ce Kate nu-l mai auzise niciodată menţionând. Şi atunci când vorbi, o făcu şoptit.

— Vă pot spune măcar asta: este ceea ce îmi place cel mult mult la pitici. Lucrul pe care puneţi cel mai mare preţ este… familia.

Kate se simţea ca şi cum i-ar fi fugit pământul de sub picioare.

— Clanul, spuse el în continuare, familia stă la baza societăţii piticilor. Aveţi grijă unul de altul. Odată ce cineva intră într-un clan, va rămâne în el pentru restul vieţii. Nu îl părăsiţi niciodată. Niciodată…

Kate simţi cum i se umplu ochii de lacrimi. După toţi aceşti ani, după toată pălăvrăgeala lui Michael despre pitici, Kate înţelesese, în sfârşit. Era vorba de o familie care să nu te

părăsească niciodată. Dacă nu ar fi avut mâinile legate, l-ar fi luat în braţe şi i-ar fi spus că avea acea familie în ea şi în Emma şi că întotdeauna va fi aşa.

— Ai pus punctul pe I, spuse piticul. Kate îi putu vedea pe ceilalţi pitici aprobându-l din cap. Dar cum de ştii atât de multe despre noi? Poate că eşti cam mititel, dar nu văd nimic din trăsăturile piticilor la tine.

— Ah, dacă vă uitaţi în rucsacul meu…

Michael se foi stângaci, încercând să-şi aducă în faţă rucsacul, iar piticul băgă mâna în acesta şi scoase o carte mică şi groasă pe care Kate o recunoscu imediat.

— Totul despre pitici, de G.G. Greenleaf! exclamă piticul cu barba roşcată. Mi-o amintesc destul de bine. Bătrânul G. G. era un pitic foarte înţelept.

— Stai puţin! Vrei să spui, Michael deborda de încântare, că G.G. Greeanleaf era pitic?! Cartea mea a fost scrisă de un pitic în carne şi oase?

— Mă întrebi dacă G.G. Greenleaf a fost pitic? Auzi la el! Bineînţeles că a fost! Ba mai mult, este o lectură obligatorie pentru orice copil de pitic! Dar cum a reuşit un omuleţ ca tine să pună mâna pe ea?

— A fost a tatălui meu. Mi-a lăsat-o mie. Este singurul lucru pe care mi l-a lăsat.

În tunel se făcu brusc o linişte mormântală.

— Adevărul este că nu mi-l mai amintesc. Nu prea bine, cel puţin. Singura amintire pe care o am de la el este această carte.

După un moment îndelungat, piticul cu barba roşie vorbi, de data aceasta cu o voce blândă:

— Tatăl tău trebuie să fi fost un om foarte interesant, încep să cred că nu eşti un copil nerod, până la urmă. Ultima întrebare: ce părere ai despre elfi?

Kate îi văzu pe pitici aplecându-se uşor înainte şi privindu-l pe Michael.

— Ei bine, sincer să fiu, spuse Michael, mi se pare că sunt cam… prostovani.

Un strigăt asurzitor se ridică din rândurile piticilor, iar piticul cu barba roşcată, însoţit de alţi şase sau şapte, veniră şi-l bătură pe Michael pe spate, prieteneşte, dar puternic.

— „Prostovan” este cuvântul potrivit pentru ei! spuse tare piticul cu barbă roşcată. Sunt nişte animale de paradă!

Unii pitici începuseră să imite elfii, prefăcându-se că-şi piaptănă părul şi sprâncenele sau clipind des şi ţopăind în vârfurile picioarelor.

Kate începuse să creadă că, oricât de ridicoli ar fi fost elfii, piticii cu siguranţă îi întreceau.

— Eşti un flăcău bun, spuse piticul. Numele meu este Robbie Mclaur; îţi ofer mâna în semn de prietenie. Ah! Mâinile tale sunt legate, nu-i aşa? Ei bine... începu el, apoi îl bătu din nou pe Michael pe spate.

— Deci, începu Kate să spună, ne veţi da drumul?

— Oh, nu, fetiţo. Mi-e teamă că nu pot face asta. Vezi tu, regele a dat un decret: toţi cei care ne încalcă teritoriul trebuie să fie prinşi şi aruncaţi în temniţă, unde vor sta până când îi va putea interoga personal.

— Dar nu suntem periculoşi, spuse Michael. Şi v-am încălcat teritoriul pentru că ne-am rătăcit.

— Poate că da, spuse piticul Robbie McLaur. Sau poate că nu. Acum, voi spuneţi că aţi pornit de la podul de frânghii apoi aţi intrat în labirint. Ei bine, cel prin care aţi venit este cu adevărat un labirint, construit de cei mai mari arhitecţi pitici, cu secole în urmă. Păi, aţi putea merge prin el toată viaţa voastră, ba chiar zece vieţi laolaltă, şi nu aţi putea găsi niciodată ieşirea! Dar voi doi aţi intrat printr-un capăt şi aţi ajuns să vă izbiţi de intrarea noastră secretă. Ştiţi care sunt şansele să se întâmple aşa ceva? Nu aş paria nici măcar un ban de lemn pentru o asemenea întâmplare. Cu toate acestea, voi aţi reuşit cumva. Atunci, cum vine asta?

Kate dădu din umeri şi răspunse:

— Am avut noroc.

Piticul dădu dintr-un deget gras, în semn că nu acceptă o asemenea explicaţie.

— Nu, fato! Ne ascunzi ceva.

Kate vru să protesteze, dar piticul o opri cu un semn din mână.

— Acum, nu nutresc niciun sentiment de duioşie pentru strigoi şi pentru vrăjitoare şi cred că orice alianţă cu asemenea fiinţe este o trădare la adresa obiceiurilor piticilor...

— Staţi aşa! îl întrerupse Kate. O alianţă? Sunteţi în slujba vrăjitoarei? Cum aţi putut...

Piticul cu barba roşcată ridică toporul în aer şi-l lăsă în jos cu

putere, lovind mânerul de podeaua de piatră atât de tare, încât aceasta se crăpă. Copiii simţiră puterea impactului prin picioare, iar piticii care vorbeau tăcură în timp ce ecourile loviturii încă mai răsunau în tunel.

— Voi spune asta o singură dată, spuse Robbie McLaur cu o voce tunătoare. EU NU LUCREZ PENTRU VRĂJITOARE.

Privirea îi era întunecată de furie şi, preţ de o clipă, Kate se simţi îngrozită. Dar după aceea, furia păru să-l părăsească la fel de repede cum apăruse, iar piticul se uită în gol şi suspină.

— Cu toate acestea… ea şi regele au… un fel de înţelegere.

— O lasă să sape, nu-i aşa? întrebă Michael. După… După chestia pe care o caută. O lasă să sape în ţinuturile voastre.

Piticul dădu din cap, încuviinţând:

— Da.

— Atunci trebuie să ne daţi drumul! spuse Kate. Ştii bine că nu e corect ce faci!

Piticul dădu din cap în semn că nu şi, coborându-şi vocea în aşa fel încât numai Kate şi Michael să-l audă, spuse:

— Nu, fetiţo. Deşi nu sunt de acord cu politica dusă de rege şi chiar dacă sunt de părere că este un beţivan, un dezastru şi cel mai rău lucru care i s-a întâmplat naţiei piticilor în ultima mie de ani, ordinele sunt ordine, iar eu nu voi fi piticul care nesocotească poruncile regelui său.

— Dar nu poţi măcar să trimiţi nişte oameni care să o caute pe sora noastră? îi spuse Kate pe un ton rugător. Dacă aceşti salmac-nu-ştiu-cum chiar există, nu ar trebui să fie singură acolo!

— Ai dreptate în privinţa asta. Dar nu-mi pot trimite oamenii într-o misiune de salvare a unui intrus. Ce s-ar întâmpla dacă doi sau trei dintre ei ar nimeri într-un grup de salmac-tar? Ar ieşi un kebab de pitici pentru monştrii aceia. Îmi pare rău, dar sora voastră va trebui să se descurce singură.

Kate era furioasă. Simţea cum îi curgeau lacrimi fierbinţi pe obraji.

— Cum poţi să spui că preţuieşti familia? Nu-ţi pasă deloc de asta!

— O, ba da, fetiţo. Îmi pasă de a mea.

Apoi băgă cartea lui Michael înapoi în rucsacul lui, îşi puse mănuşile şi făcu un semn din cap către doi pitici, care luară copiii pe sus, cărându-i fiecare pe câte un umăr. Trupele

merseră în continuare în tunel, apoi după o cotitură intrară într-o încăpere mare, în capătul căreia se aflau o uşă mare de fier şi doi pitici care o păzeau. Lungindu-şi gâtul ca să vadă pe după piticul care o căra, Kate observă că uşile erau gravate cu un model complex care reprezenta un pitic chipeş cu o barbă vălurită sclipind în întuneric. Pe măsură ce se apropiau de uşă, Kate putu vedea că licăririle din barbă veneau de la sute de diamante perfecte.

Fără a se opri, piticul cu barba roşcată strigă:

— Căpitanul Robbie McLaur se întoarce cu doi captivi pentru regele Hamish, iar piticii care stăteau de pază izbiră de câteva ori de podea partea de dinapoi a suliţelor, iar uşile se deschiseră.

Kate văzu o altă cameră şi la capătul acesteia, un alt set de uşi de fier se deschiseră, iar la capătul următoarei încăperi văzu tot o pereche de uşi de fier care, la rândul lor, fură deschise, apoi o altă cameră cu uşi de fier le permiseră accesul într-o alta la fel, apoi într-alta, şi aşa mai departe (toate uşile aveau acelaşi model gravat pe ele, cu piticul chipeş şi cu barba făcută din diamante). Kate şi Michael fură căraţi din încăpere în încăpere în timp ce gărzile stăteau în poziţie de drepţi, cu suliţele lor de două ori mai mari decât ei, salutându-l pe căpitanul Robbie McLaur. Fiecare pereche de uşi fu închisă şi încuiată în urma lor şi după ce trupele trecură de ultima uşă, Kate putu vedea că ajunseseră la un pod imens de piatră, precedat de statui de zece metri înălţime ale unor pitici fioroşi, care mânuiau toporul. Podul se întindea peste o prăpastie lată, iar de jos emana o lumină albă, strălucitoare, care făcea ca totul în jurul lor să fie perfect vizibil.

— Căpitane, strigă Michael gâfâind în timp ce se legăna de colo-colo pe umărul piticului care-l căra, de unde vine lumina asta?

— De la palatul regelui Hamish, spuse piticul. Întregul acoperiş este incrustat cu diamante. Atât ideea, cât şi designul sunt ale lui, să ştiţi, adăugă el, ca şi cum nu ar fi fost întru totul de acord cu acoperişurile îmbrăcate în diamante. Îl veţi vedea mai de aproape când vă va interoga. Presupun că va ajunge să facă asta cam în vreo cincizeci de ani.

— Poftim?! Exclamă Kate.

— Piticii trăiesc sute de ani, o lămuri Michael. Percep timpul

altfel decât noi.

— Minunat, zise Kate. Pur şi simplu minunat.

Odată ajunşi la capătul celălalt al podului, pătrunseră într-un alt tunel şi coborâră pe o scară abruptă care părea să nu se mai sfârşească vreodată – Kate simţea acut fiecare treaptă prin cămaşa cu zale de pe umărul celui care o căra – până când, într-un final, ajunseră într-un coridor din piatră, cu torţe aprinse fixate pe pereţi. Piticii pe lângă care trecură aici, nu erau precum cei veseli din trupa lui Robbie McLaur.

Aceştia purtau pelerine cu glugi care le acopereau feţele, îşi ţineau privirea în jos şi până şi piticii lui Robbie McLaur păreau a evita vreun contact direct cu ei.

— Temnicer, spuse Robbie McLaur, am doi prizonieri care încercat să pătrundă pe teritoriul nostru.

— Celula 198 este liberă, spuse temnicerul. Cel care ocupa a murit azi-dimineaţă. Sau poate că s-a întâmplat săptămâna trecută. Doar ce am observat mirosul.

— Hmm, presupun că încă mai este acolo corpul neînsufleţit.

— Da. Dar pot aranja să fie scos în următoarele zile. Până atunci, mă îndoiesc că îi va deranja prea mult pe prizonieri, spuse temnicerul, chicotind vesel.

Kate îi aruncă o privire lui Michael. Când vor rămâne singuri, îi va spune lui Michael exact ce gândeşte despre pitici.

— Şi de ce să nu-i pui în celula 47? sugeră Robbie McLaur.

— Celula 47 are deja un ocupant; unul foarte periculos. Prizonierii tăi mi se par a fi cam delicaţi.

— Nu, temnicer, vreau celula 47. Da, da, aceea este potrivită pentru ei. Dacă acest individ îi frăgezeşte puţin, cu atât mai bine. Va merge totul mai uşor atunci când vor fi interogaţi.

— Bineînţeles, căpitane. Pe aici.

Kate auzi cum o cheie este răsucită într-o broască; apoi în şi Michael fură duşi înspre o uşă joasă şi trecură în drumul lor pe lângă Robbie McLaur, care stătea aplecat asupra unei mese şi semna ceea ce părea a fi un document oficial.

— Căpitane, te rugăm! strigă Kate. Lasă-ne în celula l98. Te rugăm!

Dar Robbie McLaur nu se uită la ei. Trecură de uşa lor şi aceasta se închise în urma lor.

Temnicerul îi conduse printr-un coridor umed şi rece luminat de torţe. Kate şi Michael văzură uşi de fier şi de parte şi de alta

a coridorului şi auziră bătăi, râcâieli şi sunete animalice venind din celule. Coborâră un rând de trepte merseră după o cotitură, mai coborâră nişte scări, merseră printr-un pasaj şi mai îngust decât primul şi apoi se opriră.

— Aici e, spuse temnicerul. Celula 47.

Cei doi pitici îi puseră jos pe Michael şi pe Kate şi le tăiară legăturile de la mâini şi de la picioare. Temnicerul lovi uşa o bâtă şi strigă:

— Tu, cel dinăuntru! Nu te apropia de uşă şi nu încerca nimic! Mai trimit încă doi înăuntru!

Temnicerul aşteptă, dar singurul răspuns pe care îl primi fu tăcerea. Puse cheia în broască, apoi, cu o mişcare rapidă o răsuci, deschise uşa şi spuse printre dinţi: „Acum!” Cei doi pitici îi împinseră pe Michael şi pe Emma în celulă şi trântiră uşa în urma lor. Kate auzi cheia răsucindu-se în broască.

În jur era linişte şi întuneric beznă.

Aterizaseră pe o podea de piatră care era acoperită sporadic cu paie. Kate pipăi în jur şi găsi braţul lui Michael.

— Michael, şopti ea, te simţi bine?

— Îhî. Cred că da.

Amândoi se ridicară în picioare, încercând să facă mai puţină gălăgie. Kate scruta întunericul cu privirea. Era ceva acolo cu ei; ceva periculos, după spusele temnicerului. Dar ce anume? Putea oare să-i vadă?

— Ce ne facem? întrebă Michael printre dinţi, iar Kate îi putu distinge panica din vocea lui.

Se auzi un zgomot în partea cealaltă a camerei. Suna ca şi când ceva sau cineva se ridicase în picioare.

— Nu te apropia! strigă Kate. Te avertizez! Rămâi unde eşti!

Dar orice ar fi fost se apropia de ei. Se auziră paşi în fânul de pe jos. Kate şi Michael se retraseră până când se lipiră cu spatele de metalul rece al uşii.

— Ţi-am spus să te opreşti! Dacă nu, o să… o să…

Înainte ca fata să se poată gândi la o ameninţare credibilă, acel ceva vorbi:

— Poate că ar fi bine să vedem cu ce avem de-a face.

Kate înlemni. Vocea aceea… De unde cunoştea ea vocea aceea?

O flacără se aprinse în aer şi silueta unui om putea fi distinsă acum în întunericul din jur. La început, lui Kate i se păru că omul

avea o lampă. Apoi, pe măsură ce se apropia, fata realiză că ţinea flacăra în palmă. Dar nu asta o făcu să exclame de uimire, ci faţa bărbatului.

— Ei bine, spuse doctorul Stanislaus Pym, ce avem noi aici.

Capitolul Doisprezece
Micul dejun la cină

Copila era uşoară ca un fulg. Gabriel o aşeză cu grijă pe podeaua din prima încăpere, astfel încât Emma să stea întinsă pe o parte. Cămaşa fetei era toată plină de sânge.

— Gabriel…

— Închide ochii.

Emma îl ascultă, iar el apucă săgeata de unul din capete. Pentru prima dată în viaţă îi tremurau mâinile. Rupse bucata din faţă, iar săgeata pocni şi se frânse. Emma suspina amarnic, dar ţinea ochii închişi. Gabriel rupse, apoi, şi partea cealaltă a săgeţii, care străpungea spinarea fetei. De data aceasta Emma ţipă de durere; vocea îi tremura. Avea mâinile împreunate, ca şi când s-ar fi rugat, iar lacrimile îi şiroiau pe obraji. Acum, doar câţiva centimetri din lemnul subţire al săgeţii, închis la culoare şi murdar de sânge, ieşeau din trupul Emmei. Gabriel hotărâse să lase acolo săgeata şi să o scoată pe de-a-ntregul. Otrava îi intrase deja în corp, iar bucata rămasă înăuntru cel puţin astupa rana şi o împiedica să sângereze. Bărbatul o ridică iar în braţe pe Emma şi porni pe al doilea coridor din stânga, mergând cât de repede putu.

— Michael şi Kate nu s-au întors, zise ea încetişor, cu voce tremurândă, pe jumătate înăbuşită în pieptul lui Gabriel. Am crezut… Am crezut c-au să se-ntoarcă după mine.

— Nu vorbi. Păstrează-ţi puterile.

Gabriel ştia că timpul este cel mai mare inamic al lor. Trebuia să iasă din munte cât mai repede şi s-o ducă pe Emma în sat. Odată ajunşi acolo, bunicuţa Peel, înţeleapta satului, putea s-o vindece. Dar putea Emma să reziste atâta vreme? Putea el însuşi să reziste? Şi săgeata, şi săbiile strigoilor erau îmbibate cu aceeaşi otravă. Gabriel avea vreo şase răni mari pe braţe şi o tăietură adâncă într-o parte; simţea cum otrava îi înaintează, rece ca gheaţa, prin vine, mergând înspre inimă.

Şi ce se-ntâmplase cu fraţii Emmei? Înaintaseră, pur şi simplu, prin labirint, fiind convinşi că fata merge în urma lor? Mai devreme sau mai târziu, trebuie să-şi fi dat seama că Emma nu era acolo şi să se fi întors după ea. Dar pe măsură ce treceau de încăperile goale, cotind-o mereu prin alt tunel întunecat şi pustiu, Gabriel ştia că şansele să-i întâlnească pe ceilalţi doi copii erau tot mai mici. Oare se rătăciseră? Sau vreo fiinţă din galerii dăduse peste ei? Galeriile din munţi nu erau nici pe departe lipsite de viaţă.

Gabriel se uită la Emma. Avea ochii închişi şi respira repede şi agitat. Broboane de sudoare îi apăruseră pe frunte. N-avea să reziste până-n sat. Se opri într-o încăpere şi o întinse pe fată pe podea. N-ar fi vrut să se oprească acolo, dar nu avea de ales. Îi suflecă bluza şi văzu rana. Otrava se răspândea. În jurul ciotului care intra în carne, se vedea o pată neagră şi întinsă, aidoma unui păianjen, croindu-şi drum pe sub pielea albă a copilei.

Gabriel scoase la iveală o desagă din piele şi începu s-o golească. Înăuntru erau tot felul de frunze şi ierburi, o rădăcină noduroasă şi o fiolă plină cu o licoare gălbuie. Puse desaga pe podea şi adună frunzele într-o grămăjoară. Erau foarte uscate şi se prefăcură imediat în pulbere.

— Ce faci?

Întinsă pe podea, Emma deschise ochii.

— Trebuie să-ţi tratez rănile. Săgeata era otrăvită.

Gabriel scoase un cuţit şi tăie două fâşii subţiri din rădăcină. Apoi le făcu bucăţi şi le puse laolaltă cu grămăjoara de frunze. Apoi destupă fiola şi adăugă cu grijă trei picături galbene. Rădăcina şi frunzele începură să sfârâie şi să scoată fum. Gabriel începu să piseze tot amestecul cu mânerul cuţitului, până când obţinu o pastă maronie.

— S-au pierdut din cauza mea, nu-i aşa, Gabriel? Emma vorbea aproape în şoaptă. Nu trebuia să-i fi lăsat. Şi-au dat seama că nu mă mai ţin după ei, aşa că s-au întors ca să mă ajute şi s-au rătăcit. Asta s-a-ntâmplat, nu-i aşa? E numai vina mea! Trebuie să-i găseşti, Gabriel! Trebuie să mă laşi pe mine şi să te duci după ei!

— O să-i găsesc chiar dacă va trebui să-i caut alături de toţi oamenii din sat. Încercă la atingere pasta maroniu-gălbuie. Avea un miros cald, de turbă şi era lipicioasă. Dar mai întâi trebuie să mă ocup de tine.

— Nu…

— Nu mă contrazice.

Gabriel întinse alifia pe rană, iar Emma trebui să-şi ţină respiraţia ca să nu strige de durere. Când atinse marginea rănii, alifia începuse să sfârâie şi să fumege. Emma se gândi că, probabil, îi ardea pielea.

O clipă mai târziu, simţind că poate să-şi controleze vocea, fata întrebă:

— O să mor, nu-i aşa?

— Asta o să-ncetinească otrava, spuse el, întinzând mai departe alifia.

— E bine.

Gabriel ungea, acum, rana de pe spinarea Emmei. O ardea în continuare, dar senzaţia era tot mai slabă, ca şi când Emma n-ar mai fi fost atât de prezentă în trup.

— Nu mi-e frică. Dar când îi găseşti pe Michael şi pe Kate să le spui că-mi pare rău, da? Pentru c-am fugit. Şi să-i spui lui Michael că nu-i nicio problemă c-a făcut lucrul acela. Şi eu aş fi făcut la fel, probabil. Şi să le spui că-i iubesc. Mai mult ca orice, asta să le spui.

Gabriel întinse şi ultimul rest de alifie pe rana din jurul ciotului. Făcuse tot ce-i stătuse în putere. Acum, viaţa Emmei depindea de cât de bine putea ea să reziste şi de cât de repede o ducea el în sat.

Preţ de o clipă, o privi pe fată cum zace întinsă pe jos, în lumina lămpii. Gabriel fusese dintotdeauna o fire singuratică. Se simţea singur chiar şi printre ai săi. Dar faţă de copiliţa acesta simţea o legătură mai puternică decât faţă de orice altă fiinţă pe care o întâlnise vreodată. O atinse uşor pe frunte, cu mâna lui mare şi puternică. Fata avea ochii închişi. În ciuda medicamentului pe care i-l dăduse, copila se stingea.

— Ai o inimă mare, îi spuse el. Îi îndepărtă uşor părul de pe fruntea transpirată. N-ai să mori astăzi.

Atunci îl auzi. Un hârşâit ciudat. Privi înspre una dintre ieşiri. Deşi nu vedea nimic în întuneric, ştia zgomotul acela, zgomotul ghearelor pe piatră.

Privi spre Emma; copila nu mai era conştientă. Mai bine pentru ea.

Gabriel se ridică. Picioarele îi tremurau din cauza veninului care i se răspândea tot mai mult prin corp. Îşi dădu jos sabia din

spate.

Nu putea spera să mai fugă. Fiara era prea aproape. Rămase locului, privind spre uşă, aşteptând-o să se năpustească asupra lor din umbră.

— Deci eu sunt directorul unui orfelinat! Extraordinar! Asta schimbă total perspectiva!

Kate şi Michael stăteau pe nişte grămezi de paie, faţă-n faţă cu doctorul Pym. Flacăra pe care doctorul Pym o pusese pe podeaua de piatră din celulă şi pe care o prefăcuse într-un foc vesel ardea vioaie în mijlocul lor.

— Ca să fim sinceri, zise Michael, nu-i mare brânză de capul orfelinatului ăstuia.

— Michael!

— Vreau să spun, ce orfelinat e ăla în care nu sunt decât trei copii?

— Are dreptate, zise doctorul Pym. Sună ca şi când am cam dat-o-n bară. Sau urmează s-o dau în bară. În vreo cinşpe ani, cam aşa.

Când bătrânul vrăjitor se ivise din întuneric, Kate rămăsese pur şi simplu perplexă. Că era doctorul Pym însuşi nu se îndoia. Nu se temea că are din nou vreo vedenie. Dar ce căuta directorul orfelinatului lor zăvorât în temniţa piticilor? Fata rămăsese locului, cu spinarea lipită de uşă.

— Doctore Pym! Ce... ce căutaţi aici?

Michael rămase cu gura căscată.

— El e doctorul Pym?! Acel doctor Pym?!

— Bună! le ură vrăjitorul, zâmbindu-le în lumina flăcăruia care-i juca veselă în palmă.

Kate trebui să se sprijine de perete ca să nu-şi piardă echilibrul. Avea acelaşi sentiment ca atunci, în bibliotecă. Era convinsă că-l mai întâlnise cândva pe omul acesta. Chipul lui în umbră era strâns legat de o amintire adânc îngropată în memoria ei.

— Chiar sunteţi doctorul Pym? întrebă Michael.

— Da, chiar sunt. Şi voi cine ziceţi că sunteţi?

— Michael, zise Kate. Fratele nostru. N-a fost acolo. În ziua când ne-aţi cunoscut pe mine şi pe Emma.

Kate se străduia din răsputeri să rămână calmă. Trebuie să gândească limpede. Emma era în pericol. Aveau nevoie de

ajutor dacă voiau s-o găsească. Dar oare puteau să se încreadă în doctorul Pym? Pe măsură ce depăşea şocul iniţial de al vedea acolo, temerile lui Kate cu privire la vrăjitor reveneau.

Bărbatul o privea.

— Şi tu cine eşti, draga mea?

Kate abia reuşi să îngaime:

— … Poftim?

— Te-am întrebat cine eşti. Desigur, mă bucur întotdeauna să cunosc oameni noi. Dar înţeleg că tu mă cunoşti deja.

— Da! Nu vă amintiţi? Ne-am cunoscut… Dar cuvintele muriseră înainte s-apuce să le rostească. Fata îşi dădu seama de greşeala pe care o făcuse. Ea şi Emma n-aveau să-l cunoască pe vrăjitor la conacul din Cambridge Falls decât peste cincisprezece ani. Omul care stătea acum în faţa lor, zâmbindu-le, îmbrăcat în acelaşi costum de tweed pe care avea să-l poarte şi peste cincisprezece ani, habar n-avea cine sunt şi Kate se simţi învinsă şi ridicolă.

— Vreau să spun… O să ne cunoaştem într-o zi…

E complicat.

— Noi doi nu ne-am cunoscut, zise Michael, încercând să-i vină în ajutor, pentru că eu eram deja prizonier în trecut.

— Înţeleg, zise doctorul Pym. Apoi clătină din cap. De fapt, nu, nu înţeleg deloc. Gata, trebuie să veniţi aici şi să-mi aplicaţi tot.

Îi conduse în interiorul celulei, care avea dimensiunile unei sufragerii confortabile, adică o sufragerie confortabilă făcută numai din piatră şi din fier, fără ferestre şi cu mobilă din paie. Doctorul Pym adună paiele în două grămezi şi îi pofti pe Kate şi Michael să se aşeze. Apoi lăsă ca flacăra din mână să-i alunece pe podea, suflă peste ea, iar flăcăruia se prefăcu în ditamai vâlvătaia. Doctorul Pym se aşeză pe o altă grămadă de paie, îşi încrucişă sub el picioarele lungi şi scoase o pipă din buzunarul interior al hainei.

— Acum, zise el în timp ce scutura bine pipa, începeţi cu începutul.

— Staţi, zise Kate; se hotărâse să-i ceară ajutorul. Nu aveau de ales. Emma se rătăcise.

— O să vă spunem tot, continuă ea. Dar mai întâi…

— A, da, mai întâi trebuie să ne prezentăm. Aveţi dreptate. Eu sunt Stanislaus Pym. Dar asta ştiaţi deja. Din câte am înţeles, pe tine te cheamă Kate? Alintul de la Katherine?

— Da, dar...

— Katherine şi mai cum?

— P! Katherine P. Iar eu sunt Michael, din nou! Dar...

— P? Adică litera P? Ce nume neobişnuit!

— Nu ştim cum ne cheamă, de fapt! Uitaţi, am promis că vă vom spune tot! Dar mai întâi trebuie să o găsiţi pe sora noastră, Emma! Credem că e într-un mare pericol!

— A fugit ca să-l ajute pe Gabriel! zise Michael. Deşi Kate îi spusese să nu facă asta. Mereu face aşa!

— Michael, nu-ncepe acum.

— Scuze, mormăi Michael... dar mereu face aşa.

— Deci sora voastră e cu Gabriel, atunci?

— Îl cunoaşteţi? întrebă Kate, miratã.

— O, da, zise doctorul Pym. Şi dacă aşa stau lucrurile, atunci n-aveţi de ce să vă faceţi griji. Gabriel e unul dintre cei mai capabili oameni pe care i-am întâlnit vreodată.

— Dar nu ştim sigur dacă e cu el! Nu puteţi să faceţi o vrajă şi...

— Katherine, întâi şi-ntâi, magia nu funcţionează aşa. Nu spui „hocus-pocus“ şi gata, de nicăieri apare un om. Mă rog, uneori poţi să faci şi asta, dar nu e cazul acum. În al doilea rând, fiţi pe pace, chiar acum, în timp ce stau aici cu voi, încerc să dau de sora voastră.

— Chiar aşa? întrebă Kate, fără să poată ascunde nota sceptică din glas.

— Da, chiar aşa.

— Dar... nu faceţi altceva decât să... staţi aici, zise Michael. Fumând pipă.

— Da, răspunse doctorul Pym zâmbind. E uimitor, nu-i aşa? Dar acum insist să începeţi să-mi povestiţi. Vă dau cuvântul meu că orice lucru pe care mi-l spuneţi astfel încât să am o imagine cât mai clară despre sora voastră mă ajută s-o găsesc mai uşor.

Kate se domoli (din nou, nu avea de ales!) şi copiii începură să-i povestească tot ce se-ntâmplase, deşi cumva mai pe scurt (Kate spunându-şi că, oricum, bărbatul avea să mai asculte odată povestea asta şi peste cincisprezece ani), dar având grijă să puncteze tot ce era mai important: dispariţia părinţilor, felul cum merseseră din orfelinat în orfelinat, cum ajunseseră la Cambridge Falls şi cum aflaseră de la Abraham că directorul

orfelinatului, doctorul Pym, e vrăjitor…

(— Măi, măi, Abraham ăsta cam duce vorba, nu-i aşa? zise doctorul Pym.)

Cum găsiseră cartea la subsol…

(— Acolo era, cumva, biroul dumneavoastră? întrebă Michael.

Doctorul Pym ridică din umeri.

— N-am idee. Încă n-am cumpărat casa. Era frumos în birou?

— Un pic cam sinistru, răspunse Michael.

— Ah, răspunse doctorul, un pic dezamăgit. Apoi le făcu semn cu pipa să continue povestea.)

— Iar ei îi spuseră cum folosiseră cartea ca să călătorească în trecut, cum o întâlniseră pe contesă, apoi Michael fusese luat prizonier, iar Kate şi Emma se întorseseră după el…

(— Un gest foarte curajos, zise doctorul Pym, pe un ton aprobator. Un gest foarte nobil!)

Îi spuseră despre cum cartea dispăruse pur şi simplu din faţa lor, îi spuseră despre copii şi despre cum Kate le promisese că îi va ajuta, despre cum scăpaseră, despre lupi, despre Gabriel, despre cum fugiseră prin galerii şi cum se pierduseră de Emma şi, în cele din urmă, despre cum fuseseră prinşi de căpitanul Robbie McLaur şi de piticii lui.

— Măi, măi, zise doctorul Pym. Ce mai aventură! Nu-i de mirare că sunteţi extenuaţi.

— Uitaţi ce este, Kate nu-şi mai putu stăpâni nerăbdarea, eu ştiu că sunteţi vrăjitor şi că, cel mai probabil, ştiţi ce faceţi, dar poate ar trebui să încercaţi o altă vrajă pentru că, în mod evident, Emma n-a ajuns aici şi…

— Draga mea, fac tot ce pot, zise doctorul Pym, privind-o pe sub sprâncenele lui albe ca zăpada. Dar, ca să vă spun drept, puterile mele sunt cam sleite în momentul de faţă.

— Ce vreţi să spuneţi? Puteţi să faceţi vrăji!

— Dă-mi voie să rectific – pot să fac anumite vrăji. Celula asta…

— Fierul e de vină, nu-i aşa? sări Michael. Fierul piticilor, din care au construit zidurile!

— Ah, zise doctorul Pym admirativ, văd că ştii câte ceva despre pitici.

— După părerea mea, piticii sunt cei mai nobili, cei mai…

— Gata, Michael, ştim deja! Doctore Pym, ce-i cu fierul din pereţi?

— Deşi ei înşişi nu sunt magicieni, piticii sunt fiinţe magice. Tot ce construiesc ei e îmbibat de magie. Cu cât obiectul e executat cu mai multă măiestrie, cu atât proprietăţile lui magice sunt mai complexe. Iar când vine vorba de meşteşugul fierului, piticii n-au pereche! Aşa că, într-o celulă ca asta, zidită astfel, fierul e prelucrat în aşa fel încât puterile magice ale unuia ca mine sunt mult reduse.

Kate era pe punctul de a spune ceva ce probabil ar fi regretat mai încolo, ceva care-ar fi sunat cam aşa: „Atunci la ce mai sunteţi bun?“, dar chiar în acea clipă uşa se deschise şi în celulă intrară patru pitici. Unul dintre ei ducea o măsuţă joasă şi pătrată. Ceilalţi trei aduceau nişte tăvi încărcate cu mâncare aburindă.

— Ah, zise doctorul Pym. A sosit cina.

Dar nu era cina. Piticii înşirau pe masă maldăre de clătite cu unt, şuncă grasă, plăcinte cu brânză şi carne, borcane cu gem şi marmeladă şi miere, pâine prăjită, aurie, castroane pline cu terci aburind de ovăz, grămezi de gogoşi cu gem şi, în cele din urmă, o carafă plină cu o licoare care era, probabil, cidru fierbinte de mere.

— Piticii, zise doctorul Pym, sunt mari adepţi ai micului dejun servit la cină. Şi trebuie să mărturisesc că a ajuns să-mi placă obiceiul acesta al lor. Vă mulţumesc, prieteni!

Piticii făcură o plecăciune adâncă, bărbile lor lungi măturând podeaua, apoi ieşiră din celulă şi zăvorâră uşa din nou.

— Haideţi, copii! Ştiu că vă faceţi griji pentru sora voastră, dar trebuie să prindeţi puteri. Nu mai puteţi să ajutaţi pe nimeni dacă sunteţi epuizaţi. Şi am să vă spun câteva lucru pe care cred c-o să le găsiţi foarte interesante. Să ne înfruptăm, aşadar, până nu se răceşte!

Spunând acestea, el se aplecă şi tăie o bucată zdravănă de şuncă, apoi luă un ou şi o felie de plăcintă cu brânză. Michael privi spre Kate. Fata dădu aprobator din cap şi amândoi în aşezară la masă şi se puseră pe treabă.

— Daţi-mi voie să încep printr-o întrebare. Doctorul Pym tocmai savura o gogoaşă cu gem şi se străduia fără succes să nu se păteze pe costum. Nu mă înşel crezând că şi voi căutaţi cartea, nu-i aşa?

— Da, zise Kate; fata îşi făcea de lucru cu nişte clătite cu

dulceaţă de mure. E singura noastră scăpare dacă vrem să ne întoarcem acasă. Doar că n-avem idee unde ar putea fi cartea.

— Ei bine, bătrânul vrăjitor înfulecă şi ultima bucată gogoaşă, gemul curgându-i neobservat pe cravată, atunci înseamnă că fac bine ce fac.

Kate şi Michael încremeniră.

Apoi Kate întrebă:

— Ce anume?

— E bine că ştiu unde se află. Vrăjitorul începu să scormonească prin nişte rulouri cu scorţişoară, căutându-l pe cel mai lung şi mai dulce. Iată-l! spuse el, scoţând la iveală o spirala aurie din cocă şi privind-o încântat.

Doctorul le spuse că lucrul pe care-l căutau era ascuns în subteranele Oraşului Mort.

Dar ce era Oraşul Mort?

Oraşul Mort, începu el să explice în timp ce ronţăia ruloul ca un urs panda, fusese cândva capitala piticilor. Fusese abandonată cu jumătate de mileniu în urmă, în urma unui cutremur devastator.

— Eşti bine, draga mea? Nu te-mpaci bine cu clătitele?

— Sunt bine, se strădui Kate să răspundă. Îşi amintea de visul pe care-l avusese cu o noapte înainte, despre oraşul din munte, despre cum pământul se crăpase, înghiţindu-l. Să fie vorba despre acelaşi loc? Cu siguranţă.

— În orice caz, continuă doctorul Pym, lingându-se pe degete, cartea e îngropată într-un depozit, sub ruine.

Kate simţi cum o scutură un fior. Oare de ce avea vedeniile astea? Îşi aminti iar de ce spusese contesa… Cartea a însemnat-o.

— Contesa… contesa ştie?

— În mod cert ştie ceva. Bărbaţii din Cambridge Falls sapă munte de doi ani, la porunca ei.

— Dadeundeştiţitoateastea? Întrebă Michael, cu gura plină de clătite cu banane.

— Bună-ntrebare, zise doctorul Pym. Poate c-ar trebui s-o iau mai din urmă.

Scutură puzderia de firimituri aurii de pe haine, întinzând mâna după o gogoaşă şi începu…

După cum copiii ştiau deja, cândva, pe timpuri, existaseră trei mari cărţi de magie. Aşa-numitele Cărţi ale Începutului. Pentru

moment, doctorul Pym nu consideră necesar să discute pe larg varietatea de puteri şi însuşiri ale cărţilor. E de-ajuns să menţionăm că, în urmă cu două milenii şi jumătate, după ce oraşul Rhakotis a fost cucerit de armatele lui Alexandru cel Mare, două dintre Cărţile începutului într-adevăr, au dispărut. Cea de-a treia însă a fost scoasă pe furiş din cetate de către un vrăjitor tânăr, iscusit şi foarte chipeş. (Doctorul Pym pomeni de mai multe ori cât de chipeş era vrăjitorul. Lucrul acesta părea să joace un rol foarte important în poveste.)

Ani la rând, tânărul vrăjitor călători neîncetat, ascunzând permanent cartea. Ştia că sunt pe lume multe forţe întunecate care râvnesc puterea cărţii şi care ar fi întrebuinţat-o ca să distrugă. În cele din urmă, după aproape un mileniu vrăjitorul nostru, care de-acum nu mai era aşa tânăr, duse cartea peste ocean, urcă în munţii aceştia şi încheie un legământ cu regele piticilor, dându-i-o acestuia ca s-o ascundă.

Kate simţi din nou că recunoaşte scena. Asta fusese vedenia care o călăuzise prin labirint. Oare cartea însăşi îi dăduse indicii? Oare cartea voia să fie găsită?

— Ai de gând să mănânci gofra asta? şopti Michael. Pentru că e cu ciocolată şi…

Kate îi întinse lui gofra.

Regele piticilor le-a poruncit zidarilor săi cei mai iscusiţi să construiască un depozit în adâncul pământului, sub cetate, şi a ferecat acolo cartea. Vreme de încă zece veacuri, a fost linişte. Apoi a venit cutremurul care nu doar a distrus cetatea, dar în el au pierit şi numeroşi locuitori, inclusiv toţi cei are ştiau de existenţa cărţii. Aşa că atunci când piticii au plecat spre sud ca să-şi reconstruiască cetatea, cartea a rămas în urmă, uitată sub ruine.

— Cum am aflat eu despre existenţa cărţii şi despre locul mir se află asta nu-i important…

— Cum aţi aflat? întrebă Michael. Era genul de detaliu practic pe care nu putea să-l rateze.

— Copilul meu, ţi-am spus că nu-i important.

— Pariez că aţi găsit vreun manuscris vechi într-o bibliotecă. Dar era ascuns bine printre toate celelalte manuscrise ani la rând, nimeni nu l-a remarcat, iar apoi aţi venit dumneavoastră şi l-aţi văzut şi v-aţi dat seama că e jurnalul unui tânăr vrăjitor şi…

— Nu, nu aşa s-a-ntâmplat.

— Ah! Pariez că ştiţi povestea de la copaci! Ei v-au spus asta, nu-i aşa? Stejarii cei bătrâni. Probabil că pe-atunci nu erau decât nişte puieţi, dar l-au văzut pe tânărul vrăjitor ducând cartea în munţi, iar dumneavoastră i-aţi vrăjit şi ei v-au spus…

— Nu fi caraghios! Nimeni nu poate să facă nişte copaci să vorbească. Cel puţin, nu nişte stejari. Sunt tare grei de cap.

— Atunci pariez că…dumneavoastră sunteţi vrăjitorul! strigă Kate.

— Ce idee nebunească! zise Michael. Ar însemna să aibă vreo câteva mii de…

Dar se opri dintr-odată pentru că doctorul Pym îi zâmbea lui Kate.

— Draga mea, dar cum de ţi-ai dat seama?

Kate vru mai întâi să spună adevărul, dar îşi dădu seama dintr-odată că bărbatul cu păr roşcat din vedenia ei, cel care dăduse cartea regelui piticilor spre păstrare era însuşi doctorul Pym – dar mult, mult mai tânăr. Dar dacă i-ar spune asta, doctorul Pym ar începe să-i pună tot felul de întrebări, ar vrea să afle totul despre vedeniile ei.

Fata ridică din umeri:

— Am spus şi eu la nimereală.

Doctorul Pym se uită atent la ea, dar continuă.

Le povesti cum, la început, avusese obiceiul să revină în regatul piticilor la fiecare câţiva ani. Dar pe măsură ce vremea trecea, iar cartea rămânea în siguranţă, netulburată, şi mai cu seamă după cutremur, când el rămăsese singura fiinţă care ştia de existenţa cărţii, vizitele doctorului s-au rărit considerabil. Ultima dată se întorsese cu vreo cinci sau şase ani în urmă. Atunci îl întâlnise pe Gabriel. Şi tot atunci descoperi, spre groaza lui, că prin împrejurimi apăruseră zvonuri despre un obiect fermecat cu puteri mari, ascuns în munţi. Era ca şi când localnicii începuseră să simtă prezenţa cărţii. Doctorul Pym ştia că, mai devreme sau mai târziu, asemenea zvonuri aveau să ajungă la urechile cui nu trebuia.

Începu să caute o altă ascunzătoare.

Făcu înconjurul lumii, răzgândindu-se când în privinţa unei peşteri submarine, când în privinţa unei fortăreţe din munţi. Se afla în Amazon, studiind un lanţ de peşteri, când primi de veste că sosise contesa. Se întoarse imediat. Dar contesa lucra din greu, deja de doi ani. Sub loviturile strigoilor, bărbaţii din

Cambridge Falls săpaseră o reţea întreagă de galerii prin munte, pe sub Oraşul Mort. Deşi nu descoperiseră încă depozitul, doctorul Pym simţea că nu puteau fi departe. Cartea trebuia mutată imediat.

— Şi cu oamenii cum rămâne?! strigă Kate indignată. Şi copiii?! De ce nu i-aţi eliberat pe ei mai întâi?!

— Katherine, ai perfectă dreptate să simţi astfel. Dar siguranţa cărţii avea prioritate. Dacă ar fi căzut în mâinile contesei, multe alte vieţi ar fi fost în pericol.

Kate puse biscuitul din care tocmai mânca înapoi pe masă. Îi tremurau mâinile de furie. Îşi spuse că, dacă ar avea de ales, chit că asta ar însemna ca ea, Michael şi Emma să rămână prizonieri în trecut pentru tot restul vieţii, atâta timp cât fie şi un singur copil ar fi fost salvat şi s-ar fi putut întoarce la familia lui, ea i-ar fi lăsat cartea contesei.

— Întrebarea, continuă doctorul Pym, era cum să ajungă la carte. Soldaţii contesei construiseră un lagăr în Oraşul Mort şi să treci de santinele nu era lucru uşor. Iar să găseşti depozitul era cu atât mai greu. Cutremurul care avusese loc cu atâţia ani în urmă blocase complet intrarea.

— Dar pariez că există o intrare secretă, nu-i aşa? zise Michael.

— Ce băiat deştept! zâmbi doctorul Pym. E bine că nu lucrezi pentru contesă, altminteri am încurca-o cu toţii!

— Ah, n-aş lucra pentru ea nici în ruptul capului! zise Michael mândru, dar apoi o văzu pe Kate şi mormăi:

— Vreau să spun, n-aş mai lucra niciodată pentru ea.

Doctorul le spuse că atunci când fusese zidit depozitul, regele piticilor poruncise să fie construită şi o intrare secundară. Anume în caz de dezastru natural.

— Dragii de pitici, rânji Michael bucuros. Mereu cu un pas înainte!

La intrarea secretă se putea ajunge printr-o peşteră săpată sub sala tronului. Pereţii peşterii fură acoperiţi cu un soi de licheni care luminează în întuneric. Dacă ajungi la peştera asta, ai drum deschis spre depozit.

— Şi cum ajungi la peşteră? întrebă Kate.

— Draga mea, tocmai asta-i problema. Cutremurul a dat totul peste cap. Tunelele. Pasajele. Şi deşi am reuşit să mă strecor în Oraşul Mort, n-am putut găsi intrarea care trebuie. Vai, vai! Le-

aţi încercat pe astea? Le întinse o gogoaşă mare, cu cremă de lapte, din care tocmai luase o îmbucătură zdravănă.

— Aţi luat-o dumneavoastră pe ultima, răspunse Michael cu năduf; minute în şir stătuse cu ochii pe gogoaşă.

— Vai, scuzele mele! Doctorul Pym o făcu pe din două o operaţiune nu foarte curată, dar Michael păru să aprecieze gestul.

— Şi ce-aţi făcut? întrebă Kate, nerăbdătoare.

— Ei bine, înţelegând eu că am nevoie de o călăuza, cineva care să cunoască bine galeriile de sub Oraşul Morţii care să recunoască peştera despre care vorbesc, m-am dus în singurul loc unde-aş fi putut să găsesc o astfel de persoană – în regatul piticilor. Toată lumea a mâncat pe săturate? Excelent. Cred că e vremea să bem un ceai.

Doctorul Pym luă ibricul de fier şi umplu trei ceşti cu licoarea aburindă, de culoarea chihlimbarului, atenţionându-i pe copii să nu se ardă. Vrăjitorul ţinu să remarce că, deşi are manifestări frustrante în anumite domenii, fierul piticilor este un material excelent pentru ibrice de înaltă calitate. Apoi se aşeză la loc, îşi umplu pipa cu tutun, aprinse un chibrit şi trase din pipă, răspândind apoi în încăpere fumul prelung şi subţire cu aromă de migdale.

— Ajungem acum la partea a doua a istorisirii mele. Povestea lui Hamish. Doctorul Pym sorbi delicat din ceaşcă. Până de curând, peste piticii din regiunea asta a domnit o regină – o doamnă în vârstă, o femeie înţeleaptă şi dreaptă şi bună şi o dragă prietenă de-a mea. La ultima mea vizită – cam cu vreo cinci-şase ani în urmă – regina m-a încredinţat că fiul ei mai mic (avea doi) va urca la tron după moartea ei. Fiul cel mic avea toate însuşirile pe care trebuie să le aibă un viitor monarh: era un om cinstit şi bun şi avea toate celelalte calităţi plictisitoare şi necesare. Celălalt fiu, însă, cel mare, era un ticălos. O fiinţă cu patimi nestăpânite şi cam certată cu apa şi săpunul. Era limpede pentru toţi că un astfel de rege ar fi fost un dezastru. Dar vai, la scurtă vreme după vizita mea, regina muri fără să lase niciun testament. Sau, cel puţin – doctorul Pym le aruncă o privire semnificativă – nu s-a găsit niciun testament, aşa că Hamish a ajuns rege în locul lui Robbie.

— Staţi – vă referiţi la căpitanul Robbie? întrebă Kate.

— A, da, mi-aţi spus că l-aţi cunoscut pe bunul nostru căpitan

Robbie. El şi Hamish sunt fraţi. Dar se deosebesc la fel de mult cum se deosebeşte ziua de noapte, la fel de mult cum – doctorul făcu o pauză, căutând o altă comparaţie, apoi ridică din umeri – ei bine, cred că imaginea asta cu ziua şi noaptea surprinde exact ceea ce vreau să spun.

— Hamish nu domnea de multă vreme când contesa şi oştile ei de morum codi sosiră la curte. Îl copleşi cu daruri şi complimente şi îl imploră să-i dea voie să sape prin munte, sub Oraşul Mort. Asta fără să-i spună ce anume căuta. De fapt, susţinea că nici ea nu ştie exact ce anume. Îi spuse că merge pe urmele unei legende, unui zvon. O poveste despre un artefact magic, pierdut. Dar îi promise, de asemenea, că atunci când va găsi obiectul, ea şi Hamish îl vor stăpâni deopotrivă. În cele din urmă, regele îi dădu permisiunea să înceapă săpăturile.

— E cumva idiot? întrebă Kate.

— Da, în mod evident, răspunse doctorul Pym. Dar chiar şi aşa, nu i-a luat mult să-şi dea seama că fusese tras pe sfoară şi că vrăjitoarea ştia foarte bine ce anume caută şi că n-avea câtuşi de puţin de gând să împartă obiectul cu el. M-aţi putea întreba de ce, atunci, Hamish nu a luat pur şi simplu cu asalt Oraşul Mort, care era oricum teritoriul piticilor? Mai mult, armata lui era cu mult mai numeroasă decât a contesei. Deocamdată, nu vă pot spune decât că avea motive serioase să se teamă de o confruntare directă. Astfel că rămase pur şi simplu pe tron, fierbând în suc propriu – aproape în sens literal, pentru că, v-am zis, căpcăunul nu vrea cu niciun chip să se spele – şi iată în ce stare l-am găsit eu.

— Când am ajuns, l-am găsit în toiul unuia dintre banchetele lui nesfârşite. Tembelul a crezut, probabil, c-am venit să-l felicit c-a ajuns pe tron.

— Ce dar mi-ai adus, magiciene? Acestea au fost primele lui cuvinte.

L-am răspuns că, departe de a-i aduce lui un dar, am venit să-i cer unul.

— A, chiar aşa? grohăi el. Serbăm, cumva, Crăciunu' Magicienilor, sau ce? De ce nu mi-a amintit şi mie cineva, a?

L-am spus că am nevoie de o călăuză. Că am de gând s-o înfrâng pe contesă şi să răpesc rodul strădaniilor ei. Mă gândeam să ţes o pânză cât mai deasă, să-mi tăinuiesc intenţiile, dar am simţit că bănuielile lui Hamish erau oricum

atât de grosolane încât ar fi mirosit imediat înşelătoria. În orice caz, cuvintele mele avură un efect imediat. Hamish se năpusti asupra mea ca un tigru – un tigru jegos, puturos şi pe jumătate analfabet.

— Aha, deci ştii ce caută, da?! a strigat la mine.

— Ştiu, i-am răspuns.

Mi-a cerut să-i spun tot ce ştiam. Am refuzat. M-a ameninţat. Am refuzat în continuare. A luat-o razna. A-nceput să urle. Să scuipe. Să arunce cu farfurii şi să răstoarne mese. I-a tras un pumn ministrului culturii. Un talmeş-balmeş cum n-am mai văzut în viaţa mea şi, în tot timpul acesta, nebunul urla că, atâta vreme cât obiectul era îngropat în pământurile piticilor, le aparţinea piticilor, mai bine zis, îi aparţinea lui şi nimănui altcuiva.

— Are dreptate într-un fel, zise Michael încetişor.

— I-am spus lui Hamish, continuă doctorul Pym, că piticilor le fusese încredinţat obiectul doar ca să-l păzească şi nu că le fusese dăruit. Nu le aparţinea lor.

— Deci refuzi să m-ajuţi?! a urlat Hamish la mine. Crezi că nu pot să-ţi fac rău, magiciene?! Aşa crezi, da, ticălosule! Moş prostănac ce eşti!

I-am răspuns că ştiu prea bine că poate să-mi facă rău. Dar chiar şi-aşa, n-aveam de gând să-i spun ce anume zăcea îngropat sub Oraşul Mort. Şi uite-aşa – doctorul Pym întinse braţele, arătând printr-o mişcare amplă pereţii celulei – am ajuns eu aici. Toată tărăşenia asta s-a petrecut acum patru zile.

Copiii tăceau, ţinând în continuare în mâini ceştile aburinde şi gândindu-se la tot ce le povestise vrăjitorul.

Michael îl întrebă pe doctor dacă are vreo cheie cu care puteau pătrunde în depozit.

Bătrânul vrăjitor zâmbi.

— Un soi de cheie, da. Dar am vorbit destul pentru noaptea asta. Sunteţi obosiţi şi trebuie să dormiţi. Ceva-mi spune că mâine va trebui să vă adunaţi toate puterile.

— Dar cum rămâne cu Emma? Kate ascultase toată povestea, despre cum călătorise cartea, despre depozit, despre Hamish… Avusese răbdare. Dar era destul. Aţi spus că căutaţi! Unde e? E în siguranţă? E în viaţă, barem? Puteţi să ne spuneţi asta?

— A fost în mare pericol, le răspunse el, liniştit. Dar acum. A trecut. Emma e acum în sat la Gabriel, iar înţeleapta se

îngrijeşte de ea. Te asigur, draga mea, că surioara voastră e în deplină siguranţă.

Preţ de o clipă, Kate şi Michael fură prea uimiţi ca să mai scoată vreun cuvânt.

— Pe bune? întrebă Kate.

— Da. Vrei să vezi cu ochii tăi?

Kate dădu din cap că da.

Doctorul zâmbi.

— Prea bine.

Dintr-odată, Kate se simţi de parcă tot trupul i s-ar fi umplut cu nisip. Braţele şi picioarele i se făcură ca de plumb. Pleoapele i se închiseră. Din instinct, fata se strădui să rămână trează. Îl simţi pe Michael împleticindu-se lângă ea.

— Dar… mormăi ea, noi…

Adormi instantaneu.

Visă că era înapoi în labirint, plutind printr-unul dintre coridoarele întunecate. Drept în faţă se zărea o lumină, venind din una dintre încăperi. Fata se îndreptă spre ea, ieşind din tunel, dar ce-i văzură ochii era mai rău decât orice coşmar. Emma zăcea nemişcată pe podea. Avea partea de jos a bluzei plină de sânge. Kate zări ciotul de săgeată ieşindu-i din spinare. Gabriel stătea aplecat deasupra fetei, ţinând cu amândouă mâinile sabia lui înspăimântătoare, ascuţişul ei strălucind în lumina lămpii. Şi, îndreptându-se spre el, târându-se pe podea – cea mai hidoasă fiinţă pe care Kate şi-ar fi putut-o închipui.

Avea o piele albicioasă, translucidă, stropită cu pete verzui. Avea braţele şi picioarele îngrozitor de lungi şi de subţiri, iar spatele i se arcuise, probabil, de-a lungul secolelor în care trebuise să se târască prin galeriile joase. Ghearele îi hârşâiau pe podeaua din piatră, tot mai tare pe măsură ce se-apropia, iar Kate îi zări ochii imenşi şi orbi, acoperiţi de o pieliţă albă şi urechile ascuţite, ca de liliac. Salmac-tar-ul sâsâi prelung din gâtlej şi se năpusti asupra lui Gabriel, cu ghearele scoase. Kate încercă să ţipe, dar nu scoase niciun sunet. Gabriel păşi mai în faţă, balansând sabia deasupra capului şi descriind, în mişcare, un arc perfect şi strălucitor. Omul şi fiara se aflau faţă-n faţă în mijlocul încăperii, iar Kate simţi cum i se strânge inima de groază, dar în clipa următoare, capul monstrului îi zbură acestuia de pe umeri, izbindu-se de peretele din spate şi rostogolindu-se pe podea, o dată, de două, de trei ori, până

când se opri, cu faţa în jos.

Preţ de o clipă care dură cât zece, nimic nu se mişcă. Până şi trupul decapitat rămase acolo unde se afla, în picioare, ca şi când n-ar fi-nţeles ceea ce tocmai se petrecuse. Apoi, inert, căzu în genunchi, se împiedică şi se prăvăli cu totul la pământ, rămânând locului. Gabriel îşi şterse sabia de sânge şi se repezi înapoi la Emma, dar imediat încremeni şi îşi încordă auzul.

Kate îl auzi de asemenea. Un clămpănit şi un hârşâit ciudat. Apoi din nou…

Zgomotul venea de pe unul dintre coridoarele întunecate. Se auzi iar. Apoi iar. Creştea aidoma zumzetului de albine, tot mai puternic şi mai dens. Gabriel vârî sabia în teacă, o ridică pe Emma, luă lampa în mână şi o rupse la fugă.

Kate simţi cum îl urmează, în vreme ce bărbatul alerga cu sufletul la gură, trecând dintr-o galerie în alta. Îl auzea cum respiră, îl simţea cum asudă. În urma lui, zgomotul era tot mai aproape şi tot mai puternic. Emma nu deschidea ochii.

Gabriel trecea dintr-o încăpere în alta, dintr-un tunel în altul. Privind în urmă, Kate vedea siluetele fantomatice lucind în întuneric, grăbindu-se înspre ei, cătărându-se pe pereţi, înaintând tot mai repede.

Dintr-odată, nu mai erau în labirint. Alergau de-a lungul unei peşteri imense şi pustii, din piatră, iar Kate zări siluetele albe cum se revarsă din gura galeriei şi pornesc iar pe urmele lui, iar Gabriel se împiedică şi aproape căzu; fiarele s-ar fi năpustit asupra lui într-o clipă cu dinţii şi ghearele lor, însă bărbatul se redresă imediat şi o tăie printr-un râu, apoi o luă printr-un alt tunel mai scurt şi, în cele din urmă, ajunseră la suprafaţă; ieşiră din galerii, din munte, iar Kate simţi cum o învăluie răcoarea nopţii şi cum ochii i se destinse la lumina lunii şi, deşi era numai un vis, fata trase adânc în piept aerul proaspăt şi curat.

Gabriel se opri şi privi în urmă. Deşi nu le putea vedea, Kate auzea fiarele furioase cum se zbat în munte. Din nu se ştie ce motiv, se părea că nu pot ieşi la suprafaţă. Gabriel o luă pe o cărare care mergea de-a lungul lanţului muntos. În vale se zăreau mai multe focuri tremurând în bătaia vântului, iar fata ştiu că acolo trebuie să fie satul. Emma era în siguranţă.

Kate se trezi, învăluită de fumul aromat al pipei.

— Bună dimineaţa, îi spuse vrăjitorul. Aţi dormit aproape nouă ore. Cred că eraţi amândoi epuizaţi.

Kate se frecă la ochi. Focul aproape se stinsese. Michael dormea în continuare pe grămada de paie.

— Am avut un vis cât se poate de ciudat.

— Nu mai spune! Abia aştept să mi-l povesteşti! Doctorul Pym îi zâmbea cu zâmbetul lui cumsecade şi cu faţa învăluită în fum. Ştii, v-am tot studiat, pe tine şi pe frăţiorul tău. Spui că nu vă ştiţi deloc părinţii?

— Eu am câteva amintiri legate de ei. Dar nu ştiu cum îi cheamă şi nici altceva. De ce?

Doctorul Pym îşi scutură pipa, lovind-o uşor de podeaua din piatră, golind-o de cenuşă, apoi o aşează la loc în buzunar.

— Putem vorbi despre asta mai încolo. Ai face bine să-l trezeşti pe Michael. Trebuie să sosească în orice clipă.

— Cine să sosească?

Kate se simţea mahmură, ca şi când ar fi fost pe jumătate tot în vis. Până la urmă, oare fusese un vis? Părea atât di real! Şi de ce întreba doctorul Pym despre părinţii lor?

Se auzi un zgomot – cineva descuia un lacăt. Apoi uşa se deschise, iar căpitanul Robbie McLaur păşi înăuntru.

— Bun, gata, scularea şi haidem! Regele vrea să vă vadă!

Capitolul Treisprezece
Hamish

Patru gărzi, în frunte cu căpitanul Robbie McLaur, îi conduceau pe doctorul Pym şi pe copii printr-o serie de pasaje şi pe mai multe rânduri de scări, în sala regelui Hamish.

— Nu că ar fi treaba mea, vrăjitoriile, începu Robbie McLaur să spună în timp ce traversau coridorul luminat de torţe, dar de dragul acestor copii, ţin să te avertizez că fratele meu nu este un pitic de care ai putea să-ţi baţi joc.

— Apreciem grija pe care ne-o purtaţi, căpitane, spuse doctorul Pym, dar cred că ne putem descurca.

— Just, capetele voastre sunt în joc. Pur şi simplu nu-mi place să văd copii tăiaţi şi ciopârţiţi în bucăţele, atunci când i acest lucru poate fi evitat. Cred că sunt de modă veche.

În curând, începură să treacă pe lângă pitici care mergeau în

direcţia opusă şi cărau tăvi pline cu rămăşiţele greţoase ale unui mare festin. Unul dintre ei trecu pe lângă ei cu douăzeci de carafe goale care zdrăngăneau, înşirate fiind pe un băţ, iar apoi, la o răscruce, trebuiră să se dea la o parte întrucât doi pitici rostogoleau un butoi cu bere de-a lungul coridorului, strigând:

— Regele a cerut din nou bere! Mai multă bere pentru rege!

— Oh nu, spuse doctorul Pym, sper că nu este prea beat.

— Nu aş paria pe asta, spuse Robbie McLaur pe sub mustaţă.

Pe măsură ce se apropiau de o pereche de uşi aurii imense, căpitanul anunţă cu o voce sonoră:

— Căpitanul Robbie McLaur escortează prizonierii convocaţi de regele Hamish!

Cei doi pitici care stăteau de pază le deschiseră uşile.

Kate îl luă de mână pe Michael.

— Stai aproape de mine.

Michael dădu din cap în semn că înţelese, dar nu spuse nimic. Îi era teamă că, dacă va vorbi, sora lui îi va auzi în voce încântarea pe care o simţea datorită faptului că intra, pentru prima oară, în sala tronului unui rege al piticilor.

— Şi poate ar fi mai bine să nu mai rânjeşti aşa, îi sugeră Kate.

— Linişte, ordonă Robbie McLaur cu o voce aspră, întrucât în acel moment păşeau pragul spre sala tronului. Dat nu ar fi fost nevoie să-i atenţioneze; sala în sine îi amuţi pe copii.

Era cea mai mare încăpere pe care copiii o văzuseră vreodată. Se întindea la nesfârşit. Camera era atât de înaltă, încât coloanele imense care sprijineau tavanul păreau a se ridica la nesfârşit, pierzându-se în întuneric. Dar dincolo de dimensiuni, era vorba de bogăţia afişată. Diamante incrustate în tavan luceau precum stelele în noapte. Pietre preţioase erau puse pe jos pe post de pavaj. Fresce pictate cu aur şi argint descriind victoriile piticilor asupra trolilor, goblinilor, dragonilor, haitelor de salmac-tar acopereau pereţii. Totul în sala aceea avea menirea de a impresiona vizitatorii cu măreţia tronului piticilor. Kate şi Michael se opriră în uşă şi se holbară uimiţi în jur. Apoi Kate spuse:

— E ca o cocină.

Peste tot în jurul lor erau vase murdare, resturi de mâncare care putrezeau, urcioare pe jumătate pline cu bere şi pitici murdari, în stare de inconştienţă. Servitori epuizaţi se agitau

încoace şi încolo, de-a lungul sălii, înlocuind farfurii şi urcioare goale cu unele pline. Robbie McLaur scoase un mormăit dezaprobator.

— Regele Hamish este cunoscut pentru cât mănâncă şi bea, spuse doctorul Pym. Un festin poate dura zile sau săptămâni de-a rândul.

— Nu e normal, spuse Michael. Piticii nu ar trebui să se poarte în felul acesta.

— Aşa-i, flăcăule, spuse Robbie McLaur, cuvinte mai adevărate nu au fost niciodată rostite.

— Ei bine, ia uite, strigă o voce din celălalt capăt al sălii, e chiar scamatorul! Şi mai are şi ţânci cu el! Adu-i aici! Adu-i aici!

Gărzile duseră înainte grupul pe care îl escortau. Copiii avură grijă să păşească peste piticii care dormeau cu sforăieli şi bălţi de bere rău mirositoare.

— Sunt încântat că te-ai deranjat să ne vizitezi, magicianule! Ha! Tâmpitule!

Hamish stătea la mijlocul unei mese lungi, pline cu pline pitici cu feţele slinoase. Unii dintre ei mai mâncau şi mai beau nepăsători, dar cei mai mulţi erau inconştienţi, căzuţi cu capul pe masă sau sprijiniţi de vreun tovarăş de alături. Hamish era singurul care părea în formă.

Era de departe cel mai mare pitic pe care copiii îl văzuseră până atunci. Deşi avea înălţimea unui bărbat scund, era voluminos. Lui Kate i se păru că arăta ca un porc mistreţ imens şi cu barbă.

— Sper că v-au fost pe plac încăperile noastre din temniţă. Ne place să ne mulţumim oaspeţi; da, ne place. Nu am vrea să ne vorbească lumea de rău.

Apoi râse sinistru şi luă o înghiţitură zdravănă de bere din care mare parte îi ajunse pe barbă. Lui Kate i se păru că barba lui, care se răspândea pe pieptul lui în formă de evantai, semăna foarte bine cu un şorţ făcut din păr blond. Putea chiar să vadă chestii rămase în el: bucăţi de brânză şi plăcintă, o coajă de pâine, un os de pui şi o furculiţă.

Era un contrast violent între el şi căpitanul Robbie McLaur, care stătea în poziţie de drepţi lângă ei, cu barba atent aranjată şi uniforma impecabilă.

În timp ce Hamish îşi termină berea, un servitor pitic îi luă în tăcere farfuria goală din faţă şi se grăbi să plece.

— Hei! strigă Hamish, aruncând pocalul în capul servitorului. Încă nu terminasem cu aia, măi!

În timp ce se pleca şi-şi cerea scuze repetate, piticul îi înapoie farfuria, iar Hamish adună ultimele firimituri din ea şi le îndesă în gură.

— Gata! murmură el, aruncând farfuria peste umăr, astfel că aceasta se lovi cu zgomot de podea. Acum poţi să o iei.

Apoi îşi şterse degetele pe barbă – şi făcând asta, reuşi să scuture din ea câţiva cârnaţi mici – şi apoi râgâi. Sunetul păru să se propage în lungimea sălii şi să se întoarcă înapoi la sursă şi păru, de asemenea, să trezească piticii de la masă, căci toţi se ridicară şi începură să râgâie la unison, ca şi când ar fi încercat să acopere lipsa de maniere a regelui lor. Curând, sala începu să vibreze de râgâielile piticilor.

— Brrrraaaffft…

— Errrraft…

— Blllluuuupppggggg…

— Uggggrrraafff…

— DE AJUNS! strigă Hamish, lovind, în acelaşi timp, masa cu pumnul.

Piticii tăcură toţi imediat şi în câteva secunde, ultimul rrrrpppttt se stinsese deja.

— Pe cuvânt, spuse doctorul Pym, dă un exemplu îngrozitor.

— Doctore Pym, spuse Kate în timp ce-l trăgea de mânecă, ce ne facem?

Dar vrăjitorul îi spuse să tacă şi continuă să se uite la rege.

Brusc, Hamish bătu din palme. Iniţial, nu se întâmplă nimic; apoi se auzi, în depărtare, un sunet ca de tunet, dar nimic. Deveni din ce în ce mai tare şi dintr-odată se deschiseră uşile sălii şi două rânduri de pitici în armuri intrară mărşăluind în sală. Se separară, călcând apăsat cu picioarele lor acoperite de armură, şi rândurile lor se întinseră de-a lungul coloanelor; în răstimpul a ceea ce păru să fie doar câteva secunde, sala se umplu cu sute de pitici, cu coifurile strălucitoare şi tăişurile ascuţite ale topoarelor reflectând lumina torţelor.

— Ei bine, magicianule, Hamish rosti ultimul cuvânt cu tot dispreţul de care se simţi în stare, cred că sunt pregătit să te primesc aşa cum trebuie. Dar înainte să începem cu toată chestia asta, spune-mi cum se numesc aceşti ţânci ai tăi care cred că pot, pur şi simplu, să intre în teritoriul meu oricând

doresc? Ei? Spune-mi!

— Nu am făcut-o intenţionat, începu Kate să spună. Noi...

— Hei! zise Hamish şi lovi masa cu palma. Ţi-am spus ţie cumva să vorbeşti? Ei? Am zis cumva: „Vreau să aud răspunsul de la unul din ţânci”? Am zis cumva: „Vreau să ciripească vreunul din ţânci”?

Piticii din jurul lui dădură viguros din cap, în semn că nu.

— Nu! Am zis: „magicianul”. El e ăsta! spuse Hamish în timp ce arăta înspre doctorul Pym cu o aripă de pui. Aşa că, fetiţo, ţine-ţi gura închisă. Ce lipsă de maniere are asta!

— Daţi-mi voie să vă prezint, începu doctorul Pym pe un ton calm, pe Katherine şi pe Michael, amândoi cu numele de familie P.

Kate reuşi să facă o jumătate de plecăciune, dar Michael continua să se holbeze la Hamish cu o privire inexpresivă. Părea să fie într-o stare care aducea cu şocul.

— Şi după cum Katherine deja începuse să vă spună, prezenţa lor în teritoriul domniei voastre este o pură întâmplare. Vedeţi dumneavoastră, ei au fugit de contesă – la menţionarea contesei, se auziră nişte zgomote puternice de dezaprobare în sală – şi făcând aceasta, au ajuns, din greşeală, în teritoriul vostru.

— O poveste convenabilă, spuse Hamish. Foarte cuminte şi drăguţă.

— De fapt, în timp ce rătăceau în labirintul vostru, s-au pierdut de sora lor mai mică. Cu permisiunea majestăţii voastre, ei doi ar dori foarte mult să se regăsească cu sora lor.

— Soră mai mică, zici? Câţi ani are?

— Unsprezece, spuse Kate. Numele ei este Emma.

— Micuţa Emma e singură-singurică acolo. Este îngrozitor, cum să nu fie? Simt deja cum îmi dau lacrimile. Şi tu la fel, nu-i aşa?

Hamish îl lovi pe piticul din dreapta lui, care dădu din cap în semn afirmativ şi-şi şterse nişte zeamă de carne de pe obraz.

— Ei bine, spuse regele, din moment ce aţi fost atât de sinceri cu mine în ceea ce priveşte modul în care aţi ajuns aici, scopurile voastre şi aşa mai departe, presupun că nu am de ales şi trebuie să vă dau drumul, poate să trimit şi o trupă să vă escorteze până la sora voastră. Ce ziceţi de asta, hmm?

Doctorul Pym zâmbi cu bunăvoinţă şi spuse:

— Ar fi extrem de amabil din partea înălţimii voastre.

— Cu atât mai mult cu cât – Hamish îşi băgă mâna ca o gheară în mijlocul unei plăcinte, scoţând o bucată de carne cu brânză – copiii aceştia sunt nevinovaţi şi-aşa mai departe nu caută aceeaşi afurisită de carte magică pe care şi tu, şi vrăjitoarea urmăriţi să puneţi mâna, cea îngropată în nenorocitul de seif secret de sub Oraşul Mort, cea cum aparţine de drept piticilor! Nu-i aşa?

Hamish îşi îndesă în gură bucata de plăcintă şi zâmbi cu gura plină la doctorul Pym. Kate simţi cum i se înmoaie brusc genunchii. Ei erau în mare pericol.

— Înălţimea voastră, începu doctorul Pym să spună.

— Tacă-ţi fleanca!

Hamish sări în picioare şi mătură masa cu mâna, aruncând farfurii şi pocale care se sparseră de podea.

Faţa i se îmbujorase şi, în timp ce vorbea şi îl împungea pe doctorul Pym cu degetul lui arătător mic şi gras, îi zburau din gură bucăţi de mâncare.

— Să nu îndrăzneşti să mă minţi! Cu cine mama naibii crezi că ai de-a face, ei? Crezi că Hamish este vreun pitic prost?! Îţi închipui că doar pentru că sunt pitic şi corpul meu este mai mic decât al tău, la fel se întâmplă şi cu creierul? Crezi că este atât de uşor să mă păcăleşti?! Crezi că nu cunosc fiecare nenorocit de cuvinţel care este rostit în temniţele mele nenorocite? Că nu am nişte nenorociţi de pitici stenografi care să asculte şi să înregistreze fiecare sforăitură şi şoaptă a ta?! Că nu primesc în fiecare dimineaţă câte o nenorocită de transcriere completă şi corectată gramatical, a nenorocitelor de sunete scoase de fiecare prizonier în puterea nopţii?

Îşi băgă mâna pe sub barbă, probabil în cămaşă, şi scoase un pergament pe care îl aruncă pe masă.

— Şi tu vii aici şi încercă să mă duci de nas! Pe mine! Să iei o comoară care aparţine piticilor! Ale naibii Cărţi ale nenorocitului de Început! Nu prea cred! Într-adevăr, nu!

Doctorul Pym îşi păstră tonul calm al vocii şi spuse:

— Nu, înălţimea voastră, cartea nu aparţine piticilor. Ei doar o păzesc.

— Este îngropată sub un oraş al piticilor, într-un seif făurit de pitici! Aparţine piticilor! Punct! Nimic mai mult!

Doctorul Pym se uită la copii şi le zâmbi:

— Nu vă faceţi probleme.

— Să nu ne facem probleme? spuse Kate printre dinţi. Cum am putea să nu ne facem probleme?

— Ei bine, spuse doctorul Pym, vă puteţi face puţine probleme, dar doar puţin. Hamish încă perora:

— Te voi învăţa eu să te joci cu un pitic, scamatorule!

— Regele meu…

Hamish îl opri cu un gest din mână.

— Nu, nu, nu, nu mă lua cu „înălţimea voastră”; e prea târziu pentru asta.

Hamish se ridică şi începu să se plimbe încolo şi încoace, mângâindu-şi barba cu mâna şi vorbind mai mult cu el însuşi decât cu ceilalţi:

— Acum, iată ce-o să se întâmple: Ne strecurăm prin această intrare ascunsă, o găsim pe Domnişoara Carte Magică noi singurei… Ce anume? Ah, da, ne vom servi singuri – cartea ajunge într-o desagă, ne strecurăm nevăzuţi, iar vrăjitoarea nu va şti niciodată că noi am luat-o. Pur şi simplu va găsi în seiful şi va crede că era deja gol.

Da, dar cum sunt sigur că ai citit deja în transcrierea viselor mele, nu-mi pot aminti cum…

— Nenorocita aia de peşteră aurie, ştiu, ştiu. Apoi Hamish întoarse capul şi urlă: FERGUS!

Un pitic extrem de bătrân, cocoşat din cauza vârstei, cu o barbă albă şi lungă care îi ajungea la podea, ieşi din umbra peretelui şi înaintă… încet.

Hamish mormăi şi spuse:

— Pentru numele lui – vrei să te grăbeşti puţin, Fergus? Vei muri până când reuşeşti să ajungi la nenorocita asta de masă.

Iar Kate chiar văzu pitici scoţând bani, probabil pentru a paria dacă Fergus va muri înainte de a ajunge la masă. Dar căpitanul Robbie se duse la el şi-l ajută să ajungă la masă.

— Deci, Fergus, spuse Hamish, tu ştii această – pocni din degete şi un pitic servitor, plecându-se slugarnic, îi aduse transcrierea, iar Hamish o întinse pe masă şi citi – această „peşteră aurie” de sub Oraşul Mort, despre care domnul Sunt-Un-Vrăjitor-Al-Naibii-De-Deştept vorbea.

Apoi se auzi vocea hârâită, înecată şi tremurândă a piticului bătrân spunând:

— Ah, da… peştera aurie. Oraşul Mort… pasajul secret de

sub… De sub… De sub…

Kate crezu că nu va mai putea pronunţa vreodată cuvintele pe care le căuta, dar până la urmă reuşi să le rostească.

— … Sala tronului.

— Aşa e, Fergus, aşa e. În Oraşul Mort, este un pasaj secret sub sala tronului. Ai spus că ştii drumul spre acea peşteră, corect?

Fergus nu răspunse.

— Fergus?

Pentru o clipă, Kate chiar crezu că piticul murise. În mod evident, piticii erau şi ei de aceeaşi părere, întrucât se scoaseră mai mulţi bani.

— FERGUS!

— Ei? Ce…?

Piticul cel bătrân adormise.

— Mi-ai spus că ştii cum se poate intra în această peşteră aurie?

— Aa, da, există o cale. Periculoasă, totuşi. Un pasaj întunecat…

— Bun, zise Hamish, părând a fi mulţumit. Pe asta am lămurit-o. Acum tu – şi se uită la doctorul Pym – vrei preda cheia de la acest seif, şi poate, doar poate, n-o să vă tai capetele când mă voi întoarce cu cartea mea magică. Ce zici de asta?

— Mă tem că nu este posibil, înălţimea voastră, spuse doctorul Pym cu blândeţe. Vedeţi dumneavoastră, eu sunt cheia.

— Ce?

— Nici intrarea principală şi nici cea secundară a seifului nu au o încuietoare în sensul tradiţional al cuvântului. Uşa a fost sigilată de o vrajă. Poate fi deschisă numai de câteva persoane alese.

Kate şi Michael priviră cum chipul de un palid nesănătos al lui Hamish devine roşu, apoi mov pentru ca în final să ajungă aproape albastru, ca o vânătaie urâtă. Apoi începu să ţipe:

— Crezi că sunt prost? Crezi că, doar pentru că spui asta, o să te iau cu mine ca să faci cine ştie ce hocus-pocus pe acolo şi să fugi cu cartea mea? Crezi că… Hamish se opri.

— Stai aşa, ai zis „câteva” – poate fi deschis doar de câteva persoane. Cine îl mai poate deschide?

Doctorul Pym deschise gura să vorbească, dar se opri.

— Aha! Te-am prins, nu-i aşa? Cine altcineva poate deschide

seiful?

— Aş prefera să nu spun, răspunse doctorul Pym.

— Preferi să nu spui, preferi să nu spui!

Apoi Hamish arătă înspre Michael şi zise:

— Tăiaţi-i capul ăstuia!

— Aşteaptă! spuse doctorul Pym, oftând. Foarte bine. Seiful poate fi deschis de mine sau de… De copiii aceştia.

Amândoi copiii îşi întoarseră capetele şi se uitară în sus la doctorul Pym. Acesta însă se uita fix la Hamish.

Michael întrebă în şoaptă:

— Despre ce vorbeşte?

— Nu ştiu.

Kate habar nu avea dacă doctorul Pym minţea, dacă nu cumva acesta era un plan despre care nu le zisese nimic sau dacă spunea adevărul. Şi dacă era valabilă a doua varianta, atunci cum puteau ei să deschidă seiful? Ce însemna asta?

În ceea ce-l priveşte pe Hamish, acesta părea să accepte afirmaţia doctorului Pym ca fiind logică. Se scărpină în bărbie (sau sub barbă; bărbia lui era pe undeva pe dedesubt) şi se încruntă gânditor.

— Da, mă gândeam eu că au o legătură cu asta. Se rătăcesc în labirint şi ajung să se lovească de intrarea secretă în ţinuturile piticilor. Ciudat! Cu siguranţă ciudat! Băgaţi-l în temniţă pe vrăjitor şi luaţi-i pe copii. Mergem în excursie.

— Nu te voi ajuta.

Kate auzi cuvintele înainte să-şi dea seama că ea era cea care le pronunţase.

În sală se lăsă linişte. Hamish se aplecă peste masă, sprijinindu-se în aceasta cu pumnii şi arătând ca o gorilă.

— Ce ai spus?

Rosti cuvintele rar, pe un ton ameninţător.

— Nu te voi ajuta să deschizi seiful.

Kate nu era pe de-a-ntregul sigură de ce îl înfrunta pe Hamish. Evident că nu voia ca el să pună mâna pe carte. Dar mai mult decât atât, se gândi ea, i se părea că pur şi simplu este un om dezgustător. Dădu drumul mâinii lui Michael ca să-şi poată încrucişa braţele, gândindu-se că aşa va arăta mai sigură pe ea.

— De ne-cre-zut. Hamish se uită la piticii dintr-o parte şi din cealaltă a lui. Auziţi ce tupeu are fătuca asta? A cui e sala asta

nenorocită a tronului? Cine e nenorocitul de rege al nenorociţilor ăstora de pitici? Oho, o să mă ajuţi, fato! Crede-mă, o să mă ajuţi. Ce naiba e asta, Ziua înfruntării Regelui? Nu prea cred. Pentru că dacă ar fi fost… Se opri, nefiind sigur ce ar putea să spună în continuare: Ei bine, nu există o asemenea zi!

— Mda, cum spui tu, zise Kate, uitându-se într-o parte cu un aer superior. Nu te ajut.

Hamish stătea înlemnit, sforăind pe nări şi uitându-se urât la ea.

— Ai voinţă, fetiţo, recunosc. Cu toate astea, din păcate, eu am nevoie de ajutorul tău, întrucât, conform spuselor magicianului ăstuia nerod, tot ce-mi trebuie este mâna ta. Aruncă o furculiţă în unul dintre soldaţii săi pentru a le atrage atenţia. Hei! Tu, de colo! Adu-mi mâna ăsteia! Dar lasă neatins restul! Îi voi arăta eu ei cine e regele aici!

— Tu nu eşti pitic!

Întreaga sală, împreună cu Hamish, se întoarse şi se uită la Michael. Regele ridică o mână şi-i făcu semn să se oprească piticului care se îndrepta spre Kate.

— Ce ai spus, băiete?

Michael era îmbujorat la faţă, furios şi cu mâinile strânse în pumni pe lângă corp.

— Am spus că nu eşti pitic! Şi e adevărat!

Kate înţelese imediat ce voia Michael să spună; ştia cât de mult trebuia să-l fi dezamăgit Hamish pe Michael, ca pitic şi ca rege.

— Ştiu mai multe despre pitici decât oricine altcineva spuse Michael însufleţit. Toată viaţa am citit tot ce am putut găsi despre ei. Sunt cei mai curajoşi soldaţi, cei mai loiali prieteni. Au fost întotdeauna subestimaţi, dar au câştigat întotdeauna pentru că erau cei mai deştepţi şi cei mai harnici.

Piticii care stăteau pleoştiţi la masă se îndreptară când îl auziră pe Michael vorbind. Kate îl văzu pe căpitanul Robbie uitându-se fix la fratele ei, cu o expresie de uimire întipărită pe faţa lui de soldat care, în mod obişnuit, nu exprima nimic.

— Dar tu, spuse Michael, eşti o ruşine.

— Hai nu mai spune, zise Hamish rece.

— Michael, spuse Kate încet, încercând să-l prindă mânecă şi să-l tragă înapoi.

Dar tot ce vedea Michael era regele piticilor şi făcu un pas

înainte, în aşa fel încât Kate nu-l mai putu ajunge.

— Aşa e. Şi dacă ai şti măcar jumătate dintre lucrurile pe care le-a făcut sora mea, tu ai fi cel care ar îngenunchea în faţa ei, şi nu invers. E de două ori mai curajoasă decât vei fi tu vreodată. Noi vrem cartea doar ca să ne putem întoarce acasă. Tu o vrei doar pentru că eşti lacom. Dacă vrei să tai mâna cuiva – tai-o pe a mea.

Spunând acestea, îşi puse mâna subţire pe masă.

Pentru câteva clipe lungi, nimeni nu se mişcă şi nimeni nu vorbi. Sutele de pitici din sală, cei aşezaţi la masă şi cei care stăteau în poziţie de drepţi rămăseseră împietriţi. Kate era deopotrivă speriată şi mândră de fratele ei. Michael, băieţelul de care se luase lumea în toate orfelinatele în care fuseseră, cel care era în mod frecvent salvat din lupte de sora cea mai mică, cel ai cărui ochelari erau aruncaţi în toaletă mai mereu înfrunta acum un rege pitic evident instabil şi care mânuia toporul. Arăta aşa de mic şi slăbuţ! Cu toate acestea, nu îi tremura mâna pe masă şi îi înfrunta privirea lui Hamish cu îndrăzneală. Kate ştiuse întotdeauna că Emma era curajoasă, dar niciodată nu se gândise în felul acesta la Michael. Îşi promise că nu-l va mai subestima niciodată în acest fel...

Hamish dădu din umeri cu nepăsare şi spuse:

— În regulă. Tăiaţi-i lui mâna… apoi şi pe a fetei.

Kate se uită cu disperare în ochi la vrăjitor.

— Faceţi ceva, doctore Pym!

— Acum! strigă Hamish, lovind masa cu pumnul. Începeţi odată să tăiaţi!

Un soldat ieşi din rând, trăgându-şi toporul din centură. Nu reuşi să facă mai mult de doi paşi când fu pus la pământ, iar toporul îi căzu din mână. Căpitanul Robbie îl lovise în piept.

— Ce… începu Hamish să spună.

Dar furia îndreptăţită din vocea căpitanului Robbie puse în umbră pe cea a regelui.

— Nu, frate. Nu te las să faci asta.

Dacă aşa ceva era posibil, tensiunea din sală crescu şi mai mult.

Hamish se ridică în picioare, dar fiind pitic, înălţimea lui nu prea era intimidantă. Ochii lui mici aruncau flăcări de furie, dar îşi menţinu vocea la un nivel scăzut:

— Cred că uiţi cine este regele aici, nu-i aşa, frate?

— Nu sunt trădător, spuse căpitanul Robbie. Şi poale că ar fi bine să recuperăm această carte doar pentru a o ţine departe de vrăjitoare. Dar ar trebui să îi ajutăm pe aceşti copii. Nu să ne urmărim propriile interese. Acest băiat are dreptate. Ne faci poporul de ruşine, iar eu procedez înţelept oprindu-te. Ai întrecut măsura, frate! Comportamentul acesta corupt şi delăsător durează de prea mult timp. Trebuie să înceteze. Gândeşte-te ce ar spune mama noastră dacă ar putea să vadă ce ai devenit.

Arătă printr-un gest întreaga sală, cănile de bere răsturnate, piticii beţi…

Preţ de o clipă, Hamish păru să şovăie, iar Kate îşi permise să spere. Apoi îşi ridică mâna, arătând cu un deget spre Robbie.

— Prindeţi-l pe acest trădător.

Trei pitici se grăbiră înspre el. Căpitanul Robbie nu încercă să se împotrivească.

— Înălţimea voastră, spuse doctorul Pym, cer permisiunea să vorbesc. Este adevărat, aş prefera să am cartea sub tutela mea, dar dacă trebuie să aleg între înălţimea voastră şi contesă, vă aleg pe dumneavoastră. Dar vă avertizez că o mână tăiată nu va deschide seiful. Copilul trebuie să fie întreg şi în viaţă. Dacă aveţi grijă de siguranţa lor, copiii vă vor ajuta.

Pentru o clipă, Hamish păru că vrea să protesteze, dar apoi mormăi ceva şi cu o prăjitură de ciocolată în mână, făcu un semn înspre vrăjitor şi Robbie.

— Bine. Închideţi-i pe ăştia doi împreună. Voi avea grijă de ei când mă întorc. Plecăm imediat.

Cele două şiruri de pitici în armuri mărşăluiră afară din sala tronului.

Doctorul Pym se aşeză în genunchi lângă Kate şi Michael şi le spuse:

— Îmi pare rău pentru asta. Va trebui să vă descurcaţi singuri.

— Stai puţin! zise Kate. Spuneai adevărul despre seif?

— A, da, se va deschide pentru voi.

— Dar cum vei…

— Draga mea, din momentul în care ai intrat în celula mea, am văzut că erai marcată de carte. Asta se putea întâmpla numai dacă tu, fratele şi sora ta eraţi copiii pe care îi aşteptam.

Apoi zâmbi şi se uită la ea, ca şi cum faţa ei i-ar fi confirmat ceva ce bănuise demult.

— Dintre toţi copiii, să fi tu… Nu mi-am imaginat, chiar am văzut semnele…

— Ce vrei să spui?! Eu nu…

— Nu am timp să vă explic. Cu toate acestea, îşi coborî vocea, tu trebuie să fi cea care atinge cartea prima, nu Hamish. Înţelegi ce-ţi spun? Nu-ţi pot zice cum să o faci, dar tu trebuie să fi cea care ridică cartea. Este esenţial.

Apoi puse mâna pe capul lui Kate şi murmură câteva cuvinte. Fata simţi nişte furnicături ciudate.

— Ce ai făcut?

— Cartea te-a ales pe tine, Katherine! Numai tu poţi avea acces la întreaga ei putere. Dar nu va face ceea ce vrei tu până când inima nu ţi se va vindeca. Sper că ţi-am oferit mijloacele necesare ca să poţi realiza acest lucru.

Înainte ca fata să apuce să-l întrebe ce voia de fapt să spună gărzile îl luară.

— Să-i ia cineva pe ţânci, mormăi Hamish. Şi treziţi-l pe Fergus.

Capitolul Paisprezece
Bunicuţa Peel

— Hai, hai, trezeşte-te! N-are rost să te prefaci că încă mai dormi…

Emma mormăi nemulţumită şi se cuibări mai bine sub păturile grele, făcute dintr-un material aspru şi rigid. Fata zăcea în aşternut, pe jumătate adormită, în timp ce glasul femeii o tot îndemna să se trezească. Emma se gândi mai întâi că e glasul domnişoarei Sallow, menajera cea răutăcioasă de la orfelinat, care avea ceva împotriva Casei de Bourbon. Asta ar fi însemnat ca tot ce se-ntâmplase – faptul că găsiseră cartea, călătoria în trecut, contesa, Gabriel – totul fusese doar un vis. Totuşi, păruse atât de real! Păruse atât de… A ce miroase, oare?

Emma deschise ochii şi văzu că stătea întinsă în pat, într-o căbănuţă slab luminată. Aerul era închis şi amestecat cu fum, podeaua era de pământ, iar ceea ce fata luase drept paturi erau, de fapt, maldăre de piei vechi de animale. Emma întoarse capul. În mijlocul încăperii ardea un foc, iar lângă el, cu spatele la ea, stătea chircit un băiat slăbuţ; copilul amesteca de zor într-

o oală de fier din care se ridica un miros îmbietor de carne şi legume.

„Bun, îşi spuse Emma, deci n-am visat.”

— Ia te uită! Te-ai trezit! Hai, ridică-te în capul oaselor. N-ai murit. În orice caz, nu încă.

Persoana care vorbea se ivi încetişor de undeva din spatele patului. Era o femeie foarte în vârstă, foarte grasă, cu claie de păr încâlcit pe cap şi cu o faţă atât de brăzdată de riduri, cum Emmei nu-i mai fusese dat să vadă până atunci. Avea nişte mâini butucănoase, înţepenite de artrită şi nişte unghii lungi, galbene şi murdare, ca nişte gheare. Femeia purta o rochie veche şi neagră, un şal negru pe umeri, iar la gât avea atârnate mai mult de zece coliere, împodobite cu talismane, pene, mărgele, borcănaşe şi fiole, bucăţele de rădăcini şi scoarţă de copac, petale uscate de flori, colţul imens al unui animal şi mai multe cutiuţe decorate nespus de frumos. Se apropie de Emma târându-şi picioarele, încălţată într-o pereche de mocasini foarte vechi din piele de căprioară, cu sumedenia de coliere zăngănindu-i uşor la gât. Dacă ar fi văzut-o din întâmplare pe stradă, Emma ar fi zis că-i vreo femeie nebună. Cam la fel gândea şi-n clipa asta. Când femeia se apropie de ea, Emma se trase puţin mai în spate.

— Cine eşti tu?! Unde sunt?! Unde-i Gabriel?! Nu veni la mine!

— Măi, măi, ce fire sensibilă!

— Ai face bine să pleci de-aici, sau, când va veni Gabriel, să te omoare!

— Gabriel, Gabriel! M-a avertizat c-o să am de-a face c-o luptătoare; da, m-a avertizat.

Bătrâna avea un fel aparte de a vorbi, un glas ca un murmur, un glas cântat.

— Gabriel m-a adus aici? întrebă Emma, relaxându-se un pic.

— Dacă nu te-ar fi adus, crezi c-ai mai fi vie acum şi-ai mai vorbi cu mine? Răspunsul este nu. Ah, dar nu-ţi aduci aminte? Ia gândeşte-te!

Într-o clipă, Emma îşi aminti… Stătea pe marginea prăpastiei şi, deodată, simţise cum o străpunge ceva şi o cuprinde o fierbinţeală… privea în jos şi vedea coada săgeţii ieşindu-i din carne… făcuse febră, iar Gabriel o purtase în braţe, înaintând prin labirint. Din instinct, duse mâna în locul unde ştia că e rana.

— Ia las-o tu pe bunicuţa să facă asta… spuse bătrâna.

Femeia îi ridică bluza (Emma observă abia atunci că purta nişte haine noi, curate şi neobişnuite). Lângă buric, un pic mai într-o parte, avea lipit pe burtă nişte noroi care acum se întărise. Bătrâna apucă bucata de noroi cu unghiile, iar aceasta se dezlipi uşor. Emma privea ţintă, pe jumătate îngrozită, pe jumătate fascinată, aşteptându-se să vadă că are o gaură imensă în stomac. Dar după ce noroiul fu dat la o parte cu totul, fata văzu că nu mai are pe piele decât o cicatrice mică, rozalie.

— Hm, mormăi bătrâna, nu-i rău deloc!

Emma era siderată:

— Dar cum de...

— Mai ştiu şi eu câte ceva, da, da, mai ştie şi bunicuţa Peel câte ceva.

Târându-şi picioarele, bătrânica se depărtă de pat, mormăind ceva pentru sine.

— Vreau să... ah...

Un val de ameţeală o cuprinse pe Emma şi fata fu nevoită să se întindă iar în pat.

— Mâncare, asta-ţi trebuie acum. Tocăniţa bunicuţei. Te va întări.

— Trebuie să vorbesc cu Gabriel. Fratele şi sora mea s-au pierdut!

— Nu s-au pierdut, nu, nu s-au pierdut! Bătrânica amesteca şi pisa ceva într-un vas de pământ, cu mişcări îndemânatice, adăugând un pic din asta, un pic din cealaltă, desfăcând tot soiul de borcănele şi fiole care-i atârnau la gât şi punând în vas ba un pic de pulbere argintie, ba câţiva stropi dintr-o licoare verzuie, amestecând şi pisând iar şi iar.

— Au fost găsiţi!

— Ce vrei să spui? Că sunt aici? Unde sunt?

— Nu aici, nu. Tot sub munte. Au găsit un prieten. Ca-n totdeauna, când te-aştepţi mai puţin! Privi spre băiatul de lângă foc. Mai repede cu tocăniţa!

— Despre ce vorbeşti? Ce prieten? Unde?

Femeia deşertă amestecul într-un pocal din lemn, adăugă apă, amestecă, iar apoi i-l întinse Emmei:

— Bea!

În primul moment, Emmei i se păru că licoarea are gust de noroi şi-atât, dar mai apoi, simţi gust de mentă, de rozmarin, de miere, de ceva pe care nu-l putea numi decât rază de soare şi,

dacă putea spune astfel, ciripit de păsări. Înclină cupa şi o bău până la fund. Simţi cum un val plăcut şi auriu urce peste ea, intrându-i în sânge şi răspândindu-i-se prin tot corpul, până-n vârfurile degetelor, până-n vârful firelor de păr, încălzind-o din interior.

— Uau…

Bătrâna zâmbi, iar faţa i se umplu şi mai tare de riduri.

— Se pricepe şi bunicuţa la ceva, hm, ce spui?

— Pe cine-au găsit Kate şi Michael?

— Pe vrăjitor.

— Stai – te referi la doctorul Pym?! L-au găsit pe doctorul Pym?! De unde ştii asta?

— Am văzut, cum altfel? Ce-ntrebare!

— Păi, atunci trebuie să-i găsim! Doctorul Pym trebuie s-o omoare pe vrăjitoarea aia nenorocită! E îngrozitoare! Unde sunt? Trebuie să pornim chiar acum!

Bătrâna clătină din cap, ridicând un coş de pe podea. Emma auzi zăngănitul unor borcane care se ciocneau.

— Voi trei veţi merge pe drumuri diferite.

Bătrânica trase perdeaua din piele care atârna la intrare, lăsând să pătrundă înăuntru, preţ de o clipă, lumina soarelui. Se întoarse spre băieţaşul de lângă foc:

— Fă-o să mănânce ceva. Mă duc la Gabriel.

— Stai! strigă Emma. Vreau să…

Dar când dădu să se ridice din pat, simţi cum o părăsesc puterile şi se prăvăli pe podea.

Băiatul se ridică de lângă foc şi o ajută pe Emma să se-aşeze înapoi în pat. Atunci Emma văzu că nu era, de fapt, un băieţel, ci o fată, poate cam cu un an mai mică decât Kate, subţire, dar vânjoasă, cu părul tuns mai scurt.

Era cam dură, şi aproape c-o îmbrânci pe Emma înapoi în pat, apoi se întoarse lângă foc, turnă nişte tocăniţă într-un castron de lemn şi i-o duse, ştergând o lingură de cămaşă.

— Poţi să mănânci singură, nu? Că doar nu eşti copil mic!

— Normal că pot! răspunse Emma cu încăpăţânare, deşi, la drept vorbind, chiar şi după ce băuse amestecul pe care i-l dăduse bătrânica, se simţea în continuare mai slăbită decât se simţise oricând până atunci. Luă castronul şi lingura de la fată. Tocăniţa era o fiertură gălbuie, cu bucăţi mari de carne prin ea, cu legume şi cartofi. Mirosea divin.

Fata se aşează pe un scaun înalt, îşi încrucişă braţele şi începu s-o privească autoritar pe Emma, ca şi când ar fi vrut să se asigure că mănâncă tot.

Emma vru să-i răspundă printr-o privire pe măsură, dar era de-a dreptul hămesită, aşa că, alternativ, ba se holba la fată, ba înghiţea cu poftă tocăniţa, lingură după lingură.

— Am crezut c-ai murit. Gabriel te-a adus azi-noapte. Încă vreo câteva minute, zicea bunicuţa, şi-ar fi fost prea târziu.

— E bunica ta?

— Nu. Toţi îi zic aşa, bunicuţa. Bunicuţa Peel. E înţeleapta tribului. Se pricepe la magie. Aşa te-a vindecat. Normal, acum sufletul tău e la ea.

Emma se opri din mâncat.

Fata zâmbi strâmb.

— Glumesc. Nu-i genul ăsta de om. Da' tu m-ai crezut oricum.

— Ba nu.

— Normal că m-ai crezut. Ai crezut că bunicuţa Peel ţi-a pus sufletul într-un borcan sau ceva asemănător.

Emma hotărî că nu-i place de fata asta şi că de-acum înainte o va ignora.

— Gabriel a zis că vrăjitoarea te ţinea prizonieră, dar c-ai scăpat; e adevărat?

Emma ridică din umeri ca şi când n-ar fi fost mare brânză.

— I-a pus pe bărbaţii ăia să sape în munte, sub Oraşul Mort. M-am furişat acolo. I-am văzut.

Emma se opri iar din mâncat. Era prea curioasă.

— Ce-i Oraşul Mort?

— Locul unde stăteau piticii înainte. Vezi tu, acum mult timp, au avut o cetate sub munte. Şi-ntr-o zi a venit un cutremur mare, pricepi tu? Fata părea să devină tot mai entuziasmată pe măsură ce povestea. Jumătate din oraş s-a dus în pământ. Au murit mulţi, mulţi pitici. Atunci au plecat de acolo şi au zidit alt oraş. Astăzi, se zice c-ar fi bântuit. Nu se duce nimeni pe-acolo. Da' mie nu mi-e frică. Fata se uită la Emma. Ştii după ce i-a pus vrăjitoarea să sape?

Emma privi la castronul cu mâncare.

— Nu.

— N-o să zic la nimeni.

— Ţi-am spus că nu ştiu. Cum de contesa nu te-a-nchis până acum?

Fata începu să râdă.

— Nu se pune ea cu noi. Doar cu ăia din oraş. Dacă mă-ntrebi pe mine, oamenii ăia îşi merită soarta. Să se lase prinşi în felul ăla! Eu m-aş fi luptat cu ea. Nu-mi pasă dacă m-ar fi omorât. Oamenii din oraş sunt nişte laşi!

Emma pescui ultimul morcov şi-l mâncă, apoi duse castronul la gură şi bău zeama. Se gândea la copiii închişi în conac şi la faptul că, dacă ar fi încercat să scape, contesa s-ar răzbuna pe părinţii lor.

— Care este numele tău?

— Dena.

— Vezi tu, Dena, tu nu ştii despre ce vorbeşti. Aşa că, de ce nu taci tu mai bine din gură!

Fata sări de pe scaun, cu pumnii încleştaţi.

— Dacă nu erai bolnavă şi nu erai mai mică decât mine, te-aş face să-ţi iei cuvintele înapoi.

Emma puse deoparte castronul şi sări din pat. Tocăniţa bătrânei trebuie să mai fi avut şi altceva în ea, pe lângă carne şi legume, pentru că Emma se simţi, dintr-odată, nespus de puternică.

— Hai şi-ncearcă!

O clipă mai târziu, cel mai probabil s-ar fi tăvălit amândouă pe podea, luptându-se ca nişte pisici sălbatice, dar tocmai atunci perdeaua de la uşă se dădu la o parte şi un bărbat păşi înăuntru. Avea părul la fel de lung şi de negru ca Gabriel, dar era mai mic de statură, mai zvelt şi avea chipul mai tânăr şi fără cicatrice. Nu s-ar fi putut spune dacă înţelegea ceea ce tocmai era pe cale să se-ntâmple sau dacă-i păsa, întrucât expresia chipului nu i se schimbă. Privind la Emma, spuse celeilalte fete:

— Are nevoie de pantofi.

Dena ezită un moment; apoi, pufnind de indignare, se aplecă şi scoase o pereche de mocasini vechi de sub pat şi-i azvârli în mâinile Emmei.

— Vino cu mine, spuse bărbatul, întorcându-se şi ridicând perdeaua.

— Vreau să-l văd pe Gabriel.

Bărbatul o privi peste umăr.

— Gabriel m-a trimis.

Spunând acestea, ieşi. Emma se încălţă cu mocasinii şi-l urmă, aruncându-i Denei o ultimă privire sfidătoare.

Satul se întindea pe coasta muntelui, între două văi acoperite cu păduri de pin. Ieşind din căbănuţa caldă şi din aerul închis, Emma se opri şi respiră adânc. Aerul era proaspăt şi rece şi încărcat cu miresmele dimineţii de vară. Emma văzu a în jur erau aproape douăzeci şi cinci de căbănuţe din lemn, unele dintre ele ascunse după trunchiurile groase ale copacilor, iar altele, adunate cumva laolaltă, pe marginile unui soi de uliţă principală a satului, care se-ntindea în sus pe coastă (asta dacă se poate numi „uliţă principală”, un drum de pământ, lat de vreo zece metri.) Emma mergea în urma bărbatului, întrebându-se unde sunt toţi sătenii; apoi cotiră şi atunci văzu. Toţi oamenii din sat – sau, cel puţin aşa gândi Emma, că aceia erau toţi – se adunaseră în faţa unei singure căbănuţe. Oamenii îi ascultau pe vreo şase-şapte bătrâni care stăteau în faţa lor şi le vorbeau. Emma era prea departe ca să audă ce spuneau, dar părea să aibă loc un fel de consiliu. Când ea şi bărbatul veniră mai aproape, bătrânii tăcură şi îşi întoarseră privirile spre ea. Călăuza Emmei în clină respectuos capul, apoi ridică perdeaua din uşa căbănuţei ca Emma să poată intra.

În încăpere era întuneric, iar când perdeaua coborî se făcu şi mai întuneric. Bărbatul nu o urmă. Emma rămase locului aşteptând să i se obişnuiască vederea. În aer plutea un miros urât, otrăvitor. O siluetă mare şi întunecată veni spre ea. Emma clipi şi o recunoscu pe bunicuţa Peel. Înţeleapta o luă de braţ şi o trase mai aproape, spre mijlocul încăperii.

— Unde-i Ga… dădu ea să-ntrebe, dar amuţi.

Bătrânica o dusese lângă un pat din celălalt capăt al camerei, în care zăcea Gabriel, cu ochii închişi şi pieptul dezgolit. Avea braţele brăzdate de şase tăieturi adânci, iar în pântec avea o rană îngrozitoare. Dar nu rănile o făcură pe Emma să-ncremenească, să-şi ţină răsuflarea şi să-şi muşte buzele. Ci faptul că din fiecare rană, pe sub piele, se-ntindeau nişte vinişoare negre şi groase.

— Otravă, spuse bunicuţa Peel. Dacă-i ajunge la inimă s-a terminat.

— Atunci faceţi ceva! se rugă Emma. Salvaţi-l! Faceţi ceva! Trebuie!

— Nu-i aşa simplu, copilă! Ingredientele pentru antidot se găsesc foarte greu. Am folosit tot ce-aveam ca să te salvez pe tine, Gabriel a insistat. Ridică în mâini un vas pe jumătate plin

cu o pastă groasă şi gălbuie şi începu să amestece în el.

— Nu ştiu, nu ştiu…

Emma îl privi pe uriaş. O salvase, iar acum era pe moarte. Nu era drept. Trebuia să se poată face ceva…

Brusc, Emma dădu capul pe spate. Bunicuţa Peel o apucase dintr-odată de faţă.

— Ce faci…

Dar bătrâna n-o privea pe Emma. Privea la vârful uneia dintre unghiile ei groase şi galbene, de care rămăsese atârnată una dintre lacrimile fetei. Bunicuţa Peel mormăi ceva, apoi scutură lacrima în vas, îi spuse Emmei să stea nemişcată şi mai adună şi alte lacrimi pe care le adăugă în amestecul gălbui.

— Hmm… mormăi ea, târându-şi picioarele în jurul patului şi continuând să amestece.

— Poate că…

— Pe tine… Gabriel deschise ochii. Pe tine voiam să te văd…

Emma se strădui să zâmbească şi să răspundă pe un ton mai vesel şi mai ferm:

— Sunt bine! Numai datorită ţie. Şi ai să te faci şi tu bine! Bunicuţa te va repara, cum m-a reparat şi pe mine! Spune că sigur o să poată. O să fi ca nou!

Aflându-se pe partea cealaltă a patului, bătrânica începu să întindă alifia pe rănile lui Gabriel. Emma auzea amestecul cum începe să fiarbă şi să sfârâie.

— Mă bucur… că eşti bine! zise Gabriel şi închise ochii.

„Te rog, gândi Emma, te rog, fă să se facă bine…”

Îşi puse amândouă mâinile într-una din mâinile lui. Medicamentul ardea, probabil, îngrozitor, întrucât Gabriel strânse pumnul, strivind mâinile Emmei. Dar ea nu-i dădu drumul. N-avea să-i dea drumul.

Capitolul Cincisprezece
Drumul spre Oraşul Mort

Kate şi Michael mergeau în mijlocul grupului, chiar în spatele piticului care îl căra în spate pe Fergus. Acesta din urmă, bătrân şi cu barba albă, sforăia zgomotos. Hamish mergea în frunte. Erau şapte în total.

Nu cântară trâmbiţe când ieşiră din oraşul piticilor. Hamish

spuse că, dacă oamenii lui ar fi ştiut că pleacă, ar fi insistat să organizeze o paradă şi ar fi fost nevoit să sărute copii zile în şir. Kate îi văzu pe ceilalţi pitici schimbând priviri, iar Fergus chiar scoase un sunet sec de ironie, apoi încercă să-l mascheze cu o tuse, ajungând într-un final să tuşească cu adevărat timp de aproape un minut întreg.

Ieşiră printr-o poartă mică, ascunsă vederii, şi merseră printr-o serie de tuneluri bine întreţinute, luminate de torţe.

Hamish vorbi constant despre istoria Oraşului Mort, despre mai multe legende legate de el, despre câte ridicări de greutăţi făcea în fiecare dimineaţă…

Kate se duse mai aproape de Michael.

— Nu ar fi trebuit să-l înfrunţi aşa pe Hamish, spuse ea in şoaptă şi-i strânse mâna. Dar a fost foarte, foarte curajos din partea ta.

Michael părea ruşinat:

— Nu a fost mare lucru.

— Ba a fost. Şi Emma ar fi crezut la fel.

Conversaţia lor fu înăbuşită de zăngănitul armurilor piticilor, sunetul scos de tălpile de metal pe podeaua de piatră de sforăiturile lui Fergus, de comentariile bâiguite ale lui Hamish, iar când Michael vorbi din nou, Kate fu nevoită să-l roage să repete ce spusese.

— Crezi că este bine?

— Da, spuse Kate cu mai multă convingere decât simţea în realitate. Şi aşa cum doctorul Pym ne-a spus deja, Gabriel este cu ea. El nu va permite să i se întâmple nimic.

— Mă întreb dacă o vom mai vedea vreodată.

— Bineînţeles că da. Nici măcar să nu te mai gândeşti la asta.

Michael încuviinţă, apoi schimbă rapid subiectul, spunând că nu înţelegea de ce Hamish nu adusese mai mult pitici cu el. Contesa nu putea avea chiar atât de mulţi strigoi. De ce să nu ceară armatei sale să o alunge pur şi simplu?

— Din cauza creaturilor salmac-tar.

Piticul care vorbise mergea în spatele lor. Avea părul negru, barba neagră şi sprâncene groase, unite la mijloc. Arăta mai tânăr decât ceilalţi pitici. Îşi menţinuse tonul vocii scăzut vrând parcă să îi atenţioneze să facă la fel.

— Cam acum un an, da, regele află că încă de când sosise aici vrăjitoarea, aceasta ţinuse legătura cu diavolii ăia ucigaşi şi

dezgustători. Ştiţi despre ei, nu-i aşa?

Kate încuviinţă din cap, amintindu-şi visul pe care îl avusese în temniţă… creatura palidă, fără ochi care se îndrepta spre Gabriel, cu ghearele scoţând zgomote pe piatra de pe jos din labirint, pe măsură ce înainta…

— Ei bine, ea le-a tot promis anumite lucruri. Dacă mă întrebi pe mine, eu cred că au nevoie doar de o baie. Ideea că că se protejează aliindu-se cu ei. Aşa că acum, dacă Hamish – regele, vreau să spun – ar încerca să atace strigoii, ea ar avea la dispoziţie hoarde de salmac-tar care să o ajute. Ar fi un război în toată regula, nu-i aşa? Regele nu vrea asta.

— Cum te numeşti? întrebă Kate.

— Wallace, spuse el, apoi adăugă, fără un motiv pertinent, Wallace piticul.

Grupul lor mergea deja de aproape o oră şi ieşiră din tunel la marginea unei crevase mari. Kate şi Michael putură auzi, dar nu putură vedea cum curgea apa, în întunericul de jos.

— Râul Cambridge, anunţă Hamish în timp ce aruncă o piatră cu piciorul peste buza stâncii. Curge prin munţi, până dincolo de oraş, până la baraj. Aşa făceam comerţ cu netoţii de orăşeni, până când a venit vrăjitoarea. Femeia nu are nici un respect pentru puterile comerţului. Haideţi. Podul e aproape. Putem trece în vechiul regat.

— Hamish ar putea fi un ghid excelent, spuse Michael în timp ce mergeau pe marginea crevasei. E foarte bine informat.

— Chiar a fost ghid, spuse Wallace. Înainte ca regina să fi murit, când veneau demnitari în vizită, el era cel care le arăta împrejurimile. Întotdeauna făcea o treabă bună. Adică atunci când nu era beat.

Pe măsură ce se apropiau de destinaţie, Kate se trezi că se gândea la ceea ce spusese doctorul Pym. De ce un seif sigilat acum mai bine de o mie de ani, unul magic, care se deschidea numai pentru câţiva oameni, s-ar deschide pentru ea, Michael şi probabil şi pentru Emma? Cum era posibil aşa ceva? Şi ce a vrut vrăjitorul să spună cu „dintre toţi copiii, să fi tu…“? Să fie ea ce? Şi ce însemna faptul că i-a spus că fusese aleasă de carte, dar că pentru a putea avea acces la puterea ei va trebui mai întâi să-şi vindece inima? Cu cât Kate se gândea mai mult la toate acestea, cu atât devenea mai confuză.

Ajunseră la un pod de piatră arcuit, care era păzit de un

singur pitic. Acesta, văzându-l pe rege, se plecă într-un genunchi în faţa lui.

Hamish îl întrebă ce se mai întâmplase în Oraşul Mort.

— Nimic, înălţimea voastră. Deşi orice ar căuta vrăjitoarea aceea, ar face bine să găsească repede. Orăşenii aceia nu vor mai rezista mult timp, nu în felul în care strigoii îi biciuiesc, îi înfometează şi îi muncesc zi şi noapte. Dacă mă întrebaţi pe mine, ar trebui să-i alungăm din munţii noştri…

— Dar nu te-a întrebat nimeni! Tu doar stai acolo şi ţine-te de nenorocita aia de suliţă, lichea! Hamish dădu din cap a dezaprobare şi porni să treacă podul murmurând: Toată lumea are câte o nenorocită de părere de exprimat.

Pe partea cealaltă a podului, Hamish le ordonă piticilor lui să-şi scoată armura. Nu voia să se facă mai mult zgomot decât era nevoie. Apoi îl trezi pe Fergus.

— Hai, lişiţă bătrână, e timpul să cânţi ca să-ţi câştigi masa.

Fergus îşi deschise ochii. Erau plini de urdori şi priveau fără ţintă.

— Îhî.

— Am traversat podul de piatră. Cum ajungem la această peşteră de aurie, acum?

— Peştera aurie…

Părea să nu aibă habar despre ce vorbea Hamish.

— Da, da, peştera aurie! Dacă m-ai minţit şi nu ştii… zise el şi-l prinse de barbă pe piticul bătrân.

— Prin poartă, murmură Fergus, apoi la vest, de-a lungul coastei. Este o uşă marcată cu ciocane încrucişate, după care încep scările, multe scări…

— Ei bine, spuse Hamish, întorcându-se spre restul grupului, aţi face bine să fiţi silenţioşi şi rapizi precum şoarecii.

Se furişară printr-un tunel întunecat şi neîngrijit, care se termina brusc la o uşă de fier. Hamish săpă în barba lui stufoasă şi scoase o cheie voluminoasă. O puse în broască, respiră adânc şi o întoarse. Uşa se descuie cu zgomot, răsunând în tot tunelul. Kate simţi cum piticii se făcură mici de frică.

Hamish se uită înapoi la ei, cu o privire sfioasă, şi spuse: — Îmi pare rău pentru asta.

Tunelul se termina la zece metri după uşă, dând în ceea ce arăta să fi o peşteră imensă, puternic luminată. Hamish le ordonă încet să se aşeze pe burtă şi să meargă aşa, iar cei cinci

pitici şi doi copii se puseră la pământ şi începură să se târască. Kate putu auzi sunete de ciocane bătând şi sfărâmând, ordine strigate şi plesniturile biciurilor. Apoi ea şi Michael ajunseră la marginea peşterii şi se uitară în jos.

Erau la câteva sute de metri deasupra oraşului, care – atât cât Michael şi Kate putură vedea din el, pentru că se întindea în întuneric – umplea pe de-a-ntregul interiorul muntelui. Lui Kate i se păru că semăna cu un oraş din interiorul unui glob decorativ, unul care fusese agitat în repetate rânduri, până când turnurile se prăbuşiră, clădirile se sfărâmară, iar străzile ajunseră să fie fisurate. Era corpul neînsufleţit al unui oraş lăsat să putrezească cu secole în urmă.

Asta până acum.

Chiar sub ei, zeci de lămpi cu gaz luminau ruinele. Cea mai mare parte a muncii se desfăşura într-o clădire imensă, care nu mai avea acoperiş. Kate putu distinge câteva siluete umane care se mişcau, dar erau prea departe şi era prea mult praf în aer ca să poată vedea clar ce se întâmpla. Nu că ar fi contat faptul că nu vedea bine. Îşi dăduse seama că clădirea fără acoperiş trebuie să fi fost vechea sală a tronului, iar strigătele şi plesniturile de bici care se auzeau spuneau totul.

— Calmartia, spuse Hamish încet. Oraşul Mort.

— Nu pot să cred, spuse Michael în şoaptă, împingându-şi pe nas ochelarii care ameninţau să cadă. Un oraş străvechi al piticilor. Îmi doresc să fi avut aparatul de fotografiat la mine.

Kate nu spuse că ea mai văzuse o dată acest oraş. Într-un vis avut cu două seri în urmă, văzuse cum fusese distrus.

Hamish le făcu semn să se îndepărteze de margine.

— Staţi ascunşi şi faceţi linişte, spuse el, altfel suntem morţi cu toţii.

Bunicuţa Peel o dădu afară pe Emma din baracă, într-un final.

— Dar… Dar… Dar… se bâlbâi ea în timp ce bătrâna o împinse spre uşă.

Tentaculele negre de otravă de sub pielea lui Gabriel dispăruseră, dar el încă nu deschisese ochii. Emma voia să fie acolo când se întâmpla asta.

— Am nevoie să fiu singură cu el, spuse înţeleapta satului. Te chem imediat înapoi.

Afară soarele era sus pe cer şi se apropia de amiază, iar

mulţimea de oameni din faţa barăcii se risipise. Emma se opri, uitându-se în sus şi-n jos pe uliţa plină de colb.

Singurele semne de viaţă erau date de nişte câini care miroseau resturile de la micul dejun.

— O să moară?

Emma se întoarse înspre partea de unde venea vocea.

Dena stătea lângă un perete al barăcii. Emma presupuse că încercase să se uite înăuntru pe fereastră.

— Bineînţeles că nu, spuse Emma sfidător. E nevoie de mai mult de o mână de strigoi ca să-l răpună pe Gabriel.

Dena nu spuse nimic. Pur şi simplu stătea acolo, uitându-se la ea.

— Ce e? întrebă Emma. O să fie bine!

Dena nu răspunse şi nici nu se mişcă.

Emma se întoarse şi se aşeză pe un buştean. Luă o mână de pietricele şi începu să le arunce pe rând, încercând să nimerească o oală de metal. După câteva clipe, Dena veni şi se aşeză lângă ea. Adună şi ea o mână de pietricele, dar în loc să le arunce, le muta pur şi simplu, din mână în mână, cernind pământul dintre ele.

— Părinţii mei au fost omorâţi anul trecut.

Emma se uită la ea, dar Dena era concentrată pe pietricelele pe care le muta dintr-o mână într-alta.

— Erau pe lângă Cambridge Falls. Câţiva dintre strigoii vrăjitoarei i-au prins; probabil au crezut că erau din oraş şi că încercau să scape sau ceva de genul ăsta.

— … Serios?

Fata încuviinţă din cap.

Apoi Emma spuse:

— Părinţii mei au dispărut acum zece ani.

— Au murit?

— Nu. Adică… nu ştiu.

Tăcură amândouă preţ de câteva clipe.

— Îmi pare rău, spuse Emma, de ce s-a întâmplat cu ai tăi.

— Gabriel a vrut să-i convingă pe toţi să se lupte cu vrăjitoarea atunci, dar ei nu au fost de acord. Aşa cum nu sunt nici acum. O adunătură de laşi.

Spunând acestea, fata aruncă mâna de pietricele în aşa fel încât acestea se izbiră, cu un zgomot sec, de oală.

— Ce vrei să spui? întrebă Emma.

— Asta discută acolo acum, spuse Dena, arătând cu capul spre o cabană mare, dreptunghiulară, cu două etaje, poziţionată pe deal.

— Noaptea trecută, Gabriel a trezit tot satul, ţipând că trebuiau să lupte cu toţii. Mai avea puţin şi se prăbuşea din cauza otrăvii. Acum vor discuta, pur şi simplu, despre asta la nesfârşit şi nu vor face nimic. Toţi sunt... Hei, unde te duci?

Emma pornise pe aleea prăfuită. Putea simţi cum i se urcă sângele în cap şi cum i se întunecă vederea de furie.

Gabriel le spusese că trebuiau să lupte. Emma avea să se asigure că o făceau.

Împinse la o parte pânza din uşă şi intră în aerul cald şi plin de fum din cabană. Era o singură cameră imensă. Bătrânii pe care Emma îi văzuse mai devreme erau adunaţi în jurul unui foc din mijlocul camerei, iar restul satului stătea în jurul lor, ori pe bănci, sau sprijinindu-se de pereţi ori uitându-se în jos din balcoanele de sus.

Unul dintre bătrâni vorbea:

— Nu avem cum să ştim cât de puternică este, de fapt, vrăjitoarea! Avem o responsabilitate, aşa este, dar nu faţă de oamenii din Cambridge Falls, ci faţă de cei de un sânge cu noi! Faţă de istoria noastră! spuse el, lovindu-şi toiagul de pământ şi ridicând norişori de praf. Dacă ne luptăm cu ea şi pierdem? Cum se va răzbuna? Nu ştim. Nu ştim ce poate. Nu putem risca!

Se aşeză în timp ce lumea din jur comenta cu glas scăzut. În clipa următoare, Emma se ridică în picioare pe o bancă şi spuse:

— O să muriţi cu toţii!

Întreaga încăpere – bătrânii din mijloc, oamenii care stăteau pe bănci sau sprijiniţi de perete, cei din balcoanele de sus – se întoarseră şi se uitară la ea.

— Credeţi că, dacă nu faceţi nimic, o să vă lase în pace pur şi simplu?! Sunteţi chiar atât de proşti?

O voce mică din capul Emmei îi şopti că nu ar trebui să-i numească „proşti” pe aceşti oameni, dar o ignoră.

— Pentru că este cel mai prostesc lucru pe care l-am auzit în toată viaţa mea!

Bătrânul care vorbise înainte îşi ridică toiagul şi-l îndreptă spre Emma, spunând:

— Daţi afară copilul acela!

Emma văzu o femeie care venea spre ea. Îşi dorea să fi fost

Kate aici. Oamenii o ascultau, de obicei, pe sora ei mai mare.

— E adevărat! Am văzut-o! Totul este mort: Copacii! Animalele! Nimic nu mai trăieşte! Am văzut-o! Acest loc va fi unul blestemat!

— Daţi-o afară! croncăni bătrânul, lovindu-şi toiagul de pământ.

— Nu.

Toată lumea se opri şi se întoarse, căutând sursa vocii, inclusiv Emma. Silueta voluminoasă, cam ponosită a bunicuţei Peel se contura în dreptul uşii. Lăsă pânza de la intrare în jos şi îşi târî picioarele, mergând înspre Emma.

— Fata vine din viitor. Dacă ea spune că aceşti munţi vor deveni un pustiu, atunci eu o cred.

— Dar, bunico, zise bătrânul, cu o notă de respect în voce dacă ceea ce acest copil spune este adevărat…

— Chiar este adevărat! Eşti surd sau… începu Emma să spună, când o privire de-a înţeleptei satului o reduse la tăcere.

— Cum putem şti ce va cauza acest dezastru? continuă să spună bătrânul. Poate că în viitorul din care vine acest copil, noi chiar am luptat cu vrăjitoarea şi am dat greş. Poate că ceea ce descrie copilul acesta este răzbunarea ei.

— Laşule, spuse Emma printre dinţi.

Bunica Peel o ignoră pe fată.

— Atunci trebuie să ne asigurăm că nu vom da greş.

Ea luă mâna Emmei şi o conduse în faţă până când ele ajunseră lângă foc, în mijlocul bătrânilor.

— Am fost înţeleapta acestui sat dinainte să se fi născut mai mulţi dintre voi, şi da, dacă înfruntăm vrăjitoarea şi dăm greş, atunci suntem sortiţi pieirii. Tot ceea ce suntem, toată istoria noastră, toate poveştile noastre vor dispărea pentru totdeauna. Cu toate acestea – se întoarse încet, acoperind cu privirea întreaga adunare – nu avem de ales, trebuie să luptăm.

Emma observă că se întâmpla ceva ciudat. Ridurile de pe faţa femeii se estompau, ochii îi luceau din ce în ce mai vii cocoaşa i se îndrepta. Bunica Peel cea bătrână, ridată şi adusă de spate încă era acolo, dar în timp ce vorbea cealaltă femeie, înaltă, mândră şi frumoasă se făcu văzută deopotrivă. Era ca şi cum cele două erau suprapuse.

— Ştim cu toţii poveştile care amintesc de un obiect de o mare putere ascuns în aceşti munţi. Mulţi dintre noi cred aceste

poveşti au atras-o pe vrăjitoare. Dar ce este acest obiect pe care îl caută? Ce poate înfăptui el? Poveştile nu spun nimic despre asta.

Bunica Peel făcu o pauză. Emma văzu bărbaţi şi femei aplecându-se în faţă, ascultând captivaţi. Sus, scârţâiră balcoanele în timp ce oamenii se aşezau în aşa fel încât să poată auzi mai bine.

— Este o carte.

— Au fost odată trei cărţi magice, cele mai puternice cărţi de magie cunoscute vreodată. Dar au fost pierdute cu mii de ani în urmă. Chiar şi aşa, toţi vrăjitorii şi înţelepţii ştiu de ele şi de puterea lor. Fiecare dintre ele poate să schimbe lumea. Cu mult timp în urmă, am ajuns la concluzia că una dintre aceste cărţi este ascunsă aici. Dar nu ştiam care dintre ele. Acum ştiu, mulţumită acestui copil.

Îşi puse mâna pe spatele Emmei. Fata simţi deopotrivă mâna diformă şi plină de bătături a bătrânei, precum şi cea fină şi puternică a celei tinere.

— Cartea ascunsă în aceşti munţi, cea pe care vrăjitoarea o caută atât de îndârjită, este cea care păstrează secretele timpului şi spaţiului, cunoscută drept Atlasul.

Un amestec de voci şoptite se porni în toată încăperea, iar Emma simţi cum o străbătu un fior rece, deşi stătea aproape de foc. Bunica Peel îşi ridică mâna. Vociferările se opriră.

— Atlasul îi permite celui care-l foloseşte să călătorească în timp şi să schimbe istoria. Atât ar fi de ajuns ca să planteze sămânţa fricii în inimile noastre. Dar este mai mult decât atât.

Emma simţi mulţimea de ascultători încordându-se şi mai tare, sorbind fiecare cuvânt al bătrânei.

— Dacă un om ar reuşi să domine puterile cărţii, acesta va fi capabil nu numai să călătorească în timp şi spaţiu, ci şi să le controleze pe amândouă. Însăşi esenţa lumii noastre va fi la cheremul lui. Dacă acea zi va veni, vieţile noastre, ale celor pe care îi iubim, ale tuturor oamenilor de pe pământ, vor fi la mila lui. Nu putem permite ca Atlasul să cadă în mâinile vrăjitoarei.

Femeia se opri. Privind cu coada ochiului, Emma văzu imaginea femeii frumoase micşorându-se şi dispărând complot, până când numai bunicuţa Peel, bătrână şi cu pielea tăbăcită rămăsese lângă ea. Pentru câteva clipe lungi, nimeni lui spuse nimic. Apoi un bărbat înalt şi bine făcut din spatele încăperii se

ridică în picioare.

— Eu voi lupta.

Şi unul câte unul se ridicară de pe bănci sau se îndepărtară de pereţii de care se sprijineau, până când toţi bărbaţii între şaisprezece şi şaizeci de ani stăteau în picioare, declarându-se gata de luptă.

Bătrânul suspină şi spuse:

— Foarte bine, dacă trebuie, atunci trebuie. Dar cine va conduce?

— Eu.

Gabriel stătea în uşă cu o pătură pusă pe umeri. Într-o clipă, Emma ajunse la el şi-l îmbrăţişă, ascunzându-şi lacrimile în braţele lui.

Capitolul Şaisprezece
Lacul Negru

Kate, Michael şi cei câţiva pitici care veniseră cu ei înaintau de-a lungul lanţului muntos de deasupra vechii cetăţi, ţinându-se cât mai aproape de peretele de stâncă şi, pe cât posibil, fără să facă zgomot; în cele din urmă ajunseră la o intrare boltită, pe care erau gravate două ciocane încrucişate. Trecură de ea şi se pomeniră într-o încăpere întunecată. Hamish se scotoci pe sub barbă şi scoase la iveală un cristal cât pumnul, cu care ciocăni uşor în perete. Pe dată, încăperea fu scăldată într-o lumină albă; de undeva din apropiere începea o scară răsucită, uşor înclinată, care cobora şi se pierdea în întuneric. Hamish îl scutură zdravăn pe Fergus, piticul cel bătrân.

— Hei! O să dormi pe săturate când o să fi mort, iar asta nu va fi peste mult timp, crede-mă. Pe-aci trebuie s-o luăm? Ia spune!

Fergus clipi din ochii lui plini de urdori şi privi în josul scării.

— Da, da, pe-aici! În jos, în jos, tot în jos. Stânga, dreapta, iar la dreapta, a treia la stânga, a şasea la dreapta, a opta la stânga şi tot în jos, tot înainte…!

Şi, Fergus adormi la loc.

— Hei! Ţineţi-l treaz, vom avea nevoie de el! La naiba!

Scara era îngustă şi abruptă, iar la tot pasul trebuia să coteşti brusc, sub unghiuri periculoase.

— Ca şi când ar fi fost făcută anume ca să-ţi rupi gâtul, şopti Michael, apoi adăugă: Pun pariu că nu-i făcută de pitici; au folosit, probabil, pe cineva din afară.

Din fericire, şi ceilalţi pitici aveau la ei cristale cum era cel al lui Hamish, aşa că Michael şi Kate vedeau cel puţin pe unde să păşească. Pe Kate o deranja cel mai rău faptul că, ori de câte ori ajungeau într-un loc unde scara o lua în două direcţii diferite, Fergus era iarăşi zgâlţâit ca să se trezească şi silit să le spună încotro să meargă mai departe. Fata îl rugă pe Hamish să noteze ce le spunea piticul cel bătrân, ca să nu mai fie nevoie să-l tot trezească, dar Hamish respinse categoric ideea:

— Ai vrea tu, nu-i aşa? Să scriem! Vă dau cuvântul meu că nu se va scrie nimic, cât sunt eu pe-aci! Fiţi siguri! Ha!

Cu cât coborau mai mult, cu atât se făcea mai frig. În curând zăriră ţurţuri atârnând de tavan, iar lui Kate şi lui Michael începuseră să le iasă aburi din gură. Kate observă că piticii începuseră să privească în jur, neliniştiţi.

— Se zice că-i bântuit locul, şopti Wallace. În mâna dreapta ţinea cristalul luminos, iar cu stânga apucase coada toporului. De-asta puţini pitici vin pe-aici. Prea mulţi au sfârşit-o urât prin locurile acestea. Sunt legende cu pitici care s-au pierdut în întuneric şi, deodată, au simţit cum nişte mâini reci ca gheaţa...

— Mai bine ne povestiţi mai încolo, sugeră Kate.

Wallace se uită la Michael, care făcuse ochii cât cepele de spaimă; erau aproape la fel de mari ca lentilele ochelarilor.

— Bine! mormăi el. Aşa o să fac.

— Opriţi-vă!

Cel care strigase era chiar Fergus, despre care Kate credea că adormise la loc, în spinarea piticului care-l căra. Strigătul lui îi făcu pe copii să ridice privirea (până atunci nu se uitaseră decât în jos, la picioare, temându-se să nu sară o treapta şi să se-mpiedice), şi abia atunci văzură că scara se termina şi că ajunseseră într-o peşteră. Cam la opt metri în faţa lor era o altă intrare, apoi scara cobora din nou în spirală.

— Aici e, spuse piticul bătrân.

— Aici? se miră Hamish. Nu se poate!

Kate îi dădu dreptate. Peştera era o încăpere rudimentară, din pământ şi piatră. Singurele lucruri care atrăgeau atenţia erau cele două intrări şi un lac negru, nu foarte întins, aflat în celălalt capăt.

— Ba da, spuse Fergus, coborând din spinarea piticului şi sprijinindu-se de perete. Aici e.

— Pe bune? întrebă Hamish, batjocoritor. Asta e peştera aurită pe care erai atâââââât de convins c-ai s-o găseşti? Îl apucă pe Fergus de barbă şi-l trase cu sălbăticie. Dacă ne-ai dus greşit, sac de oase ce eşti, te voi face să-ţi înghiţi barba, ai auzit?!

Fergus chicoti.

— Normal că nu-i peştera aurită. Aia e într-acolo, chiar este. Spunând acestea, arătă înspre lacul negru. Dedesubt, pe fundul lacului, găseşti un tunel; înoţi prin el, până la capăt, ieşi la suprafaţă şi pac! ai ajuns, peştera aurită, fix cum ţi-o închipui! Trebuie să ai grijă, totuşi! Fergus scoase la iveală o pipă din lut şi începu s-o scuture. Pe fundul lacului trăieşte ceva. Întunecat şi alunecos, cam aşa.

Aprinse un chibrit şi trase de trei ori din pipă, sugându-şi obrajii. Apoi dădu capul pe spate şi expiră un inel de fum, larg şi leneş. Niciunul dintre ceilalţi pitici nu se clinti şi nici nu scoase vreun cuvânt.

— Asta, şopti Wallace, aplecându-se spre Kate şi Michael, nu o bine.

— Cum adică pe fundul lacului trăieşte ceva? întrebă Hamish, poruncitor. Ce trăieşte acolo?

Piticul cel bătrân ridică din umeri:

— Habar n-am! Eu n-am fost acolo. Că doar nu-s tâmpit.

— ATUNCI DE UNDE NAIBA ŞTII CĂ DUCE ÎN PEŞTERA AIA AURIE BLESTEMATĂ?!

Deşi se aflau adânc sub cetate, Kate se întrebă cum de strigoii contesei nu auzeau urletele lui Hamish.

Fergus expiră liniştit un alt inel de fum.

— Frate-miu a trecut. El mi-a zis tot.

— Şi-atunci, de ce nu vorbesc io cu frati-tu, în loc să vorbesc cu tine, moşneag bun de nimic?!

— Cred că pentru că-i mort. Mi-aduc aminte ca acuma. Eu stăteam aci, fix în locul ăsta şi fumam liniştit. Bună-i o pipă din când în când. Denis – acesta este frate-miu – se face nevăzut în lac, eu aştept, aştept, aştept, îngrozitor de mult şi, într-un sfârşit, apare iar, numai ce-i vezi căpăţâna ieşind la suprafaţă şi-mi spune:

— Fergus, bătrâne, e un tunel aici şi duce într-o peşteră

minunată de aur!

— O peşteră de aur? m-am mirat.

— Da! spune el.

— Şi e aur adevărat? întreb eu.

— Nu-i aur adevărat, spune el, e – haţ!

— Haţ?! urlă Hamish. Ce naiba-nseamnă haţ?!

— Nimic. Asta s-a auzit când monstrul a ieşit din apă şi l-a mâncat. L-a înşfăcat de gât şi-a dispărut cu el. Haţ!

Preţ de o clipă care trecu foarte greu, nimeni nu spuse nimic.

Apoi Hamish explodă. Începu să ţopăie, să urle şi îl scuipe şi să dea cu toporul în tot ce nimerea. Pentru o clipă, Kate se gândi că Hamish îl va ataca pe Fergus, care stătea liniştit şi-şi fuma pipa şi nu se deranja câtuşi de puţin să rânjească mai discret.

— De regulă, şopti Michael, piticii nu sunt mari înotători.

— Nu ştiu dacă înotul e problema, răspunse Kate.

Pufnind furios în barbă, Hamish se năpusti asupra lui Fergus şi, nas în nas cu el, îi spuse:

— Deci aşa ne-arăţi tu drumul, naiba să-l ia de drum... Ne trimiţi la plimbare prin sufrageria unui monstru submarin, da?

Fergus ridică din umeri.

— Nu-i vorba că vi-l arăt eu, ci ăsta-i drumul. Singurul drum.

Hamish îl privi ameninţător, iar Kate văzu cum strânge şi mai tare coada toporului, ca şi când s-ar fi gândit să-i zboare capul bătrânului pitic, dar Hamish se întoarse spre ei.

— Bine! Hai, în baltă, toată lumea! zâmbi maliţios spre Kate şi Michael. Da, asta-nseamnă şi puştimea!

Fergus mai expiră un inel de fum, apoi chicoti uşurel:

— Haţ!

Grupul se adună în jurul lacului întunecat. Piticii fură nevoiţi să-şi dea jos cizmele grele şi să lase pe mal toate ar mele, în afară de cuţitele cele mai uşoare. Kate şi Michael îşi dădură jos jachetele şi pantofii. Kate mută în buzunarul de la pantaloni cele două fotografii pe care le avea, cea cu ea însăşi în dormitor şi cea pe care i-o dăduse Abraham, cea despre care le spusese că era ultima pe care-o făcuse. Văzând fotografia lui Abraham, Kate îşi aminti dimineaţa în care ea şi Emma fuseseră în camera lui. Deşi trecuseră doar câteva zile, lui Kate i se părea că amintirea asta era dintr-o altă viaţă.

— O să te descurci? întrebă Michael.

— Sigur că da. O să fie bine.

Dintre toţi cei trei fraţi, Kate înota, de departe, cel mai prost. În primele orfelinate unde trăiseră, nimeni nu se deranjase să le dea lecţii. Când, în cele din urmă, învăţase să înoate, Kate avea aproape nouă ani şi nu reuşise niciodată să-şi depăşească teama de apă şi agitaţia, luptându-se permanent cu senzaţia că o să se înece. Acum, în timp ce îţi împăturea şosetele şi le punea în pantofi, simţea cum îi tremură mâinile.

Vreo doi pitici îşi înmuiară uşor vârfurile picioarelor în apa lacului, dar le traseră repede înapoi.

— Poate c-a murit monstrul ăla, orice-ar fi fost, îl auzi Kate pe unul dintre pitici.

Fergus chicotea în continuare în capătul celălalt al peşterii. Wallace, cel cu barba neagră, se apropie ţinând în mână două cristale luminoase.

— O să aveţi nevoie de astea. E beznă acolo jos, aşa pare.

— Mulţumim, spuse Kate. Deşi răspândea lumină, cristalul i se păru lui Kate rece ca gheaţa la atingere.

— Bun aşa. Hamish se apropie de marginea lacului. Prezentul e vremea faptelor! spunând acestea, înhăţă un pitic şi-l azvârli în apă.

Piticul căzu cu zgomot în lac, împroşcând apă pretutindeni şi ducându-se la fund; apoi scoase iar capul, străduindu-se din răsputeri să rămână la suprafaţă.

— La fund cu tine! strigă Hamish, apucând de jos un bolovan.

Văzând că n-are de ales, piticul respiră adânc şi se scufundă. Kate urmări lumina cristalului cum se îndepărtează tot mai mult până când dispăru. Se-auzi iar bâldâbâc! Hamish îi făcuse încă unuia vânt în apă.

Unul dintre pitici făcu apoi câţiva paşi în spate.

— Eu nu ştiu să-not, înălţimea voastră.

— Atunci a cam venit vremea să-nveţi!

Hâldâbâc! Piticul dispăru şi el.

Hamish se întoarse spre Kate şi Michael.

— Intraţi de bunăvoie sau vă fac vânt şi vouă? Cum vreţi voi! Tot vă udaţi!

— Haide, zise Kate.

Kate şi Michael intrară în apa întunecată. Era atât de rece, încât pe Kate începură s-o doară pe dată labele picioarelor şi gleznele. Ajunseră într-un punct unde malul forma o mică

terasă, iar apa abia dacă îi ajungea lui Kate la genunchi. La următorul pas aveau să se cufunde în abis.

— Michael, ochelarii tăi.

— A, da, mulţumesc!

Băiatul şi-i îndesă în buzunar, străduindu-se să nu scape mână cristalul luminos.

— Mai bine o iei tu înainte. Tu înoţi mai repede. Nu vreau să te trag înapoi.

— Kate…

— O să fie bine.

Chiar dacă Michael dădu aprobator din cap, Kate se întreba cât de neconvingătoare izbutise totuşi să fie. Şi, preţ o clipă, fata conştientiză în ce situaţie absurdă se găseau. Erau în munte, sub ruinele unei cetăţi străvechi a piticilor, gata să se scufunde într-un lac negru unde se afla un monstru, viu sau mort, şi toate astea numai ca să recupereze o carte pierdută de magie. Oare ce fusese în mintea ei? Kate era gata să se întoarcă şi să-l tragă şi pe Michael după ea, dar chiar atunci o mână o îmbrânci violent din spate.

— Hai, hai, la fund!

Fură înghiţiţi de apa neagră şi rece ca gheaţa. Aproape imediat, Kate văzu cum cristalul lui Michael începe să se îndepărteze. Băiatul înota în jos, spre fundul lacului. Îl urma, îngrozită la gândul că l-ar putea pierde. După câteva mişcări, Michael se odihni, înotând pe loc. Atunci Kate zări o altă lumină, departe în zare, pierzându-se în întuneric şi apoi încă una, slabă şi difuză, urmând-o pe prima. Îşi dădu atunci seama cât de mult mai aveau de mers.

„Nu intra în panică, îşi spuse fata, nu intra în panică!”

Intraseră într-un fel de şanţ adânc, cu pereţi de-o parte şi de alta şi cu un tavan din piatră deasupra, iar dedesubt… ei bine, Kate nu se uită ce e dedesubt. Se concentra, urmărind lumina provenită de la cristalul lui Michael, care înota în faţa ei, străduindu-se să se ţină după el, cu mişcările ei lente şi stângace. Nu reuşea să-şi dea seama cât timp trecuse. Începură s-o doară braţele. Inima îi bătea tot mai repede. Dar cel mai rău îi era din cauza presiunii din plămâni; Kate simţea că, în curând, aveau să-i plesnească, eliminând absolut tot aerul din ei. Îşi repeta întruna că nu va rămâne în urmă, deşi cristalul lui Michael era tot mai în faţă şi lumina tot mai slab.

Apoi, ceva o lovi la picior.

O cuprinse panica şi fata începu să dea disperată din mâini, răsucindu-se prin apă. Văzu ceva difuz, nişte membre agitându-se şi, pentru o clipă, se gândi că acela era monstrul. Apoi îl recunoscu pe unul dintre piticii lui Hamish. Piticul gesticula îngrozit, făcându-i întruna semn lui Kate să se dea la o parte. Fata se dădu din calea lui, iar piticul înotă pe lângă ea, cu mişcări încă şi mai nebuneşti şi mai proaste decât ale ei. Era cam la trei metri mai în faţă când, deodată, trei degete lungi se iviră din întuneric şi-l înhăţară de picior. Degetele erau de un galben-verzui bolnăvicios, având cam un metru lungime fiecare şi erau groase cât un braţ de om. Piticul le împunse disperat cu cuţitul, pierzând tot mai mult aer, dar fu inutil; degetele îl trăgeau deja în jos. Kate vru să ţipe, iar plămânii i se umplură de apă. Înecându-se, înotă spre tavanul şanţului, lovindu-se de pereţii din piatră, căutând aer, căutând o cale de ieşire. Cristalul îi căzu din mâini. Vru să-l prindă, se împletici, dar acesta se pierdu în întuneric şi apoi totul se cufundă în beznă, înconjurând-o din toate părţile, sufocând-o…

— Kate! Kate!

Fata deschise ochii. În clipa următoare, începu să tuşească şi să scuipe, apa murdară ţâşnindu-i pe nas şi pe gură. Michael o bătu pe spate.

— Haide! Haide!

— Michael… sunt bine…

— Am crezut… am crezut că…

Michael o strânse în braţe.

— Hei, băiete, lasă fata să respire!

Kate simţi cum cineva îl trage pe Michael mai încolo. Wallace stătea lângă ei. Apa îi picura din barba neagră şi bogată, iar părul ud i se lipise de faţă. Peste tot în jur, piticii îşi storceau bărbile, îşi scuturau hainele şi pretutindeni domnea o lumină slabă, difuză şi aurie, răspândită de miile de puncte strălucitoare de pe pereţi şi de pe tavan.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Wallace te-a găsit în tunel. Te-a scos afară. Ne-a spus - Michael coborî vocea – ne-a spus ce s-a-ntâmplat.

Piticul o ajuta să se ridice în capul oaselor.

— Mulţumesc, zise Kate. Mi-aţi salvat viaţa!

Wallace se îmbujoră, apoi, privind în jur, vorbi încetişor.

— Căpitanul Robbie mi-a spus să am grijă de voi doi. Dar să rămână între noi, bine? le făcu cu ochiul, într-un mod deloc subtil.

— Chiar eşti bine? întrebă Michael.

— Da, răspunse Kate, deşi, chiar în clipa în care spunea asta, observă că tremura cu totul şi că vârfurile degetelor i se albăstriseră.

— Bun atunci!

Hamish era la câţiva paşi de ei, strângându-şi şi răsucindu-şi barba ca pe o sfoară, ca să stoarcă apa din ea.

— Împrăştiaţi-vă, băieţi! Pe-aici pe undeva e o intrare ascunsă! Privi spre Kate şi Michael. Şi voi, puştilor, puteţi să ne-ajutaţi.

— Nu! zise Michael, aprig. Sora mea e îngheţată şi nu s-a uscat încă. Trebuie să se-ncălzească.

Hamish părea gata să se ia la ceartă cu el, dar apoi o văzu pe Kate în ce hal tremura şi dădu indiferent din mâini. Wallace scoase o piatră de cremene şi o bucată de lemn şi cumva, în doar câteva clipe, făcu un foc pe cinste. Michael şi Kate se dădură mai aproape de el.

— Bea asta!

Wallace îi întinse lui Kate o ploscă din piele.

Kate luă o gură şi aproape că se înecă, dar simţi imediat cum o căldură binefăcătoare i se răspândeşte în tot corpul. Nu mai tremura. Degetele îşi recăpătară şi ele culoarea.

— Bea şi tu! îi zise Wallace lui Michael.

— Ce-i asta?

— Whiskey. Reţeta specială a mamei. Mereu spunea că băutura asta te scoală şi din morţi!

Piticilor lui Hamish nu le-a luat prea mult să găsească intrarea ascunsă. Cineva strigase, iar Kate văzu că piticii se adunaseră într-un anumit punct, de-a lungul peretelui auriu, privind spre un tunel care până atunci nu fusese acolo.

— Aşa mai merge! Regele piticilor rânjea încântat. Pocni din degete înspre Kate şi Michael, care stăteau în continuare lângă foc: Aşa. Nu-s'tem la picnic aicea! Hai şi găsiţi-mi cartea!

Înaintând vreo treizeci de metri prin tunel, dădură de o uşă. Kate crezu, prima dată, că făcuseră o greşeală. Asta nu putea fi uşa unui depozit secret. Arăta, mai degrabă, ca uşa de la dormitorul cuiva. Lemn vopsit în alb şi un mâner de aramă. Avea

până şi o plăcuţă atârnată în mijloc pe care scria PRIVAT.

Kate se gândi că plăcuţa fusese pusă acolo în glumă.

Hamish apucă mânerul şi trase.

Uşa nu se clinti.

Sprijinindu-se cu piciorul de perete, trase din nou.

Nimic.

— Doctorul Pym a spus că n-o să se deschidă decât dacă..., începu Michael.

— Ia mai taci! pufni Hamish.

Porunci unor pitici să-l apuce fiecare de câte un braţ şi, împreună, forţară uşa până când lui Hamish îi alunecară mâinile de pe mâner şi toţi cei trei pitici se prăvăliră pe jos, mormăind nemulţumiţi. Hamish sări la loc în picioare, scrutându-i pe toţi ameninţător, să vadă dacă râde vreunul.

Piticii stăteau smirnă, ca din piatră.

— Tu de-acolo, Hamish arătă spre unul dintre pitici, care-şi adusese toporul. Ia loveşte-o un pic!

— Mă-ndoiesc că e din lemn, zise Michael. N-o să meargă cu toporul...

— Alo! Vrei să te leg la gură? Atunci, mai tacă-ţi fleanca! Hai, dă-n ea!

Kate şi Michael se dădură mai în spate, în timp ce piticul îşi luă avânt, ridicând toporul, alergând doi paşi şi izbind în uşă cu toată puterea. Se auzi o bufnitură, un zgomot de metal frângându-se, apoi ceva zbură cât colo. Acel ceva cu piticul; rămase pe jos, încremenit de uimire, cu toporul ţăndări lângă el. Uşa n-avea nicio zgârietură.

— Bun, zise Hamish. Trebuia să-ncercăm. Dar cred c-acuma ne vom lămuri noi dac-a avut rost să-i cărăm pe copilaşi pân' aci... Hai, hai, timpu' trece şi nu-ntinerim!

— O voi face eu, zise Kate.

Se gândea că poate e vreo capcană la uşă şi, dac-ar fi fost aşa, n-ar fi vrut să păţească Michael ceva.

Dar apropiindu-se, Kate îşi dădu seama că, mai mult decât orice, îşi dorea ca uşa să nu se deschidă. Dacă nu se deschidea însemna că ea, Michael şi Emma nu erau cu nimic deosebiţi. Erau pur şi simplu trei copii obişnuiţi şi toţi aveau să vadă asta şi să-i lase să plece.

Kate întinse mâna şi apucă mânerul de aramă. „Ah, de n-ar merge”, se rugă ea.

Cu un zgomot uşor, uşa se deschise.

Capitolul Şaptesprezece
În seif

Când uşa se deschise, dând la iveală o cameră cu tavan înalt, luminată de cristale puse în pereţi, văzu în centru, aşezată pe un piedestal ca şi cum ar fi aşteptat-o pe ea până atunci, cartea, cartea lor. Fata avu sentimentul că, în ciuda a tot ce se întâmplase în ultimele zile, faptul că uşa seifului se deschisese pentru ea era de departe cel mai rău lucru.

„Avem probleme mari”, se gândi ea.

Hamish o trânti la pământ atunci când trecu ca vijelia pe lângă ea, îndreptându-se spre carte.

— Nu!

Degetele lui Hamish se opriră la câţiva centimetri de coperta de piele a cărţii. Se întoarse către Kate, care era ajutată să se ridice de Michael şi de Wallace, piticul cu barba neagră.

— Nu?!

— Nu o poţi atinge.

— Aha, nu pot nu? Ei bine, priveşte-mă, domnişoară, cum...

— Vei muri.

Kate îl văzu pe Michael uitându-se la ea. Nu avea nici cea mai mică idee de ce spunea. Tot ce ştia era că Hamish nu trebuia să atingă cartea primul. Doctorul Pym aşa îi spusese.

— Minţi, spuse regele piticilor cu dispreţ.

— Eu şi Michael suntem singurii care o putem atinge. Mi-a spus-o doctorul Pym. Dar continuă dacă nu mă crezi. Vezi ce se întâmplă. Numai că nu vei mai putea vedea nimic, pentru că, ştii tu, vei fi mort. Dar continuă.

Îşi încrucişă braţele şi încercă să pară cât mai detaşată.

Hamish se uita când la carte, când la Kate, apoi se întoarse din nou spre carte. Se vedea că şi-o dorea foarte mult.

Dar, până la urmă, murmură ceva în barbă, scuipă şi pocni supărat din degete. Un pitic o apucă de braţ pe Kate şi o târî până la rege. Hamish se aplecă înspre ea, în aşa fel încât îi simţi respiraţia caldă şi urât mirositoare.

— Dacă te joci cu mine, fetiţo, tu şi fratele tău sunteţi ca şi morţi, ai înţeles? O să vă tai gâturile şi o să hrănesc cu leşurile

voastre monstrul din lac. Acum – adu-mi cartea!

Împinsă de Hamish, Kate se împiedică la mai puţin de un metru de piedestal. Cartea păru să strălucească, lumina din seif sporindu-i nuanţa verzuie. În acel moment în care ea stătea deasupra cărţii, fără nimeni şi nimic între ele, o auzi.

Cartea îi vorbea. Îi spuse că o aşteptase timp de o mie de ani. Îi spuse să o revendice pentru ea.

Întinse mâna şi o ridică de pe piedestal.

„Acum ce urmează?” se gândi fata.

Simţi un gol în stomac, iar podeaua îi dispăru de sub picioare.

— Bună.

Kate clipi. Se afla într-un birou cu stive de cărţi şi manuscrise şi cu un foc mic arzând în şemineu. Putea vedea pe fereastră capotele maşinilor care treceau pe stradă. Ningea, iar zăpada înăbuşea zgomotele oraşului. Dar ceea ce îi captivă atenţia era bărbatul care stătea la mai puţin de un metru de ea. El era întors în scaun spre ea, iar în spatele lui se afla un birou înţesat de foi şi cărţi. Bărbatul era îmbrăcat în obişnuitul lui costum şifonat, de tweed, cu pipa într-o mână şi cu o ceaşcă de ceai în cealaltă, ca şi cum s-ar fi pregătit să bea din ea în momentul în care Kate apăruse de nicăieri, la el în birou. Bineînţeles, zâmbea.

— Te pot ajuta cu ceva? întrebă doctorul Pym.

Preţ de o clipă, tot ce putu Kate să facă fu să stea înlemnită şi să se holbeze la el, fără a înţelege ce se întâmplase.

— Doctore Pym începu ea, apoi se opri, amintindu-şi greşeala pe care o făcuse cu o seară înainte, când se dovedise că el habar nu avea cine era ea. Ştii – ştii cine sunt?

— Bineînţeles, îi răspunse el cu amabilitate. Eşti domnişoara care doar ce a apărut de nicăieri în biroul meu.

Inima i se făcu cât un purice. Călătorise mai departe în timp, chiar într-un moment dinainte de întâlnirea lor din temniţă. Şi nu călătorise doar în trecut, ci şi într-un alt loc. Uitându-se pe fereastră şi văzând maşinile, un lampadar, tot ceea ce se găsea într-un oraş normal, deveni evident pentru ea că se afla undeva departe de Cambridge Falls. Cum era posibil aşa ceva? Nu pusese nicio fotografie în carte. Nici măcar nu o deschisese!

— Draga mea, spuse bătrânul, întrerupându-i şirul gândurilor şi arătând cu pipa înspre carte, este ceea ce cred eu este?

— Da – dar de ce m-a adus aici? Tot ce am făcut a fost să o ating!

— Serios? Fascinant!

— Am atins cartea înainte ca Hamish să o facă, exact cum mi-ai spus!

Ştia că el nu înţelegea ce spunea ea, dar nu se putea abţine. Cuvintele ieşeau fără voia ei.

— Hamish? Are vreo legătură nerodul ăla cu asta?

— Stai aşa! Tu trebuie să fi ştiut ce urma să se întâmple. De asta mi-ai spus să ating eu prima cartea!

— Aşa am făcut? Nu pot spune că îmi amintesc…

— Nu, nu acum! În viitor! Dar cum de ai ştiut că mă va aduce tocmai aici cartea? Doar dacă…

Kate realiză imediat că răspunsul la întrebare îi stătea pe limbă şi că tot ce trebuia să facă era să îl rostească:

— Trebuie să fi făcut ceva în sala tronului piticilor, atunci când mi-ai spus să am grijă să ating eu prima cartea! Ţi-ai pus mâna pe capul meu şi am simţit nişte furnicături. Trebuie să fi făcut vreo vrajă care să mă aducă aici!

Doctorul Pym se sprijini de spătarul scaunului său, îşi puse ceaşca de ceai pe un morman de hârtii dezordonate, îşi puse pipa în gură şi începu să caute chibriturile prin buzunare.

— Cred că ar fi bine să-mi spui totul. Dar înainte de asta îşi aprinse pipa, stinse chibritul, apoi întinse o mână spre ea ce-ar fi să-mi dai mie cartea? Presupun că tipul de magie care te-a adus aici este oarecum instabil şi nu vreau să dispari în mijlocul conversaţiei.

— Dar dacă o să dispară cartea, iar eu nu mă pot întoarce? Cu siguranţă există deja în acest timp, nu-i aşa?

— Aha. Să înţeleg că a mai dispărut o dată cartea?

— Da.

— Şi cât timp a trecut până când a dispărut cartea?

Kate încercă să-şi amintească. Ea şi Emma călătoriseră în trecut, îl găsiseră pe Michael, fură prinşi de secretar şi târâţi la acel bal, care se dovedise a fi o iluzie, apoi fură duşi pe acea alee şi fură obligaţi să vorbească cu contesa…

— În jur de o jumătate de oră.

— Deci avem o mică fereastră. Haide, haide.

Îşi întinse mâinile, iar Kate îi dădu cartea. Doctorul Pym o puse pe biroul din spatele lui.

— Acum, zise el, spune-mi totul de la început.

Kate bătu din picior cu furie.

— Nu! Ţi-am spus deja totul de două ori; nu-ţi aminteşti pentru că pur şi simplu nu s-a întâmplat încă!

— Ei bine, dar nu este vina mea.

— Dar nu avem timp! Hamish îşi va pune piticii să mă omoare dacă nu…

— Draga mea, de ce continui să-l menţionezi pe Hamish? Acel ticălos nu va avea niciodată autoritatea de a răni pe cineva.

— Dar este regele piticilor!

Doctorul Pym chicoti.

— Nu, nu. Mă tem că aşa ceva nu este posibil. Sunt prieten apropiat al actualei regine, Esmeralda, o femeie încântătoare. Iar ea este de acord cu mine că Hamish ar fi un rege îngrozitor. Robbie este cel care-i va urma la tron.

— Dar a murit fără a lăsa un testament! Kate se putea auzi ţipând. Şi pentru că Hamish era mai în vârstă, el a ajuns să fie rege! Şi acum vrea cartea! Chiar acum este în seif cu Michael! Ei bine, nu acum-acum, ci în-viitor-acum!

Îşi dădea seama că nu prea avea sens ceea ce spunea. Simţea nevoia să arunce cu ceva în vrăjitor ca să-l facă să înţeleagă.

— Iar tu nu poţi face nimic pentru că eşti închis, în continuare, în temniţa din oraşul piticilor!

— Oh, asta nu e bine, spuse doctorul Pym în timp ce exhala un nor de fum. Nu e bine deloc. Dar mi-e teamă că tot nu înţeleg. Cum ar fi putut Hamish să intre în seif? Este de-a dreptul imposibil fără…

Se opri şi se uită lung la Kate. Vocea lui deveni extrem de catifelată când spuse:

— Tu. Tu ai deschis seiful.

Kate încuviinţă din cap.

El se aplecă în faţă, înspre ea.

— Spui că ai un frate?

— Şi o soră! Michael şi Emma! Şi amândoi sunt în încurcătură! Trebuie să faci ceva.

Kate simţi cum i se umplu ochii de lacrimi.

— Vai de mine, spuse doctorul Pym încet. Mi-e teamă că într-adevăr trebuie să insist să-mi povesteşti totul, de la început.

— Stanislaus? se auzi vocea unei femei.

Kate se întoarse, ascultând paşii de pe hol care se apropiau de birou. Apoi vocea păru să vină mai de aproape:

— Richard nu poate pleca de la facultate. Cred că ar fi bine să mergem să luăm prânzul, nu crezi? Dar cu cine vorbeşti?

Uşa se deschise şi prin ea intră o femeie tânără. Purta blugi şi un pulover gri. Avea părul blond-închis, ochi de culoarea alunei şi o faţă blândă. Era frumoasă într-un mod firesc, neintenţionat. În momentul în care Kate o văzu, se întâmplară două lucruri: îşi dădu seama că femeia la care se uita era mama ei, iar podeaua îi dispăru de sub picioare.

— UNDE ESTE?!

Kate stătea lângă piedestal, cu lumina verde răsfrângându-se asupra ei. Respira din greu, iar inima îi bătea puternic înainte să-şi dea seama de ce se întâmpla, fu prinsă de un braţ şi scuturată puternic.

— Unde este?

Stropi de salivă se împrăştiară pe faţa ei. Era vag conştientă de faptul că era zguduită cu violenţă. Cartea, de asta ţipa aşa. Cartea nu mai era. Şi ce dacă? Îşi văzuse mama.

— M-ai păcălit? Tu şi cu vrăjitorul acela!

…Mama ei. O văzuse pe mama ei.

— Te omor!

Kate văzu ceva reflectând lumina în mâna lui Hamish, apoi auzi paşi în spatele ei şi simţi cum cineva o smulse din strânsoarea regelui şi o aruncă la pământ. Îl auzea pe Wallace cum îi spunea regelui că ar putea avea nevoie de ea pentru a lua cartea înapoi, că trebuie să o ducă la vrăjitor. Fata ştia că Wallace îi salva viaţa.

— Te simţi bine? Michael era în genunchi, lângă ea. Ai dispărut, apoi te-ai întors, dar cartea nu mai este. Ce s-a întâmplat?

Kate îl prinse pe fratele ei de mână.

— Am văzut…

Se auzi o lovitură, iar Wallace se împletici în spate. Hamish respira zgomotos, având un pumn încleştat şi un cuţit în mâna cealaltă. Pentru o clipă regele piticilor se uită urât la Kate, apoi îşi puse cuţitul în teacă şi lătră, mai mult decât vorbi, următoarele cuvinte:

— Du-i înapoi! Dar dacă vrăjitorul nu-mi dă cartea înapoi, o moară toţi! Bătrânul şi ţâncii!

Apoi se întoarse cu spatele la ei şi ieşi din încăpere.

Un pitic îl apucă pe Michael de guler şi-l târî în tunel. Fata nu fusese în stare să-i spună pe cine văzuse. Un alt pitic o luă pe Kate, dar Wallace îl goni. Puse blajin o mână pe umărul ei şi o conduse spre uşă.

— Eşti bine? întrebă el încet.

— Da, răspunse Kate, simţindu-şi gura uscată. Mulţumesc.

În timp ce mergea prin tunelul întunecat, Kate îşi reaminti cum intrase mama ei în cameră. Voia să se agaţe de detalii, să le reţină, înainte ca amintirea să devină neclară. Revăzu părul blond al mamei ei, ochii de culoarea alunei, chipul ei, inteligent, blând şi surprins să o găsească pe această fată stând în faţa ei. Richard! Acesta era numele pe care îl rostise mama ei. Cu siguranţă era tatăl lor. Kate se minuna cum ceva, în aparenţă, nesemnificativ – o voce venind dintr-un hol, un nume, o femeie intrând pe o uşă – poate însemna atât de mult.

Dar (şi Kate simţi cum începea să se înfurie) de ce nu le spusese doctorul Pym că le cunoştea părinţii? De ce ar păstra secret acest lucru? Oare el îi putea găsi acum? Şi cum se face că doar atingând cartea, fusese trimisă în trecut? Urmând aceeaşi logică, cum de se întorsese fără carte? Era ameţită de atâtea întrebări. Kate îşi impuse să rămână calmă. Îşi văzuse mama. Pentru moment, era de ajuns.

Grupul ajunse în peştera aurie şi se împrăştie în jurul lacului. Piticii se holbară speriaţi la apa întunecată.

Kate îşi dădu seama că Michael ardea de nerăbdare să vorbească cu ea, dar gardianul îl împiedica să o facă.

Hamish se lăuda zgomotos cu ce are de gând să-i facă doctorului Pym:

— O să-i smulgă coloana vertebrală de viu! O să-l fac să-şi mănânce propriul picior!

Şi continuând să vorbească cu patos, împinse unul dintre pitici în lac. Monstrul nu mai apăru, iar călătoria prin canal se desfăşură fără evenimente majore. În timp ce înota, Kate putea vedea înainte luminile lui Michael şi ale gardianului său, iar în cele câteva dăţi când se uită în urmă, îl văzu pe Wallace având cuţitul în mână şi scrutând întunericul de sub ei, gata să o apere în caz că erau atacaţi. Dar nu se întâmplă nimic.

Apoi îşi scoase capul la suprafaţă, inspirând aerul stătut din peşteră şi auzi o voce care îi îngheţă inima:

— Aa, uite-o!

Nişte mâini reci o ridicară din apă. După ce i se limpezi privirea, putu vedea că toţi piticii, inclusiv Fergus cel cu barba albă, erau în genunchi, cu mâinile legate la spate. Douăsprezece siluete îmbrăcate în negru, învârtind săbii şi arbalete, îi păzeau pe pitici. Unul dintre strigoi îl ţinea pe Michael de umeri. Băiatul părea speriat, dar era teafăr.

Privirea lui Kate se mută înspre cel care vorbise, care înainta spre ea, chicotind şi frecându-şi palmele una de alta.

— Draga mea, draga mea, gânguri secretarul, zâmbind cu toţi dinţii lui gri, ce bine îmi pare să te văd din nou!

Capitolul Optsprezece
Corbul

Emma şi Gabriel, împreună cu Dena şi cu ceilalţi oameni din trib, porniră în sus pe munte, urmând o cărare pe care Emma n-o vedea, dar pe care Gabriel şi ceilalţi păreau s-o ştie pe de rost. Gabriel îi explică Emmei că aveau să înconjoare vârful muntelui şi să ajungă la un tunel secret prin care sătenii obişnuiau să meargă şi să vadă ce se-nâmplă în Oraşul Mort. Drumul era abrupt şi stâncos şi urcau de mai puţin de-o jumătate de oră, când, deodată, Gabriel o ridică pe Emma şi începu s-o care în spinare.

— Trebuie să ne mişcăm mai repede.

Gabriel nu vrusese s-o ia pe Emma. Dar bunicuţa Peel insistase.

— E legată de Atlas. Dacă-l găsiţi, o să aveţi nevoie de ea.

— Aşa e, spusese Emma. Şi trebuie s-o iei şi pe Dena. Altfel nu vin.

Astfel, Emma fu echipată cu haine noi, cu ghete şi cu un cuţit şi, o oră mai târziu, ea, Dena şi câţiva bărbaţi din trib primiră binecuvântarea bunicuţei Peel şi porniră pe munte.

Când ajunseră într-un pâlc de pini, un pic mai jos de vârf, Gabriel le strigă să se oprească şi trimise o iscoadă la intrarea tunelului. Oamenii se aşezară pe vine şi începură să-şi verifice armele, în linişte. Gabriel vorbea încet cu doi dintre ei şi, în vremea asta, Emma se îndreptă spre pădure. La vreo cinci metri mai încolo, începea o stâncă abruptă. Emma zări un bolovan mare chiar la marginea pâlcului de pini şi se căţără pe el.

Întinsă pe burtă, fata putea vedea întreaga vale şi, pentru

prima dată după două zile, zări iar aşezarea Cambridge Falls. Lacul întins şi albastru strălucea ca o bijuterie în lumina soarelui de amiază şi, departe, pe malul celălalt, Emma zări mai multe pete negre, adunate laolaltă, care erau, pesemne, casele din oraş.

Văzând din nou Cambridge Falls, locul unde începuse totul, Emma se gândi la fratele şi sora ei. Bunicuţa Peel îi spusese că doctorul Pym e cu ei. Asta îi dădea nădejde. Poate că Michael şi Emma chiar aveau s-o aştepte în sat, când se întorcea cu Gabriel. Ar fi ceva, nu-i aşa? Să se-ntoarcă iar în sat, în fruntea bieţilor oameni recunoscători, după ce avea să-i învingă pe contesă şi pe strigoii ei! Michael sigur avea o pună să-i descrie în detaliu lupta, dar ea avea să dea din mână, indiferentă, şi să-i răspundă:

— Ei, ştii tu cum sunt bătăile! Dacă vezi una, le vezi pe toate!

Şi-n cazul în care Kate avea s-o certe pentru că îi părăsise în galeriile din labirint, Emma avea să-şi ceară iertare şi să-i spună lui Kate că are perfectă dreptate.

— Totuşi, avea ea să adauge o clipă mai târziu, dacă nu mă-ntorceam, nu l-aş fi salvat pe Gabriel, dar tu ştii cel mai bine, draga mea Kate!

Emma zâmbi şi, preţ de o clipă, se relaxă cu adevărat, dându-şi voie să se bucure de căldura pietrei pe care stătea întinsă, de răcoarea vântului care-i dezmierda obrajii şi de ceea ce era, în multe privinţe, o zi de vară cu adevărat frumoasă.

— Ai face bine să te dai jos de-acolo.

Emma se ridică şi privi peste umăr. Dena era în apropiere, în pâlcul de pini.

— Cineva ar putea să te vadă.

Emma începu să râdă.

— Cine să mă vadă, aici sus?

— N-ai de unde să ştii. Vrăjitoarea, află ea o cale. Nu trebuie să rişti!

Emma îşi dădu seama că fata are dreptate; din nefericire, ori de câte ori cineva îi spunea Emmei că „trebuie” sau «nu trebuie" să facă un lucru, copila se deprinsese din frageda pruncie să facă taman pe dos.

— N-are decât să mă vadă. Nu mi-e frică de ea.

Chiar atunci, un croncănit prelung răsună în vale. Emma privi şi văzu un corb negru şi mare înălţându-se mult deasupra

capetelor lor. Simţi ceva neplăcut în stomac, amintindu-şi dintr-odată ce le spusese Abraham în noaptea când scăpaseră de la conac, despre cum contesa folosea păsări pe post de spioni. Emma încerca să-şi dea seama ce-ar trebui să facă, dar chiar atunci auzi zgomot de paşi venind spre ea prin pâlcul de pini; îl auzi de îndată pe Gabriel strigând-o, şuierând mânios:

— Dă-te jos! Acum!

Coborî de pe bolovan, împiedicându-se şi julindu-şi palmele.

Gabriel scoase puşca sa cea lungă şi şi-o potrivi pe umăr. Pasărea se îndepărta de ei şi, deşi cu fiecare bătaie din aripi, se făcea tot mai mică, topindu-se în zare, Gabriel nu trase spre ea. O urmărea pur şi simplu cu privirea şi cu puşca aţintită, ca şi când o sfoară nevăzută lega pasărea de ţeava puştii. Cu fiecare secundă, Emma se agita tot mai tare, rugându-se ca Gabriel să tragă odată, ca şi când, dacă ar fi împuşcat pasărea, vina Emmei dispărea. În cele din urmă, bărbatul trase, chiar în clipa când pasărea nu se mai vedea decât ca un punct negru pierdut în albastrul cerului. Preţ de o clipă, nu se întâmplă nimic, iar Emma era convinsă că omul nu nimerise. Apoi, pasărea se răsuci prin aer şi căzu din înalt, drept în mijlocul pădurii.

Ceilalţi bărbaţi se adunaseră în jurul lui Gabriel, pe marginea stâncii.

— Unul dintre mesagerii ei. Pesemne, ştie.

— Poate. Gabriel îşi atârnă puşca la loc pe umăr. Singura noastră şansă e să ne mişcăm repede. Plecăm de îndată.

Ca unul, bărbaţii se făcură cu toţii nevăzuţi în pâlcul de pini.

Emma îl apucă pe Gabriel de mână. Era gata să izbucnească în lacrimi.

— Gabriel, eu am… E vina mea. Dena mi-a zis să cobor, dar am fost o proastă… N-am…

Gabriel îngenunche lângă ea. Fata se aştepta să fie furios. Misiunea era deja periculoasă; acum pericolul sporise şi mai mult. Omul o privea şi Emma văzu atunci că Gabriel era pur şi simplu dezamăgit. Cumva, lucrul acesta o făcu să se simtă şi mai rău.

— Dacă, într-adevăr, corbul acela ne urmărea înseamnă că ne-a tot urmărit încă din sat. Faptul că te-a văzut pe tine nu contează. Haide.

Gabriel se întoarse cu spatele, astfel încât Emma să se poată urca în spinarea lui. Fata îi cuprinse grumazul şi-şi lipi obrazul de

umărul lui, iar el se ridică şi o luă spre munte. Pe faţa Emmei şiroiau lacrimi fierbinţi, iar visele de mărire pe care le avusese cu o clipă înainte, despre cum avea să se mândrească în faţa lui Kate şi a lui Michael începură acum s-o bântuie. Îşi promise că de-acum va fi mai înţeleaptă. Va face tot ce-i va cere Gabriel, va face orice sacrificiu doar ca să poată să-şi revadă fraţii. Va fi mai bună.

Emma închise ochii şi se lăsă purtată, fără efort, sprevârful muntelui.

Capitolul Nouăsprezece
Bătălia din Oraşul Mort

Hamish refuzase să iasă din lac. Stătea acolo, cu apa întunecată acoperindu-l până la mijloc, cu un cuţit într-o mână, ţipând la secretar şi la strigoii lui să vină după el, dacă au curaj. Dar probabil că ceva îi atinse un picior, pentru că scoase un scâncet şi printr-un salt uimitor de agil, ieşi din lac. Au sărit pe el şi l-au legat imediat. Chiar şi cu piciorul unui strigoi care-l apăsa pe gât, tot continua să-i înjure.

Secretarul îl ignoră. Rânjind victorios spre Kate, făcu un semn înspre scări, cu capul său în formă de ou, iar morum cadi ridicară în picioare pe pitici şi porniră cu toţii spre Oraşul Mort.

Kate şi Michael, singurii care nu aveau mâinile legate, fură lăsaţi să meargă unul lângă altul, în mijlocul grupului. Wallace şi Fergus cel cu barba albă erau în frunte, iar Hamish, care părea să fie târât, judecând după protestele pe care le făcea la fiecare pas, era ultimul.

— Kate…

— Ştiu. O să fie totul bine.

— Întotdeauna spui asta. În ce fel o să fie totul bine?

Kate trebui să recunoască faptul că Michael avea dreptate.

— Nu ştiu, dar o să fie. Voi găsi eu ceva.

Îl luă de mână şi, pentru câteva clipe, merseră în linişte, ascultându-l pe Hamish cum îi înjura pe strigoi în spatele lor.

— Deci, ce ai văzut? întrebă Michael şi mai încet decât înainte. Ce începuseşi să-mi spui?

Kate deschise gura să-i spună despre mama lor, dar cuvintele care ieşiră fură:

— L-am văzut pe… doctorul Pym.

— L-ai văzut pe doctorul Pym? În trecut?

Kate fu nevoită să-i atragă atenţia că vorbea prea tare, dar el continuă, vorbind şuierător:

— Vai, Kate, dar asta nu e o coincidenţă. Absolut deloc! Şansele ca acest lucru să se întâmple ar fi… Ei bine, am nevoie de un calculator, dar este foarte, foarte puţin probabil ca aceea carte să te ducă la doctorul Pym. Mai bine spune-mi totul.

Aşa că, în timp ce urcară scările circulare, ca un tirbuşon gigant, fata îi povesti lui Michael despre doctorul Pym şi despre oraşul înzăpezit pe care îl văzuse pe geam. Dar deşi îşi poruncise – „Spune-i pe cine-ai văzut, merită să ştie” – de fiecare dată când începea să-i zică, era cuprinsă de o teamă inexplicabilă. Până la urmă, nu spuse nimic despre asta amintirea revederii mamei ei rămase ascunsă în sufletul fetei.

— Uimitor, spuse Michael. Pune el ceva la cale. Vreun plan vrăjitoresc; simt asta. Dar cum a fost posibil să te întorci fără carte? Ai nevoie de ea ca să te poţi deplasa în timp. Pe de altă parte însă, cartea te-a dus la doctorul Pym şi nu ai avut nevoie de o fotografie pentru asta. E foarte curios totul.

— Şt…

Dintr-odată, Kate auzi ceva şi se uită peste umăr. Secretarul, gâfâind de la urcatul scărilor, venise în spatele lor.

— Despre ce vorbiţi voi, vrăbiuţelor?

— Despre nimic.

— O, sigur, sigur. Doar că sunt atât de fericit să vă văd din nou. Nu a fost prea bine că v-am pierdut în tuneluri. Nu-i puteam spune asta contesei. M-am gândit eu: „Unde se vor duce nişte vrăbiuţe aşa inteligente ca ei? După carte, bineînţeles”. Aşa că am plecat fuguţa spre Oraşul Mort. Şi într-adevăr, aţi venit. V-am văzut pe voi şi pe piticuţi, fur-fur-furişându-vă. Tuşi violent şi scuipă ceva gri pe perete. Dar unde este sora cea mică? V-aţi separat? V-aţi pierdut? E moartă cumva? Ce păcat! Ţţţ ţţţ!

Auzindu-i aşa-zisa compasiune, Kate trebui să se lupte împotriva dorinţei fierbinţi de a-i face vânt pe scări. Îi strânse mâna lui Michael cu putere.

— Nu-l asculta, îi zise ea băiatului.

Urcară în linişte şi, o jumătate de oră mai târziu, intrară în Oraşul Mort.

Strigoii îi conduseră pe Kate, pe Michael şi pe pitici pe nişte alei cu gropi şi pline cu resturi de stânci sfărâmate, care şerpuiau printre zidurile dărăpănate ale unor construcţii străvechi. Deasupra capetelor lor, zeci de lămpi cu gaz şuierau, aruncând peste împrejurimi o lumină galbenă-verzui. Peste tot erau strigoi. Se părea că aceste corpuri vii, dar fără suflet, înveşmântate în negru, nu puteau fi numărate, atât erau de multe. Într-un final, grupul se opri la marginea a ceea ce Kate presupunea că fusese cândva piaţa principală. Patru cuşti enorme fuseseră ridicate acolo, iar copiii priviră cum un rând de oameni slabi, cu ochii adânciţi în orbite, erau băgaţi în ele, unul câte unul. Alţi bărbaţi – cam cincizeci în total erau îngrămădiţi în celelalte cuşti. Stăteau jos sau în picioare, părând absenţi, semănând mai mult cu nişte fantome decât cu oameni. Cu toate acestea, când începură să conştientizeze prezenţa piticilor şi, mai mult – sau, cel puţin, aşa i se păru lui Kate – a ei şi a lui Michael, oamenii se adunară la barele cuştilor, uitându-se fix la copii cu ochii mari şi adânciţi în orbite.

Secretarul dădu un ordin printre dinţi, iar ea şi Michael fură despărţiţi. Michael şi piticii fură mânaţi spre cuşti, în timp ce secretarul, prinzând-o pe Kate de încheietură cu mâna lui cleioasă, o trase spre una dintre clădirile în paragină care încercuiau piaţa.

O duse într-o încăpere de la etajul doi şi închise uşa.

— Ia un loc, draga mea!

Camera nu avea în ea decât două scaune, un birou şi o lampă cu gaz care atârna de un lanţ din tavan. Dispunerea mobilei, combinată cu aerul de autoritate ofensată al secretarului îi amintiră lui Kate de biroul domnişoarei Crumley de la orfelinat. Oare acum cât timp fusese asta? Acum o lună, un an? Oare s-a întâmplat deja? Bineînţeles, biroului domnişoarei Crumley nu-i lipsea un perete, aşa cum îi lipsea acestuia. Kate se îndreptă spre margine, sperând să-l vadă pe Michael în piaţa de jos.

Secretarul lovi în birou cu palma, speriind-o pe Kate.

— Vrăbiuţele ar trebui să facă ce li se spune. Acum, te rooog, ia un loc!

Kate veni şi se aşeză cu silă faţă în faţă cu el.

Bărbatul îşi încrucişă braţele şi încercă să zâmbească. Atunci văzu Kate o pasăre mică, galbenă scoţându-şi capul din jacheta lui. Capul şi ciocul fură vizibile doar o clipă, apoi dispărură.

Bărbatul păru să nu fi observat. Se holba la Kate cu o expresie înfometată a feţei.

— Aşadar, draga mea, ai deschis seiful?

Kate dădu din umeri.

— Nu ştii ce înseamnă asta, nu-i aşa? Dar eu ştiu. Nu am văzut-o? Îhî, am observat în clipa în care ai sosit. Am observat chiar înainte să vadă contesa. În timp ce vorbea, degetele i se strângeau convulsiv. Primul pitic pe care l-am prins ne-a spus cum ai deschis tu seiful, atunci când nimeni altcineva nu reuşise să o facă. Cum ai atins cartea şi paf! ai dispărut. Apoi te-ai întors, dar fără carte. Doar tu. Nătângul de Hamish n-a fost prea fericit când s-a întâmplat asta, nu-i aşa? Ţţţ ţţţ!

Deloc nu a fost fericit. Dar – şi-i oferi lui Kate unul dintre zâmbetele lui hidoase – revenind înapoi la treburile noastre, ce s-a întâmplat, mai exact, odată ce ai atins cartea? Şi te rog, spune-mi totul cu detalii.

Kate nu spuse nimic.

— Nu vorbeşti? Bineînţeles, eşti atât de curajoasă! Atâta tărie de caracter. Dar… Se întoarse şi fluieră. Câteva clipe mai târziu, uşa se deschise şi intră un strigoi care ducea o arbaletă rudimentară. Se poziţionă în spatele lui Kate, înspre locul unde ar fi trebuit să fie peretele, ţintind arbaleta spre piaţă. Kate privi îngrozită în timp ce potrivi o săgeată în arbaletă şi se pregăti să tragă.

— Ce face?!

— Va omorî pe cineva. Acum, nu o să încerc să te simt că îl voi răni pe fratele tău. Amândoi sunteţi mult prea valoroşi ca să fac asta. Cu toate acestea, pentru fiecare întrebare la care nu-mi răspunzi, el o să omoare câte un bărbat din Cambridge Falls, fără îndoială tatăl iubit al vreunuia dintre copiii drăgălaşi pe care i-ai întâlnit acasă la contesă. Înţelegi?

Kate încuviinţă din cap, încă şocată.

— Perfect. Deci, ai atins cartea şi…?

— Am… călătorit în trecut.

— Vezi, nu a fost greu. Când în trecut?

— Nu sunt sigură. Câţiva ani, cred.

— Şi?

— Şi m-am întors.

Secretarul lătră un ordin la strigoi, şocând-o pe Kate cu vocea lui aspră:

— Omoară unul!

— Stai! Stai! Bine… Doctorul Pym era acolo.

— Aha! Deci bătrânul vrăjitor şi-a băgat coada în asta. Bănuiam eu. Un adversar puternic. Foarte puternic, într-adevăr. Şi probabil că nu a fost prima oară când micuţa pasăre l-a întâlnit pe doctor, hmm? V-aţi cunoscut şi mai înainte?

— Da, spuse Kate încet.

— Lucrurile încep să se limpezească. Şi a mai asistat şi altcineva la această reuniune frumoasă?

Kate ezită. Secretarul ridică o mână.

— Da. Mai era… o femeie.

— O femeie. Ai recunoscut-o?

Kate dădu din cap în semn că nu.

— Deci era doar o femeie oarecare, fără importanţă. Hmm. Se scărpină în cap cu o unghie ruptă, apoi se uită la strigoi. M-am răzgândit. Omoară-l pe frate!

Strigoiul aduse arbaleta la nivelul umărului într-o clipă.

— Nu! Îţi spun tot! Te rog!

Secretarul ridică un deget. Silueta înveşmântată în negru a strigoiului se opri.

— Era… mama.

— Mama ta? Asta este foarte ciudat. Cu siguranţă e extrem de ciudat… Spunând acestea, luă dinăuntrul jachetei pasărea mică şi galbenă şi începu să o mângâie pe cap, vorbindu-i pe un ton alintat. Ce face, dragostea mea? De ce mama fetei? Cum ar… Secretarul începu să chicotească. Da, da, bineînţeles. Ingenios şi elegant. Deştept bătrân!

Apoi băgă pasărea la loc în jachetă şi-i oferi lui Kate cel mai urât şi mai dezgustător zâmbet de până acum, spunându-i:

— Ei bine, dacă într-adevăr cartea se află în trecut, va trebui să te duci şi să o aduci, nu-i aşa, draga mea?

— Despre ce vorbeşti? E imposibil! Nu pot!

— A, da, căci cum te poţi întoarce în trecut ca să recuperezi cartea, dacă ai nevoie de carte ca să te poţi întoarce în trecut? Nu prea are sens, nu-i aşa? E o enigmă. O ghicitoare. Să-ţi spun eu?

Sări de pe scaun, ocoli biroul repede până ajunse în faţa lui Kate; o prinse de umeri şi se uită în ochii ei.

— Ai avut viziuni, nu-i aşa? Ţi s-au întâmplat lucruri pe care nu ţi le poţi explica. Asta din cauză că o parte din carte trăieşte

acum în tine. Tu, frăţiorul şi surioara ta sunteţi în aleşi. Iar Atlasul te-a marcat deja pe tine!

Kate era ameţită de atâtea lucruri noi. Atlasul. Era prima oară când auzise numele.

— Cum adică… cum adică m-a marcat?

Kate nu-şi putu stăpâni tremurul din voce.

— Atlasul este un ocean de putere. Câteva picături din el curg acum prin venele tale. Oare păsărică mică nu simte asta?

Oricât de mult şi-ar fi dorit Kate să-i spună bărbatului acestuia cu părul soios că nu-l credea nu putea să o facă. Încă din noaptea aceea din orfelinatul din Cambridge Falls, când întunericul a ieşit din carte şi s-a strecurat în degetele ei, a ştiut că ceva se schimbase la ea.

— Vrei să spui că pot călători în timp?

Secretarul râse aspru şi îi dădu drumul. Kate simţi cum sângele i se întoarce în umeri. Bărbatul începu să meargă încolo şi încoace, trăgând de degete în timp ce făcea asta.

— Nu, nu, nu, nu, nu! Singură, nu se poate, nu se poate. Dar cu ajutorul unui vrăjitor sau vrăjitoare cu puteri mari. Da, este posibil. Vezi ce a făcut bătrânul? A vrut să ascundă Atlasul de contesă şi de stăpânul ei. Unde putea fi mai în siguranţă decât în trecut? Aşa că aruncă o vrajă asupra vrăbiuţei şi o trimise înapoi în timp. Apoi o face pe vrăbiuţă să lase cartea la el, gândindu-se că ei doi o pot recupera oricând doresc.

— Dar va dispărea! strigă Kate. Deja a dispărut!

— Aşa e, spuse secretarul, prefăcându-se că se gândeşte intens. Cartea nu mai există! S-a e-va-po-rat cu ani în urmă!

A zâmbit spre Kate, apoi a făcut ceva cu adevărat respingător – i-a făcut cu ochiul.

— Dar dacă bătrânul Pym o trimite pe vrăbiuţă înapoi la doar o secundă după ce i-a adus cartea? Hmm? Ce zici de asta?

Kate înţelese, în sfârşit. Da, nu mai era cartea. Dispăruse la o jumătate de oră după ce o lăsase în trecut. Dar pentru jumătatea aceea de oră, nu contează acum câţi ani, cartea aceea a existat. Doctorul Pym o va trimite, pur şi simplu, înapoi, în acel moment.

— Dar cum mă poate trimite el în trecut?! Tot nu reuşea să…

Răbdarea secretarului era pe sfârşite.

— Oare vrăbiuţa a surzit? Cartea este în ea, acum! Vrăjitorul o poate chema! Aplecându-se mai aproape, o mângâie pe Kate pe

obraz cu un deget murdar. Trebuie să o fi legat de acest loc şi timp cu aceeaşi vrajă care i-a produs amintirea, hmm? I-a fost mai uşor s-o aducă înapoi. Îşi ţine păsărică din scurt, nu-i aşa?

Kate făcea eforturi ca să pună totul cap la cap. În sala tronului, doctorul Pym îi făcuse ceva, o vrajă care a determinat cartea (sau Atlasul, aşa cum îi spunea secretarul) să o ducă într-un anumit moment în timp. Şi cumva, aceeaşi vraja o ţinuse legată de acest timp, în aşa fel încât odată ce îi dăduse cartea doctorului Pym fusese trimisă înapoi în momentul din care plecase.

Secretarul se plimba din nou de colo-colo, frecându-şi mâinile.

— Ingenios! Ingenios! Să o ascundă în trecut! Crede că a păcălit-o pe contesă, că n-are decât să caute, dar n-o să găsească Atlasul, nu-i aşa? Nu există! Numai că, din păcate pentru el, contesa are şi ea puterea de a trimite vrăbiuţa în trecut. Şi o va face, draga mea. O, da, o va face.

— Dar – Kate ura faptul că trebuia să-l întrebe pe acel netrebnic ceva, mai ales asta, dar nu se putu abţine – de ce era mama mea acolo?

— De ce? De ce? Dar asta este partea cea mai importantă! ţipă el entuziasmat. Da, este un detaliu ingenios. Vezi tu vulpea şireată şi bătrână ştia că, într-o bună zi, va trebui să recupereze cartea; chiar şi cu puterea ei în tine, tot nu este o treabă uşoară să te trimită cineva în timp. Înainte, vrăjile lui puteau împrumuta din puterile Atlasului. Acum poate să o facă numai vrăbiuţa. Asta complică lucrurile. Este nevoie de o legătură emoţională puternică cu momentul în care trebuie să ajungi. O legătură, da? Aşa că, ce a făcut doctorul cel înţelept? Ţi-a dăruit o amintire care să le întreacă pe toate celelalte, una care să rămână vie în inima ta. Ţi-a dat-o pe mama ta.

Kate nu îndrăznise să se mişte. Reuşise să se controleze, până atunci, prin puterea voinţei, dar în acel moment avu impresia că propria ei fiinţă se destrăma în bucăţele.

Chiar în acel moment se auzi un croncănit, iar ceva mare şi negru intră prin locul unde lipsea peretele şi se prăbuşi pe podea. Strigoiul îşi întoarse arbaleta, dar secretarul strigă:

— Nu!

Era o pasăre neagră, imensă. Creatura era rănită şi se agita, mişcându-se în cercuri şi scoţând croncănituri disperate.

— Ceva nu e în regulă, spuse secretarul. Chemaţi trupele,

fortificaţi intrările…

Ordinele sale fură întrerupte brusc de un şuierat şi o lovitură surdă, iar în clipa următoare, capătul întunecat al unei săgeţi ieşea din pieptul strigoiului. Creatura căzu în genunchi; un fum rău mirositor se ridică şuierând din rană.

— UN ATAC! ţipă secretarul. Suntem atacaţi!

Trupa lui Gabriel intrase în oraş prin nord, o zonă cufundată în întuneric. Doi strigoi care stăteau de pază fură răpuşi de săgeţi, iar un altul de sabia lui Gabriel. Emma era uimită de cât de silenţios se puteau deplasau bărbaţii masivi, plini de arme. Erau ca nişte umbre mortale, aşa cum se mişcau printre clădirile în ruină şi o încânta pe fată faptul că se afla acolo, cu ei.

Gabriel îi opri pe toţi lângă un perete distrus pe jumătate, la distanţă de o stradă de centrul oraşului. Erau destul de aproape de lămpile cu gaz ca să poată vedea limpede, iar Emma putea auzi, în piaţă, ţipete şi sunete de lovituri.

Emma văzu bărbaţii împrăştiindu-se, dispărând pe alei şi prin clădiri pentru a ocupa poziţii strategice în jurul pieţei.

Dena era lângă ea. Gabriel le lăsase pe amândouă în grija unui războinic tânăr, care era doar cu câţiva ani mai mare decât ele, dându-i ordine stricte să le ţină departe de luptă, odată ce aceasta urma să înceapă.

Dena o împunse pe Emma cu un deget în coaste iar cele două, băiatul, Gabriel şi încă vreo şase oameni se strecurară printr-o crăpătură din zid într-o încăpere a unei clădiri care se afla la marginea pieţei.

Emma îşi aduse aminte de o noapte cu câteva luni în urmă. Ea, Kate, Michael şi ceilalţi orfani de la Casa de Copii Edgar Allan Poe fură duşi la un meci de baseball în Baltimore. Emma nu-şi amintea nimic din meciul de baseball, dar îţi aducea aminte de pasajul întunecat prin care trecuseră, zgomotele înăbuşite ale mulţimii şi explozia bruscă de lumini atunci când au intrat pe stadion.

Erau cel puţin treizeci şi şase de morum codi în piaţă, cei mai mulţi adunaţi în jurul a patru cuşti mari. Emma putu vedea în jur de cincizeci de bărbaţi cu un aspect bolnăvicios, înghesuiţi în cuşti. Imediat, inima ei se umplu de milă. Fata se gândi la contesă în ţinuta ei de gală, producând iluziile unor baluri în conacul din Cambridge Falls. Ar fi trebuit să o încuie şi pe ea

cineva într-o cuşcă, să vadă cum e! În imaginaţia ei, Emma merse mai departe şi o puse şi pe domnişoara Crumley în aceeaşi cuşcă. Îşi dădea seama că directoarea orfelinatului nu făcea parte din aceeaşi categorie de răutate ca şi contesa, dar atâta vreme cât Emma putea încuia oameni, în imaginaţia ei, se gândi, de ce nu?

Privirea Emmei se opri asupra unui grup de chipuri din cuşca cea mai îndepărtată. Aveau jumătate din dimensiunile oamenilor şi, pentru o clipă, Emma crezu că erau copii. Apoi observă bărbile şi muşchii braţelor şi ai picioarelor şi realiză că se uita la un grup de pitici. Emma se gândi că, dacă Michael ar fi fost aici, ar fi suferit ceva de genul a nouăsprezece atacuri de cord. Ea personal nu putea vedea ce mare lucru era cu ei. Erau mici de înălţime, într-adevăr, iar bărbile lor erau destul de amuzante, dar nu avea de gând să înfiinţeze un fan club doar din cauza asta. În timp ce reflecta la toate acestea, cel mai mare dintre pitici, cel cu barba blondă şi murdară, care înjura necontenit pe strigoi, se dădu la o parte, iar Emma nu îşi putu abţine un sunet de uimire.

Ignorând şuieratul supărat al războinicului tânăr, Emma trecu în fugă pe lângă Dena şi se îndreptă spre spărtura din zid, acolo unde Gabriel stătea în genunchi. Pregătise o săgeată groasă şi neagră în arcul său. Emma îl prinse de braţ şi-i arătă ceva în piaţă. Tot ce putea face era să nu înceapă să ţipe. În cuşca cea mai îndepărtată – stând printre pitici, purtând haine pe care Emma le mai văzuse pe el de mii de ori înainte şi o expresie a feţei din care chiar şi de la distanţă puteai distinge uimirea şi teama – se afla fratele ei Michael.

În pitic cu barba neagră stătea lângă el, ţinându-şi o mână pe umărul băiatului.

Gabriel încuviinţă din cap, lăsând-o pe Emma să înţeleagă că îl văzuse deja pe Michael, iar apoi arătă spre o clădire din partea cealaltă a pieţei.

Întreaga faţadă a clădirii lipsea, astfel încât Emma putu să vadă încăperile. Acolo, la al doilea etaj, stând între un strigoi şi o siluetă într-un costum, pe care o recunoscu imediat ca fiind secretarul contesei, se afla Kate.

Nenumărate întrebări se învârteau prin mintea Emmei. Cum şi de ce ajunseseră fratele şi sora ei aici? Oare erau teferi? Cum îi găsise secretarul?

Aerul fu străpuns de un croncănit prelung şi o silueta neagră căzu din întuneric în camera în care era ţinută Kate. Se auzi o uşoară vibrare a arcului în momentul în care Gabriel trase săgeata. Strigoiul care se afla în aceeaşi încăpere cu Kate se împletici şi căzu. Apoi – totul se petrecea foarte repede acum – secretarul scoase un ţipăt sugrumat, după care se iscă o salvă de împuşcături, se auzi zgomotul a zeci de săgeţi eliberate din arcuri, precum şi sunetele înfundate pe care acestea le scoteau când îşi întâlneau ţintele, iar totul se transformă în haos şi gălăgie. Aruncându-şi arcul, Gabriel îţi scoase sabia din teaca de la spate, apoi, cu un strigăt fioros de luptă, se năpusti afară prin spărtura din zid. Lupta începuse.

Kate era întinsă pe burtă lângă corpul nemişcat al strigoiului. Un lichid întunecat, rău mirositor se scurgea din rana lui.

— Vrăbiuţă! Secretarul era ascuns sub birou. Fugise la loc sigur în primele momente ale atacului. Vino aici!

Kate îi ignoră. Sprijinindu-se în coate, se târî până când putu vedea clar tot ce se petrecea în piaţă. Era o adunăm de de siluete întunecate, care se luptau; se auzeau strigăte şi ţipete, sunetul de metal pe metal, şi, mai presus de toate, urletele inumane ale strigoilor. Kate avu deja obişnuita senzaţie de slăbiciune, simţi că nu putea respira şi, spre uimirea ei, descoperi că era furioasă. „Nu este real!” îşi spuse. Furia ei trebuie să-i fi dat putere, căci, deşi ţipetele strigoilor erau la fel de îngrozitoare, mâinile invizibile care păreau că o sufocă dispărură aproape imediat.

Respirând adânc, Kate îi spuse, în gând, lui Gabriel, mulţumesc.

Scrută cu privirea scena de jos, din piaţă, încercând să distingă ceea ce se întâmpla. Cine se lupta cu cine? Cum de nu se loveau cu toţii, unii pe alţii, din greşeală? Apoi, când observă capetele descoperite ale atacatorilor şi fu cuprinsă de un sentiment de uşurare că aceştia erau oameni, nu vreo specie ciudată de oameni-cârtiţă – nu era sigură dacă exista aşa ceva; trebuia să-l întrebe pe Michael – îl văzu pe Gabriel.

Acesta se afla în partea cea mai aglomerată a luptei, croindu-şi drum cu sabia în rândurile strigoilor. Părea de neoprit şi faptul că fata îl văzu aşa îi dădu speranţe. Insă numai pentru o clipă, întrucât în timp ce Gabriel nimicea rândurile strigoilor, fata

observă că din ce în ce mai multe astfel de creaturi, care ţineau de armata contesei, pătrundeau în piaţă.

La începutul bătăliei, numărul oamenilor lui Gabriel şi cel de morum cadi era cam acelaşi, dar cu fiecare secundă care trecea, balanţa se înclina în favoarea strigoilor. Oamenii lui Gabriel urmau să fie curând înconjuraţi complet şi atunci s-ar fi sfârşit totul.

— Kate!

Vocea lui Michael străbătu până la Kate, iar aceasta îşi întoarse privirea la stânga, înspre cuşti. Michael şi Wallace stăteau mai la o parte de oamenii şi piticii care se înghesuiau la barele cuştii. Michael sări, arătă înspre luptă şi strigă ceva. Nu se auzi ce spusese, dar Kate înţelese şi aşa. Îl văzuse pe Gabriel şi credea că vor fi salvaţi. Nu putea vedea că Gabriel şi oamenii lui erau condamnaţi. Aveau nevoie de ajutor. Aveau nevoie de două-trei ori mai mulţi oameni.

Lui Kate îi veni brusc o idee. Se întoarse la strigoiul mort şi îi căută în tunică. Cadavrul era de o rigiditate anormală şi rece; simplul fapt că îl atinse îi provocă greaţă, dar îşi împinse mâna între corpul lui şi podea, pipăind de-a lungul cingătorii strigoiului. Mai devreme, când acesta intrase în cameră, fata auzise un clinchet uşor. „Haide, se gândi ea. Haide…” Mâna fetei se încleştă pe un mănunchi de chei.

Apoi ceva greu se lovi de ea.

— Nu, nu! Rea vrăbiuţă! Rea, rea, rea!

Secretarul se aruncase peste fată. Mâinile lui soioase căutară să-i prindă încheieturile. Răsufla din greu, iar Kate îi putea simţi pe obraz respiraţia caldă şi sudoarea. Kate se luptă să se elibereze, dar bărbatul era mult mai puternic decât ea.

— Trebuie să fi pedepsită, da. Neascultătoareo! Contesa are metodele ei: Unele care să te facă să asculţi. Vrăbiuţele rele trebuie să înveţe…

Încă mai şuiera printre dinţi ameninţări când Kate îşi întoarse capul şi-l muşcă de ureche. Avea un gust rău, de transpiraţie. Bărbatul ţipă, dar fata continuă să muşte din ce în ce mai tare, până când simţi gust de sânge în gură, iar secretarul îi dădu drumul la mâini. Apoi, folosindu-şi toată forţa, încercă să-l împingă de pe ea. Plănuise doar să-l dea la o parte de pe spatele ei, dar fata îi auzi ţipătul schimbându-se şi se uită tocmai când acesta cădea în gol, prin locul de unde lipsea

peretele. Fata se târî până la margine şi îl văzu pe secretar zicând nemişcat, două etaje mai jos. „Ei bine, se gândi Kate, aşa îţi trebuie.” Apoi scuipă ca să-şi limpezească gura.

Întorcându-se îşi băgă din nou mâna între strigoi şi podea, prinse mănunchiul de chei şi le trase afară. Apoi coborî scările, ieşi din clădire şi traversă piaţa.

Michael se strecură prin mulţimea de bărbaţi şi de pitici, iar copiii se îmbrăţişară stângaci cu barele cuştii între ei. Fata voia să-l întrebe dacă era teafăr, dar nu aveau timp de asta.

— Gabriel e aici! începu Michael să spună. El…

— Ştiu. Are nevoie de ajutor.

Kate se uita la inelul cu chei; erau vreo şase. Va trebui să le încerce pe toate.

— Cheia argintie! Cea cu gaură în mijloc! Grăbeşte-te!

Vorbise unul dintre bărbaţi. Era la fel de sfrijit şi de murdar, dar încă mai ardea o vâlvătaie în ochii lui adânciţi în orbite. Ceva la bărbatul acesta i se părea familiar lui Kate.

— Grăbeşte-te, fetiţo!

Cu degetele tremurându-i nervos, Kate încercă să potrivească cheia în încuietoare.

— Hei! Nu aşa se face!

O mână cu degete păroase ieşi dintre gratii şi apucă mănunchiul de chei.

— Eu sunt regele, nu-i aşa? Este normal ca eu să deschid uşa? Protocolul şi toate alea!

— Încetează! ţipă Kate. Nu avem timp de asta!

— Să încetez? spuse Hamish, fornăind pe nas şi continuând să tragă de chei. Cine eşti tu să-mi spui să încetez? Cine e regele aici?

— Ai grijă! ţipă Michael.

Kate se uită în spatele ei. Un strigoi venea în fugă spre ea, cu sabia ridicată. Brusc, creatura se crispă şi căzu. Două săgeţi îi erau înfipte în spate.

— Vezi? Acum nu mai face pe ţâncul răsfăţat şi dă drumul la – ah!

Hamish nu mai trăgea de chei. Wallace veni şi, calm, îi dădu un pumn în burtă regelui său.

— Haide, spuse Wallace. Deschide uşa.

Kate potrivi cheia în broască, o suci şi puhoiul de oameni începu să iasă din cuşcă. Bărbatul care îi spusese ce cheie să

folosească era printre primii care au ieşit.

— Eliberează-i şi pe ceilalţi, îi spuse el pe un ton poruncitor. Fă-o repede!

Apoi bărbatul ridică sabia strigoiului care o atacase pe Kate, strigă: „Urmaţi-mă! “şi porni înspre inima bătăliei. Aşa slăbiţi şi bolnăvicioşi cum păreau aceşti bărbaţi cu câteva minute înainte, îl urmară, luând fiecare ce arme apucau – săbii, lopeţi, topoare – pe măsură ce înaintau.

Hamish ieşi clătinându-se, fără a-şi fi revenit încă din lovitura primită, şi îndreptă spre Wallace un deget gras ca un cârnat.

— O să ţi-o primeşti înapoi, într-o bună zi, băiete! Să nu ai nicio îndoială în privinţa asta.

Apoi luă un topor, îi conduse pe ceilalţi pitici în bătălie şi atacă. Kate trebui să recunoască faptul că Hamish avea multe lipsuri, dar el nu era laş.

Michael aproape că o dărâmă pe Kate cu îmbrăţişarea lui.

— Ştiu, îi spuse Kate în şoaptă, în timp ce îl strângea în braţe. Ştiu, e în regulă.

Wallace stătea la o distanţă de câţiva metri de ei. Ridicase lui târnăcop mic. Kate îşi dădu seama că nu avea de gând să-i lase singuri. Îl sărută pe Michael pe creştetul capului, părul lui era nespălat şi gras, dar fetei nu-i păsa de asta.

— Haideţi. Trebuie să-i eliberăm şi pe ceilalţi.

— Dă-mi drumul!

— Gabriel a spus…

— Fratele şi sora mea au nevoie de ajutorul meu!

În clipa în care Gabriel şi ceilalţi bărbaţi au atacat piaţa, Emma porni să-şi caute fraţii. Kate şi Michael erau prin apropiere şi aveau probleme. Emma nu avea de gând să stea cu mâinile în buzunare şi să nu facă nimic. Urma să-l elibereze pe Michael din cuşcă (nu ştia prea bine cum o să facă asta), apoi ei doi s-ar fi dus să o salveze pe Kate de secretar (nu ştia prea bine nici cum o să facă asta, dar probabil că ar fi implicat o scenă în care ea era incredibil de curajoasă, în timp ce Michael îşi nota cine ştie ce prostie în jurnal) pentru ca, în final, să fie din nou toţi trei împreună (de asta era absolut sigură). Numai că exista o problemă. Tânărul războinic, cel care fusese numit gardianul ei şi-al Denei, o prinsese pe Emma în timp ce încerca să fugă şi acum ţinea fata, care lupta să se elibereze, la

jumătate de metru de pământ.

— Trebuie să-mi dai drumul!

— Gabriel vrea ca tu să… Opreşte-te!

O prinse pe Dena de gleznă chiar când se căţăra prin spărtura din zid, cu un cuţit în mână, încercând, în mod evident, să se alăture luptei.

— Dă-mi drumul! O să omor un strigoi!

— Iar eu trebuie să-mi ajut fratele şi sora!

Au continuat aşa câteva minute, iar cele două fete se împotriviră, implorară, ameninţară. Emma îl avertiză pe băiat (care chiar era doar un băiat) că va număra până la cinci şi dacă nu-i va da drumul, va face să-i pară foarte, foarte rău, apoi îl anunţă că va număra până la zece, dar că nu-i va da mai mult timp (Emma ştia că băiatul urma ordinele lui Gabriel, aşa că nu credea că era drept faţă de copil să-l muşte şi să-l lovească, lucru care făcea ca ameninţările ei să pară neserioase). Dena făcea cam acelaşi lucru în partea cealaltă a tânărului războinic, trăgându-l de degetele mâinii cu care o ţinea şi băgându-i unghiile în carne. Băiatul se întreba ce făcuse de-l pedepsise Gabriel în felul acesta, când se auzi un şuierat jos şi răguşit.

Toţi se întoarseră în acelaşi timp. Strigoiul stătea acolo cu sabia scoasă din teacă, şi-i privea.

Într-o clipă, tânărul luptător le dădu drumul Emmei şi Denei şi îşi trase sabia din teacă. Dar fetele îl dezechilibraseră aşa că se împletici în spate, împiedicându-se de o grămadă de gunoi, şi căzând chiar în clipa în care sabia strigoiului despica aerul la câţiva milimetri de el. Fără să se gândească, Emma apucă o piatră. Strigoiul se pregătea să-l omoare pe băiat, când piatra îl lovi şi ricoşă din capul său, atrăgându-i atenţia. În aceeaşi clipă, Dena atacă din partea opusă, înfigându-şi cuţitul în piciorul strigoiului. Creatura scoase unul dintre ţipetele ei oribile, care te lăsau fără aer, şi o lovi pe Dena cu dosul mâinii. Strigoiul scoase cuţitul din picior şi…

Se auzi un zgomot scurt şi înfundat. Totul se opri. Creatura privi în jos. Tânărul luptător îşi înfipsese sabia în corpul lui. Băiatul se ridică, scoase lama, apoi o înfipsese din nou în corpul creaturii, punând-o la pământ. Cadavrul monstrului zăcea acolo, fumegând. Totul durase doar câteva secunde.

Tânărul războinic îşi şterse sabia pe spatele strigoiului, apoi se întoarse spre Emma şi Dena.

— În regulă, îţi voi găsi fratele şi sora, apuse el, apoi se uită la Dena. Iar tu poţi să mă ajuţi să omor strigoii pe care îi întâlnim pe drum.

Cei trei ieşiră împreună din casa în ruine şi se deplasară pe marginea pieţei. Grupuri de morum cadi continuau să iasă din părţile întunecate ale oraşului, iar tânărul războinic se văzu nevoit să le oblige pe Emma şi pe Dena să se ascundă, în timp ce creaturile treceau pe lângă ei. La un moment dat, se auzi un zgomot asurzitor atunci când explodă o lampă cu gaz. Aceasta fusese aruncată înspre o clădire şi stârni focul în partea opusă a pieţei. Impresiile lor legate de luptă erau fragmentare şi confuze, dar chiar şi aşa, deveni destul de evident că luptătorii lui Gabriel erau depăşiţi numeric cu mult.

Apoi se întâmplă ceva neaşteptat.

Emma, Dena şi băiatul se opriseră pe o alee dintre două clădiri în ruină şi priveau la luptă cu inimile cât un purice, când un grup de bărbaţi dinspre cuşti atacă. Emmei îi trebui o clipă ca să realizeze că bărbaţii aceia erau prizonieri şi că reuşiseră cumva să se elibereze. Următorul ei gând se întoarse spre Michael. Fusese eliberat şi el? Era în siguranţa oare? Din aleea în care se ghemuiseră ea şi tovarăşii ei de luptă nu putea vedea mai departe de cuşti, dar din ce în ce mai mulţi bărbaţi atacau. Erau cu adevărat o privelişte: slabi şi jigăriţi, mânuiau ce arme putuseră găsi şi luptau cu o ferocitate pe care nici măcar oamenii lui Gabriel nu o puteau egala. Fuseseră prizonieri timp de mai bine de doi ani. Acesta era momentul lor.

Şi nu erau singuri. Emma văzu piticul blond, flancat de alţii asemenea lui, atacând în forţă, fornăind şi pufăind prin barba lui groasă. Intră, la propriu, ca un buldozer, într-o adunătură de strigoi, secerându-i la pământ, iar apoi, fără a se opri, începu să-şi croiască drum cu sabia prin armata contesei. În loc să mai înconjoare armata lui Gabriel, trupele morum cadi erau acum obligate să se apere de atacatori şi din faţă, şi din spate. Soarta bătăliei se schimbase.

După ce deschiseseră şi ultima dintre cuşti şi cel din urmă bărbat din ea mai mult se împiedică decât alergă spre luptă, Wallace îi făcu pe Michael şi pe Kate să urce la etajul al trei-lea al unei clădiri care dădea spre piaţă.

— Priviţi! strigă Kate atunci când cei trei se adunaseră la o

fereastră aruncată în aer şi putură vedea imaginea de ansamblu a luptei. Câştigă!

Cele două grupuri de bărbaţi – luptătorii lui Gabriel şi prizonierii recent eliberaţi – îşi croiau drum în adunătura diformă de siluete negre, diminuând din dimensiunile ei în mod constant. O ceaţă gălbuie persista deasupra câmpului de luptă, lucru care o uimi pe Kate, până când aceasta îşi aminti vaporii dezgustători care ieşeau din corpurile strigoilor morţi.

— Nu mai urlă atât de mult, spuse Michael.

Aşa era. Aerul era străpuns din ce în ce mai rar de ţipetele strigoilor; acest lucru se datora, în mare parte, faptului că – şi asta era încurajator – erau din ce în ce mai puţini monştri. Chiar în acel moment, fusese curmat brusc urletul unuia dintre ei. Ecoul sunetului se auzi în toată peştera, înainte să se piardă în întuneric. Kate îşi ţinu respiraţia. Următorul strigăt se auzi câteva secunde mai târziu, apoi fu urmat de încă unul şi de încă unul. Dar acestea nu erau urletele înfiorătoare ale strigoilor morum cade strigătele veneau de la oameni, întrucât lupta se terminase, iar ei erau victorioşi.

— Au reuşit, spuse Kate uimită. Chiar au reuşit.

— Şi tu ai avut contribuţia ta, fato. Ochii lui Wallace luciră de duioşie sub sprâncenele lui groase. Fără prezenţa ta de spirit, lucrurile ar fi mers într-o cu totul altă direcţie. Da, fără îndoială că aşa este.

— Ţţţ. Ţţţ. E mare păcat, spuse Michael şi îi văzu pe ceilalţi doi uitându-se la el de parcă îşi pierduse minţile. E păcat că nu am la mine aparatul de fotografiat. E un moment istoric.

Se auziră paşi care se îndreptau spre ei. Wallace se răsuci, ridicându-şi târnăcopul. Kate avu timp doar să vadă figura care se năpusti asupra ei şi să gândească: „Nu, nu se poate”, iar Emma se aruncă în braţele ei. Ea era! Chiar era ea! Kate şi Emma se îmbrăţişară, se priviră, apoi se îmbrăţişară şi mai plânseră puţin. Până şi Michael, a cărui demnitate de unic bărbat al familiei îl împiedica, de obicei, să pară prea exuberant, fu nevoit să-şi dea jos ochelarii şi să-şi frece ochii din cauză că „îi intrase praf în ei“.

— Emma, chiar tu eşti; oh, Emma…

Kate continuă să-i rostească numele surorii ei, ţinând-o strâns ca şi cum nu ar fi vrut să-i mai dea drumul vreodată.

— Îmi pare atât de rău, spuse Emma cu lacrimile şiroindu-i pe

obraji. Ştiu că ar fi trebuit să te ascult. Mi-ai spus să nu mă întorc, dar…

— Nu, gata. E în regulă. Acum eşti aici.

— Da, dar ea nu te-a ascultat, sublinie Michael.

— Michael…

Kate îi aruncă o privire de avertizare.

— Ei, ce mai contează? spuse el, generos. Totul e bine când se termină cu bine, nu-i aşa?

Şi o lovi bărbăteşte pe Kate, peste umăr.

— Eşti sigură că te simţi bine? Întrebă Kate. Cu adevărat bine?

— Da, sunt bine. Am fost cu Gabriel până acum. V-am văzut pe amândoi înainte să înceapă lupta, apoi te-am zărit pe tine în fereastra de aici. Apropo, aceştia sunt Dena şi Nu-Ştiu-Cum-Îl-Cheamă.

Emma făcu un semn înspre cele două persoane care o urmaseră pe scări şi pe care Kate de-abia acum le observă. Una din ele era o fată cu o părul negru şi o expresie serioasă a feţei; nu era cu mult mai mare decât Emma. Cealaltă persoană era un băiat adolescent care ţinea o armă intimidantă precum cea a lui Gabriel.

— Gabriel i-a spus să aibă grijă de noi, deşi noi într-un fel l-am salvat…

— Hei!

— Acesta este Wallace! spuse Michael repede, arătând spre piticul care îi însoţea.

— Bună, spuse Emma, apoi se întoarse spre Kate. N-o să-ţi vină să crezi tot ce s-a întâmplat…

— Wallace este pitic! spuse Michael cu un rânjet până la urechi.

— Mda, spuse Emma, puţin enervată de faptul că fusese întreruptă. Mi-am dat seama.

— Există pitici!

Emma îşi dădu ochii peste cap şi mârâi a exasperare.

— Ştiam eu că aşa o să facă.

— Povesteşte-ne ce ţi s-a întâmplat, spuse Kate. Vreau să ştiu totul. Ce s-a întâmplat după ce ne-am despărţit?

— Aşa! Deci, am ajuns la pod, la cel de funii, îţi aminteşti, că Gabriel se lupta cu aceşti strigoi şi eu i-am salvat viaţa!

Dar, după asta, am fost lovită de o săgeată în stomac!

— Vai! Am avut un vis în care te-am văzut rănită…

— Acum sunt bine. Gabriel m-a dus în satul lui – pe drum a trebuit să omoare un monstru; nu eram conştientă atunci, că nu l-am putut ajuta – şi această înţeleaptă a satului, bunicuţa Peel, m-a vindecat! Mi-a spus că l-aţi găsit pe doctorul Pym! E adevărat? Aş vrea să o poţi cunoaşte pe bunicuţa Peel, face parte din tabăra celor buni, ea…

Kate voia să-i spună să o ia mai uşor. Dar înainte să apuce să facă asta, se auzi un ţipăt sfâşietor din piaţă:

— PROŞTILOR!

Secretarul se urcase pe un morman impresionant de pietriş. Kate nu putea să creadă că încă mai era în viaţă şi cu atât mai puţin că se mai şi mişca, şi văzu cum bărbaţii – care odată terminată lupta, începuseră să se îngrijească de răniţi se opriseră din ceea ce făceau şi se uitau la el.

Secretarului îi sângera o rană de la cap, costumul lui era sfâşiat şi ceva nu era în regulă cu braţul lui drept, pe care îl ţinea îndoit şi sprijinit de corp. Bărbatul tremura de furie şi de ură; Kate putu vedea cum îi săreau stropi de salivă din gură când vorbea.

— Sunteţi nişte proşti cu toţii! Credeţi că vă puteţi opune contesei? Că o puteţi învinge? Nu aveţi habar de puterile ei! O să muriţi cu toţii! Cu toţii!

— Ce zgomotul acesta? întrebă Michael.

Kate ascultă şi, la început, nu auzi nimic. Ce tot spunea Michael… Se opri; se auzea un tropăit în surdină, în depărtarea oraşului, în întuneric. Sunetul se intensifica, iar Kate îşi dădu seama că se îndrepta spre ei. Uitându-se în jos, observă că bărbaţii din piaţă auziseră şi ei.

— O să muriţi! Cu toţii!

Sunetul se transformă rapid într-un zăngănit, o bătaie constantă. Fata îl simţi prin picioare. Fereastra vibra sub mâinile ei. Apoi Kate văzu întunericul din zare devenind fluid şi înaintând spre ei.

— Nu, spuse Wallace în şoaptă. Nu se poate…

— Ce? întrebă Kate în timp ce-l apucă de braţ. Ce se întâmplă?

— Uite! strigă Michael.

Valul întunecat ajunsese în zona lămpilor cu gaz. Kate privi spre locul acela şi simţi cum i se năruie toate speranţele.

Secretarul râdea isteric, sărind în sus şi-n jos.

— Da! Da! Da!

Erau sute de siluete gri-verzui, aduse de spate, fugind pe străzi, cățărându-se pe ruine, destul de aproape acum încât cei patru copii să poată auzi mârâiturile şi răgetele, sunetul pe care ghearele lor îl făceau pe piatră, dar şi zgomotul picioarelor care înaintau.

— Ce sunt aceştia? întrebă Emma.

— Sunt salmac-tar, spuse Wallace. Vrăjitoarea i-a chemat.

Kate mai văzuse, bineînţeles, asemenea creaturi. În visul ei, îl privise pe Gabriel cum se lupta cu una, în timp ce Emma zăcea inconştientă jos, în labirint. Aceştia erau monştrii orbi, cu ghearele ascuţite, care locuiau în adâncurile munţilor. Îşi aminti că Wallace le spusese că vrăjitoarea se aliase cu monştrii aceştia. Vrăjitoarea chemase aceste creaturi malefice pentru a le distruge.

— LA MINE! tună Gabriel. LA MINE!

„Nu! “se gândi Kate. Nu, trebuiau să fugă. Erau prea puţini. Erau obosiţi şi răniţi. Secretarul avea dreptate: urmau să moară cu toţii.

Dar se formase deja o linie de atac, cu Gabriel în centrul ei, şi fata putu vedea oameni şi pitici deopotrivă, ridicându-şi armele; apoi Gabriel, terifiant, sângerând din mai mult de zece tăieturi diferite, păşi înainte, în aşa fel încât să în faţa liniei de atac, singur, aşteptând coliziunea iminentă.

— Ce face?! întrebă Michael. E nebun!

— Taci! ţipă Emma; vocea ei era disperată, tremura, dând la iveală teama pe care o simţea. Le arată că trebuie să fie curajoşi! El… el…

Emma se aruncă în braţele lui Kate, ascunzându-şi faţa la pieptul ei şi suspinând. Jos, creaturile intrară în masă în piaţă, mârâind şi şuierând ameninţător; Gabriel îşi ridică sabia; Emma îşi ascunse faţa mai adânc la pieptul lui Kate.

— Brrrrrrrrrrraauuuuhhhh!

Instinctiv, capul lui Kate se întoarse spre locul de unde venea sunetul. Se auzise de undeva din întuneric. „Un corn, se gândi. Se auzise un corn. “

— S-au oprit! spuse Emma.

Kate se uită spre piaţă. Creaturile salmac-tar erau la distanţă de câţiva metri de Gabriel; erau atât de mulţi încât umpluseră piaţa. Dar masa aceea de creaturi care mârâiau ameninţător se

oprise într-adevăr şi se întoarse spre locul de unde se auzise sunetul cornului.

— Clopoţeii iadului, spuse Wallace, iar Kate observă că zâmbea larg. Era şi timpul!

— BRRRRRUUUUAAAAAHHH!

Michael scoase un chiuit (semăna foarte mult cu un „Uraaa! “) şi sări, arătând cu degetul:

— Uite uite uite uite! Uite cine este!

O siluetă scundă alerga pe una dintre străzile luminate slab. Era acoperit din cap până în picioare de o armură neagră, altfel încât numai faţa şi barba îi erau vizibile (cu împletiturile din barba lui lovindu-se de platoşă în timp ce alerga), avea un topor mare şi lucios într-o mână şi un corn de culoarea osului în cealaltă. În ciuda întunericului şi a distanţei, Kate îl recunoscu imediat:

— E căpitanul Robbie!

— Cine? întrebă Emma.

— E prietenul nostru! spuse Michael. Ei bine, e adevărat a ne-a aruncat în închisoare, dar urma pur şi simplu protocolul. Nu-l poţi învinui că a urmat…

— De ce a venit singur? îl întrerupse Emma. O să fie ucis. Piticii sunt aşa de proşti!

Înainte ca Michael să poată protesta, căpitanul Robbie ajunse la marginea pieţei, se opri, se propti bine pe picioare şi mai suflă încă o dată în corn.

— BRRRRRUUUUUAAAAAAHHHHHH!

Sunetul se propagă în peşteră, ecoul auzindu-se din ce în ce mai slab, apoi se stinse de tot şi se aşternu liniştea. Nimeni nu se mişca: nici salmac-tar, nici oamenii lui Gabriel, nici Wallace, Dena, tânărul războinic sau cei trei copii.

Apoi auziră şi ei – un zgomot de metal zăngănind, ritmat, intensificându-se până când legiuni de pitici ieşiră din întuneric, umplând străzile, cu topoarele lor ridicate reflectând lumina lămpilor, cu armurile lor scârţâind, cu sunetul ritmat al trupelor în mişcare, dând un sentiment de siguranţă.

Când ajunseră la marginea pieţei, căpitanul Robbie dădu un ordin. Trupele se opriră.

— Ce face? Întrebă Emma. Trebuie să atace! Trebuie omoare chestiile acelea! Piticii sunt atât de pro… Uau!

Kate se întinse după sora ei. Întreaga clădire începuse să se

clatine. Dena se poticni peste tânărul luptător şi amândoi căzură. Uitându-se pe fereastră, Kate văzu că întreg oraşul se cutremura.

— Ce se întâmplă? ţipă Emma, încercând să acopere tumultul cu vocea.

— Să fiu al naibii! zise Wallace. E un afurisit de cutremur. Ţineţi-vă bine!

— Nu! Michael se ţinea de marginea geamului aşa cum te ţii de marginea unei corăbii, în timpul unei furtuni pe mare. E doctorul Pym!

Arătă cu degetul, iar Kate şi Emma îl văzură pe vrăjitorul cu păr alb, stând pe o clădire, cu braţele ridicate.

— El provoacă cutremurul!

— De ce mama naibii? ţipă Wallace. O să ne omoare pe toţii.

— Kate!

Emma o trase de mână, iar Kate se uită spre piaţă. La început, nu înţelese; cea mai mare parte a monştrilor părea să dispară. Apoi îşi dădu seama că se deschisese pământul sub ei. De-abia realiză acest lucru, că jumătate din grupul monştrilor fu înghiţit de pământ, dispărând în întuneric. La fel de repede, fisura se închise, cutremurul se opri, iar clădirea în care se aflau copiii încetă a se mai clătina. Kate se uită la doctorul Pym. Bătrânul îşi lăsase braţele în jos şi îşi scoase calm pipa. Kate îşi spuse că nu se va mai îndoi niciodată de puterea vrăjitorului.

— Pitici – căpitanul Robbie îşi ridică toporul în timp ce spuse asta – ATACAAAAAAAAŢI!

Creaturile salamac-tar care mai rămăseseră se întoarseră şi o luară la goană.

— Nu! Nu! Secretarul sărea în sus şi-n jos, rupându-şi părul din cap, şi aşa destul de puţin. Luptaţi! Trebuie să luptaţi!

Dar ţipetele lui erau de prisos. Salmac-tar se călcau în picioare încercând să fugă, panicaţi. Gabriel şi oamenii lui se dădură la o parte ca să lase piticii care atacau să treacă, şi peste toate acestea – peste zăngănitul armurilor, tropăitul cizmelor, teama nebună a monştrilor – Kate putu auzi vocea căpitanului piticilor umplând peştera:

— Alungaţi-i, fraţilor! Alungaţi-i în adâncuri! Alungaţi-i! Alungaţi-i!

Şi atunci Kate ştiu că, în sfârşit, bătălia se terminase.

Capitolul Douăzeci
Viziunea lui Kate

— Vedeţi voi, când Katherine a atins cartea, călătorind spre trecut – cu patru ani în urmă faţă de momentul prezent, care pentru voi trei nu e câtuşi de puţin momentul prezent, întrucât aţi fost transportaţi deja cu cincisprezece ani în urmă – ea mi-a spus tot ce-avea să se-ntâmple, mi-a spus despre testamentul care avea să lipsească, despre cum Hamish avea s-ajungă rege et cetera et cetera… Aflând toate astea, m-am dus imediat la regina Esmeralda (mama lui Robbie şi a lui Hamish şi o foarte dragă prietenă de-a mea). Regina Esmeralda şi-a scris atunci, pe loc, testamentul, declarându-l pe Robbie urmaş la tron; a legalizat şi a pecetluit documentul, şi, împreună, l-am ascuns bine…

Doctorul Pym le povestea copiilor cum reuşise Robbie să scape din temniţa lui Hamish şi să ajungă în Oraşul Mort cu un regiment întreg de pitici, gata de luptă. Erau cu toţii acolo – copiii, doctorul Pym, Robbie şi Gabriel – adunaţi laolaltă în încăperea unde, înainte de bătălie, secretarul o interogase pe Kate. Camera servea acum drept birou de informaţii, iar mesagerii mişunau pretutindeni într-un du-te-vino permanent; Robbie şi Gabriel se adunaseră în jurul mesei, împreună cu un grup de bărbaţi şi pitici care discutau în contradictoriu.

Copiii fuseseră chemaţi acolo fără să li se spună de ce – imediat ce se terminase bătălia, se duseseră toţi trei în clădirea de vizavi de piaţă şi-şi povestiseră unii altora toate aventurile de care avuseseră parte. Imediat ce intră în birou, Emma se aruncă, pur şi simplu, în braţele lui Gabriel, strigând: „Ai reuşit!” În ceea ce-o privea, Kate şi-ar fi dorit ca persoana răspunzătoare cu organizarea să fi ales un alt loc de întâlnire. În clipa când trecuse pragul, îi revenise pe deplin amintirea momentului îngrozitor când îl muşcase pe secretar de ureche şi simţise gustul acru de transpiraţie amestecată cu sânge. Se-ntreba, acum, oare când se va putea spăla pe dinţi.

— O să mă-ntrebaţi, continuă doctorul Pym (îi luase pe copii un pic mai la o parte) de ce-am aşteptat atât de mult până să fac rost de testamentul reginei. Dar ăsta e punctul crucial – aveam nevoie de Kate, trebuia să intre în depozit, să atingă

cartea şi să mi-o aducă în trecut. Doar ascunzând cartea în trecut puteam s-o apăr de contesă. Şi ştiam că, dacă voi avea răbdare, exact asta avea să se-ntâmple. Am aşteptat, aşadar. Şi când am socotit că e timpul potrivit, i-am spus lui Robbie să-şi cheme avocatul…

Doctorul Pym le dezvălui, apoi, locul unde se afla testamentul; fusese recuperat şi analizat de o comisie de judecata şi, totodată, de experţi într-ale scrisului şi amprentelor; e lucru ştiut că piticii sunt cât se poate de riguroşi în privind protocolului (Michael dădu aprobator din cap), iar testamentul fiind, prin urmare, declarat autentic, căpitanul (acum regele) Robbie şi-a strâns armata şi a pornit spre Oraşul Mort.

— Aşadar, încheie doctorul Pym, e limpede ca bună ziua!

— Eu nu-nţeleg, zise Emma.

— Ce anume, draga mea?

— Nu-nţeleg nimic.

— Doctorul Pym a pus totul la cale, zise Kate. Ştia ca Hamish o să tragă cu urechea la tot ce vorbim noi în temniţă. L-a păcălit şi l-a făcut să ne ia pe mine şi pe Michael în depozit. S-a asigurat că eu am s-ating prima cartea. A pus totul la cale.

— Dar – în tot acest timp, Michael luase notiţe; acum se opri şi-l întrebă pe vrăjitor – aţi ştiut să faceţi toate astea pentru că sora noastră călătorise în trecut şi vă spusese ce avea să se întâmple? Atunci, în temniţă, doar v-aţi prefăcut că nu ne recunoaşteţi?

— Răspunsul e mai complicat aici, zise doctorul Pym, scărpinându-şi gânditor bărbia. E mai complicat pentru că avem, acum, două variante ale trecutului. În trecutul iniţial, eu nu ştiam nimic despre ce-avea să se-ntâmple în viitor şi, fără îndoială, m-am bazat numai pe legătura despre care am văzut că există între sora voastră şi carte. În trecutul rescris însă, cel care-a avut loc după ce sora voastră a înapoiat cartea şi s-a întors în timp…

Kate îl privea pe vrăjitor. Acum simţea altceva faţă de el. Îi păcălise pe Hamish şi pe secretar, îl făcuse rege pe Robbie, salvase pe Gabriel şi pe bărbaţi; acum, Kate credea cu adevărat că doctorul Pym e de partea lor. Dar tot nu le spunea tot ce ştie: nu le spunea nimic despre părinţii lor, asta în primul rând, dar nici despre rolul pe care ea şi fraţii ei îl jucau în toată întâmplarea asta. Atunci, în sala tronului, le spusese că ei sunt

copiii pe care-i aştepta. Iar secretarul spusese aproape acelaşi lucru, că ea, Michael şi Emma erau cei trei aleşi. Ce-nsemna asta? Ce anume le ascundea vrăjitorul?

— … Ştiam cum au decurs evenimentele în celălalt trecut, cel alternativ, zise doctorul Pym, şi dorindu-mi ca totul să se desfăşoare exact în acelaşi mod, am decis să mă comport ca şi când n-aş fi ştiut nimic despre ce avea să vină. Asta e varianta din trecut, Michael, pe care ne-o amintim tu şi eu. Katherine, călătorind în timp, e singura care-şi aminteşte trecutul original. Deci, ca să-ţi răspund la întrebare, în ceea ce priveşte amintirile tale, da, m-am prefăcut că nu vă recunosc atunci, în temniţă; în ceea ce-o priveşte pe sora voastră lui, n-aveam nici cea mai vagă idee cine e ea.

Michael se uită la el.

— Acum chiar că nu-nţeleg.

— Atunci nu trebuie să-nţelegi decât atât, zise doctorul Pym, oftând. Dacă sora voastră n-ar fi fost atât de dibace, eu şi regele Robbie am fi în continuare în temniţă, iar toţi oamenii lui Gabriel şi toţi cei din Cambridge Falls ar fi morţi acum.

— Aşa-i – Robbie venea spre ei, despărţindu-se de grupul adunat în jurul biroului –, iar dacă vreodată o să aveţi nevoie de puterea mea sau a poporului meu, nu trebuie decât să cereţi.

Spunând acestea, proaspătul rege al piticilor făcu o plecăciune atât de adâncă în faţa lui Kate, încât vârfurile împletite ale bărbii lui măturară podeaua.

— Vă rog, zise Kate, roşindu-se cu totul. Nu faceţi asta. E stânjenitor. Şi oricum, Michael a făcut la fel de mult ca mine.

Robbie îşi îndreptă spatele.

— Da, drept este. Tuşi semnificativ în pumn şi continuă pe un ton formal: Michael Oricum-te-ar-chema-pe-numele-de-familie, faptul că l-ai mustrat e Hamish pentru cât e de ticălos a putut să fie mi-a amintit ce înseamnă să fi un pitic adevărat. În semn de apreciere, te numesc, aşadar, Păzitor Regal al întregii Tradiţii şi Istorii a Piticilor.

Regele pocni din degete şi un alt pitic veni şi-i înmână o insignă pe care Robbie i-o prinse lui Michael în piept.

— Î-înălţimea voastră… se bâlbâi Michael, aş-aş fi vrut să fi avut ocazia să pregătesc un răspuns…

Robbie îl bătu prieteneşte pe umăr.

— Ah, băiete, ai fi fost un pitic pe cinste, un pitic pe cinste.

Emma nu părea tocmai încântată să-l vadă pe Michael atât de mult în centrul atenţiei, iar când Robbie îl pupa pe băiat pe amândoi obrajii, înţepându-l cu barba lui stufoasă, Kate o auzi pe Emma mormăind:

— Eu sunt cea care s-a ales c-o săgeată-n spinare.

Emma fusese, fireşte, impresionată de vitejia lui Michael de felul cum îl înfruntase pe Hamish, fără să-i pese că puteau să-i fie retezate mâinile, sau poate nu atât impresionată, gândea Kate, cât consternată, având în vedere că întreba întruna: „Pe bune? Michael a făcut aşa ceva? Serios? Michael?” În orice caz, Kate era gata să-i spună să termine cu mormăitul şi să-l lase pe Michael să se bucure de moment, dar chiar atunci băiatul se-ntoarse spre ele, copleşit de bucurie, zâmbind cu gura până la urechi şi ţinându-şi pieptul înainte; Într-o clipă, amândouă fetele îl strângeau în braţe, spunându-i cât de mândre sunt de el, iar Emma îl îmbrânci prieteneşte – un pic cam tare, ce-i drept. Abia când Michael îşi drese glasul şi anunţă solemn că avea de gând să spună totuşi câteva cuvinte, Kate i-o luă înainte, sugerându-i să mai amâne un pic discursul.

— Mda, zise Emma, vădit uşurată, ştii că ne place mereu să le-auzim povestind despre pitici şi tot restul, dar avem destule despre care trebuie să vorbim mai întâi. De pildă Atlasul! Cred că despre asta ar trebui să vorbim.

— Draga mea, zise doctorul Pym, dar cum de i-ai aflat numele? Sunt surprins!

Kate o văzu pe Emma privind spre Michael şi ridicând uşor din umeri, vădit satisfăcută.

— A, dar eu ştiu multe lucruri. Michael, tu ştiai c-aşa se cheamă?

Michael clătină din cap.

— Ei bine, aşa-i zice. Atlasul. Ai face bine să-ţi notezi ca să nu uiţi.

Kate nu menţionă că ea auzise despre asta de la secretar.

— Sora ta are, într-adevăr, dreptate, zise doctorul Pym. Fiecare dintre Cărţile Începutului are un nume unic. Tehnic vorbind, cartea pe care-o căutăm se numeşte Atlasul Timpului…

— Exact, zise Emma, dând aprobator din cap, plină de seriozitate. Tehnic vorbind.

— … Dar, de obicei, i se spune doar Atlasul, iar numele i se potriveşte, într-adevăr. Cartea conţine hărţile tuturor variantelor

posibile de trecut, prezent şi viitor şi-ţi permite să călătoreşti prin timp şi spaţiu. Dar nu e acum momentul să discutăm în amănunt de ce şi pentru ce-i aşa.

— Normal, zise Emma, putem să discutăm toate astea mai târziu. De ce-urile şi celelalte…

Ascultându-l pe doctorul Pym, Kate îşi dădu seama că încă de când auzise prima dată numele cărţii, începuse să se gândească la ea în felul acesta, începuse s-o vadă ca fiind Atlasul. Simţea, pur şi simplu, că acesta e numele potrivit.

— Şi cum rămâne cu Hamish? întrebă Michael. Cu adevărat nu mai e rege?

— Chiar nu mai e, zise Robbie. L-am trimis înapoi la palat şi i-am poruncit să-l facă lună, de la un capăt la altul, cu mâna lui. Şi să-şi radă barba aia împuţită. Absolut dezgustătoare.

— Hamish a fost rege mai-nainte, îi zise Emma lui Gabriel; şi el părăsise grupul şi li se alăturase lor. A-ncercat să-i taie mâna lui Kate. Iar Michael l-a oprit. Cel puţin aşa mi-au povestit ei…

— Hei!

— Bine, gata, eşti un erou! Emma dădu ochii peste cap. Fugi şi lustruieşte-ţi medalia!

Robbie le povesti că Hamish, în clipa când a aflat că nu mai e rege, a încercat să se sinucidă; a vrut să-şi taie capul cu toporul, dar n-a reuşit decât să-şi tragă una în scăfârlie şi să pice inconştient; a fost nevoie de mai multe găleţi cu apă rece ca să-l trezească. Asta a fost cam singura baie de care a avut Hamish parte după luni de zile, adăugase Robbie.

În vreme ce restul povesteau în continuare, Kate se îndreptă spre peretele distrus şi privi în jos, înspre piaţă. După ce câştigaseră bătălia, piticii construiseră o bucătărie de campanie şi se puseseră pe fiert cantităţi industriale de morcovi, roşii, ceapă şi carne de vită; în scurtă vreme, aroma delicioasă copleşi duhoarea putredă a strigoilor morţi. Acum, oamenii, care de doi ani nu mai avuseseră parte de o masă adevărată, înfulecau unul după altul castroanele pe care piticii le aduceau la mese.

Kate se întoarse şi privi spre cuşti.

Singurul prizonier era secretarul. Era în cuşca aflată mai aproape de clădire, îngrijindu-şi braţul rănit şi legănându-se înainte şi înapoi. Era, oare, adevărat ce spusese? Doctorul Pym avea de gând s-o trimită în trecut să recupereze Atlasul?

Lui Kate începu să-i bată inima tot mai repede la gândul că

avea să-şi revadă mama. În acelaşi timp, se simţea şi vinovată. Spusese deja de două ori povestea – întâi lui Michael şi apoi Emmei – le povestise cum atinsese cartea şi cum călătorise în trecut. Dar nu menţionase niciodată că o văzuse pe mama lor. De ce? Ce motiv avea să păstreze un astfel de secret?

Kate îşi dădu seama că secretarul privea drept la ea.

— Destul! A venit vremea să facem ceva!

Întorcându-şi privirea de la secretar, fata se duse înapoi la ceilalţi. Acum vorbea bărbatul slab, cu ochi scăpărători, cel care-i spusese cu care cheie poate să descuie cuştile. Stătu aplecat peste birou, iar Kate observă dintr-odată că omul avea un păr des, încâlcit, maro-roşcat şi înţelese atunci de ce i se păruse atât de cunoscut.

— Îl ştim pe băiatul dumneavoastră! Stephen McClattery! L-am cunoscut. Imediat adăugă: E bine! L-am văzut acum vreo două zile şi era foarte bine.

Cuvintele lui Kate avură un efect instantaneu şi dramatic ca şi când, până atunci, omul ar fi stat agăţat de-o sfoară, iar acum cineva retezase sfoara. Omul lăsă capul în jos şi păru să se prăbuşească pe de-a-ntregul. Kate înţelese că era prima dată, în doi ani, când omul auzea ceva despre copilul lui. Probabil că nici nu mai ştia dacă băiatul mai trăieşte sau nu. În cele din urmă, bărbatul îşi şterse obrajii şi privi spre ea. Faţa lui scofâlcită era brăzdată de lacrimi.

— Mulţumesc, zise el, cu un glas răguşit. Dar cu cât stăm mai mult de vorbă, cu atât vrăjitoarea câştigă timp şi se poate răzbuna mai tare pe copiii noştri.

— Ai dreptate, zise Robbie. Doctore, le spuneţi celor mici ce vrem de la ei?

— Uite cum stau lucrurile, zise doctorul Pym, potrivindu-şi pe nas ochelarii cu ramă de baga, fără ca aceştia să stea mai puţin strâmb la urmă. Următoarea noastră misiune e să ne-ntoarcem la Cambridge Falls şi să-i eliberăm pe copii, inclusiv pe prietenul vostru, Stephen McClattery.

— Nu-i şi prietenul meu, mormăi Emma. De fapt, e cât se poate de ener… auu! se încruntă la Kate. De ce mă-ghionteşti?

— Problema, continuă doctorul Pym, e că atâta timp cât contesa îi ţine ostatici pe copii, nu putem risca să luăm conacul cu asalt.

— Dar sunteţi vrăjitor, zise Michael. Aţi provocat un cutremur. Nu puteţi să faceţi ceva?

— Din păcate, contesa a pus nişte bariere în jurul conacului şi al oraşului care îmi limitează puterile. Va trebui să apelăm la metode mai convenţionale. Şi iată că ajungem din nou la voi trei. Voi aţi reuşit să scăpaţi din casă. Mă-ntreb dacă…

— Da! Da!

Emma ridică mâna.

— Da, draga mea.

— Există un pasaj secret! Porneşte din camera unde stau copiii şi se termină în partea laterală a casei. Abraham ne-a condus prin pasaj. Dar putem să-l găsim din nou! E uşor!

— I-am povestit deja despre asta, zise Michael. Când eram în temniţă.

— Aşa e, zise doctorul Pym. Dar voiam să vă cer să le spuneţi şi celorlalţi. Bine gândit, draga mea!

— Cu multă plăcere, zise Emma, aruncându-i lui Michael un zâmbet triumfător.

— Bun, aşadar! Regele Robbie îşi frecă mulţumit palmele. Uitaţi cum facem: câţiva dintre noi ne furişăm în casă, îi scoatem pe prichindei prin pasajul secret, totul în mare taină; odată ce terminăm cu asta, salutare-salutare, dăm buzna peste ea şi atacăm! Gata, e un plan strălucit, chiar e!

Toată lumea dădu din cap şi murmură aprobator.

Michael se juca cu insigna, tot mai agitat.

— Dar dacă vrăjitoarea ştie deja c-a pierdut bătălia? Nu cumva o să ne aştepte?

— Se poate, zise doctorul Pym. Dar nu prea avem de ales, trebuie să trecem la fapte şi s-avem nădejde. După cum a spus domnul McClattery, sunt multe vieţi tinere în joc. Eu Gabriel şi copiii o să…

Se auzi o bufnitură puternică şi toţi văzură dintr-o dată că biata Kate zăcea inconştientă pe podea.

— Te simţi mai bine, draga mea?

Kate clipi. Trei oameni o priveau îngrijoraţi. Se strădui să se ridice în capul oaselor. Fusese întinsă pe o canapea foarte tare şi denivelată, într-o cameră pe care n-o recunoştea. Emma, Michael şi doctorul Pym se dădură un pic mai în spate pentru ca fata să poată să respire.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Emma. Erai acolo cu noi şi deodată, ai… ai căzut latră.

Kate duse mâinile la tâmple. Se ridicase, dar o luase ameţeala. Dincolo de uşă se auzeau o sumedenie de paşi grăbindu-se încoace şi-ncolo.

— Cred că pur şi simplu am obosit foarte tare. Şi mi s-a făcut foarte foame.

— Păi, zise doctorul Pym, a fost o zi tare grea şi obositoare pentru toţi trei. O să vă aducem ceva de mâncare.

— Şi de băut, zise Michael. Cred că ne-am deshidratat şi nici măcar nu ne dăm seama.

— Ţi s-a deshidratat ţie creieru'! zise Emma.

— Tot ce se poate, răspunse Michael. Creierul e cel mai sensibil organ din corp.

Emma mormăi ceva nedesluşit.

Kate privi în jur. Pe podea ardea o singură lampă cu gaz, iar de-a lungul peretelui erau îngrămădite coşuri pline cu gulii, ceapă, morcovi şi saci de cartofi. Bucătarii foloseau, pesemne, încăperea asta pe post de cămară.

— Eşti sigură că de-asta ţi s-a făcut rău, draga mea? Numai de foame?

Vrăjitorul o privea foarte atent.

Kate închise ochii. Vedea în continuare totul, ca şi când ar fi fost aievea…

— Katherine?

Şi-ar fi dorit ca doctorul Pym să nu mai insiste. Ea ştia de ce leşinase, dar nu voia câtuşi de puţin să povestească asta nimănui.

— Poate că te-aş putea ajuta, dacă…

— De ce nu ne-aţi spus că-i ştiţi pe părinţii noştri?

Kate îşi dădu imediat seama ce făcuse. Nu vrusese decât să le distragă tuturor atenţia, să-i facă să vorbească despre altceva în afară de ea şi de faptul că leşinase. Dar vorbise necugetat, iar acum…

Se uită la Emma şi la Michael şi văzu cât de confuzi erau.

Oare cât le va lua să pună lucrurile cap la cap?

— Când să vă fi spus, Katherine? Doctorul Pym îşi dăduse jos ochelarii şi-i ştergea acum cu cravata. Când eram în temniţă? V-am explicat deja de ce era important să mă prefac atunci că habar n-am cine sunteţi. Iar în trecutul original, ei bine, atunci

cu adevărat nu ştiam cine eraţi.

— Dar mi-aţi dat amintirea aia! Acum că totul fuse dat pe faţă, fata voia un răspuns. M-aţi trimis în acel moment din trecut! Trebuie să fi ştiut!

— Da, bănuiesc că da. În parte, ştiam de la tine, din ceea ce povestiseşi. Dar şi pentru că oricine se uită la tine o vede negreşit, pe mama ta.

Fata amuţi. Semăna cu mama ei? Fără să vrea, simţi cum o cuprinde bucuria.

— Staţi! strigă Emma, recăpătându-şi glasul. Ce tot spuneţi acolo? Cum de doctorul Pym îi ştie pe părinţii noştrii?

— Părinţii voştri, răspunse doctorul Pym, punându-şi ochelarii înapoi pe nas, sunt prietenii mei apropiaţi. Richard şi Clare. Aşa-i cheamă.

— Dar… nu! Nu se… ne-aţi fi spus! Aţi… de ce nu ne-aţi spus?

— Draga mea, iarăşi îţi zic… când aş fi putut să vă spun?

— Când ne-am cunoscut! Emma aproape că urla. Când am ajuns atunci, prima dată, la orfelinatul ăla nenorocit!

— Emma, draga mea, lucrul ăsta se va fi-ntâmplat în cinsprezece ani de acum. Nu prea pot să-ţi explic de ce am făcut un lucru pe care nu l-am făcut încă.

— Dar cum…

Michael se uita la Kate.

„Bun, acum începe”, îşi spuse ea.

—…Tu cum de ştii că doctorul Pym îi cunoştea pe părinţii noştri?

Kate înghiţi în sec. I se uscase gura.

— Mama… era acolo. În trecut. Când l-am văzut pe doctorul Pym. Nu… nu v-am spus.

Câteva clipe, Michael şi Emma nu făcură altceva decât să privească lung pe Kate. Pe feţele lor se citea o neîncredere totală. Nu puteau să creadă nu faptul că ea o văzuse pe mama lor, ci faptul că nu le spusese nimic despre asta. Emma începu să plângă şi, văzând-o, Kate simţi că i se rupe inima.

— Emma…

— Unde sunt?! Emma întoarse dintr-odată capul şi privi drept spre vrăjitor. Duceţi-ne la ei! Duceţi-ne la ei, acum!

— Emma…

— Acum! Vreau să-i văd acum!

— Draga mea, zise doctorul Pym, nu-ţi dai seama c-aş vrea să

pot să fac asta, mai mult decât orice? Dar mă tem că nu-i atât atât de simplu.

— De ce nu?!

Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— Nu poate să ne ducă acum, zise Michael încetişor. Mai întâi trebuie s-o oprească pe contesă.

— Taci! Emma îi smulse lui Michael din piept insigna pe care i-o dăduse Robbie şi o azvârli într-un colţ. Asta ca să ştii ce cred eu despre medalia ta tâmpită!

— Emma, termină!

Kate întinse mâna spre ea, dar Emma se feri.

— Nu pune mâna pe mine! Ne-ai minţit! Trebuia să ne spui, iar tu ne-ai minţit!

— Ştiu, îmi pare rău!

Kate încercă din nou s-o ia de mână, dar, din nou, Emma o respinse.

— Am zis să nu m-atingi!

Kate se ridică în picioare pentru că şi Emma stătea în picioare şi, de data asta, când întinse mâinile ca s-o îmbrăţişeze, Emma nu se mai împotrivi, ci o lăsă pe Kate s-o ia în braţe. Kate simţea cât de furioasă e surioara ei, dar o strângea în continuare la piept şi-i şoptea ceva; încet-încet, se linişti.

În cele din urmă, Kate o întrebă:

— Eşti bine?

Emma dădu din cap, îşi trase nasul şi-şi şterse obrajii cu mâneca. Se duse în colţul camerei, ridică insigna de pe jos şi i-o dădu înapoi lui Michael.

— Îmi pare rău! Sper că nu s-a ciobit.

Michael se strădui să râdă.

— Să ciobeşti tu un artefact făurit de pitici? Nu prea cred.

Băiatul ridică, apoi, privirea şi-i zâmbi din inimă Emmei.

— E-n regulă.

— Bun, continuă doctorul Pym, după ce se aşezaseră cu toţii şi Michael îşi puse la loc insigna, credeţi-mă, înţeleg perfect cât de încurcată e situaţia şi cât de mult vreţi să vă vedeţi părinţii. Şi vă promit că, odată ce-o înfrângem pe contesă şi-i eliberăm pe copii, am să vă răspund la toate întrebările. Dar acum ne stă înainte o încercare foarte grea şi sunt multe vieţi care depind de reuşita noastră. Pe asta trebuie să ne concentrăm acum.

— Dar nu ne puteţi spune nimic? întrebă Kate. Unde trăiesc?

Cu ce se ocupă? Orice?

Doctorul oftă.

— Bine atunci. Părinţii voştri sunt profesori universitari.

— Părinţii noştri sunt profesori?

Categoric, Emma nu era deloc încântată.

— În ce domeniu? întrebă Michael.

Emma mormăi nemulţumită.

— Mda, e cea mai fericită zi din viaţa ta, nu, Michael?

— Istoria magiei. În lumea academică, asta nu-i o disciplină luată prea în serios, dacă pot spune astfel. Dar părinţii voştri cred că e foarte important domeniul pe care ei îl studiază. Şi amândoi sunt preocupaţi de Cărţile Începutului. De fapt, aşa s-au şi cunoscut. La o conferinţă din Edinburgh. Mama voastră susţinea o lucrare în care prezenta o teorie, conform căreia shogunul Rosho-Guzi, din Japonia secolului al XIX-lea, supranumit şi Devoratorul de Vieţi, a fost în posesia uneia dintre cărţi. Tatăl vostru a mers să discute cu în la urmă şi după şase luni s-au căsătorit. Vedeţi voi, copii, voi aveţi Cărţile în sânge.

— Dumneavoastră cum i-aţi cunoscut? întrebă Kate.

— Fiind eu însumi în căutarea celor două Cărţi care lipsesc, m-am deprins să urmăresc cercetările academice recente. Am citit articolele scrise de părinţii voştri şi am simţit că sunt oameni de încredere. Am început să lucrăm împreună. Fireşte, nu puteam să-mi închipui cine aveau să fie copiii lor. Privind în urmă, îmi dau seama că, da, erau semne prevestitoare…

Doctorul ridică din umeri şi îşi lăsă mâinile în jos.

— Iar apoi, acum patru ani, a doua zi de Crăciun, m-am pomenit cu Katherine la mine-n birou şi asta a fost.

Când doctorul Pym pomeni ziua de Crăciun, Kate îşi aminti dintr-odată de un bărbat înalt şi slab care stătea în uşa de la dormitorul ei. Amintirea era legată de ultima noapte în care fuseseră cu părinţii lor. Dintr-odată, toate lucrurile începură să se lege, era acelaşi sentiment pe care-l avusese şi în biblioteca de la Cambridge Falls şi în temniţa piticii lor, sentimentul că-l mai întâlnise cândva pe doctorul Pym...

— Dumneavoastră aţi fost! Dumneavoastră ne-aţi luat de la părinţii noştri!

— Se poate. Dar, iarăşi, lucrul de care vorbeşti acum încă nu s-a întâmplat.

— Bine, zise Kate. Ce-aţi vrut să spuneţi mai-nainte, vând aţi

zis că nu ştiaţi „cine aveau să fie copiii lor?“ Cine suntem noi?

— Voi trei sunteţi foarte speciali. Şi, într-o zi, când o s-avem vreme, am să vă explic totul.

Kate începu să-l contrazică. Aveau dreptul să ştie…

— Şi o să ştiţi! Când o să vină vremea. Katherine, trebuie să-ncepi să ai încredere în mine. Doctorul se ridică. Acum vreau să merg să văd cum se descurcă Robbie şi Gabriel.

— Staţi! zise Michael. Care-i numele nostru de familie?

— Numele vostru. Da, asta cred că pot să vă spun. Adevăratul vostru nume de familie… e Wibberly!

Copiii se uitară unii la alţii.

— Wibberly? spuse Kate. Sunteţi sigur?

— O, da. Wibberly, aşa vă cheamă.

— La orfelinat ne-au spus că numele nostru începe cu P!

— Chiar aşa? Ciudat!

— Dar dumneavoastră probabil că le-aţi spus să ne zică aşa! protestă Kate. Dumneavoastră ne-aţi dus acolo! De ce să ne fi spus să ne zică P, când pe noi ne cheamă Wibberly?!

— Mă gândesc c-am vrut să vă protejez. Copiii W ar fi fost un pic prea evident.

— Şi-atunci, de ce nu ne-aţi dat, pur şi simplu, alt nume de familie?! spuse Michael. Smith! Sau Jones! Orice! Aveţi idee ce-a trebuit să-ndurăm pentru că aveam o iniţială pe post de nume de familie?

— Hmm, probabil că nu m-am gândit la asta cum trebuie, îmi cer scuze pentru asta. Acum trebuie să mă duc. Vorbim mai multe, mai încolo.

Mult timp după ce vrăjitorul plecă, niciunul dintre copii nu spuse nimic. Afară, armata se pregătea de luptă.

— Wibberly, zise Kate. Simt că… e ceea ce trebuie.

— Da, zise şi Michael. Chiar e.

— Mie tot Penguin îmi place, zise Emma. Dar cred că şi Wibberly e-n regulă.

— Îmi pare rău, zise Kate. Ar fi trebuit să vă spun imediat ce m-am întors că am văzut-o pe mama. Cred că pur şi simplu… Mi-a fost teamă că, dacă vorbesc despre asta, o să se piardă cumva. C-am s-o pierd pe ea. Din nou.

— Înţeleg, zise Michael. Eu de-asta tot notez… Lucrurile se uită foarte uşor. Dar dacă notezi, ştii că-i acolo.

Îşi trecu mâna peste coperta caietului, iar Kate îl văzu dintr-

odată – un băiat a cărui viaţă îi fusese luată, agăţându-se de singurul lucru de care putea să se-agaţe.

— Poţi să ne spui acum? întrebă Emma. Te rugăm!

Kate îi privi pe amândoi, văzu câtă încredere aveau încă în ea, câtă încredere vor avea mereu în ea şi se-ntreba cum de putuse să ţină un asemenea lucru pentru ea. Era fie al tuturor, fie al nici unuia dintre ei. Străduindu-se acum să-şi amintească, descoperi că unele amănunte aproape că se pierduseră deja sau deveniseră mai neclare. Dar nu se neliniştii.

Încercă din răsputeri să se concentreze pe ceea ce ştia, să-şi aducă aminte ce haine purta mama, ce culoare avea părul ei, ce cuvinte spusese şi, cu cât le povestea mai mult, cu atât descoperea că-şi aminteşte mai mult; le vorbi despre căldura din glasul mamei, despre aluniţa pe care o avea pe obraz, despre cum ţinea mâna pe mânerul uşii; le povesti cum era în cameră, despre focul care ardea în cămin, nuanţele de roşu şi maro ale covorului, despre biroul doctorului Pym încărcat peste măsură, despre ninsoarea liniştită de afară şi curând, lui Kate începu să i se pară că e din nou acolo, cu mama ei, doar că, de data asta, Michael şi Emma erau şi ei cu ea şi asta era, deopotrivă, şi amintirea lor. Kate ştia ca, în timp, Emma şi Michael aveau să schimbe amănuntele poveştii, aşa încât să-i bucure pe ei mai mult, îmbrăcămintea mamei, cuvintele ei, ninsoarea de-afară avea să devină furtună de zăpadă, dar Kate era, acum, mult mai fericită ştiind că amintirea nu mai e doar a ei, ci a tuturor, şi că de-acum aveau să se ţină toţi trei de ea, aveau să se ţină toţi trei de mama, să se ţină strâns, mult mai strâns decât s-ar fi ţinut doar Kate, singură.

O vreme, rămaseră cu toţii în tăcere. Aerul părea să se fi răcit, iar prin pereţi răzbăteau până la ei zgomotele de-afară, ordinele pe care le primeau soldaţii, oameni şi pitici deopotrivă, şi toate pregătirile de luptă. Rumoarea asta le dădea copiilor multă siguranţă.

Kate zise apoi:

— Am avut o viziune. De-asta am leşinat. Nu pentru că mi-era foame, nu de-asta.

Le spuse c-a văzut bătălia din Oraşul Mort. Dar fusese alt scenariu. Erau mai puţini strigoi. Şi nu erau pitici şi nici legiunile de monştri ieşiţi din adâncuri. Doar puţinii oameni conduşi de Gabriel. Şi câştigaseră. Îi înfrânseseră pe strigoi. Apoi, oamenii

lui Gabriel îi eliberaseră pe prizonieri şi, împreună, porniseră spre oraş.

— Dar nu aşa s-a-ntâmplat, spuse Emma. N-ai văzut tu bine.

Kate ridică din umeri.

— Asta am văzut.

— Asta a fost tot? întrebă Michael.

— Nu.

Kate le mai spuse că, în viziunea ei, contesa afla despre Gabriel şi ai lui, ştia c-au să vină şi îi luase pe copii şi se dusese cu ei pe barca din mijlocul lacului.

— Dar cum ai putea să vezi ceva care nu s-a-ntâmplat? insistă Emma. N-are sens.

— Poate că s-a-ntâmplat! zise Kate. Poate că încă se-ntâmplă. Chiar înainte să am viziunea asta, Robbie şi doctorul Pym se sfătuiau dacă să pornească spre oraş sau nu. Cred că viziunea mea a fost un fel de avertisment.

— Un avertisment cu privire la ce? întrebă Emma. Gabriel îi salvează pe copii, nu-i aşa? Trebuie să fi văzut şi asta, nu?

Kate băgă mâna în buzunar şi scoase cele două fotografii pe care le purtase tot timpul la ea. Erau încă jilave după aventura din lacul subteran. Într-una din ele era chiar ea în dormitorul de la conacul din Cambridge Falls – acesta era biletul de-ntoarcere acasă, gândea Kate –, iar cealaltă era ultima fotografie pe care-o făcuse Abraham vreodată. Privi îndelung la ea, uitându-se la siluetele întunecate care ieşeau din pădure cu torţe în mâini. Kate se uită pe spatele fotografiei.

— Nu. Barajul s-a rupt, barca s-a prăbuşit în cascadă. Copiii au murit. Cu ultima suflare, contesa a blestemat pământurile astea. Îi întinse fotografia lui Michael. Abraham a făcut poza asta atunci când s-au întâmplat toate. Uită-te pe spate.

Michael văzu zeci de nume mâzgălite cu un scris mărunt. Kate îi arătă unul dintre ele.

Michael citi:

— Stephen McClattery.

— O să moară cu toţii.

— Nu! sări Emma. N-o să fie aşa! Ăsta e celălalt trecut! Asta ai văzut tu! Trecutul de dinainte ca noi să ajungem aici! Ai spus chiar tu că doctorul Pym nu era aici! Şi nici piticii! Sigur joacă toţi un rol! O s-o oprească! O să fie altfel acum! Data trecută n-am fost aici ca să-i putem ajuta! Trebuie să fie altfel! O să-i

salvăm pe copii şi apoi doctorul o să ne ducă să-i vedem pe mama şi pe tata! L-ai auzit doar! Ne-a promis! L-ai auzit, Kate!

Uşa se izbi de perete; Wallace intră.

— Bun, aşadar! La masă, oameni buni! Repejor, hai! Stâng, drept, stâng, drept! Haideţi, armata porneşte curând!

— Luaţi-o înainte, zise Kate. Vin şi eu într-o clipă!

Michael vârî fotografia lui Abraham în caiet, apoi ieşi din cameră, împreună cu Emma, urmându-l pe pitic. În ultimul moment, Kate o chemă înapoi pe Emma. Îi întinse cealaltă fotografie, cea cu ea în dormitor.

— Cred c-ar trebui să ţii tu asta.

— Serios? De ce?

„Pentru că vreau să ai o poză cu mine”, dădu să spună.

— Pur şi simplu… aşa cred că-i mai bine. Du-te acum.

Astfel, rămase singură.

Kate era ferm convinsă că, dacă n-avea să facă nimic, dacă avea să-i lase, pur şi simplu, pe Gabriel, Robbie şi pe doctorul Pym să-şi pună planul în aplicare, copiii aveau să moară. În ciuda a tot ce făcuseră, nimic n-avea să se schimbe. Kate înţelegea acum că timpul e ca un fluviu. Poţi să ridici obstacole în calea lui, poţi chiar să-i schimbi cursul pentru scurtă vreme, dar fluviul are o voinţă a lui. Vrea să curgă într-o anumită direcţie. Trebuie să-l sileşti, dacă vrei să şi-o schimbe. Trebuie să fi dispus să te sacrifici. Kate se gândi că le promisese lui Annie şi celorlalţi copii că avea să se întoarcă la ei.

Băgă mâna în buzunar şi scoase cheia pe care o folosea să descuie cuşca. Şi-ar fi dorit să-i poată vedea şi cu părinţii lor.

Zece minute mai târziu, un om trecu pe lângă cuşca unde-ar fi trebuit să fie închis secretarul. Dar Cavendish nu mai era acolo. În aceeaşi clipă, Emma, care se-ntorsese ca s-o cheme pe Kate la masă, văzu că nici sora ei nu mai era.

Capitolul Douăzeci Şi Unu
Pactul cu diavolul

Mirosul aerului o anunţă pe Kate că erau aproape. Nu mai era aerul umed şi stătut pe care îl respirase încă din dimineaţa precedentă; acum era curat, proaspăt. Şi secretarul îl simţise.

— Aproape am ajuns, spuse el gâfâind, ţinând-o şi mai strâns

pe Kate de mână, mai mult ca să-şi menţină echilibrul decât ca să o împiedice pe ea să fugă. Aproape am ajuns...

Nu fuseseră aşezaţi paznici la cuşca în care fusese el închis, iar Kate se putuse strecura până la el şi să-i facă propunerea în şoaptă, printre gratii.

Dacă ar fi fost de acord contesa să elibereze copiii şi să plece fără să mai facă rău cuiva, Kate îi va da Atlasul. Dar trebuia ca secretarul să o ducă la Cambridge Falls înainte să ajungă acolo Robbie sau Gabriel cu oamenii lui. Putea el să facă asta?

— Da, îi spusese bărbatul rânjind, exista o cale.

Acum, în timp ce se împleticeau prin tunel, Kate ţinând sus lampa pe care o furaseră, fata se gândea la Michael şi la Emma. Dacă ar fi avut ocazia, le-ar fi spus că viziunile ei nu se derulau ca nişte filme. Nu le privea, ci le trăia. Fusese în barcă în timp ce aceasta cădea în cascadă. Simţise ceea ceea ce simţiseră copiii, în timp ce corabia se lovea de stânci. Teama lor fusese şi teama ei, iar ea va face tot ce îi va sta în putinţă ca să-i scutească de aşa ceva.

Ea şi secretarul luară o curbă şi, pentru prima oară în două zile, Kate se afla sub cerul liber.

Se aflau la înălţime, deasupra unei văi, pe o cărare care şerpuia pe o coastă a muntelui. Luna plină scălda împrejurimile într-un nimb argintiu, liniştitor. Numai senzaţia de spaţiu întins îi tăia respiraţia. Kate era de părere că nu mai văzuse o privelişte mai frumoasă.

Secretarul se aşează în genunchi la marginea stâncii şi începu să deseneze cu degetul în pământ.

— Ce faci? Ceilalţi vor veni după mine! Trebuie să...

— Linişte! Am nevoie să mă concentrez!

Kate se uită înapoi spre tunel. Se aştepta ca, în orice clipă, să îşi audă numele strigat, să vadă lumina torţelor apropiindu-se.

— Gata. Secretarul se ridică în picioare şi-şi şterse mâinile de praf pe jachetă. Am terminat.

— Ce ai terminat? Tot ce ai făcut a fost să desenezi o linie pământ.

— Aa, dar este o linie specială.

— Doctorul Pym şi Gabriel vor fi aici cât de curând! Ai spus că ştii o cale mai scurtă spre oraş!

— Dar ştiu, pe aici! Treci de linia asta.

Kate se uită la linia de mai puţin de un metru, trasată în

pământ. Să treacă peste ea ar fi însemnat să păşească de pe stâncă, în gol.

— Glumeşti.

— Te va duce la contesă. Este unul dintre secretele magice pe care mi le-a împărtăşit.

— Aha. Ei bine, trebuie să existe o altă cale. Dacă fugim…

Secretarul se mişcă brusc înspre ea, apropiindu-şi faţa transpirată de a ei.

— Nu există o altă cale! Prietenii tăi vor fi aici curând! Oare vrea vrăbiuţa să salveze copiii? Atunci vrăbiuţa trebuie să-şi ia zborul! Zboară, zboară, zboară…

Secretarul se dădu înapoi ca un personaj care-i dădea fiori şi arătă înspre linie. Kate observă că ţinea ceva strâns în mână. Era pasărea galbenă pe care o văzuse mai devreme, dar acum corpul ei era nemişcat şi fără suflare.

— Dar tu?

— Foarte drăguţ din partea ta să mă întrebi, foarte drăguţ! Dar nu e loc decât pentru o vrăbiuţă. Griddley Cavendish va găsi o altă cale.

— De unde ştiu că nu încerci să mă omori?

Secretarul îi oferi zâmbetul lui strâmb, arătându-şi dinţii crăpaţi.

— Nu ştii. Acum, zboară.

Kate simţea un gol imens în stomac. Făcu un pas şovăitor spre linie. Se iscă o pală de vânt din vale şi îi flutură părul pe spate. Se uită în jos. Jos de tot, putea distinge poalele pietroase ale muntelui. Apoi auzi ceva – un ecou estompat unui strigăt. Se auzi din nou. Venea din tunel; cineva o striga.

Kate închise ochii şi păşi în gol, de pe stâncă. Piciorul ei atinse ceva solid. Auzi ceva ce semăna cu apa lovind metalul şi huruitul jos al unui motor. Deschise ochii. Se afla pe puntea unui vas; luna se oglindea în apă. Magia secretarului funcţionase.

— Katrina…

Kate se întoarse. O văzu pe contesă, păzită de doi moruni cadi. Bătu din palme încântată.

— Ai venit! Sunt atât de bucuroasă!

După ce nu reuşi să-şi găsească sora, Emma fugi să-i spună lui Michael şi îi găsi pe toţi agitaţi din cauza faptului că secretarul dispăruse din cuşcă. Îl trase pe fratele ei deoparte şi-i spuse:

— Trebuie să mă ajuţi să o găsesc pe Kate. Nu este în camera ei. Doctorul Pym auzi ce spuse fata şi ajunse din doi paşi la ei, apucând-o pe Emma de braţ.

— Ce ai spus?

Emma îi spuse şi lui, iar doctorul Pym oftă adânc.

— Of, asta este foarte rău!

Chiar în acel moment, fu adus un bărbat. Văzuse două persoane fugind spre capătul de est al oraşului.

Doctorul Pym îi spuse lui Gabriel:

— Du-te, te prindem noi din urmă, iar uriaşul se întoarse şi plecă.

Doctorul Pym îi spuse lui Robbie să adune un grup mai mare de pitici şi să-l urmeze cât de repede se poate.

— Veniţi, copii! Mă tem că sora voastră e pe cale să facă o greşeală gravă.

Şi cei trei porniră după Gabriel.

În timp ce se mişcau grăbiţi prin tunelul întunecat, doctorul Pym insistă ca Michael şi Emma să-i spună tot ce ştiau. Nu exista nicio îndoială că problema era una foarte serioasă şi de aceea copiii nu uitară nici măcar un detaliu. Îi spuseră despre viziunea lui Kate, în care contesa adunase toţi copiii pe barcă, barajul fusese dărâmat, iar copiii muriseră. Îi spuseră şi despre faptul că sora lor credea că viziunea era un avertisment.

— Ar fi trebuit să fiu mai atent, murmură doctorul Pym, mergând din ce în ce mai repede. Sper doar să ajungem la timp.

Când ieşiră din tunel, pe coasta muntelui, Gabriel era în genunchi, cercetând pământul în lumina lunii.

— Nu înţeleg. Urmele arată că bărbatul a fugit singur pe cărare. Dar urmele fetei – făcu o pauză, uitându-se la Emma şi la Michael – arată că ar fi sărit de pe stâncă. Nu cred că a fost împinsă. Dar nici nu văd vreun cadavru jos, pe stâncile de jos.

— Poftim?! Vocea Emmei era panicată. Nu, cred ca te înşeli! Îmi pare rău Gabriel, dar este întuneric; probabil că nu ai văzut bine! Citeşte urmele acelea sau orice mai faci tu din nou!

Doctorul Pym se uita la linia pe care secretarul o trase în pământ.

— Nu e niciun cadavru, spuse el, pentru că Katherine este cu contesa.

El le explică faptul că linia era un portal.

— Nu putem să-l folosim şi noi? întrebă Michael.

— Nu. A fost făcut pentru a transporta o singură persoană. Să calci acum peste el înseamnă să te îndrepţi spre moarte sigură.

Doctorul şterse linia cu vârful pantofului. Se auziră paşi iar Robbie, împreună cu nişte pitici şi câţiva oameni, ieşiră alergând din tunel.

— Am ajuns prea târziu, spuse doctorul Pym. Contesa are fata. Gabriel, eu şi copiii vom merge imediat în Cambridge Falls. Când reuşiţi să vă grupaţi forţele, conduceţi-le pe cărarea aceasta. Vă va duce în oraş.

— Eşti nebun, spuse piticul. Dacă fata este la vrăjitoare, atunci nu mai avem ce face. Oricum, durează câteva ore bune să ajungi în oraş, pe jos.

— Atunci să nu mai pierdem vremea. Pur şi simplu urmaţi cărarea. Făcând un semn din cap lui Gabriel şi copiilor, porni pe potecă, mergând cu paşi sprinteni şi mari.

— Doctore Pym! Michael şi sora lui se grăbiră după el, încercând să nu se împiedice pe cărarea pietroasă şi şerpuită de pe coasta muntelui, iar Gabriel îi urma îndeaproape, din spate.

— Căpitanul Robbie are dreptate. Ne va lua ore întregi să ajungem acolo în felul acesta.

— Da, spuse Emma, de ce nu faci un portal din acelea?

— Nu e nevoie. Ştiu o scurtătură. Staţi aproape acum.

Spunând acestea, copiii observară că urmau să intre într-un nor de ceaţă, ceea ce era foarte ciudat, din moment ce, cu câteva clipe înainte, cerul era senin. În curând ceaţa deveni atât de groasă, încât doctorul Pym le spuse lui Michael şi Emmei să se ţină de mână ca să nu cumva să cadă de pe stâncă. Îl urmară pe vrăjitor, luându-se după conturul şters al corpului său, pe care îl puteau distinge prin ceaţă, şi când nici acesta nu mai fu vizibil, se luară după vocea lui, care le striga atenţionări:

— Aveţi grijă, e o porţiune periculoasă aici. Cu grijă…

Apoi, ca şi cum nu ar fi fost de ajuns că nu puteau vedea nimic, începură să-i înşele şi celelalte simţuri. Mirosiră copaci despre care ştiau sigur că nu au cum să fie acolo, auziră clipocitul unei ape inexistente pe malul unui râu; chiar şi panta stâncoasă a muntelui părea să fie mai nivelată şi să nu mai fie atât de pietroasă. Michael îşi propunea să facă nişte cercetări despre dezorientarea cauzată de ceaţă, când doctorul Pym îi anunţă:

— Şi iată, am ajuns.

Michael rămase cu gura căscată.

— Cum… începu Emma.

— V-am spus, zise doctorul Pym, ştiam o scurtătură.

Ieşiseră din ceaţă şi se aflau acum la malul lacului Cambridge Falls, privind la lumina lunii reflectându-se în apă. Michael se uită înapoi şi-l văzu pe Gabriel ieşind dintr-un tunel de ceaţă dintre copaci. Odată ce ajunse şi el, doctorul Pym continuă să vorbească:

— Prieteni, am ajuns la partea cea mai dificilă a misiunii noastre. Nu trebuie să vă reamintesc de vieţile care sunt în joc. Katherine şi copiii sunt pe navă, cu contesa. Voi avea eu grijă de ei. Gabriel, ar fi bine să te grăbeşti înspre baraj. Mă tem că doamna contesă l-a sabotat. Fă tot ce poţi!

— Eu merg cu Gabriel, spuse Emma. Ar putea avea nevoie de mine! Se uită în sus la bărbatul de o statură imensă. Chiar ai putea avea nevoie.

— În regulă, spuse doctorul Pym. Michael, băiete, tu vii cu mine! Grăbiţi-vă şi mult noroc tuturor!

Kate închise ochii şi încercă să-şi amintească imaginea camerei ticsite de cărţi: văzu focul din şemineu, zăpada care cădea afară, pe doctorul Pym aşezat la biroul său, cu pipa şi ceaşca de ceai; o văzu pe mama ei intrând, o auzi spunând că Richard mai întârzia la facultate; fiecare detaliu era foarte clar.

Kate deschise ochii şi văzu perdelele de satin roşu, fotoliile tapiţate cu catifea, masa din mahon şi aur; dintr-un colţ se auzea un patefon cântând o melodie sinistră, în timp ce lămpile cu gaz pâlpâiau, aruncând umbre pe pereţii camerei iar cristalele candelabrelor filtrau lumina emanată de ele. Kate suspină. Încă se afla pe barcă, în cabina contesei.

— Katrina, îmi pui răbdarea la încercare.

Contesa purta o rochie neagră care îi făcea pielea să pară aproape translucidă şi în lumina difuză, culoarea ochilor i se schimba de la violet la indigo, la nuanţa lavandei, în decursul a câteva clipe. Îşi turnă un pahar de vin şi se uită la Kate cu o expresie plictisită a feţei.

Încă de când sosise pe corabie, nimic nu mersese aşa cum plănuise Kate. Începând cu cererea ei de a vedea copiii…

— Draga mea, aşa ceva nu se poate. Dar admir faptul că întotdeauna te gândeşti la ceilalţi. Suntem foarte asemănătoare

în privinţa asta.

— Dacă le-ai făcut vreun rău, nu te voi mai ajuta să obţii Atlasul.

— Vai, vai, vai, iată cine a învăţat numele cărţii magice! Bravo, ma cherie!

— Vorbesc serios! Kate strigase, încercând, fără prea mult succes, să îşi ascundă tremurul din voce. Te voi lăsa să mă omori mai întâi. Ştiu despre monstrul pe care îl ţii aici.

— Ce isteaţă eşti! De fapt, am eliberat monstrul înainte să vin eu aici. M-am gândit că îi poate întâmpina pe bărbaţii din oraş atunci când sosesc.

— Ce? Nu poţi face asta! Nu…

— Hai, hai, ai venit să salvezi copiii sau o gloată de orăşeni necioplţi? Mă tem că nu le poţi face pe amândouă.

— Bine, spuse Kate pe un ton brutal, gândindu-se că doctorul Pym şi Gabriel se puteau descurca foarte bine cu orice monstru de-al vrăjitoarei. Lasă copiii să plece, iar eu îţi voi aduce cartea.

— Ţţţţ, ţţţţ! Cred că eşti puţin confuză în privinţa ordinii în care se vor desfăşura lucrurile. Mai întâi îmi vei aduce Atlasul. De abia apoi voi elibera copiii.

— Nu aşa…

— Draga mea, fi rezonabilă! Trebuie să îţi dai seama că aceşti copii sunt singura mea protecţie! Nu că aş avea nevoie de protecţie împotriva ta; tu eşti un înger! Dar am suspiciunile mele că te-ai fi întovărăşit cu nişte persoane inacceptabile: vrăjitori, pitici şi altele de genul acesta. Te iert, bineînţeles. Cu toţii facem greşeli în tinereţe. Ţi-aş putea povesti câte ceva despre un anumit profesor italian de dans. Nu, nu, nu, întâi cartea, apoi copiii!

— Dar…

— În momentul în care o voi avea, le voi da drumul! Îţi dau cuvântul meu!

Contesa se uită la ea cu o expresie batjocoritoare şi în clipa aceea, Kate realiză că se afla acum la cheremul vrăjitoarei. Ţinându-se strâns de mânerele scaunului, fata se gândi la copiii care erau încuiaţi undeva în corabia aceasta şi o întrebă pe contesă ce anume trebuia să facă.

— Draga mea, este cel mai simplu lucru din lume!

Se pare că tot ce trebuia să facă fata era să aibă o imagine mentală a momentului în care voia să ajungă; odată ce va

vedea locul clar în minte, va fi transportată acolo cu ajutorul contesei. Îşi mai amintea Kate cum călătorise prima oară în trecut, cu fratele şi sora ei? Cum puseseră fotografia în carte?

— Ce legătură are asta?

— Ei bine, doar nu crezi că Atlasul a fost creat cu mii de ani în urmă, pentru a fi folosit cu poze! Fotografia oferise doar o imagine clară a locului. Specificând o destinaţie, fie printr-o poză, un desen, o reprezentare mentală sau chiar – numai dacă ai destul control asupra puterii, ceea ce, păcate, nu se întâmplă în cazul tău – simpla declaraţie „Du-mă acolo", Atlasul va face ceea ce-i ceri. Cu toate acestea, o parte din puterea lui se află acum în tine, iar principiile se aplică la fel şi în acest caz.

Aşa că fata închise ochii încercând să se vadă, în repetate rânduri, în biroul doctorului Pym, dar de fiecare dată rezultatul a fost acelaşi: deschizând ochii, vedea că se afla în continuare în cabina contesei.

Fata nu-şi mai putu controla frustrarea şi spuse:

— Nu merge! Ai spus că mă vei ajuta!

— Dar te ajut, spuse contesa, oftând. Te ajut în anumite feluri pe care tu nu le poţi înţelege. Dar îţi imaginezi cu adevărat că te afli în trecut? Vezi exact momentul în care ai lăsat cartea noastră preţioasă?

— Da! Am făcut tot ce ai spus! Poate că pur şi simplu nu pot să…

— Şşş!

Contesa se apropie de Kate şi-şi puse o mână pe gâtul acesteia. Cabina era inconfortabil de caldă, iar mâna vrăjitoarei era rece.

— Trebuie să te relaxezi, altfel magia nu se va putea realiza. Cât de departe în trecut ai călătorit?

Kate expiră şi vru să respingă mâna contesei, dar în acelaşi timp adora senzaţia pe care i-o dădea.

— … Patru ani.

— Patru ani. Şi unde te afli? Descrie locul.

— Într-o cameră. Ca un birou. Focul este făcut, iar afară ninge. Doctorul Pym se află şi el acolo.

— Altcineva mai este?

Kate se gândi să mintă, dar la ce bun? Avea nevoi de ajutorul contesei.

— Da… mama. Intră în birou când eu sunt deja acolo.

Contesa scoase un „Aha “încet, ca şi cum Kate i-ar fi arătat ceva interesant.

— Şi ce anume simţi tu pentru mama ta?

— O iubesc.

— Bineînţeles că da. Dar asta este tot ce simţi pentru ea. Până la urmă, ea te-a abandonat pe tine şi pe fraţii tăi.

— A fost nevoită să o facă. Ne proteja pe noi.

— Serios? Cum de ştii asta?

Kate nu avu niciun răspuns la întrebarea aceasta.

— Înţeleg. Contesa o mângâia pe Kate pe păr. Şi atunci când a plecat, pe cine a rugat să aibă grijă de fratele şi de sora ta?

— Pe mine.

— Dar erai doar un copil!

Kate ştia că indignarea ei era doar prefăcătorie, dar o parte din ea nu se putu abţine să nu reacţioneze, acea care era extenuată de efortul de a avea grijă de Michael şi de Emma, acea parte care, vreme îndelungată, se rugase să vină cineva şi să-i spună: „E în regulă. Te poţi opri acum. Eu sunt aici. Voi avea grijă de tine”.

— Poate că va ajuta dacă înlăturăm sentimentul acesta.

Kate văzu mâna contesei trecându-i prin faţă; apoi văzu strălfulgerare aurie. Când se uită în sus, fu nevoită să-şi înăbuşe un ţipăt. Contesa îi desfăcuse cumva medalionul mamei ei de la gât.

— Un dar de la ea, presupun. Îl atingeai în timp ce vorbeam.

— E al meu…

— Of, taci. Această amintire este despre mama ta. De aceea a ales-o vrăjitorul. Sentimentele tale sunt cheia. Simţi iubire, într-adevăr, precum şi durerea unei pierderi. Dar asta nu este totul. Spunând acestea, contesa strânse medalionul în pumn. O astfel de magie presupune să te deschizi cu totul. Părinţii tăi te-au părăsit. Spune-mi că nu simţi supărare, frustrare, chiar şi furie. Dacă vrei să salvezi copiii, nu trebuie să ascunzi nimic.

— Dar nu ascund nimic!

— Dacă vei continua să minţi, vei avea moartea copiilor pe conştiinţă.

Kate reuşi cu greu să se uite în altă parte decât în ochii vrăjitoarei. Realiză că tremura.

— Ştiu că ţi-e teamă. Dar aceasta este singura cale.

Kate văzu lanţul medalionului atârnând; putea pur şi umplu să

se întindă după el şi să-l ia din mâna contesei.

— Katrina.

Trecură astfel câteva clipe bune. Kate ascultă melodia sinistră de la patefon şi privi cum pâlpâia lumina lămpilor, aruncând umbre pe pereţi. Apoi fata încuviinţă din cap.

— Bun. Acum închide ochii.

Kate făcu ce-i spuse. Încă o dată, se văzu în birou, îşi imagină zăpada căzând, mirosul tutunului de la pipa doctorului Pym, focul. Şi-o imagină pe mama ei cum intra în cameră. Apoi, din cauza faptului că nu se întâmpla nimic, se lăsa, în sfârşit, cuprinsă de furia, frica şi îndoiala pe care le ţinuse ascunse până atunci; simţi cum toate aceste sentimente îi invadează sufletul. De ce îi abandonaseră părinţii lor? Ce motiv ar fi putut avea pentru a-i lăsa singuri? Timp de zece ani, Kate îşi ţinuse, de una singură, familia unită, iar efortul depus aproape că o sfâşiase. Se întreba dacă părinţii lor încercaseră vreodată să-i găsească. Sau pur şi simplu plecaseră? Poate începuseră o viaţă nouă cu…

Simţi un gol în stomac şi Kate îşi dădu seama că se întâmplase. Deschise ochii şi o văzu pe mama ei, exact acolo unde o lăsase, cu mâna pe mânerul de la uşă, cu o expresie de mirare pe chip. Kate aruncă o privire spre doctorul Pym. Acesta stătea aşezat la biroul lui şi zâmbea.

— O, Doamne. Mama ei făcu un pas înapoi. Erai aici acum câteva secunde, apoi ai… O, Doamne…

Emma şi Gabriel stăteau ghemuiţi în spatele unui copac căzut, la marginea pădurii, la douăzeci de metri de baraj. Trei morum cadi cu torţe stăteau de pază. Gabriel îşi pregătise arcul şi potrivise o săgeată în el. Alte două săgeţi erau înfipte în pământ. Aştepta un nor care să acopere luna.

Emma se uită dincolo de gura cheiului, la întinderea întunecată a lacului. Încercă să-şi imagineze barajul cedând şi toată apa aceea întunecată căzând în gol, ducând cu ea barca şi copiii din aceasta, sora ei, totul. Nu puteau lăsa să se întâmple aşa ceva.

— Gabriel…

— Şşşt!

Se întoarse şi se uită intens la copacii din spatele lor.

— Ce este?

— Nu ştiu. Ceva…

O umbră se aşternu asupra lor, iar Emma se uită în sus şi văzu cum luna fu acoperită în întregime. Se auzi un şuierat uşor de lângă ea, apoi încă unul, iar două dintre torţe căzură la pământ; Gabriel scoase şi cea de-a treia săgeată. La fel de repede dispăru şi aceasta, iar ultima dintre torţe se prăbuşi în prăpastie.

— Să ne mişcăm încet, spuse Gabriel, ar putea să fie şi alţii înăuntru.

Fugiră prin câmp deschis, iar Emma păşi peste corpurile fumegânde ale strigoilor, în timp ce Gabriel se opri pentru lua o torţă. Barajul se contura deasupra lor, ridicându-se mai bine de doi metri deasupra prăpastiei. Văzută de aproape, structura era masivă, iar Emma îşi dădu seama că se gândise, până atunci, la baraj, ca o singură bucată de lemn. Dar nu era; exista şi o uşă pe care Gabriel o deschise, descoperind astfel nişte scări care duceau în jos. El intră primul şi apoi, după ce verifică scările, îi făcu semn Emmei să meargă înaintea lui. Coborâră două etaje prin aerul umed şi rece, cu torţa luată de Gabriel luminându-le drumul, pentru ca apoi să iasă într-un fel de balcon.

— Uau! exclamă Emma, încremenind în loc şi uitându-se uimită în jur.

Lumini slabe, portocalii, erau atârnate de-a lungul barajului, scoţând în evidenţă un şir de grinzi de lemn, care se întindeau de-a latul, precum coastele unui animal uriaş. Era bizar să se afle acolo, văzând alte câteva zeci de scări care continuau să ducă în jos şi silueta curbată a barajului. Locul impresiona prin dimensiunile colosale. În acelaşi timp, pereţii din faţă şi din spate erau la aproximativ şase metri unul de altul, aşa că totul părea îngust şi înghesuit. Emma se primi de balustradă pentru a se echilibra.

— Ciudat că e gol pe dinăuntru, nu-i aşa?

Gabriel nu răspunse nimic.

— Ce se aude?

Un geamăt sinistru, care părea să vină de nicăieri, se ridică dintr-un gâtlej nevăzut şi se pierdu în noapte.

— Presiunea exercitată de apă determină o mişcare de frecare a lemnului pe lemn.

Emma încercă să-şi imagineze cantităţi uriaşe de apă apăsând barajul. I se părea că se afla în burta unei balene de lemn de dimensiuni impresionante.

— Priveşte acolo.

Se uită înspre locul în care arăta Gabriel. Mult în jos, în ceaţa uşor portocalie, fata putu distinge câteva lumini verzui, răspândite de-a lungul barajului.

— Mine cu gaz. Avem puţin timp la dispoziţie. Când lumina devine din verde, roşie, vor exploda.

Emmei îi veniră în minte numeroase întrebări: Cât timp mai aveau exact? Cum dezamorsezi o mină cu gaz? Ce anume era o mină cu gaz? Înainte să poată rosti vreuna dintre ele, Gabriel o împinse la pământ în timp ce pe deasupra lor zbură ceva, scoţând un sunet înfiorător.

Gabriel se ridică în picioare în secunda următoare, pregătindu-şi arcul. Fiind încă întinsă pe burtă, Emma îşi lungi gâtul şi se uită în sus. O formă întunecată se deplasa pe grinzile barajului, întorcându-se spre ei. Privi cum săgeata lui Gabriel ricoşă din corpul monstrului. Trase alte două săgeţi, care nu-i făcură mai mult rău decât prima, iar creatura ateriză ca un vultur pe nişte grinzi încrucişate, la câţiva metri distanţă.

Nimic din ceea ce Emma întâlnise până atunci – strigoii contesei, creaturile salmac-tar, oarbe şi iubitoare de întuneric – nu o pregătise pentru aşa ceva. Creatura avea corpul unui om – acelaşi fel de braţe, umeri, picioare –, dar primul impuls al Emmei fu să-l compare cu un liliac imens. Avea aripi ca de piele tăbăcită, gheare lungi, cu care se putea prinde de lemne, iar corpul îi era acoperit de o blană gri-neagră cu peri ţepoşi, închişi la culoare. Capul îi era neobişnuit de îngust, având ochii ca două tăieturi negre, iar maxilarul inferior ieşea mult în afară, lăsând la vedere zeci de dinţi ca acele. Emma aproape că le putea simţi cum îi sfâşiau pielea.

Gabriel îşi lăsă arcul jos în timp ce o ridică pe Emma în picioare.

— Ce… ce este asta?

Gabriel îşi scoase sabia din teacă. Creatura îi privea şuierând ameninţător.

— Este creatura pe care o ţinea vrăjitoarea pe barcă. Mi s-a părut că i-am simţit prezenţa în pădure.

O întoarse pe Emma în aşa fel încât să o poată privi în ochi.

— Trebuie să dezamorsezi minele. Totul depinde de tine. Înţelegi?

— Dar cum rămâne cu…

— Nu-ţi face griji pentru mine. Şi, orice s-ar întâmpla, nu te uita în sus. Du-te!

O împinse înspre scări. Fata se opri să se uite în urmă şi văzu creatura ridicându-se în aer cu aripile întinse, cu gura hidoasă deschisă şi cu dinţii lucindu-i în întuneric. Îl văzu pe Gabriel ridicându-şi sabia.

Apoi o luă la fugă pe scări, iar ţipătul creaturii o ajunse din urmă.

Michael şi bătrânul vrăjitor lunecau pe apă spre corabia contesei. Îşi găsiseră o barcă proprie („şalupă” era cuvântul care îi venea lui Michael în minte când se uita la ea) abandonată la mal.

— Ah, providenţa! exclamase doctorul Pym.

Vâslele bărcii se dovediră a nu fi necesare; doctorul Pym şoptise doar câteva cuvinte şi aceasta pornise cu viteză, alunecând cu uşurinţă pe apă.

— Dar nu ne vor vedea venind? întrebă Michael în timp ce se ţinea strâns de margini.

— Nu-ţi face probleme, răspunse vrăjitorul, iar vântul puternic îi fură cuvintele, în ochii duşmanului vom arăta ca un nor de ceaţă. Linişte acum! Ne apropiem.

Barca lor începu să încetinească, iar Michael putu distinge nişte siluete întunecate pe puntea corăbiei contesei. Doctorul Pym murmură ceva şi, spre surprinderea lui Michael, cele două siluete se suiră pe marginea corăbiei şi se aruncară în apă. Aşteptă ca acestea să iasă la suprafaţă, dar după câteva clipe nu se mai vedea mişcare în apă şi băiatul ştiu că strigoii muriseră.

Doctorul Pym legă barca de o scară fixată pe o parte a corăbiei.

— Repede, băiete! Zgomotul îi poate aduce pe ceilalţi.

Nici nu apucaseră bine să ajungă pe punte când se auziră paşi, iar patru morum cadi atacară din întuneric, câte doi din fiecare parte. Doctorul Pym îl luă pe Michael de braţ şi-i spuse în şoaptă să nu se mişte, iar creaturile îşi scoaseră săbiile din teacă. Se aflau atât de aproape, încât Michael putea distinge paloarea neobişnuită a pielii lor, şi-şi adună toate puterile în timp ce săbiile se mişcau în jurul lui, zăngănitul lor venind ca un şoc pentru urechile băiatului. Dar Michael realiză că strigoii se

luptau între ei şi nu le acordau nici cea mai mică atenţie lui şi doctorului Pym. Toţi patru căzură la pământ, cu fumul acela nenatural ieşind din ei şi lipsiţi de viaţă.

Michael se holba cu gura deschisă la vrăjitor.

— Cum aţi făcut asta?

— Folosind confuzia şi dezorientarea. Lucruri de bază pentru orice magician de salon. Acum hai să mergem.

Şi bătrânul se duse sub punte.

Mai întâlniră două dintre gărzile contesei; aproape că se loviră de prima la o cotitură. Înainte ca monstrul să poată ataca, doctorul Pym făcu o mişcare din mână, iar strigoiul dădu drumul săbiei, se aşeză şi începu să se uite în gol.

— Mult mai bine, spuse doctorul Pym. Pe aici, cred.

Îl duse pe Michael printr-o uşă, apoi coborâră două etaje de scări înguste de metal, ajunseră într-un coridor mult în interiorul corăbiei, unde un singur strigoi păzea mai bine de şase uşi. Doctorul Pym spuse ceva prea încet pentru a putea fi auzit, iar strigoiul puse sabia jos; faţa lui se crăpă într-un zâmbet înfiorător. Doctorul Pym atinse buzele creaturii.

Creatura care fusese odată om înghiţi în sec de două ori, îşi flexă maxilarele, şi vorbi:

— Cu ce vă pot ajuta, domnule?

Vocea lui era groasă şi răguşită, ca şi cum nu mai fusese folosită de mai bine de o sută de ani.

— Câţi ca voi sunteţi pe corabie?

— Zece.

— Deci mai este doar unul în afară de tine. Fără îndoială că se află pe pod. Iar contesa este în cabina ei, cu tânăra domnişoară, nu?

— Da, domnule.

— Foarte bine. Presupun că ai cheile de la celulele copiilor?

În acel moment, Michael auzi vocile speriate şi înăbuşite ale copiilor. Se auzeau din ambele părţi ale holului. Copiii strigau, plângeau, loveau cu pumnii în pereţi. Bătăile erau constante, aşa că le confundase cu huruitul motorului.

Creatura scoase o cheie din cămaşa ei ferfeniţită.

— Vreau să deschizi uşile, să conduci copiii afară într-o manieră civilizată şi să-i ajuţi să se urce în barca acestui tânăr. Ai înţeles?

— Da, domnule.

Doctorul Pym se întoarse spre Michael şi spuse:

— Mă voi ocupa de ultimul morum cadi. Apoi mă voi duce să-ţi găsesc sora. Du cât mai mulţi copii la ţărm. Va trebui să faci câteva drumuri.

— În regulă.

— Sunt foarte mândru de tine, băiatul meu, spuse el şi-l strânse prieteneşte de umăr. Apoi continuă să vorbească cu paznicul: Acest tânăr este responsabil cu totul. Să faci tot ce-ţi spune, şi plecă, dispărând în sus, pe scările de metal.

Michael se uită la faţa de un verde nenatural a strigoiului. Respiră adânc, îşi îndreptă insigna pe care Robbie i-o dăduse şi încercă să pară încrezător.

— Bine, hai să-i scoatem de aici. Dar nu mai zâmbi. E înfiorător.

— Clare, dă-mi voie să ţi-o prezint pe Katherine…

Când le spuse numele, privirea doctorului Pym se plimbă de la chipul lui Kate la cel al mamei ei. Ea putu vedea că făcea legătura, că-şi dădea seama cine era ea.

— … Katherine, dânsa este Clare…

Lui Kate i se părea că timpul încetinise. Nu era vorba de magie, ci de faptul că vrăjitorul îi făcea cunoştinţă cu propria ei mamă.

Mama ei zâmbea acum şi spunea ceva, dar Kate nu putea înţelege ce anume. Mama ei îi întinse mâna.

Kate se uită în jos la ea. Mâna ei era plină de praf şi murdărie şi avea sânge uscat în locul în care se tăiase cu o piatră. Realiză, dintr-odată, în ce hal trebuia să arate; până la urmă, nu-şi mai schimbase hainele de zile întregi, alergase printr-o furtună, dormise într-o temniţă, înotase printr-un canal subteran, se luptase corp la corp cu secretarul şi-l muşcase de ureche; simţea mizeria şi grăsimea din părul ei, vedea rupturile din haine, iar oboseala era, cu siguranţă, evidenta în privirea ei; înţelese că zâmbetul mamei ei era unul de compasiune pentru biata fiinţă pe care o vedea.

— Mâna mea e murdară.

— Nu-ţi face probleme, te rog!

Strânse mâna murdară a lui Kate în ambele ei mâini.

— Mă bucur mult să te cunosc, Katherine. Arăţi ca şi cum ai fi avut o călătorie foarte îndelungată. Pot să îţi aduc ceva? Apă?

Ceai? Aş putea face nişte ciocolată caldă. Iar „Katherine” sună atât de formal! Aş putea să-ţi spun Kate?

Kate simţi cum îi dădeau lacrimile. Aşteptase ani de zile această clipă; atunci de ce îşi dorea doar să ia cartea şi să plece? Îşi retrase mâna din cea a mamei ei şi dădu din cap cu seriozitate.

— Nu, sunt bine.

Doctorul Pym tuşi.

— Cred că domnişoara a venit pentru asta.

Se întinse înspre birou şi ridică Atlasul.

— Ce este… Mama ei se opri, holbându-se la coperta verde-smarald. Este cumva… Nu se poate.

— Ba se poate.

— Dar Stanislaus, ai spus că este ascunsă! Ai spus că este în siguranţă!

— Pentru moment, aşa este. Dar se pare că lucrurile urmează să se schimbe. Vezi tu, acest exemplar este din viitor. Iar Katherine, aici de faţă, mi l-a adus, cu mari sacrificii, pentru a-l păstra. Acum, nu pot decât să presupun că s-a întors pentru a lua exemplarul înapoi. Înainte de a dispărea, adăugă el.

— Da, dar… e doar un copil…

— Clare…

— Spune-mi că nu ai implicat-o cu adevărat pe această biată fetiţă!

— Acestea sunt timpuri grele. Şi nu am fost eu-cel-de-acum, ci eu-cel-din-viitor…

— E un copil, Stanislaus! Uită-te la ea! Abia poate să se ţină pe picioare! Dumnezeu ştie prin ce o fi trecut!

— E în regulă, o întrerupse Kate. Pot să o fac. E în regulă. Serios.

— Draga mea, doctorul Pym se aplecă în faţă, trebuie să le întreb: este sigur?

Era o întrebare normală, bineînţeles că doctorul Pym voia să ştie dacă pericolul a trecut, înainte de a-i da cartea.

Dar o prinsese nepregătită pe Kate şi, în acea clipă, fata văzu cum i se înăspreşte privirea. Din fericire, ea îşi reveni repede şi oftă, lăsând să i se scurgă tensiunea din umeri.

— Totul este bine. În sfârşit.

Chiar îi şi zâmbi puţin.

— Foarte bine, spuse vrăjitorul şi-i dădu Atlasul.

Se aşteptase să simtă un gol în stomac, să se trezească în cabina contesei, dar ţinea cartea, grea şi cu un sentiment de familiaritate în mâinile ei şi nu se întâmpla nimic.

— Acum, doctorul Pym se ridică, vă voi lăsa singure.

Şi fără a-i da lui Kate vreo indicaţie despre ce ar fi trebuii să facă – să-i spună mamei ei cine este, să nu-i spună – ieşi din birou.

— Îmi pare rău, spuse mama ei odată ce uşa se închise, dar sunt foarte, foarte supărată. Nu pe tine, bineînţeles. Sunt supărată pe cel care te-a implicat în aşa ceva. Eşti mult prea tânără.

Kate nu spuse nimic. Pur şi simplu stătea acolo ţinând cartea strâns la piept.

— Ştiu că nu ar trebui să mă îndoiesc de Stanislaus. Dacă el crede că te descurci, trebuie să-l cred. Este un om mare. Să ştii. Asta în afara faptului că este vrăjitor. Richard şi cu mine – Richard este soţul meu – ne-am încredinţa vieţile în mâinile lui dacă ar fi nevoie.

Era o atmosferă atât de paşnică în cameră, cu focul arzând în şemineu, cu zăpada de afară, încât Kate crezu că ar fi putut să se întindă pe covor şi să doarmă ani la rând.

— Eşti sigură că nu ai nevoie de ceva?

Kate dădu din cap în semn că nu.

— Unde a plecat Stanislaus? El ar trebui să te trimită înapoi în locul… sau timpul din care vii?

— Ultima dată s-a întâmplat pur şi simplu. Nu ştiu de ce nu se întâmplă şi acum.

— Ştii, eu şi Richard ne-am implicat în căutarea Cărţilor Începutului de ceva vreme. Împreună cu Stanislaus, bineînţeles. Acela este într-adevăr Atlasul?

Femeia se aplecă înspre ea, iar Kate îi inhală parfumul. Îl recunoscu imediat. Anii păreau să nu mai existe, iar Kate putu auzi din nou vocea mamei cerându-i să aibă grijă de fratele şi sora ei, promiţându-i că într-o zi, se vor revedea. Kate simţi ceva dinăuntrul ei rupându-se, deschizând o nouă uşă.

— Eu… eu cu fratele şi sora mea l-am găsit.

— Ai un frate şi o soră? Cum îi cheamă?

Kate se uită în jos, incapabilă să-i întâlnească privirea mamei ei.

— Ai probleme, nu-i aşa? Te ajută doctorul Pym? În viitor,

adică. Of, oare are vreo logică ce spun? Dar părinţii tăi? Eşti cu adevărat foarte tânără.

Kate simţi cum i se umplu ochii de lacrimi şi îşi muşcă buza ca să nu înceapă să plângă.

— Of, micuţa de tine…

Şi înainte ca Kate să-şi dea seama ce se întâmpla, mama ei se apropie şi o luă în braţe. Nu mai putea ţine în frâu suspinele. Îi zguduiau corpul întreg ca şi când toate lacrimile pe care refuzase să le verse în ultimii zece ani fuseseră, în sfârşit, eliberate. Kate se trezi că plângea pentru Emma sau Michael, pe care îi ţinuse în braţe suspinând şi cărora le spusese că da, mama şi tata se vor întoarce după ei; plânse după toate Crăciunurile şi zilele de naştere pierdute, pentru copilăria pe care nu o avusese niciodată; se prăbuşi în braţele mamei ei, dându-şi voie să fie ţinută, să plângă, într-un final, pentru că femeia aceasta era mama ei, care o mângâia şi o consola.

— E în regulă, totul o să fie bine…

Apoi brusc, mâna care o mângâia se opri. Kate nu se mişcă; îşi putu da seama că se întâmplase ceva. Mama ei făcu un pas în spate, prinzând-o pe Kate de braţe şi uitându-se în ochii ei.

— Vai… Eşti… Tu eşti…

Kate simţi golul din stomac, iar ceea ce vedea cu câteva clipe înainte dispăru din faţa ochilor ei. Nu mai avea să audă niciodată acele cuvinte. Dar chiar şi aşa, Kate ştiu că, în aceea clipă, mama ei îşi recunoscuse fiica.

— Vezi, draga mea? zise contesa, luându-i cartea din mână. Ştiam că poţi să o faci.

Capitolul Douăzeci Şi Dex
Magnus cel Teribil

— Ai plâns? Trebuie să mărturisesc, arăţi îngrozitor! E aici oglindă, în caz că vrei să te-aranjezi un pic. A, acesta este tău!

Contesa îi înapoie medalionul. Cu mâinile amorţite, fata şi-l prinse la gât. Vedea ca prin ceaţă, iar în gură simţea un gust sărat, de la lacrimi. Făcu un efort să alunge amintirea, să uite de mama, să uite c-o ţinuse-n braţe. Acum era înapoi pe barcă, iar copiii aveau nevoie de ea.

— Lasă-i… lasă-i să plece.

— Hmm?

— Lasă-i să plece.

— Pe cine să las să plece? Contesa pusese cartea pe o masă, flată în colţul opus al cabinei, iar acum dădea paginile, cu expresie lacomă, aproape hidoasă, întipărită pe chip.

— Pe copii! Ai promis! Ai…

Contesa dădu din mână, iar Kate încremeni cu totul. Dădu să spună ceva, dar avea fălcile încleştate.

— Ca să vezi, Atlasul Timpului e acum în posesia mea! Şi a venit la mine tocmai când renunţasem la orice speranţă, tocmai când eram gata să mă arunc în neant, cu tot cu plozii ăştia nenorociţi! Stăpânul meu nu acceptă prea uşor eşecurile. N-aş fi putut să mă-ntorc la el şi să-i spun că localnicii s-au răzvrătit! Dar acum am cartea şi asta schimbă totul. Mângâie pagina goală şi continuă să vorbească, şoptit: Şi nici n-am de gând să cedez puterea asta cuiva. Nici măcar lui. Acum mi-e limpede. Atlasul e menit să fie numai al meu. Pe mine m-a găsit! îi zâmbi lui Kate. Barajul tot o să fie distrus fireşte, iar copiii o să moară. Dar, sincer, nici nu merită altceva. Nesuferit loc, Cambridge Falls!

„M-a minţit”, gândi Kate. Contesa avea oricum de gând să-i omoare pe copii, iar acum cartea e a ei. Dezgustată şi cu inima zdrobită, Kate se blestemă pe sine. De ce oare nu-i spusese doctorului Pym despre viziune? De ce mereu crezuse că numai ea purta răspunderea?

„Te rog, îşi spuse ea, te rog…“

Chiar atunci, ca şi când i-ar fi auzit rugămintea şi chemarea, în încăpere răsună un glas:

— Loialitatea cu siguranţă nu mai e ce-a fost.

Bătrânul vrăjitor se afla în prag, îmbrăcat, ca-ntotdeauna, în costumul lui de tweed, cu ochelarii strâmbi pe nas, mocnind de furie. Doctorul se uită la Kate şi, preţ de o clipă, privirile li se încrucişară. Kate ştiu atunci că vrăjitorul înţelege tot ce-a făcut ea şi că o iartă pentru tot. Se simţi atât de uşurată, încât, dac-ar fi fi fost cu putinţă, ar fi izbucnit în lacrimi.

Contesa începu să râdă. Era un râs puternic, luminos, dar lipsit de orice bucurie.

— Nu ştiam c-aşteptăm musafiri. Dumneavoastră sunteţi marele doctor Pym, am dreptate?

— Eu sunt Stanislaus Pym.

— Domnul meu, dacă-mi permiteţi, este o onoare să vă cunosc! Contesa făcu o plecăciune, zâmbind batjocoritor. Cui datorăm această plăcere?

— Am venit să-i eliberez pe copii şi să recuperez cartea pe are ai furat-o.

— Vai! Vai, vai, vai! Mă tem c-o să fie cam greu. Vedeţi dumneavoastră, copiii o să moară cu toţii în câteva minute; la urmă sunteţi, desigur, bine-venit să le recuperaţi cadavrele, aici n-am nimic împotrivă. Dar în ceea ce priveşte Atlasul… Nu, asta efectiv nu va merge. Să vă ofer un pahar de vin, în schimb?

— N-am venit aici să mă joc. Îţi mai dau o singură şansă.

Contesa chicoti şi săltă uşurel.

— Sau ce? Sau ce? Ia zi! Ce vei face?

— Nu-mi rămâne altceva de făcut decât să te distrug.

Contesa scoase un Vaaaaaaaaaai plin de batjocură şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

— Ai auzit, Katrina? Ai auzit ce-a spus omul ăsta îngrozitor? Ei bine, doctore, nu prea e loc de tocmeală cu tine. Văd că n-am de ales. Contesa luă cartea de pe masă şi i-o-ntinse cu mânuţele ei albe: Poftim. Ia-o, bestie ce eşti!

Doctorul ridică mâna, iar cartea începu să se mişte spre el Chiar în acea clipă, mai multe perechi de gheare ţâşniră din colţurile întunecoase ale încăperii, apucându-l pe vrăjitor de mâini şi de picioare şi ţintuindu-l de perete. Din institut, Kate dădu să se repeadă spre el, dar forţa nevăzută care ţinea încremenită o împiedică şi acum să se mişte. Văzu cum şi doctorul Pym se lupta să se elibereze, dar în zadar.

— Ah, fir-ar! Gata, asta-i tot? Asta după ce-auzi atâtea poveşti despre cum marele vrăjitor cu puterile lui tainice, bla-bla-bla, vai, trebuie să mărturisesc, mă simt trasă pe sfoară. Dar mă gândesc că, în viaţă, dezamăgirile sunt la tot pasul, nu-i aşa?

Kate nu-şi putea crede ochilor. Ce se-ntâmplase? Doctorul Pym fusese cu adevărat înfrânt?

Contesa se întoarse la masă, puse Cartea jos şi-şi mai turnă un pahar cu vin. Fredona încetişor. În mod evident, avea de gând să savureze victoria.

— Ştiu la ce vă gândiţi, doctore, dragul meu… Cum o să reacţioneze stăpânul când o să afle că vreau să-i fur trofeul? Ei bine, vă spun eu că n-o să-i convină. Dar fiţi pe pace, de-ndată ce dau eu de cap tainelor din cartea asta, o să am puteri la fel

de mari ca el.

— Eşti o proastă, cotoroanţo!

Contesa se îmbufnă.

— Nu-i frumos să vorbeşti aşa!

— Habar nu ai cât de puternic e. Şi, dacă pot să spun aşa, habar n-ai nici cât de puternic sunt eu.

— Tataie, dacă-ncerci cumva să mă-nfurii şi mai tare, ca să te omor mai repede, îţi dau cuvântul meu c-o să meargă!

Spre mirarea lui Kate, doctorul Pym zâmbi.

— Chiar crezi că el nu ştie ce pui la cale? C-ar putea să-ţi treacă prin minte vreun lucru la care el să nu se fi gândit? Ai fost sortită pieirii încă din prima clipă.

Contesa păru să se teamă, dar nu mai mult de-o clipă.

— Eşti amuzant! Nu-i aşa că-i amuzant? Dar cred că uiţi, Nenea-Amuzantule-cu-Sprâncenele-Tale-Amuzante-Cu-Tot – pe care chiar ar trebui să le tunzi un pic, să ştii, quelle horreur – eu nu am numai Atlasul: eu o am şi pe fată. Şi în curând am să pun mâna şi pe fratele şi sora ei. Odată ce-i am pe toţi, o să vină şi celelalte Cărţi, iar atunci până şi stăpânul meu o să se plece în faţa mea. Profeţia se împlineşte, mon oncle, iar tu n-ai să poţi să-mpiedici asta.

Ridică paharul în semn de toast şi-l dădu pe gât.

Mintea lui Kate lucra febril. O profeţie? Ce profeţie? Şi ce vrusese să spună contesa, „Curând o să pun mâna şi pe fraţii ei. Cu ei o să vină şi celelalte Cărţi“? Simţea că ameţeşte, ca şi când, în ciuda vrăjii care-o ţinea pe loc, ar fi putut în orice clipă să se prăbuşească la podea.

— Ah, mieluşeaua mea, văd în ochişorii tăi cât de confuză eşti. Vrăjitorul acesta bătrân şi rău nu ţi-a spus ce anume îţi rezervă soarta? Ea dădu ameninţător din deget înspre doctor. Ruşine să-ţi fie, să ţii biata fată în ceaţă!

— Vrăjitoareo, îţi interzic să…

— Îmi interzici tu mie ceva? Îmi vine să râd! Nu, nu, chiar a venit vremea să afle şi Katrina de ce ea şi fraţii ei sunt copiii aleşi de destin. Îmi dau seama că nu i-ai spus nici măcar de ce sunt în stare Cărţile! Ei bine, porumbiţa mea, contesa trecu în partea cealaltă a încăperii şi o apucă pe Kate de mână, ca şi când ar fi fost două şcolăriţe care-şi povesteau secretele – îţi mai aduci aminte cum, în noaptea când ai ajuns, eu v-am spus povestea despre Cărţile Începutului! Cum că erau odată trei

Cărţi în care străvechea adunare a vrăjitorilor a scris toate tainele magiei prin care lumea noastră a fost zidită? Nu e nevoie să dai din cap – oricum nu poţi – văd că-ţi aduci aminte.

— Ei bine, mon ange, să ne gândim un pic: dacă magia asta a fost folosită odată ca să creeze lumea noastră, ai putea foarte bine să întrebi, de ce nu poate fi folosită din nou? Ei bine, iată că se poate! Tocmai gândul acesta e atât de frustrant! Prin puterea Cărţilor Începutului – dintre care pe una dintre ele, Atlasul Timpului, ai fost atât de drăguţă să mi-o aduci şi-ţi mulţumesc pentru asta, celelalte două sunt pe-acolo pe undeva şi aşteaptă – prin puterea Cărţilor poţi pur şi simplu să ştergi tot ceea ce există, aşa cum ai şterge o schiţă proastă şi să refaci tot de la capăt, pe o coală nouă de hârtie.

— Şi numai un nebun s-ar gândi să facă aşa ceva, zise doctorul Pym.

Contesa mormăi:

— Mereu e atât de nesuferit? Fireşte că n-ai să distrugi lumea doar dintr-un capriciu! Deşi, bineînţeles, ai putea. Dar să spunem, de pildă, că ţi-ai dori o lume în care toţi oamenii să poarte pălării roşii! Folosind puterea Cărţilor, poţi pur şi simplu să te descotoroseşti de lumea asta şi să creezi alta nouă, unde toată lumea poartă pălării roşii, prin lege. Sau pălării verzi, sau albastre, sau de absolut orice culoare!

— Cu totul şi cu totul nebun, zise doctorul Pym.

— Sau ai putea crea o lume unde absolut toate fiinţele trăiesc numai ca să-ţi slujească ţie. Cred că-ncepi să-nţelegi, Kat, draga mea, de ce atât de mulţi şi-au pierdut viaţa în căutarea Cărţilor Începutului. Ceea ce ne aduce – contesa îşi apropie şi mai mult faţa de faţa lui Kate – la motivul pentru care tu şi fraţii tăi sunteţi extrem de importanţi.

Cu coada ochiului, Kate văzu că doctorul Pym avea ochii pe jumătate închişi şi murmura ceva.

— Cu mult timp în urmă, şopti contesa, într-o vreme când Cărţile nu mai apăruseră cam de o mie de ani, cineva a prezis că, într-o zi, trei copii o să le găsească iar şi o să le aducă împreună. Da, trei copii! Câte unul pentru fiecare carte! Vezi tu, draga mea, tu şi Michael şi micuţa Emma sunteţi cheia! O atinse uşor pe Kate pe obraz. Mă tem că drumul vostru nu se apropie câtuşi de puţin de sfârşit.

Kate n-avea nevoie ca doctorul Pym să-i confirme toate

acestea. Ştia, la un nivel instinctual, profund, că tot ce-i spunea contesa era adevărat. Aşa se explicau multe. Cum anume putuse să deschidă depozitul de sub Oraşul Mort. O uşă făurită de pitici şi zăvorâtă prin farmece puternice, iar ea, o fată obişnuită, un pui de om, fusese în stare s-o deschidă cu atâta uşurinţă! Cum ar fi fost cu putinţă una ca asta dacă persoana care zăvorâse uşa – adică doctorul – n-ar fi ştiut că ea avea să vină? Şi de unde-ar fi ştiut că ea o să vină, dacă nu era profeţia? Tot prin profeţie se explica şi faptul că părinţii lor îi trimiseseră departe. Oricine s-ar fi aflat în căutarea Cărţilor – poate chiar stăpânul contesei – trebuie să-şi fi dat seama cine erau ea, Michael şi Emma! Kate îşi închipuia în ce pericol şi sub ce teroare trăiseră părinţii ei. Fireşte că l-au lăsat pe doctorul Pym să-i ia pe copii. Kate aproape că-l putea auzi pe vrăjitor cum le-a promis: „O să-i ascund. O să fie în siguranţă!” Dintr-odată, totul căpăta sens.

— Destul cu asta acum, zise contesa. E timpul să-l omorâm pe vrăjitorul acesta bătrân şi neghiob…

Se întoarse şi ridică mâna.

Chiar atunci, în cabină intră un vânt rece ca gheaţa. Scuturâ vasele de porţelan şi ciucurii de cristal ai candelabrului, Kate simţi cum frigul o pătrunde până la oase.

— Ce faci?! strigă contesa, păşind spre doctorul Pym. Opreşte-te! Îţi poruncesc!

— Draga mea, dar nu eu fac asta! În timp ce el vorbea, lumânările pâlpâiră şi se stinseră. Preţ de o clipă, totul încremeni. Era linişte. Apoi, în întuneric, Kate desluşi sunetul îndepărtat al unei viori. Era un cântec minunat, străvechi, care-ţi dădea fiori şi care se-auzea din ce în ce mai tare. Vine, zise vrăjitorul. Magnus cel Teribil vine.

Emma n-avea de gând să privească în sus. Gabriel îi spusese ce-avea de făcut şi numai asta conta. Îşi scoase din minte orice altceva, ţipetele, urletele, loviturile, zgomotul pe care-l făceau trupurile trântite pe podeaua de lemn, precum şi gândul că Gabriel luptase, deja, atât de mult în ziua aceea şi că era, probabil, extenuat. Dar Gabriel îi spusese ce-are de făcut, iar ea n-avea de gând să dea greş.

Scările fuseseră zidite chiar în peretele albiei, iar Emma le coborî în fugă, treaptă după treaptă, până când ajunse la acelaşi

nivel cu globurile verzi care formau o linie punctată, luminoasă, de-a lungul zidului frontal al barajului. În zid erau săpate şiruri întregi de pasarele, iar Emma sări pe una dintre ele şi o rupse la fugă, simţind golul imens care-o înconjura şi presiunea muntelui de apă care împingea barajul; fata încerca din răsputeri să ignore zgomotele luptei care se dădea deasupra ei. Alergă ce alergă şi se opri chiar la mijlocul barajului.

Privind drept în faţă, zări minele de gaz. Minele erau formate din două părţi. Era mai întâi un glob din sticlă, de mărimea unui grapefruit, în interiorul căruia plutea gazul galben-verzui, iar globul de sticlă era aşezat într-o bază circulară din metal, care era, la rândul ei, fixată în peretele barajului cu un adeziv cenuşiu. Emma se holbă o vreme la mina de gaz, neştiind ce anume ar trebui să facă. De ce nu-i dăduse şi Gabriel niciun indiciu? De unde să ştie ea cum să dezamorseze o mină? Nimeni n-o învăţase aşa ceva la şcoală. La şcoală nu-nvăţa decât matematică şi geografie. Pe măsură ce stătea şi privea mâna, i se părea că gazul începe să-şi schimbe culoarea, căpătând o nuanţă tot mai închisă de portocaliu. „Asta, gândi fata, nu-i semn bun.“ Îi trecu prin minte să spargă globul, dar având în vedere că, orice-ar fi fost gazul acela, urma oricum să explodeze, planul acesta nu părea prea grozav. Îi trecu prin minte şi că Michael ar fi ştiut ce să facă! Citise, probabil, tot ce trebuia ştiut despre cum să dezamorsezi mine şi-ar fi putut să facă şi o schemă în caieţelul lui tembel. Emma irosi câteva clipe enervându-se pe Michael, imaginându-şi cum băiatul avea să mai primească o medalie de la regele acela nesuferit al piticilor şi avea să umble ţanţoş cu ea în piept de colo-colo, până când, în cele din urma, nemaivenindu-i nicio altă idee, fata întinse mâinile şi atinge globul de sticlă.

Era cald la atingere şi Emma simţea cât de subţire e sticla, Dacă o apăsa prea tare, avea să pocnească sigur. Închise ochii şi trase uşor de glob. Dar acesta nu se clinti. Emma trase mai tare. Globul rămase ataşat de baza metalică, iar baza metalică rămase prinsă în perete. Emma respiră adânc şi se pregăti să tragă cu toată puterea. Dar până să facă asta, se petrecu alt ceva. În timp ce fata căuta să-l apuce mai bine, mâna stângă îi alunecă vreo doi centimetri şi globul se mişcă.

Cu multă grijă, Emma roti globul în sens invers acelor de ceasornic. Se auzi cum sticla zgârie metalul, dar curând Emma

observă că în partea de jos a globului erau săpate nişte şănţuleţe, aşa că-l răsuci mai repede. Câteva clipe mai târziu, fata ţinea globul în mâini. Desprinsă din cadrul metalic, sticla începea să se răcească, iar vaporii de gaz din interior îşi pierdură nuanţa ameninţătoare, făcându-se, din portocalii, galbene, apoi verzi şi, în cele din urmă, transparente, până când dispărură de tot.

„Partea metalică încălzeşte gazul", îşi spuse Emma.

Privi la celelalte mine, care aproape că se făcuseră roşii ca focul. Gabriel îi spusese că în clipa când se făceau roşii cu totul, explodau. Nu mai era timp. Emma lăsă globul jos, pe podeaua pasarelei, şi sări la următoarea mină.

Intre timp, mult deasupra ei, Gabriel se lupta pe viaţă şi pe moarte. După ce-i spusese Emmei să se ducă, Gabriel sărise pe una din grinzile late de cincisprezece centimetri care se întindeau între zidurile barajului şi, cu amândouă mâinile, îşi azvârli cuţitul în coasta creaturii care se pregătea să-l atace. O lovitură ca aceea ar fi spintecat un om pe din două. Dar lama ricoşă şi, o clipă mai târziu, Gabriel fu aruncat pe spate, lovit cu o forţă incredibilă. Se izbi de o altă grindă, căzu vreo cinci metri, alunecă pe altă grindă, dar izbuti, în cele din urmă, să se prindă de o a treia. Privind în sus, Gabriel văzu că monstrul nu se pregătea să-l atace din nou. Stătea ghemuit deasupra lui, rânjind mulţumit. Gabriel înţelese: monstrul îşi spunea că poate să-l omoare oricând. Gabriel ştiu atunci că asta e ultima luptă din viaţa lui. Fie, îşi spuse el. Nu trebuia să supravieţuiască decât atât cât Emma să aibă timp să dezamorseze minele.

Monstrul se năpusti asupra lui, iar Gabriel încercă să se dea din calea fiarei, dar ghearele monstrului i se înfipseră adânc în coastă. Creatura se ridică, apoi, şi se năpusti iar, cu o viteză incredibilă, smulgându-l pe Gabriel de pe grindă şi azvârlindu-l în aer. Gabriel începu să-l lovească în spinare şi-n cap cu mânerul cuţitului, dar monstrul îl apucă iar, ridicându-l deasupra capului. Gabriel dădu să se apuce de ceva, dar fiara îl azvârli la pământ. Se izbi iar de grinzi, frângându-le ca pe nişte chibrituri, fiind convins că se va prăbuşi până jos, dar, cu un zgomot surd, de oase zdrobite, Gabriel se lovi de o grindă şi rămase locului. Se ridică în capul oaselor. Îşi rupsese coastele şi-şi pierduse cuţitul Privind în jos, o zări pe Emma. Dezamorsase trei dintre mine. Nu mai era decât puţin.

Se auzi bătaia unor aripi, iar Gabriel se mişcă exact în clipa când monstrul trecu în zbor pe lângă el, sfâşiind cu ghearele lemnul grinzii. Monstrul se lăsă în picaj, sfredelind aerul, iar Gabriel hotărî atunci să sară; ateriză drept în spinarea creaturii. Căzură vreo şapte metri prin aer până când monstrul se obişnui cu greutatea neaşteptată şi se redresă. Scoase un ţipăt strident şi vru să-l apuce pe Gabriel cu ghearele, dar bărbatul scoase un pumnal mai mic şi începu să taie prin ţesutul moale al aripilor. Pentru prima data, monstrul începu să urle de durere. Zbura nebuneşte prin reţeaua de grinzi, încercând din răsputeri să se descotorosească de omul din spinare. Gabriel se izbi cu capul de o grindă; străduindu-se pe cât putea să nu-şi piardă cunoştinţa, continuă să sfârtece muşchiul aripii. Pierzându-şi echilibrul, creatura se răsuci în aer, iar Gabriel se lovi din nou la cap, de data asta, totul se făcu negru.

Mai jos, pe pasarelă, Emma ajunsese, în sfârşit, la ultima mină, când auzi cum ceva se prăvăleşte printre grinzi şi, fără să vrea, ridică privirea. Văzu o siluetă întunecată cum se prăbuşeşte, îndreptându-se spre locul unde se afla ea. O clipă mai târziu, omul căzu, izbindu-se de pasarelă.

— Gabriel!

Era plin de sânge, avea braţul stâng îndoit într-un unghi ciudat şi avea o vânătaie mare pe frunte. Dar era viu. Respira încă.

Emma auzi un ţipăt sfredelitor şi privi iarăşi în sus; monstrul venea spre ei, sărind de la o grindă la alta.

— Gabriel! Trebuie să te trezeşti! Gabriel!

Uriaşul nu se clinti.

Fata zări o altă pasarelă, aflată la vreo zece metri sub ei şi începu să-l împingă pe Gabriel cu umărul. Omul părea făcut din piatră. Dar fata împingea din răsputeri, încercând să nu se concentreze la faptul că monstrul era din ce în ce mai aproape. Deşi foarte încet, Gabriel începu dintr-odată să se mişte. Se rostogoli peste marginea pasarelei şi ateriză cu un zgomot puternic, zece metri mai jos.

Pasarela se cutremură şi, întorcându-se, Emma văzu că monstrul se afla acum lângă ea, cu fălcile căscate într-un rânjet grotesc şi cu aripa rănită atârnându-i, prinsă numai de un tendon şi de o bucată din muşchi. Fata ştia că ar trebui să fie îngrozită; era reacţia firească. Dar în loc de teamă, Emma

simţea pur şi simplu furie oarbă.

— Uită-te la tine! Ai idee cât de tâmpit arăţi?! Nu trebuia să te pui cu Gabriel! Ai avut noroc că nu te-a omorât! Ce-o să faci acuma cu aripa aceea, hm?!

Drept răspuns, monstrul apucă aripa ruptă cu gheara, o sfâşie şi o aruncă în hău. Apoi, fără să stea pe gânduri, apucă şi aripa sănătoasă, o răsuci de câteva ori şi, cu un urlet înfiorător, o sfâşie şi pe ea. Strângând aripa însângerată între ghearele încleştate, fiara păşi mai aproape de Emma şi ţipă.

Emma rămase îngrozită şi, în sfârşit, o cuprinse o spaima îngrozitoare. Monstrul avea să-i omoare. Fata îşi spuse că trebuie să fie curajoasă sau, barem, să se prefacă. Măcar atât merita şi Gabriel.

— Eşti… eşti…

Dar oricât s-ar fi străduit, nu mai reuşi să articuleze niciun cuvânt. Monstrul mai făcu un pas, apropiindu-se destul încât Emma să-i poată simţi răsuflarea.

„Să nu plângi, îşi spuse ea, să nu cumva să-ncepi să plângi!”

Dintr-odată, chiar în stânga monstrului, fata zări mina; gazul din interior se făcuse roşu ca sângele şi, fără să mai stea pe gânduri, Emma sări de pe pasarelă. I se păru că nu va mai ajunge niciodată jos. Când ateriză lângă Gabriel, o durere teribilă îi sfredeli glezna, dar ţipătul fetei fu înăbuşit de explozie; mina sărise în aer.

Marginile bărcii erau acum doar cu puţin deasupra apei, atât era de grea. Michael înghesuise la bord cât de mulţi copii putuse, mai ales pe cei mici, deşi luase şi trei băieţi de vârsta lui, care să-l ajute la vâslit. Pe ambarcaţiunea contesei mai rămăseseră cel puţin treizeci de copii, dar Michael le promisese să se întoarcă. Nu mai primise niciun semn, nici de la doctorul Pym, nici de la Kate, aşa că băiatul fusese tentat să trimită barca fără el şi să rămână să-şi caute sora.

Dar nu putea să-i lase pe copii.

Acum, în vreme ce barca supraîncărcată înainta prin apele întunecate ale lacului, Michael îşi aminti de momentul când strigoiul descuiase uşile celulelor şi cincizeci de copii îngroziţi dăduseră năvală pe coridor. Preţ de câteva clipe, copiii făcură atâta zgomot, încât ai fi crezut că era pe cale să izbucnească o revoltă, dar Michael se strădui să acopere hărmălaia şi să se facă auzit:

— Vă rog, trebuie să faceţi linişte, vă rog…

Dacă n-ar fi fost şi strigoiul acolo, probabil c-ar fi pierdut controlul cu totul. Dar creatura strigă la ei să facă linişte, iar copiii, îngroziţi de faptul că monstrul putea să vorbească, încetară pe loc.

— Bun, zise Michael, acum…

— Tu!

Se întoarse şi dădu nas în nas cu Stephen McClattery.

— Ce cauţi tu aici?! Şi cum de creatura asta ştie să vorbească, dintr-odată?

Pentru o clipă, Michael nu făcu altceva decât să se holbeze la Stephen. Nu de mult, băiatul acesta încercase să-l spânzure. Michael aproape că simţea iarăşi laţul în jurul gâtului.

— Deci?!

Încercând s-alunge amintirea, Michael îi explică rapid că el şi doctorul Pym veniseră să-i salveze, că doctorul era vrăjitor şi că-l fermecase pe strigoi, că sora lui, Kate, era ţinută prizonieră de contesă şi că erau nevoiţi să părăsească ambarcaţiunea cât de repede puteau…

— Va trebui să mă crezi. N-avem timp să…

— Bun, zise Stephen McClattery, să ne mişcăm atunci.

Băiatul roşcat trecu în fruntea grupului de copii îngroziţi, care acum stăteau smirnă şi, împreună, se suiră pe punte; odată ajunşi acolo, Stephen îl ajută pe Michael să aleagă vreo douăzeci dintre ei, pe cei mai micuţi. Împreună cu strigoiul îi ajută pe copilaşi să coboare o scară şi să urce în barcă. Michael spera întruna că doctorul Pym şi Kate vor veni dintr-odată pe punte, Kate, teafără şi zâmbitoare, iar doctorul Pym îi va anunţa că vrăjitoarea fusese înfrântă şi că totul era bine; curând însă barca se umplu şi era vremea să plece, iar sora lui nu era nicăieri. Stephen îi spuse că va rămâne la bord ca să-i organizeze pe ceilalţi până se întorcea Michael pentru tranşa următoare.

— Ştiu c-ai să te-ntorci. Trebuia să fi avut eu mai de mult încredere în tine. Tu şi surorile tale sunteţi de treabă.

— Mai e ceva, zise Michael. Tatăl tău e pe drum încoace.

Stephen McClattery nu se urcase încă pe punte, era tot pe scară, cu un picior pe marginea bărcii. Stephen dădu să spună ceva, dar nu reuşi.

— Eu şi surorile mele ne-am întâlnit cu el în Oraşul Mort,

continuă Michael. I-am spus că trăieşti. E pe drum încoace, alături de ceilalţi.

Trecu o clipă, care păru să ţină foarte mult. Barca se clătina uşor pe suprafaţa lacului.

— Îmi pare rău, zise Michael în cele din urmă, trebuie să plecăm.

Stephen înghiţi în sec şi dădu înţelegător din cap. Dar chiar şi-aşa, Michael n-avea să uite niciodată privirea din ochii băiatului. Stephen McClattery le făcu vânt şi, în timp ce barca se îndepărta, Michael îl văzu cum îşi trecu palma peste faţă, ştergându-şi obrajii, apoi întorcându-se şi urcând înapoi la bord.

Annie, fetiţa pe care contesa o ţinuse atârnată deasupra prăpastiei atunci, în prima zi, se afla acum în barcă, lângă Michael.

— Să nu-ţi faci griji, îi zise el. O să-i recuperăm pe toţi.

Fetiţa dădu din cap şi strânse cu amândouă mâinile păpuşica.

Trecură câteva minute până când copiii de la vâsle reuşiră să-şi sincronizeze mişcările. La-nceput, vâslele loveau apa la-ntâmplare, barca rămânând pe loc, înaintând prea puţin sau rotindu-se în cerc. Dar Michael reuşi să-i ajute să se sincronizeze şi să prindă ritmul, strigându-le mereu: „Vâsliţi… vâsliţi… vâsliţi”, şi curând, înaintau viguros pe apa lacului.

Apoi, când se aflau cam la jumătatea distanţei, pe Michael începuse deja să-l doară spatele; băiatul se-ntreba ce fusese oare în mintea doctorului Pym de nu vrăjise şi barca… ar fi mers mult mai repede. Chiar atunci se auzi un zgomot asurzitor şi un jet imens de apă ţâşni dintr-odată, în apropierea barajului. Michael o apucă pe Annie şi le strigă tuturor să se ţină bine; o clipă mai târziu, unda de şoc aproape că-i răsturnă.

Michael apucă, atunci, o pereche de vâsle şi le strigă celorlalţi:

— Vâsliţi! Vâsliţi! Vâsliţi!

— Vine, o s-ajungă aici… Cum de poate fi una ca asta?! Ce-am să mă fac?!

— Cred c-ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să-ţi trădezi stăpânul.

— Linişte!

Luminile se aprinseră iar, dar cântecul viorii se auzea tot mai puternic, cu fiecare clipă ce trecea, contesa se plimba de la un

capăt la altul al cabinei, strângând cartea la piept. Văzând-o atât de speriată, Kate se temea cu atât mai mult. Cât de cumplit poate fi acest Magnus cel Teribil, dacă până şi contesa, care avea o legiune întreagă la cheremul ei şi care, deşi era atât de tulburată, fusese în stare s-o împietrească pe ea şi să-l ţintuiască pe doctorul Pym de perete, părea cu adevărat îngrozită gândindu-se la el?

— După părerea mea, zise doctorul Pym cu blândeţe, ai fi putut să te gândeşti ceva mai mult la asta.

— Prostule, am zis să taci!

Contesa se purta acum ca o fiară încolţită; un animal îngrozit şi, tocmai pentru asta, foarte periculos.

— Sincer, nu văd de ce-aş fi eu prostul. Nu eu am înşelat încrederea unei fiinţe de zece ori mai puternică decât mine, aşteptându-mă să scap, pur şi simplu, cu faţa curată.

Contesa se năpusti, dintr-odată, asupra lui.

— Tu ai fost, nu-i aşa? Tu i-ai spus! Tu i-ai dat de veste în vreun fel!

În mâna contesei strălucea acum lama unui cuţit, care nu fusese acolo până atunci. Kate încercă să se mişte, dar era inutil. Muzica era tot mai puternică, în crescendo, iar ritmul era tot mai rapid. Contesa se apropie de doctorul Pym.

— Dacă tot e vorba să mor, şuieră ea, atunci n-am să mor singură.

Kate dădu să strige, îndemnându-l pe doctorul Pym s-o oprească, să facă o vrajă, orice, s-o scuipe, dacă altfel n-avea încotro.

Dar chiar atunci, muzica se opri pe neaşteptate.

Contesa se opri de asemenea, turbată de mânie şi de groază, cu cuţitul ridicat, gata să lovească.

— Draga mea, zise doctorul Pym, mă tem că ţi-a sunat ceasul.

Contesa se prăbuşi, pur şi simplu, pe podea.

Kate simţi că strânsoarea care-o ţinuse până atunci slăbeşte; era cât pe-aci să cadă şi ea, atât de brusc se eliberase. Doctorul Pym era şi el liber acum, dar îi făcu semn lui Kate să rămână pe loc. Vrăjitorul privea la trupul inert al contesei. Atlasul zăcea lângă ea, pe podea. Oare ce mai aştepta doctorul? Asta era ultima lor şansă. Trebuia să ia cartea şi să fugă. Să scape mai înainte să…

Trupul de pe podea se mişcă.

Încet-încet, contesa se ridică în picioare. Dar ceva se schimbase. Părul ei nu mai era blond, ci căpătase o nuanţă intensă de verde, iar ochii îi străluceau ca şi când ar fi fost încrustaţi cu diamante. Dacă era cu putinţă, acum era încă şi mai frumoasă, şi mai fermecată ca înainte. Preţ de o clipă, ochii ei strălucitori se îndreptară spre Kate, apoi spre doctorul Pym şi zâmbi.

— Stanislaus, a trecut atâta timp…

Atunci Kate înţelese: aceea nu era contesa.

— Deci scumpa mea contesă avea de gând să mă trădeze şi să păstreze Atlasul pentru ea. Vai, vai, dar când a ajuns loialitatea ceva atât de rar?

Creatura întinse braţele contesei ca şi când ar fi vrut să le admire, lungi şi subţiri cum erau. Era tare ciudat să priveşti cum cineva îşi admiră în felul acesta propriul trup.

— Poate că vina, zise doctorul Pym, nu e atât a adeptului, cât a conducătorului care nu e în stare să-şi motiveze suficient adeptul.

Fiinţa cu părul verde începu să râdă; o luă pe Kate cu totul prin surprindere, pentru că, de data asta, râdea cu adevărat… era un râs voios şi binevoitor, care n-avea nimic din râsul luminos, dar gol al contesei.

— Touche, Stanislaus! Ai dreptate, fără îndoială! Ca-ntotdeauna, bunul meu prieten! Iar tânăra de-aici, pun rămăşag, îţi este cât se poate de loială!

Kate îşi îndreptă spinarea în clipa când femeia (sau bărbatul?) păşi spre ea. De-aproape, fata văzu că părul nu avea culoarea de smarald a câmpiei, ci, mai degrabă, verdele-închis, bătând spre negru, pe care-l au ierburile şi frunzele din junglă; nuanţa părea să se schimbe permanent, ca şi când ar fi fost vie; iar în ochii strălucitori se citea un soi de lăcomie neostoită care pe Kate o înspăimânta. Vioara începu să cânte iar. La început încetişor, îmbiind-o pe Kate, ca şi când ar fi poftit-o la dans; cântecul viorii îi spunea că ziua e pe sfârşite, că lumea întreagă arde; îi spunea să danseze cât încă mai avea vreme; îi povestea despre cetăţi în flăcări, despre oameni fugind îngroziţi, îi vorbea despre întuneric, despre distrugere şi haos, despre ruină; vino, spunea cântecul, vino la dans, vino la dans. Chemarea îi pătrundea adânc în inimă, şi, spre groaza ei, Kate simţea cum, în parte, inima ei răspunde; voia să danseze, voia să zboare, să

trăiască, fie şi numai pentru o clipă, mai înainte ca totul să se termine, să nu mai aibă griji, să scape de povara gândurilor, dar mai apoi se trezi că priveşte drept în ochii strălucitori ai unui schelet; fata se trase dintr-odată înapoi, ca şi când până atunci s-ar fi jucat pe marginea unei prăpăstii. Muzica încetă.

Contesa se afla în faţa ei, avea părul verde şi ochii îi păreau făcuţi din diamant, dar nu era contesa şi nu era niciun schelet.

— Stanislaus, se pare că protejata ta nu vrea să danseze cu mine. Dar e doar o chestiune de timp, draga mea. În cele din urmă, cu toţii dansăm.

Respirând greu, Kate se străduia din răsputeri să o privească sfidător, ascunzându-şi teama.

— Cât curaj! Asta e bine! Vei avea mare nevoie de el. Eşti una dintre ei, nu-i aşa? Copiii vestiţi de profeţie. Citesc asta în ochii tăi! Creatura întinse mâna şi dezmierdă părul lui Kate. Glasul îi era încărcat de emoţie, iar mâna îi tremura. Ai idee cât am aşteptat clipa asta? Am stat de veghe şi-am văzut munţii cum răsar din apele oceanului. Am văzut împărăţiile pământului cum se înalţă şi cum cad. Popoare întregi cum dispar şi rămân uitate, iar eu am aşteptat şi-am aşteptat. Doctorul Pym al tău vorbeşte de loialitate; sufletul meu a fost loial, draga mea, loial cum nu s-a mai văzut pentru că am ştiut mereu că vine ziua când ne vom întâlni.

Kate privea drept în ochii strălucitori, străvechi, şi vedea tot. Vedea veacurile în care aşteptase. Vedea cum lumea se schimbase în jurul lui, dar el nu-şi pierduse nicicând ţelul. Cum să se-mpotrivească unei asemenea hotărâri? Era destinul ei. N-avea scăpare.

Din partea cealaltă a încăperii, doctorul Pym vorbi:

— Nu poţi rămâne aici.

— Hmm?

— Uită-te la mâna ta.

Creatura numită Magnus cel Teribil ridică mâna contesei: spre groaza lui Kate, încheieturile degetelor i se îngroşau şi se făceau tot mai noduroase; venele deveneau tot mai protuberante pe sub pielea albă ca sideful. Dar Magnus cel Teribil nu părea nici surprins şi nici îngrijorat.

— Eşti iscusit, Stanislaus! Mă chemi aici ca să-mi înfrâng propria slugă, ştiind prea bine că n-am să rezist. Nu ţi-ai pierdut din isteţime, nici cu-atâta, prietene! Dar nu contează, zise el,

privind-o pe Kate, am văzut ce doream să văd.

Magnus cel Teribil se întoarse şi ridică Atlasul. Îmbătrânea din ce în ce mai repede, acum era de vârstă mijlocie, acum era bătrân de-a binelea, până când se prefăcu într-o cotoroanţă cocoşată; sub forma asta se întoarse lângă Kate şi îi întinse Atlasul. Chipul, cândva atât de frumos, era, acum, acoperit de riduri, iar părul verde îşi pierduse toată strălucirea şi culoarea; zâmbi spre Kate, dezvelind două şiruri de dinţi galbeni, stricaţi. Vorbi pe o voce spartă, răguşită:

— Sfârşitul e aproape, copila mea. Am să vin după tine. Destinele noastre una sunt. Am să vin şi, când am să te găsesc, lumea întreagă va veni la dans...

Spunând acestea, fiinţa dispăru; Kate simţi cum prezenţa lui părăseşte încăperea, în vreme ce trupul contesei se prăbuşi înapoi la podea şi nu se mai clinti.

Doctorul Pym vru să se mişte, dar i se-mpleticiră picioarele.

— Doctore Pym!

— Sunt bine, draga mea. Am fost, pur şi simplu, tare încordat... Era atât de insistent...

— Dar ce i s-a-ntâmplat?

— Magnus cel Teribil nu poate căpăta o formă, aici. E nevoit să-l posede pe altul, iar contesa... a fost o gazdă prea fragilă... Am să-ţi explic mai încolo... Trebuie să ne grăbim... Nu mai e vreme... Trebuie să...

Doctorul se prăbuşi. Kate veni într-un suflet lângă el şi-ncepu să-l scuture zdravăn şi să-l strige pe nume. Atunci auzi explozia.

Capitolul Douăzeci Şi Trei
Copiii din Cambridge Falls

Emmei îi ţiuiau urechile. Glezna îi pulsa dureros şi era udă din cap până în picioare. Peste tot în jurul ei, torente mari de apă se scurgeau prin crăpăturile din baraj. Sunetul era asurzitor. Se uită în jur, dar nu văzu monstrul. Era posibil ca explozia să-l fi omorât?

Barajul scârţâi; mai crăpaseră nişte scânduri din el.

— Gabriel! Trebuie să te trezeşti! Gabriel!

Deschise ochii; nu era mort.

„Mulţumesc, se gândi Emma, deşi nu se ştia prea bine cui se

adresa, mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc.”

Gabriel se ridică, ţinându-şi la piept braţul rănit.

— Cum am ajuns aici?

— Te luptai cu monstrul acela; numai că trebuie să fi trişat sau să te fi păcălit, pentru că ai căzut acolo, spuse ea, arătând pasarela de deasupra lor. Se gândi o clipă şi adăugă: Dar te-ai izbit puternic de pasarelă şi ai ajuns aici jos.

Dacă nu-şi amintea cum îl împinsese de pe pasarelă, nu vedea de ce ar fi trebuit să dea o asemenea informaţie.

— Minele…

— Da, una dintre ele a explodat! Monstrul acela stătea chiar lângă ea. Trebuie să plecăm de aici! Haide!

Şchiopătând, porniră amândoi pe pasarelă. Râul umplea mijlocul gol al barajului. Până când ajunseră la scări, apa era deja până la glezne. Emma era conştientă că, odată ce barajul se va fi umplut cu apă, presiunea va fi prea mare: întreaga construcţie se va rupe şi va fi luată de apă. Atunci cei care se mai aflau încă pe corabia contesei ar muri.

Dar doctorul Pym trebuie să fi reuşit să-i salveze pe Kate şi pe ceilalţi copii până acum! La ce bun că era vrăjitor dacă nu putea să facă ceva atât de simplu precum să ia nişte copii de pe o corabie?

Lăsă enervarea pe care o simţea faţă de doctorul Pym să-i distragă atenţia de la durerea din gleznă. O ajuta în timp ce urca scările. Erau la jumătatea drumului spre uşă, când Gabriel se opri brusc.

— Gabriel, ce faci?! Trebuie să…

Apoi îl văzu. Monstrul urca prin scheletul barajului, sărind de pe o grindă pe alta. Inima i se făcu cât un purice. De ce anume era nevoie ca să omoare chestia aceea nenorocită?

— Fratele tău avea dreptate. Îi e teamă de apă.

Îi luă Emmei o clipă să înţeleagă la ce se referea şi-şi aminti cum în baraca lui Gabriel, cu două zile în urmă, pe care ea le simţea ca fiind o viaţă întreagă, Michael sugerase că monstrul era ţinut pe corabie pentru că se temea de apă. Şi acum, când apăru o nouă fisură în zid, iar apa întunecată ţâşni prin ea, Emma putu vedea creatura urlând şi ferindu-se din calea apei. Dar chiar şi aşa, continuă să urce.

— Trebuie să ne grăbim! ţipă Emma. O să ne ajungă din urmă până la uşă!

Gabriel încuviinţă din cap şi, cu braţul lui sănătos, o aruncă pe Emma pe un umăr. Urca scările câte trei deodată. Cu cât urcau mai sus, cu atât mai tare se clătina barajul. Alergară în sus, prin zgomotele făcute de crăpături şi scârţâiturile barajului care se clătina, prin sunetul asurzitor al apei şi al bârnelor care se rupeau. Oricât de repede s-ar fi mişcat Gabriel, creatura ţinea pasul cu el. Încercă, în repetate rânduri, să se apropie de ei, dar de fiecare dată mai apărea câte o fisură în baraj, iar jetul de apă îl obliga să se retragă.

Emma îl îmboldi silenţios pe Gabriel să meargă mai repede.

Într-un final, ajunseră la capătul scărilor, iar Emma putu vedea uşa. Gabriel o puse jos. Respira greu, iar hainele îi erau pline de sânge proaspăt.

— Haide! strigă Emma. Trebuie să ne grăbim!

— Nu vin.

— Ce tot vorbeşti acolo? Chestia asta se va prăbuşi!

— Creatura asta nu trebuie lăsată să scape. Atunci când barajul va ceda de tot, trebuie să fie în el. Este singura modalitate de a o omorî.

— Atunci o să încuiem uşa! Nu o vom lăsa să iasă!

Gabriel dădu din cap.

— Trebuie să mă asigur că nu scapă.

Emma simţea că înnebuneşte, era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Se mai auzi o crăpătură; aceasta era destul de mare. Podeţul pe care stăteau căzu mai jos cu aproape un metru.

— Nu! Tu… E o nebunie! Nu te las să faci asta!

Gabriel se aşeză în genunchi, în aşa fel încât feţele lor să fie la acelaşi nivel şi apropiate.

— Trebuie să fac asta. Dacă nu, fiecare persoană pe care această creatură o va ucide va fi responsabilitatea mea. Viaţa ne dă tuturor câte o misiune. Aceasta este a mea.

— Dar tu… tu…

Fata plângea acum, dar nu îi mai păsa. Trebuia să-l facă să înţeleagă de ce era atât de stupid ceea ce spunea el, de ce trebuia să vină cu ea, dar din nu se ştie ce motiv, tot ce putea spune era:

— Nu poţi… Nu poţi…

Gabriel îşi puse o mână pe umărul ei şi o privi în ochi.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu părinţii tăi şi de ce au făcut ceea ce au făcut. Dar eu nu mi-aş fi putut dori o fiică mai bună

decât eşti tu.

Suspinând, Emma îl îmbrăţişă pe Gabriel. Îi spuse că îl iubeşte, că nu-l va lăsa niciodată să plece, că nu îi păsa de ce zicea el, că îl iubeşte.

— Şi eu pe tine. Dar trebuie să pleci. Şi-i desfăcu braţele din jurul gâtului şi o împinse spre scări. Pleacă! Acum!

Tremurând, urându-se mai mult cu fiecare pas făcut, Emma îl ascultă. Ajungând la uşă, se uită în urmă. Gabriel se întorsese să înfrunte monstrul. Nu avea niciun cuţit, nicio armă şi, când monstrul sări spre el, Gabriel îl întâmpină, luptându-se cu el. Căzură împreună în întuneric.

Câteva clipe mai târziu, Emma mergea împleticindu-se pe marginea prăpastiei, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă, repetând la nesfârşit:

— E Gabriel, va fi bine, e Gabriel, e Gabriel…

Când Michael şi copiii ajunseră la ţărm, fură întâmpinaţi de un grup de oameni şi de pitici care veniseră prin pasajul creat de doctorul Pym.

— Hei, trage barca aia! ţipă o voce cunoscută. Uită-te bine acum! Ah, la naiba, o fac eu singur!

Regele Robbie prinse barca de pupa şi, cu mai bine de şase oameni şi pitici care săriseră să dea o mână de ajutor, o traseră pe mal. În timp ce bărbaţii începură să ridice copiii, Michael dădu în sfârşit drumul la vâsle. Niciodată nu fusese atât de epuizat; durerea se întindea în spate şi umeri, şi de abia mai putea să-şi ridice braţele. Încercă să iasă din barcă şi imediat se prăbuşi cu faţa la pământ, pe pietrişul de la mal.

— Vai, băiete, eşti terminat!

Era Wallace. Îl puse pe Michael pe picioare, dar continuă să-l sprijine, fiindu-i teamă, în mod evident, că s-ar fi putut prăbuşi din nou la pământ. Robbie şi tatăl lui Stephen McClattery se grăbiră înspre el.

— Mai sunt… copii.

— Câţi, băiete? întrebă Robbie. Spune repede.

— Treizeci… cel puţin. Şi doctorul Pym şi Kate. Doctorul Pym a avut grijă de strigoi. Nu ştiu nimic despre contesă.

Mai mulţi bărbaţi şi pitici se adunară în jurul lui.

— Trebuie să ne întoarcem după ei!

— Du barca la apă!

— Staţi aşa! strigă Robbie. Am auzit explozia cu toţii. Şi puteţi

auzi de aici scârţâiturile şi crăpăturile. Nu veţi ajunge nici până la jumătatea drumului înainte să năvălească apa!

— Ce ar trebui să facem atunci? Să ne lăsăm copiii să moară?

— Bineînţeles că nu! Dar trebuie să ne folosim capetele! Cum o să ajungem acolo şi n-o să fim aruncaţi în prăpastie când va ceda barajul? Asta-i problema, fir-ar să fie!

Cei mai mulţi dintre bărbaţi şi unii dintre pitici începură să ţipe toţi odată, unii dintre ei oferind soluţii, alţii blestemând contesa, alţii spunând că nu le-ar fi păsat dacă ar fi fost aruncaţi în prăpastie, pentru că cei de pe corabie erau copiii lor; larma continuă, cu Robbie şi tatăl lui Stephen McClattery cerând linişte şi ordine.

Michael se uită la corabia contesei, stând nemişcată pe apa întunecată a lacului. Barajul scoase un alt zgomot neliniştitor, ca un animal mare care avea dureri.

Şi atunci îi veni ideea. Văzu că se potrivea totul şi că el era singurul care îi putea salva pe copii. Plecă în fugă spre mal.

— Hei, băiete! strigă Wallace. Unde te duci?

Dar Michael continua să fugă.

În afara cabinei contesei, erau copii care ţipau. Înăuntru, doctorul Pym nu se trezea. Indiferent de câte ori îl scuturase Kate sau îl strigase pe nume, pur şi simplu zăcea acolo, inconştient. În final, aruncând o ultimă privire la corpul nemişcat al contesei, puse cartea pe pieptul doctorului Pym, îl apucă de subsuori şi-l târî afară pe hol, apoi pe punte, scuzându-se de fiecare dată când îi lovea capul.

Pe punte domnea haosul. Copiii speriaţi alergau şi ţipau peste tot. De două ori, Kate fu trântită la pământ, iar copilul care se lovise de ea se ridică, ţipă şi fugi înapoi în direcţia din care venise. Se vedeau torţe pe ambele maluri ale lacului, iar mulţi dintre copii stăteau pe balustrade, strigând în întuneric după mamele şi taţii lor.

Kate se uită nedumerită în jur. Cum reuşiseră copiii să se elibereze? Unde erau strigoii contesei? Oare doctorul Pym făcuse asta? În momentul în care se întrebă toate lucrurile acestea, îşi dădu seama că niciunul dintre ele nu conta cu adevărat. Singurul lucru important era cum să ia toţi copiii aceştia de pe barcă.

— Hei! Stephen mcclattery venea înspre ea. Acela este vrăjitorul?

Întrebarea o surprinse.

— De unde ştiai…

— Fratele tău mi-a spus.

— Michael? E aici?

Simţi cum se panica. Presupuse că băiatul era în siguranţă. Dacă venise să o salveze pe ea şi era acum şi el în pericol…

— Nu, deja a plecat cu o barcă plină de copii spre ţărm. A spus că se întoarce. Ar face bine să se grăbească totuşi. Ai auzit explozia?

— Da.

Kate se rugă ca Michael să nu se mai întoarcă, dar se simţea vinovată că îşi dorea acest lucru.

— Barajul trosneşte din toate încheieturile de atunci. A speriat toţi copiii. Făcu un semn cu capul înspre doctorul Pym. Deci, e mort sau ceva de genul ăsta?

— Nu. Pur şi simplu nu se trezeşte.

— Dar vrăjitoarea?

— E înăuntru. Moartă, cred.

Faţa băiatului se lăţi într-un rânjet.

— Serios? Deci o să fie totul bine, nu-i aşa?

Kate ezită. Oare să-i spună adevărul despre explozie? Să-i spună ce însemnau trosniturile şi zgomotele care se auzeau de acolo? Putea avea încredere în el sau va crea pur şi simplu panică mai mare?

Fata nu avu ocazia să se decidă.

Emma avea un plan. Se reducea la asta: să-l găsească pe doctorul Pym şi să-i ceară să repare totul. Cu acest gând în minte, alergă clătinându-se şi şchiopătând – glezna o durea foarte tare – străduindu-se să ignore zgomotele făcute de baraj şi să nu se gândească la Gabriel, care rănit şi slăbit, se lupta cu monstrul contesei. În inima ei, ştia că încă mai era în viaţă. Şi dacă ar fi reuşit să dea de doctorul Pym, totul ar fi fost în regulă.

Dar mai era o singură problemă. În timp ce se apropia de gura cheiului, auzi mai multe voci speriate dinspre mijlocul lacului. Emma realiză cu groază că încă mai erau copii pe corabie. Asta însemna că şi Kate era pe barcă, poate şi Michael. Şi cu siguranţă se afla acolo doctorul Pym.

Prin urmare, trebuia să ajungă acolo. Ştia că în sat existau bărci, astfel că fugi pe podul îngust care se întindea deasupra prăpastiei, ţinându-şi capul în jos, cu corpul înclinat în faţă, fără

a se uita unde mergea.

Brusc se trezi pe spate, iar urechile îi ţiuiau de la lovitură. Se grăbi să se ridice, gândindu-se că dăduse peste un strigoi, apoi auzi o voce:

— Te simţi bine? Nu te-am văzut venind. O mână se întinse pentru a o ajuta să se ridice. Am auzit explozia aşa că m-am grăbit încoace să fac nişte poze. Cred că mă uitam în altă parte.

Era Abraham, care avea un aparat de fotografiat atârnându-i de gât. Se uită cu atenţie la ea.

— Tu eşti unul dintre copiii pe care i-am ajutat să fugă. Ce faci aici?!

Cuvintele ieşiră toate odată din gura fetei.

— Gabriel este în baraj şi se luptă cu un monstru! Toată şandramaua se va face bucăţi în câteva minute! Trebuie să ajung la doctorul Pym! Copiii sunt încă pe corabie…

— Uşor, uşor. Cine-i Gabriel? Cine-i doctorul Pym? Ce monstru?

— Nu, ascultă! Copiii aceia sunt încă pe corabie! Noi trebuie să…

— Stai aşa, copiii sunt pe corabia vrăjitoarei?

— Da! Asta îţi tot spun! Eşti surd cumva?

— Trebuie să-i luăm de acolo! Dacă barajul…

— Of! Asta voiam să fac atunci când mi-ai întrerupt tu drumul! De asta trebuie să ajung la doctorul Pym!

— Ei bine, nu-l cunosc eu pe doctorul ăsta, dar trebuie să organizăm bărci de salvare. Trebuie să-i luăm pe copii de acolo!

„Bine, se gândi Emma, fă tu asta, dar eu am nevoie de o barcă acum! “Fata începu să-i spună asta, când se auzi un zgomot oribil, sfâşietor.

Emma se întoarse. Abraham era îngrozit.

— O, Doamne!

Barajul se prăbuşea, rupt pe din două la mijloc, şi în timp ce apa se scurgea prin locul nou creat, o jumătate întreagă din construcţie fu luată pe sus şi dusă în aval. Emma se lipi de balustradă, strigând numele prietenului ei. Pentru Abraham, care nu ştia cine erau Gabriel, doctorul Pym sau monstrul din baraj, ţipătul fetei semăna cu cel al cuiva care avea inima frântă.

Se mişcau. Nu trecuse niciun minut de când Kate şi Stephen

McClattery auziseră sunetul de neconfundat al barajului care cedase de tot, iar acum, cu fiecare secundă care trecea, corabia prindea viteză.

Lui Kate i se părea că prăpastia arăta ca o gură imensă, nerăbdătoare să înghită lacul şi tot ce se mai afla în el, inclusiv pe ei.

Continuă să încerce să-l trezească pe doctorul Pym, scuturându-l şi strigându-l pe nume, dar degeaba. Şi, în timp ce se uita la Stephen McClattery alergând de colo-colo, ţipând la copii să se ţină de ce găsesc, se miră că venise aici tocmai ca să împiedice ceea ce se întâmpla acum. Cum a putut să dea greş într-un asemenea hal?

Chiar şi aşa, Kate era neobişnuit de calmă. Până la urmă, mai fusese înainte aici. În viziunea ei, stătea pe puntea vasului în timp ce acesta cădea în cascadă. I se păruse totul atât de real! Ce se întâmpla acum părea, prin contrast, aproape un vis.

— Ţineţi-vă bine! ţipă Stephen McClattery.

Kate se uită în faţă şi văzu fălcile prăpastiei care păreau a se deschide pentru a-i primi. Nu era pregătită pentru impact, iar lovitura o trimise în aer, aruncând-o pe un cufăr de lemn. Şocul o scoase din starea de reverie. Văzu corpul doctorului Pym alunecând spre marginea punţii, cu braţul inert aşezat pe carte. Kate se aruncă asupra vrăjitorului, ţinându-l în loc, în timp ce corabia se învârtea în sensul acelor de ceasornic. Se pregăti în timp ce parapetul opus venea înspre ei.

Erau în prăpastie acum. Nu mai exista scăpare.

Nu se putea gândi la Gabriel. Kate şi Michael. Kate şi Michael. Să se gândească la ei. Ei încă erau în viaţă.

Dar pentru cât timp? De unde stăteau ea şi Abraham, văzuseră corabia lovindu-se de gura prăpastiei, fiind trasă într-o vârtej, apoi izbită de pereţii stâncoşi şi prinzând viteză. Dacă asta nu era destul de rău, cealaltă jumătate a barajului se desprinsese şi ea, ceea ce însemna că nimic nu putea să împiedice corabia să se îndrepte spre cascadă. Şi tot ce putea să facă era să privească. Emma nu se mai simţise niciodată atât de neajutorată şi de lipsită de speranţă.

— Emma!

Michael fugea gâfâind pe pod. Îşi aruncă braţele în jurul lui, suspinând.

— Michael, trăieşti! Am crezut că erai pe corabie!

Michael respira atât de greu, încât nu putea vorbi, ceea ce îi dădu Emmei ocazia să spună de mai multe ori:

— Eşti în viaţă! Eşti în viaţă!

— Kate şi… doctorul Pym. Sunt pe corabie, cu copiii.

— Ştiu! Ce ne facem? Vai, Michael, Gabriel… e…

Dar fata realiză că nu-şi putea găsi cuvintele ca să-şi declare prietenul mort. Nu încă.

— Acela-i Abraham! Michael se uita fix la bărbatul de lângă ei. E bine.

— Ştiu că e Abraham! Şi ce dacă? Kate e pe corabie! De ce nu face ceva doctorul Pym? Ar trebui să…

Zgomotul unei izbituri îi făcu să se întoarcă. Barca se lovise de gura cheiului la doar douăzeci de metri distanţă, destul de aproape de ei încât să poată vedea copiii panicaţi umplând puntea.

— Asigură-te că face poza!

Michael se urcase pe margine.

— Ce? Ce vrei să faci? Michael!

— Trebuie să faci poza! strigă Michael la Abraham.

— Haide, băiete…

— Michael, dă-te jos!

Stând pe balustrada podului, Michael se uită o dată în jos, apoi se întoarse şi o privi pe sora lui. Ceva în felul lui de a se comporta o făcu pe Emma să se oprească. Nu putea spune exact ce era, dar îşi dăduse seama brusc de faptul că Michael era fratele ei mai mare şi că niciodată nu se mai gândise la el în felul acela.

— Te iubesc, spuse Michael, apoi sări.

— Michael!

Emma se duse repede lângă balustradă, la timp pentru a-şi vedea fratele căzând prin întuneric în clipa în care corabia apăruse sub ei, uriaşă, învârtindu-se, fiind condamnată; îl văzu aterizând pe punte şi rostogolindu-se, iar apoi îl pierdu din vedere, corabia îndreptându-se spre cascadă fără să mai existe ceva în drum pentru a o putea opri.

— Michael! Michael!

Ţipă atât de tare, încât vocea i se sparse şi ar fi continuat să ţipe, dacă nu ar fi auzit alte strigăte; femei din oraş, îmbrăcate cu haine închise la culoare, cu şalurile atârnându-le după ele, cu

părul desfăcut, ieşeau dintre copaci, de-a lungul coastei; alergau cu torţe şi lămpi şi-şi strigau copiii de pe corabie, şi fetei i se părea că era ceva familiar şi chinuitor la această scenă, încât nu putu să o privească. Apoi Abraham făcu o poză – ţinea aparatul lângă piept şi era uimit că se declanşase –, iar Emma înţelese acum ce îi spusese Michael.

— Ai grijă să facă poza…

Se referise la fotografia pe care le-o dăduse Abraham ei şi lui Kate, în ziua aceea, în camera lui, cea despre care Abraham spusese că fusese ultima poză pe care o făcuse, cea pe care erau trecute numele tuturor copiilor. Dar de ce ţinea Michael atât de mult să fie făcută fotografia aceasta?

Un vaiet dureros se ridică de-a lungul coastei, iar Emma se întoarse şi văzu corabia învârtindu-se şi legănându-se în buza cascadei; pentru un moment îngrozitor, corabia stătu acolo, iar Emma apucă balustrada şi mai spuse o dată numele fratelui ei, aproape în şoaptă: „Michael…” apoi, prora se ridică, pupa se duse în jos şi întreaga corabie, cu toţi pasagerii, se făcu nevăzută în hăul cascadei.

Michael aterizase pe o grămadă de prelate. Îi luă câteva secunde ca să-şi dea seama unde se afla, întrucât corabia se învârtea din ce în ce mai repede, ducându-se spre cascadă, lovindu-se mai întâi de un perete de stâncă, apoi de altul. Peste tot în jurul său, copiii se agăţau de bare, de funii, unul de altul, ţipând şi plângând. Se uită în urmă şi văzu profilat arcul podului. Spera ca Abraham să fi făcut poza, spera ca Emma să fi înţeles. Apoi alungă acest gând din minte.

Alerga într-o parte a corăbiei, clătinându-se ca un om beat, strigând numele lui Kate, când cineva îl apucă de braţ. Era Stephen McClattery. Ţinea un copil mic şi avea o expresie uimită a feţei.

— Te-ai întors! Iar! Cum ai reuşit să…

— Unde este sora mea?

Stephen McClattery arătă spre partea din faţă a corăbiei.

Michael strigă:

— Trebuie să adunăm toţi copiii împreună!

— Eşti nebun?! Nu se pot mişca!

— Trebuie să poată! Este singura noastră şansă.

— Dar…

— Pur şi simplu fă-o! Du-i pe toţi la sora mea! Du-te! Nu avem

mult timp la dispoziţie!

Pentru o clipă, băieţii se holbară unul la altul; Michael era mai mic şi mai sfrijit decât Stephen McClattery, dar nu era niciun dubiu cine se afla la conducere. Stephen McClattery încuviinţă din cap, se întoarse spre doi băieţi care erau în apropiere şi începu să dea ordine. Michael plecă alergând.

Când ajunse la partea din faţă a corăbiei, găsi mai bine de douăzeci de copii mici, speriaţi, care plângeau, şi pe Kate, sprijinită de peretele punţii, cu braţele petrecute pe după doctorul Pym şi carte. Doctorul Pym era inconştient.

— Michael! Ce faci…

Se aşeză în genunchi lângă ea.

— Kate, uite…

— Nu! Nu ar fi trebuit să te întorci! Începu să plângă şi să-l lovească. Cine va avea grijă de Emma? Nu ar fi trebuit să te întorci! Apoi încetă să-l mai lovească şi se sprijini de el, suspinând. Nu ar fi trebuit să te întorci…

— Nu! Uite! Am adus asta!

Scoase din jachetă jurnalul său. Deschizându-l cu atenţie din cauza vântului care bătea foarte tare, îi arătă fotografia. Kate recunoscu imediat siluetele întunecate care ieşeau alergând dintr-o pădure, cărând torţe şi lămpi. Era poza pe care Abraham le-o dăduse ei şi Emmei.

— O putem folosi! O putem pune în carte!

Dar Kate refuzase deja printr-un semn din cap.

— Cum rămâne cu ceilalţi?

— M-am ocupat eu de asta! Era Stephen McClattery, care aducea vreo şase copii cu el. În parte, cel puţin! Ei i-au adunat pe restul!

Arătă cu mâna în cealaltă a punţii, în care doi băieţi mai mari doar ce apăruseră, aducând cu ei un grup de copii. După numărătoarea lui Michael, acum erau mai bine de treizeci de copii înghesuiţi în partea din faţă a corăbiei.

— Spune-le să se ţină de mâini! strigă Michael. Ţineţi-vă de mâini!

Stephen McClattery şi ajutoarele lui preluară strigătul lui Michael şi împinseră copiii împreună, ţipându-le în urechi ce trebuiau să facă. Dar ori din cauza faptului că nu înţelegeau sau pur şi simplu erau prea speriaţi ca să mai asculte, nu făceau ceea ce li se spunea.

— Avem nevoie de doctorul Pym!

Kate îl zdruncina pe vrăjitorul bătrân cu îndârjire. Michael se gândi o clipă, apoi îi spuse lui Kate să se oprească şi căută în buzunarele doctorului Pym până ce îi găsi tutunul. Puse o bucată din el sub nasul vrăjitorului, şi aproape instantaneu acesta fornăi şi deschise ochii.

— Hmm, spuse el ameţit. Ce se întâmplă?

— Doctore Pym, strigă Kate, suntem pe corabie! Suntem pe punctul de a cădea în cascadă! Avem o fotografie, dar trebuie ca toţi copiii să se ţină de mâini!

Doctorul Pym încuviinţă din cap, păru să se gândească puţin, apoi întrebă din nou:

— Ce se întâmplă?

Părea că nu înţelesese niciun cuvânt din cele spuse.

În timp ce Kate repetă ceea ce zisese mai devreme, Michael ridică privirea şi văzu că în faţa lor nu mai era apă, ci un gol.

— Kate...

Numai atât apucă să spună. Chiar în acel moment, loviră o piatră cu atâta putere încât corabia se răsuci, iar faţa ei era acum partea din spate.

Continuau să alunece în faţă.

— E prea târziu! strigă Stephen McClattery. O să cădem!

Puntea corăbiei începu să se ridice şi pentru prima oară, Michael auzi sunetul cascadei.

— Kate, spuse Michael, îmi pare rău, am crezut că...

— E în regulă, zise ea şi-l strânse de mână. E în regulă. Suntem împreună.

— Ia poza, Katherine. Fii pregătită.

Era doctorul Pym cel care vorbise. Vocea lui era dură; îi aduse cu picioarele pe pământ.

Kate luă poza de la Michael şi deschise cartea; Doctorul Pym murmura ceva, iar Michael se trezi că Stephen McClattery îl prinse brusc de mână; la rândul lui, Michael o prinse pe Kate de mână, şi în timp ce corabia se înclină înainte, iar puntea încă se mai ridica, o stare ciudată de calm îi cuprinse pe copii, iar fiecare dintre ei apucă pe cineva de mânuţă, formând un lanţ lung care se întindea pe punte. Doctorul Pym încă mai murmura ceva în timp ce lanţul de copii creştea din ce în ce mai mult, până când şi ultimul copil i se alătură. Puntea era atât de înclinată acum, încât Michael trebui să facă un efort ca să nu

alunece, apoi se uită înspre neantul din jos, iar ei căzeau pe punte, cu toţii, când doctorul Pym strigă:

— Acum!

Şi în acel moment, corabia căzu în cascadă.

— Totul va fi bine, spuse Emma din nou, pentru a patra, a cincea sau a şasea oară. Totul va fi bine.

Pentru câteva secunde după ce corabia se prăbuşise în gol, se aşternu o linişte îngrozitoare, care părea a dura o eternitate. Apoi auziră cum se lovi corabia de stânci, iar femeile de pe coastă căzură în genunchi şi începură să jelească. Printre ţipete, Emma auzi alte voci, de bărbaţi care veneau din cheiul din defileul din spatele ei. Dar nu se întoarse. Aşa cum nu alergase la stâncă pentru a se uita în jos şi aşa cum nu se uitase la locul de unde căzuse corabia. Îşi fixase pe pădurea din spatele femeilor. Şi aştepta.

„Te rog, se gândea ea, cu mâinile încleştate pe balustrada podului, te rog… “

Apoi se auzi un strigăt diferit. Unul care le opri pe femeile de pe stâncă şi le făcu să se întoarcă. Era vocea unei fetiţe care îşi striga mama.

Fata nu avea mai mult de şapte sau opt ani şi, când ieşi dintre copaci, una dintre femei scoase un ţipăt de bucurie şi fugi spre ea, luând-o în braţe, apoi se auziră mai multe strigăte, iar copiii începură să iasă din pădure în grupuri de câte doi sau trei, reîntorcându-se la familiile lor şi Emma simţea cum teama care îi strângea inima se risipea încetul cu încetul şi începu să alerge spre copaci, uitând de durerea de gleznă, ştiind că ei vor fi acolo, că nu o vor părăsi niciodată, că se va arunca în braţele pline de dragoste ale surorii şi fratelui ei.

Capitolul Douăzeci Şi Patru
Rhakotis

— Să nu uităm, copii, zise doctorul Pym, prin faptul că v-aţi întors în trecut, voi aţi schimbat istoria. Trebuie deci să ne imaginăm ce s-ar fi întâmplat dacă n-aţi fi călătorit în timp.

Kate, Michael şi doctorul Pym stăteau laolaltă pe un buştean răsturnat. Trecuseră deja vreo zece minute de când barca se prăbuşise în cascadă, iar ei apăruseră din pădure şi totuşi

pretutindeni în jur, familiile reunite acum pentru prima dată după doi ani, mamele şi taţii care cu câteva clipe înainte crezuseră că şi-au pierdut copiii pentru totdeauna se îmbrăţişau în continuare, nevenindu-le a crede.

Doctorul Pym tocmai îi răspundea lui Michael la o întrebare. Băiatul voia să ştie cum de putuse s-ajungă Atlasul, din depozitul de sub Oraşul Mort, taman în biroul din subsolul conacului. Era genul de întrebare academică, inutilă în esenţă, care pe Michael îl fascina. Kate nu era decât pe jumătate atentă. Se uita după Emma, care se plimba acum pe malul râului. Kate se gândi că, pentru moment, era cel mai bine s-o lase singură pe sora ei.

— Aşadar, continuă vrăjitorul, în ceea ce numim trecutul original, mai înainte ca voi să faceţi toate salturile astea prin timp, contesa ar fi căutat în continuare Atlasul sub Oraşul Mort, dar nu l-ar fi găsit niciodată. Bărbaţii din Cambridge Falls, în frunte cu Gabriel, s-ar fi răzvrătit şi i-ar fi înfrânt pe asupritori. Contesa, ştiind că stăpânul ei n-ar fi tolerat un asemenea eşec, şi-ar fi pus capăt zilelor, luându-i şi pe copii cu ea, şi cu ultima suflare ar fi blestemat oraşul. În oricare dintre trecuturi, eu aş fi fost în temniţa lui Hamish. Să presupunem că m-aş fi eliberat, în cele din urmă, deşi nu la timp ca s-o pot înfrânge pe contesă. Temându-mă că stăpânul ei ar fi trimis pe altcineva care să continue căutările după moartea contesei, aş fi scos chiar eu Atlasul din depozit. De aici, mi-e uşor să deduc cum aş fi luat în stăpânire conacul contesei şi aş fi construit o cameră la subsol în care să păstrez cartea. Mi s-ar fi părut o ironie foarte reuşită, ca şi când, iată, ascundeam cartea chiar sub nasul ei. Apoi aş fi fermecat iarăşi locul, astfel încât, dacă unul dintre voi apărea la un moment dat, să poată descoperi uşa. M-apropii cât de cât de ceea ce s-a-ntâmplat cu adevărat?

Michael îi spuse că da.

— Ei bine, iată răspunsul.

Se aşternu tăcerea. Michael părea să nu mai aibă alte întrebări. În cele din urmă vorbi Kate:

— E timpul, nu-i aşa?

— Da, răspunse doctorul Pym. Aţi făcut ceea ce aveaţi de făcut. E timpul.

Kate se ridică şi se duse după Emma. Vântul bătea puternic dinspre râu, răspândind pretutindeni stropi din apa cascadei.

— Ţi-e frig? întrebă Kate.
— Nu.
— Emma, chiar ne-am descurcat bine.
Emma nu răspunse.
— Îmi pare atât de rău pentru Gabriel!
— E pe undeva pe-acolo.
Kate nu răspunse nimic; în schimb, o cuprinse pe Emma rămaseră amândouă să privească la apele întunecate ale râului cum se prăbuşesc în cascadă.
— Doctorul Pym vrea să mergem, nu-i aşa?
— Da.
— Bine.
Se întoarseră la Michael şi la doctorul Pym. Emma scoase din buzunarul hainei fotografia pe care i-o făcuse lui Kate, chiar mai înainte de-a se întoarce în timp ca să-l salveze pe Michael. I-o dădu surorii ei. Familiile adunate în jur începeau să se întoarcă spre oraş.
— O să fiţi acolo? întrebă Kate. Când ne-ntoarcem?
— Credeţi-mă, intenţionez pe deplin.
— Doctore Pym… începu Emma.
— Draga mea, Robbie şi piticii au pornit deja în căutarea lui Gabriel. Vor avea grijă de el, aşa cum se cuvine.
— Piticii sunt cei mai iscusiţi când vine vorba de găsit ceva, spuse Michael. G.G. Greenleaf…
— Michael, zise Kate.
— Da?
— Linişte!
— Bine.
Emma şi Michael se luară de mâini, iar Michael o luă pe Kate de braţ. Kate deschise cartea. Dar se opri.
— Doctore Pym…
Kate scoase ceva dintre două pagini ale cărţii. Era fotografia lui Abraham, cea care le înfăţişa pe femei alergând spre albia râului, cu torţe în mâini, poza pe care Michael i-o dăduse în vreme ce barca se îndrepta spre cascadă. Kate nu înţelegea. Folosise fotografia ca să călătorească prin timp. Ar fi trebuit să dispară!
— Ah, zise doctoral Pym încetişor, deci s-a-ntâmplat.
— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Kate. Ce anume s-a-ntâmplat? De ce e încă aici?

— Katherine, mai ştii ce ţi-am spus când eram în sala tronului, la Hamish?

— Nu, dar…

— Încearcă să-ţi aduci aminte. Atunci totul o să fie limpede. Am să vă explic oricum în viitor. Dar acum, pune cealaltă fotografie în carte. Vezi dacă ea va dispărea. Părerea mea e că nu va dispărea.

— Te rog, zise vrăjitorul, văzând că fata şovăie, ai încredere în mine!

— Am, răspunse ea.

Şi vorbea cât se poate de serios.

Kate îi dădu lui Michael fotografia lui Abraham, iar băiatul o vârî în carte; se asigură, apoi, că toţi trei se ţineau de mâini. Kate văzu ceva furişându-se printre umbrele copacilor. Privi mai atent, dar, orice-ar fi fost, acum dispăruse. „Hai odată”, îşi spuse ea şi aşeză fotografia pe pagina goală. Simţi în stomac smucitura cu care de-acum se-nvăţase, imaginea din faţa lor dispăru şi, deodată, se treziră înapoi în dormitor, la conac; şi, din nou, senzaţia că sunt ţintuiţi locului în vreme ce Kate şi Emma de dinainte de plecare se pregăteau să călătorească în trecut ca să-l salveze pe Michael; Kate se văzu pe sine cum aşază fotografia în Atlas, apoi cum dispare şi, gata, erau liberi.

— Frate, mormăi Emma, de-ar şti ce-i aşteaptă…

— Poza a dispărut? întrebă Michael.

— Nu, răspunse Kate şi le arătă fotografia. E tot aici.

Chiar atunci auziră cum uşa se deschide în spatele lor.

— Deci maiestăţile voastre chiar erau în cameră!

Copiii se întoarseră; menajera cea bătrână stătea în prag.

— Domnişoară Sallow, zise Kate, noi n-am…

— N-aţi auzit că băteam la uşă de vreo zece minute? Aţi zis să vă distraţi un pic pe seama bătrânei Sallow?! Păi, cred că v-aţi distrat pe cinste! Habar nu aveam că sunt angajată la Comedie-Francaise.

— Domnişoară Sallow…

— Doctorul Pym e jos, aşteaptă să-l onoraţi cu prezenţa. Aveţi de gând să vă faceţi apariţia sau să-i transmit că alteţele lor doresc să rămână în cameră şi să se distreze pe socoteala bătrânei, hm?

Kate le şopti lui Michael şi Emmei:

— Luaţi-o înainte! Vă prind din urmă. Vreau să ascund cartea.

Imediat ce fraţii ei plecară împreună cu bătrâna, Kate se întoarse şi îndesă cartea sub saltea. Îi tremurau mâinile. Faptul că fotografiile nu dispăreau era cât se poate de semnificativ. Dar cum de se putea una ca asta? Ce anume îi spusese doctorul Pym când se aflau în sala tronului, în regatul piticilor? Ah, numai de s-ar fi putut concentra… numai de-ar fi putut să-şi limpezească mintea pentru o clipă. Dar avea atâtea altele pe cap: profeţia şi toate câte se-ntâmplaseră din pricina ei; celelalte două Cărţi ale Începutului; Magnus cel Teribil, faptul că el exista şi că era cine ştie pe unde. Mama… Mama ei ştiuse cine e ea; mama ei o recunoscuse. Kate încă se mai gândea la asta sau nu atât că se gândea, cât se bucura, pur şi simplu, de amintirea atât de caldă şi de fericită când, dintr-odată, azvârli pătura cât colo şi se ridică în picioare. Atunci îşi aminti. Doctorul îi spusese că ea e singura care poate avea acces la puterea deplină a cărţii. „Vrea să spună că eu pot călători oricum prin timp, îşi spuse Kate, şi că n-am nevoie de fotografii.”

Dar a mai spus şi altceva. Ce fusese, oare?

Trebuia să-l găsească pe vrăjitor.

— Katrina…

Kate se întoarse. O femeie incredibil de bătrână, o cotoroanţă uscată, cocoşată şi înfăşurată toată într-un şal zdrenţăros şi murdar se târa spre ea; ieşise printr-o deschizătură din perete care apăruse chiar atunci în dreptul şemineului. Braţele erau aproape numai os; iar pielea atârna de ele, uscată şi pătată. De creştet îi atârnau cele câteva şuviţe lungi de păr pe care le mai avea. Picioarele umflate şi înnegrite îi ieşeau prin încălţările găurite. Îi zâmbi lui Kate, dezvelindu-şi dinţii stricaţi. Kate privi fără să vrea spre uşă. Emma, Michael şi domnişoara Sallow plecaseră de mult.

— De cincisprezece ani, cârâi contesa. De cincisprezece ani aştept. Pentru tine n-a fost decât o chestiune de câteva momente. Poţi să faci salturi prin timp ca şi când ai sări peste nişte crăpături din podea. Dar eu am aşteptat, mon ange, zile-n şir, ore-n şir, minute-n şir, cincisprezece ani; am aşteptat clipa când o să ne întâlnim iar…

Contesa se postă în dreptul uşii, barându-i drumul lui Kate. Dar nu era nevoie; Kate nu era în stare să se mişte, încremenise de frică. Contesa trăia. Cum de se putea una ca asta? Nu era nevoie s-o-ntrebe ce voia. Venise după Atlas.

— Nu-ţi vine să crezi, nu-i aşa? Mai vechea ta cunoştinţă, contesa, încă-şi mai târăşte oasele… Ai crezut că stăpânul meu m-a răpus, da? Nu, nu! N-a făcut altceva decât să-şi retragă puterile pe care mi le dăduse! M-a lăsat complet slăbită, m-a golit de orice putere… Ce-a mai rămas din mine? Un sac de piei şi oase… Tu nu ştii că m-am trezit acolo, pe podea, pe corabia aia nenorocită şi că m-am târât pe punte şi v-am văzut, pe tine, pe vrăjitor şi pe plozii ăia… Am ştiut ce faceţi. Da, şi m-am alăturat vouă, chiar în ultimul moment. Când i-ai salvat pe copii, scumpa mea Kat, m-ai salvat şi pe mine.

Contesa izbucni în râs, dar dădu curând într-o criză de tuse şi scuipă ceva în pumn, iar apoi se şterse de şalul zdrenţăros.

— Pe urmă, m-am ascuns printre copaci şi m-am uitat la familiile acelea jalnice, cum se adunau laolaltă. N-am vrut să risc să mă-ntâlnesc cu vrăjitorul vostru. Dar v-am văzut pe voi umblând cu cartea şi am ştiut atunci că trebuie s-aştept. Toţi aveau să creadă c-am murit. Până şi stăpânul meu avea să creadă c-am pierit odată cu barca. Eu, în schimb, mi-am dat seama cum să pun mâna pe Atlas.

O apucă pe Kate de braţ. Avea unghiile negre şi crăpate.

— Am aşteptat ani la rând. Orăşenii nu m-au recunoscut. Aceiaşi copii pe care odată îi ţinusem prizonieri îmi aduceau apă şi mâncare. Am avut răbdare. Apoi, într-o zi, am auzit că trei copii au venit la conacul de dincolo de râu. Aflasem cu mult înainte de pasajele secrete. Fără să bage nimeni de seamă, m-am strecurat pe-aici, am stat de veghe şi apoi te-am zărit, frumoasa mea Katrina, nici cu o zi, nici cu un moment mai în vârstă, ci chiar aşa cum te ştiam…

Era atât de aproape acum încât Kate îi simţea respiraţia îmbâcsită.

— Dă-mi Atlasul.

Kate şovăi. Să strige? O va auzi cineva?

— Ştiu ce-ţi trece prin minte, porumbiţa mea. Dar doctorul tău n-are să te-audă. E prea departe. Ştii cine o să te audă? Micuţii, Michael şi Emma. O să vină într-un suflet. Iar eu am să te fac să priveşti cum îi omor pe amândoi! Am aşteptat prea mult – dă-mi Atlasul!

Din faldurile şalului zdrenţăros, cotoroanţa scoase la iveală un cuţit ruginit şi bont. Kate se uită la lama cuţitului, apoi privi drept în ochii vrăjitoarei.

— Promite-mi că n-ai să le faci niciun rău lui Michael şi Emmei.

— Te rog, zâmbi înfiorător, doar nu-s un monstru!

— Şi-ai să pleci imediat după aceea.

— Ca şi când nici n-aş fi trecut pe-aici.

— Bine atunci.

Kate se întoarse şi începu să caute sub saltea. N-avea nici cea mai mică intenţie să-i dea cartea. Voia pur şi simplu s-o facă pe vrăjitoare să lase garda jos, crezând că ea a câştigat. Apucând zdravăn coperta, Kate se ridică atât de brusc, răsucindu-se pe loc şi azvârlind cu toată puterea volumul legat în piele, drept în capul contesei…

Dar femeia întinse mâna şi prinse cartea. Rămaseră astfel, Kate ţinând cartea de-un capăt, iar contesa, de celălalt, cu ghearele înfipte în coperta de smarald.

Vrăjitoarea chicoti, cu vocea ei spartă:

— Fetiţă vicleană! Nu mai suntem aşa credule, nu-i aşa?! Din fericire, contesa e mai puternică decât pare! Acum… DĂ-I! DRUMUL!

Contesa smulse cartea cu toată puterea, iar lui Kate îi alunecară mâinile. Dar era prea mult; cotoroanţa îşi pierdu echilibrul, iar cartea îi scăpă şi ateriză, deschisă, pe podea. Şi Kate, şi vrăjitoarea se aruncară amândouă spre ea…

În clipa următoare, contesa trăgea din răsputeri de carte, şuierând şi lovind cu cuţitul în dreapta şi-n stânga, încercând s-o nimerească pe Kate, iar Kate se tot trăgea în spate, cu degetele încleştate pe pagina goală, hotărâtă să nu-i dea drumul nici în ruptul capului, hotărâtă să n-o lase nicicum pe femeia asta să câştige şi, în timp ce cuţitul se îndrepta ameninţător spre ea, Kate făcu singurul lucru la care se putuse gândi. Închizând ochii, începu să cheme în ajutor magia cărţii, cu toată fiinţa ei, rugându-se ca doctorul Pym să nu se fi-nşelat.

Simţi pe dată smucitura. Oricât de ciudat ar fi părut, Kate simţea că Atlasul şi puterea din el o aşteptaseră pe ea, în toată vremea asta. Dar fiorul nu ţinu decât o clipă; apoi fu ca şi când o forţă nevăzută ar fi azvârlit-o în mijlocul unui ocean nesfârşit, departe de orice fâşie de pământ. Contesa era în continuare acolo, dar doar ca o prezenţă. Kate începu să simtă că se scufundă şi-şi dădu atunci seama că poate să dispară, că poate să se piardă, efectiv, în timp. Poate că era bine, poate că aşa şi

trebuia să fie. Dar atunci, aşa cum păţise şi când era încă în dormitor, la conac, se pomeni că se gândeşte iar la mama ei, la cum o strânsese în braţe, la faptul că mama ei o recunoscuse şi în pieptul lui Kate începu să ardă o iubire nestăvilită. Şi chiar în acea clipă, îşi aminti tot ce-i spusese doctorul Pym.

Până să poată controla pe deplin puterea cărţii, inima ei avea nevoie să se vindece.

„Bine, îşi spuse ea, gândeşte-te că ai o fotografie. Spune-i cărţii încotro să te ducă. “

În clipa următoare, o orbi lumina. Fata clipi şi-şi dădu seama că se află pe acoperişul unei clădiri, într-un oraş, în bătaia soarelui. Praful arămiu plutea în aer, iar zgomotul străzii ajungea până la ea. Contesa căzuse în genunchi şi rămăsese fără aer. Cuţitul zăcea pe jos, iar Kate îl lovi cu piciorul.

— Cum… cum ai făcut asta?

— Nu mai am nevoie de fotografii. Atlasul ascultă pur şi simplu de mine.

— Nu, nu se poate…

— Serios? Uită-te-n jur. Mie mi se pare că se poate.

— Dar nu poţi…

— Ba cred că mereu am putut. Doar că nu eram încă pregătită. Doctorul Pym a ştiut asta. El mi-a spus că Atlasul n-are să m-asculte până când inima mea n-are să se vindece pe deplin. Kate vorbea mai mult pentru ea însăşi decât pentru contesă. Avea nevoie să spună cu glas tare lucrurile pe care acum le înţelegea. Închipuie-ţi că întreaga ta viaţă se concentrează în jurul unei singure întrebări şi, până când n-ai să găseşti răspunsul la întrebarea asta, n-ai să poţi niciodată să-ţi găseşti drumul. Eu m-am întrebat mereu dacă părinţii noştri ne-au iubit sau nu. Cum să ne fi iubit, când ne-au părăsit? Dar când tu m-ai ajutat să mă întorc în timp, mama m-a recunoscut. A ştiut că sunt fata ei. N-am să mă mai îndoiesc niciodată de dragostea ei. E ca atunci când ştii unde e nordul. Orice s-ar întâmpla, am să mă pot călăuzi după lucrul ăsta.

Contesa reuşise să se ridice în picioare. Ochii ei, cândva minunaţi, de un albastru-violet, erau acum negri şi plini de ură. Kate, însă, nu se mai temea. De fapt, era nespus de liniştită.

— Ce ciudat, dacă nu m-ai fi silit să călătoresc atunci prin timp, n-aş fi aflat niciodată lucrul ăsta. Deşi, dacă stau mai bine să mă gândesc, cred că doctorul Pym pusese totul la cale din

clipa când mi-a dat amintirea despre mama. Va trebui să-l întreb asta, când am să-l văd.

— Copilă, o să te fac bucăţi…

Dar vrăjitoarea n-apucă să termine de rostit cuvintele, pentru că se auzi o explozie undeva în apropiere. Contesa se întoarse:

— Unde suntem? Unde ne-ai adus?!

Kate ridică din umeri.

— Am uitat cum se numea oraşul. E cel despre care mi-ai povestit chiar tu, unde primul consiliu al magicienilor a alcătuit cărţile. Oraşul a fost distrus de Alexandru cel Mare. I-am spus Atlasului să ne ducă aici.

— Ne-ai dus în Rhakotis?

— Aşa cred.

— Fată nechibzuită! Uită-te!

Contesa întinse degetul lung şi noduros şi-i făcu semn să privească. Fata se întoarse. În spatele ei se întindea o mare nesfârşită şi albastră, înţesată cu mii şi mii de vase. Kate auzea bătaia tobelor şi, chiar în timp ce privea, de pe punţile corăbiilor, oraşul era bombardat. Proiectilele cădeau peste oraş; în câteva clipe, mai mult de zece focuri izbucniră în jur. Kate auzea strigătele îngrozite ale oamenilor care alergau să caute adăpost.

— Trebuie să plecăm de aici! Ajută-mă şi-am să te-ajut şi eu! Ai putere. Acum văd asta. Atlasul te-a recunoscut. Dar n-ai idee ce ne stă înainte. Ajută-mă şi-am să te-ajut şi eu!

— De ce aş avea nevoie de ajutorul tău?

— Eu îl cunosc pe stăpânul meu. El caută neobosit. Vă caută pe tine şi pe fraţii tăi! Caută Cărţile! Magnus cel Teribil o să te găsească!

Când vrăjitoarea pomeni numele lui, lui Kate i se păru că aude din nou vioara. Ştia că e doar în mintea ei, dar chiar şi-aşa, amintirea cântecului îi dădea fiori. Contesa se târî mai aproape.

— L-ai văzut doar! Ştii că poate să-l spulbere dintr-o suflare pe magicianul vostru şi, apoi, să vă robească! Eu vă pot ajuta! Vă pot ajuta să găsiţi celelalte două Cărţi! Nu vezi că-i singura ta speranţă? El va căuta neîncetat. Voi trebuie s-ajungeţi primii la Cărţi!

— O să ne ascundem…

Bătrâna şuieră nemulţumită şi dădu dispreţuitor din mână.

— Să v-ascundeţi? Cât timp? Toată viaţa? O să vă găsească! O să vă găsească şi, prin voi, o să ajungă la Cărţi, iar apoi o să

distrugă lumea! Ţi-am spus ce pot Cărţile să facă! Şi – contesa se opri o clipă, privind-o cu coada ochiului – credeam că-ţi pasă mai mult de părinţii tăi.

Lui Kate îi stătu inima. Dintr-odată, i se păru că nu mai poate să respire.

— Ce… ce vrei să spui?

Contesa zâmbi, simţind că balanţa se-nclină în favoarea ei.

— Aşadar, vrăjitorul nu v-a spus încă? Rău, rău a făcut! Dar, iată, tot eu am ştiut să stau la pândă cum se cuvine, nu-i aşa? Mai ales că era vorba de mon petit oiseau. Acum zece ani, Magnus cel Teribil a dat, în sfârşit, de urma voastră.

— Dar cum…

— Profeţia, firește! Erau semne. Dar vrăjitorul s-a mişcat mai repede. A avut grijă să vă facă nevăzuţi. Dar scumpii voştri părinţi, ei bine, n-au avut atâta noroc! Nu, nu, n-au avut noroc deloc! Ea se târî şi mai aproape. Sunt zece ani, zece ani de când părinţii voştri iubitori sunt ţinuţi prizonieri de Magnus cel Teribil!

— Minţi!

— Ah, ar fi frumos să fie aşa, nu? Dar ştii şi tu că nu mint! Magnus cel Teribil îi are pe părinţii voştri şi singurul mod în care puteţi s-ajungeţi la ei este să găsiţi şi celelalte două Cărţi! Iar ca să faceţi asta, aveţi nevoie de ajutorul contesei!

Părinţii lor erau ţinuţi prizonieri. De-asta nu veniseră niciodată după ei. Deşi era cumplit, Kate se simţi, în mod inexplicabil, uşurată. Povestea lor căpăta, în sfârşit, sens.

Se auzi un zgomot puternic şi, ridicând privirea, Kate şi contesa văzură o altă salvă de foc, mai mare decât prima, pornind dinspre corăbii. Cetatea era sortită pieirii. Contesa o apucă pe Kate de braţ.

— Acum! Du-mă în apoi! Sunt singura voastră speranţă!

Dar Kate clătină din cap şi nu spuse decât atât:

— Nu. Tu rămâi aici.

Se eliberă din strânsoare şi, în acelaşi timp, invocă magia Cărţii. Nu mai apucă decât s-o vadă pe contesă cum se năpusteşte asupra ei, în timp ce flăcările izbucneau de pretutindeni.

O clipă mai târziu, Kate se afla în dormitor, singură, ţinând în mâini cartea verde ca smaraldul.

— Hei! Ce faci? Credeam c-ai ascuns-o deja! Emma era în prag. Eşti bine?

Kate îşi dădu seama că-şi ţinuse respiraţia. Îşi dădu voie să răsufle.

— Sunt bine. Atâta că – Emma, ce e? Ce s-a-ntâmplat?

Surioara ei avea lacrimi în ochi.

— Vino, Kate! Trebuie să vezi!

Capitolul Douăzeci Şi Cinci
Fantomele Crăciunului trecut

În timp ce Kate şi Emma se grăbeau prin coridoarele întunecate ale casei, fata mai mare nu putu să nu observe că totul era într-o stare jalnică: oglinzile erau acoperite de mizerie, pânze de păianjen atârnau pe la colţuri, iar covoarele roase de şoareci acopereau podele care scârţâiau, fiind pline de praf. Pe scurt, casa arăta la fel ca înainte de călătoria lor din trecut. Emma nu voia să-i spună ce se întâmpla, dar pe Kate nu o deranja acest lucru, căci ea se gândea acum la contesă şi la ceea ce spusese ea, că Magnus cel Teribil îi ţinea prizonieri pe părinţii ei, că singura lor speranţă să-i salveze era să găsească şi celelalte două Cărţi. Ştia că trebuia să le spună lui Michael şi Emmei, dar mai întâi dorea să stea de vorbă cu doctorul Pym.

Se opriră la uşa sălii de bal. Emma se întoarse cu faţa spre ea.

— Eşti gata?

Fără să aştepte un răspuns, Emma apăsă mânerele uşilor. Când acestea se deschiseră, Kate fu asaltată de o explozie de lumină şi de muzică. Sala de bal era plină de oameni care mâncau, beau, stăteau de vorbă şi pentru o clipă, Kate crezu că nimeriseră din greşeală în petrecerea iluzorie a contesei, din Sankt Petersburg. Numai că aceasta nu era petrecerea contesei. Muzica era veselă. Un brad imens se afla în mijlocul încăperii. Pereţii erau împodobiţi cu ghirlande şi vâsc. Oaspeţii, deşi îmbrăcaţi cu cele mai bune haine, nu erau crema societăţii din Sankt Petersburg, în mod evident. Apoi mai erau copiii. Alergau printre picioarele adulţilor, încercând să se prindă unul pe altul şi scoţând ţipete de fericire.

— Ce se întâmplă? întrebă Kate.

Emma nu răspunse, iar Kate văzu că fusese observată. Unul dintre petrecăreţi se uita la ea, îi şoptea ceva altuia, acela îi şoptea altcuiva, şi aşa mai departe; în doar câteva secunde, se

aşternu liniştea în sala balului şi toţi se întoarseră ca să se uite mai bine.

— Emma, ce se...

Nu se mai auzi restul întrebării, întrucât fiecare persoană din sală începu să chiuie şi să bată din palme.

— Bine, spuse Kate, asta chiar e înspăimântător.

— Iată-te! Bine ai venit!

Doctorul Pym, purtând acelaşi costum de tweed pe care îl avusese cu cincisprezece ani în urmă, nu cu cinci minute înainte, cum ar fi fost tentată să creadă, ieşi din mulţimea de oameni care aplaudau. Radia de fericire.

— Crăciun fericit, draga mea! Un Crăciun foarte, foarte, foarte fericit să ai!

Făcu o reverenţă, plecându-se până aproape de podea.

— Doctore Pym, spuse Kate, cine sunt... Ce se întâmplă?

— E o petrecere! Apoi îşi coborî vocea în aşa fel încât numai Kate să poată să-l audă: Nu-ţi fie teamă! Magnus cel Teribil nu îţi poate face rău în seara aceasta. Am avut grijă de asta.

Kate încuviinţă nedumerită. Se uita insistent la adunarea de petrecăreţi care se strânsese în jurul lor.

— Aha, dar...

Michael ieşi din spatele vrăjitorului.

— E în regulă, Kate. Totul este în regulă.

Şi într-adevăr, tot ceea ce păreau a vrea oamenii era să-i strângă mâna lui Kate, să-i mulţumească şi să-i ureze sărbători fericite. Erau bărbaţi şi femei de toate vârstele, iar Kate observă că mulţi dintre ei aveau ochii în lacrimi şi o ţineau de mână ca şi cum ar fi aşteptat acest moment timp de mulţi ani şi nu erau dispuşi să îi dea drumul prea curând.

— Doctore Pym, spuse Kate după ce reuşi să se elibereze din îmbrăţişarea unei femei plinuţe, care plânsese în hohote pe umărul ei, cine sunt oamenii aceştia?

— Aceştia sunt oamenii din Cambridge Falls. Organizăm o petrecere de Crăciun în fiecare an, aici, în casa mare. Mi se pare că este o metodă foarte bună de a împrăştia influenţele negative. Deşi încă nu reuşesc să o conving pe domnişoara Sallow să cureţe locul cum trebuie. Chiar este o menajeră execrabilă.

— Nu-ţi dai seama? spuse Emma entuziasmată. Aceştia sunt copiii pe care i-am salvat şi care acum au crescut!

Chiar atunci un cuplu tânăr cu un copil veni la ei. Atât bărbatul, cât şi copilul aveau părul creţ şi roşcat.

— Chiar eşti tu, spuse bărbatul. Nu ne-a venit să credem atunci când doctorul Pym ne-a spus că vei fi aici în seara aceasta. Nu te-ai schimbat deloc. Bine, poate arăţi mai mică, dar asta era de aşteptat.

Kate avea impresia că-l recunoaşte pe acest bărbat, dar nu-şi putea da seama de unde şi cum.

Femeia zâmbi.

— Dragul meu, nu ne recunosc.

— Da, bineînţeles. Eu sunt Stephen McClattery. Am mai crescut puţin. Iar aceasta este Annie, soţia mea. Ţi-o mai aminteşti?

— Aa, spuse Kate… Aha!

— Aveam ochelari atunci, spuse Annie.

— Îmi amintesc.

Kate se gândea că odată, o ţinuse în braţe pe femeia aceasta, pe vremea când era doar un copil.

— Am vrea să ţi-o prezentăm pe fiica noastră, spuse Annie. Am botezat-o Katherine. Ţie îţi datorăm totul. Toţi cei care sunt aici îţi datorează totul.

Kate se uită la fetiţă şi simţi cum i se umplu ochii de lacrimi. Cu glasul sugrumat, putu doar să îngaime:

— E frumoasă.

— Haideţi, oameni buni! strigă o voce puternică. Lăsaţi-mă să trec! Vreau să îi strâng în braţe!

Regele piticilor Robbie McLaur îşi făcea loc prin mulţime, cu voie bună. Purta o vestă cu pătrăţele roşii şi verzi, iar barba era aranjată frumos în patru împletituri, fiecare legată cu câte o panglică verde-smarald. Cu vesta lui, barba roşcată şi împletită, precum şi cu aerul lui de isteţime, Kate avu impresia că arăta precum cel mai mândru dintre cei mai mândri ponei – cu alte cuvinte, Kate credea că arată minunat.

Michael spuse entuziasmat:

— Înălţimea voastră! Nu mi-a spus nimeni că sunteţi aici!

Apoi căzu într-un genunchi în faţa lui.

Emma scoase un sunet de disperare:

— Ne faci de ruşine.

— Ei, haide, nu face aşa ceva; nu tu! Robbie îl ridică în picioare pe Michael, strângându-l într-o îmbrăţişare puternică.

Eşti ca balsamul pe rană, băiete! Toţi trei sunteţi! Ca balsamul pe rană!

Apoi Kate îl văzu pe celălalt pitic stând cu câţiva paşi mai în spate. Purta o vestă cu roşu şi auriu şi zâmbea larg prin barba lui neagră.

— Wallace! strigă ea şi fugi spre el.

Râzând, o strânse în braţele lui scurte şi musculoase, apoi făcu un pas înapoi ca să o vadă mai bine.

— Ultima oară te-am văzut în Oraşul Mort acum aproape cincisprezece ani. De fapt, cred că porţi aceleaşi haine.

— Wallace, îmi pare atât de rău, pentru ce am făcut…

— Gata, gata, fără scuze. Lucrurile au ieşit bine, în final.

— Asta aşa este, spuse Robbie. Nu în ultimul rând, am restabilit legăturile cu locuitorii din Cambridge Falls. Unul mai de ispravă decât altul! Aa, înainte să uit, Hamish vă cere iertare că nu a putut veni.

— Serios? spuse Kate.

— Serios? întrebă şi Michael.

Robbie se cutremură de râs şi-l lovi pe Michael pe spate atât de tare, încât băiatul aproape că se rostogoli.

— Bineînţeles că nu! L-am pus pe nevolnicul ăla să împartă cadouri la palat. Îl oblig să se îmbrace în Moş Crăciun în fiecare an şi să-i ţină pe genunchi pe piticuţi. Doamne, că mult urăşte să facă asta!

Kate văzu că sora ei stătea pe vârfuri, încercând să vadă peste mulţimea de oameni. Inima lui Kate se făcu cât un purice când realiză ce, sau mai bine zis pe cine caută sora ei în mulţime. Kate ştiu că acum era momentul să se ducă la ea. Dar chiar în acel moment, un alt cuplu de copii, acum deveniţi adulţi, îi tăiară calea, vrând să o cunoască, să-i mulţumească şi să le sărute copilul. Când termină, Emma dispăruse.

Kate îşi găsi sora afară, pe cărarea din spate, unde, cu cincisprezece ani în urmă, stătuseră toţi trei cu vrăjitoarea în timp ce aceasta le explica istoria Cărţilor Începutului. Acea noapte fusese caldă, împlinită de sfârşitul verii. Era iarnă acum; o crustă de zăpadă acoperea acum dalele de piatră de pe cărare, iar Kate putu vedea că scotea aburi pe gură de la frig. Închise uşile în urma ei şi se duse la Emma. Aceasta se uita în gol la un rând de copaci, ţinându-se în braţe. Kate se întreba dacă măcar simţea frigul.

— M-am gândit că va fi aici, spuse Emma. M-am gândit… Vreau să spun, toată lumea e aici. Piticii ăia şi… M-am gândit că va fi aici şi el. E ridicol, cred.

Kate îşi puse mâna pe spatele surorii ei.

Stătură astfel cam jumătate de minut, fără să se mişte sau să vorbească. Kate se întreba dacă nu ar fi fost mai bine să o facă pe Emma să intre în casă. Era prea frig ca să stea afară fără haină groasă şi voia să-i spună ei şi lui Michael tot ce aflase despre părinţii lor. Era pe punctul de a vorbi când Emma scoase un sunet de uimire şi coborî scările de piatră în fugă, ieşind astfel în zăpadă.

— Emma! Stai! Ce…

Apoi văzu umbra întunecată care se desprinsese dintre copaci şi se îndrepta spre ele.

„Nu, se gândi Kate, nu se poate…”

Emma alerga prin nămeţii până la genunchi, strigându-i numele, şi când ajunse în dreptul siluetei, se aruncă în braţele lui întinse.

Kate auzi vocea înfundată a Emmei spunând:

— Ştiam eu! Ştiam eu…

Câteva momente mai târziu, bărbatul care încă o mai ţinea pe Emma în braţe păşi pe cărare. Purta o piele de urs lungă, iar pe umeri şi pe păr i se adunase zăpada. Faţa lui era mai ridată decât îşi amintea Kate, iar la tâmple avea şuviţe de păr sur.

Faţa Emmei era ascunsă în umărul lui.

— Bună, spuse Gabriel.

Kate dădu din cap, încă uimită de cele petrecute.

— Ţi-e frig. Ar trebui să mergem înăuntru, spuse el şi merse înspre uşă, deschizând-o.

— Aa, spuse doctorul Pym, în timp ce Gabriel se apropia cu cele două fete, care mergeau pe lângă el acum, una într-o parte şi cealaltă în alta, ţinându-l de mână, ai reuşit să ajungi. Am auzit că a fost destul de multă zăpadă pe partea ta de munte.

Michael se uită fix la el, expresia feţei lui semănând cu cea pe care Kate însăşi o avusese cu câteva clipe înainte, sau cel puţin aşa credea Kate.

— Credeam că a… Stai… Cum…

Vrăjitorul zâmbea, savurând confuzia creată şi nespunând nimic.

— Mă bucur să te văd, spuse Gabriel cu vocea lui profundă şi

serioasă.

— Îmi pare rău, spuse Kate, dar Michael are dreptate. Cum…

— … De nu sunt mort?

— Ei bine… Da.

— Pentru că Gabriel este prea puternic pentru a fi doborât de un monstru idiot! spuse Emma repede. Nu-i aşa?

Emma îşi şterse lacrimile, iar Kate văzu că plângea de fericire.

— Ţie trebuie să-ţi mulţumesc, îi spuse bărbatul lui Michael.

— Mie?

— Lui! spuse Emma. El nu a făcut nimic! Eu sunt ea care a demontat chestiile acelea, minele! Eu sunt cea care te-a împins de pe pasarelă!

Gabriel se uită la ea.

— Vreau să spun, zise Emma repede, eu sunt cea care te-a găsit pe pasarelă. După ce ai căzut acolo prima dată.

— Dacă nu ar fi fost fratele tău, continuă Gabriel, nu m-aş fi gândit că monstrului îi era teamă de apă. Dar în felul acesta am reuşit să-l înving. În timp ce apa creştea, am reuşit să înec creatura aceea diavolească.

— Şi, cu toate acestea, ai scăpat viu, se minună Kate.

— Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că alergam pe scări, în timp ce barajul se desfăcea în bucăţi în jurul meu. Regele Robbie şi piticii lui m-au găsit inconştient lângă gura cascadei.

— Intr-adevăr. Regele piticilor îşi băgă degetele mari de la mâini în buzunarele vestei şi se legănă înainte şi înapoi. Am avut probleme mari încercând să-l mişcăm. Flăcăul cântăreşte mai mult decât un urs.

— Uau, presupun că piticii chiar sunt buni la ceva, până la urmă, spuse Emma. Apoi îl trase pe Gabriel în jos şi Kate o auzi şoptindu-i ceva la ureche, ceva la care el răspunse cu:

— Ştiu, şi eu la fel…

Kate se uită la doctorul Pym şi întrebă:

— Deci este în regulă, atunci. Toată lumea este teafără?

— Mult mai mult decât teafără. Priveşte în jur; totul vi se datorează vouă.

Kate se uită la familiile aliniate în faţa lor şi se gândi: „Noi am făcut asta; orice s-ar întâmpla, noi am făcut-o“.

— Acum, spuse doctorul Pym, dacă vreţi să mă scuzaţi puţin, am pus ochii pe cidrul acela de…

— Nu! Trebuie să vă spun ceva!

— Ce anume, draga mea?

— Eu…

Bătrânul vrăjitor aştepta. La fel şi Michael şi Emma, aceasta din urmă ţinându-l de mână pe Gabriel, iar băiatul stând alături de regele Robbie şi de Wallace. Amândoi copiii arătau mai fericiţi decât îi văzuse vreodată.

— Da, Katherine?

Kate ştia că în clipa în care le va spune ce zisese contesa, că depindea de ei să-şi salveze părinţii de Magnus cel Teribil, seara le-ar fi fost compromisă. Se gândi la călătoria lungă pe care o aveau de făcut ca să ajungă acolo, prin câte mai aveau de trecut. Michael şi Emma vor avea nevoie de seara aceasta.

— Voiam doar să vă spun Crăciun fericit tuturor.

Şi astfel continuă petrecerea; se cântară colinde în jurul focului, dar şi melodii obişnuite, pentru a se putea dansa. Stephen McClattery îşi ceru scuze că încercase să-l spânzure pe Michael, iar copiii îi spuseră să nu-şi facă griji în privinţa asta; copiii îl văzură pe Abraham şchiopătând în jurul lor cu un aparat de fotografiat şi îl îmbrăţişară şi-i mulţumiră pentru tot. Wallace şi regele Robbie îi învăţară pe copii colinde specifice piticilor, care nu păreau a aminti de Crăciun decât în trecere, dar care vorbeau despre părţile bune şi rele ale tehnicilor de minerit (Michael luă notiţe); era o masă cu cele mai bune feluri de mâncare: porc la cuptor glazurat cu sirop de arţar, miel şi jeleu de mentă, piure cu usturoi şi caşcaval, castroane aburinde de supă; numai deserturile ocupau două mese întregi: una era plină numai cu varietăţi de gogoşi – cu ciocolată, cu scorţişoară, cu ciocolată şi scorţişoară, pudrate cu zahăr şi cu umplutură de zmeură, cu umplutură de mure, cu umplutură de căpşuni sau afine. Michael insistă ca Emma să încerce ceea ce el îi spunea că este o gogoaşă delicioasă cu ciuperci, dar ea îi zise că nu era cazul să fie aşa dezgustător. Aveau cidru de mere, de pere şi de miere, vase aburinde cu vin fiert cu mirodenii, căni imense de ciocolată caldă cu spumă, un butoi de bere al piticilor pe care regele Robbie îl adusese şi care părea să aibă mare succes.

Adulţii care veniseră o dată să-şi arate recunoştinţa faţă de cei trei copii se întorceau la ei a doua şi a treia oară, târându-l după ei pe Abraham, pentru a le face poze. Întâlniră atâţia copii botezaţi Kate, Michael şi Emma, încât Kate se întrebă cum de

putea o mamă să-şi strige copilul fără să-i năvălească jumătate dintre copiii din oraş în casă; cei trei mâncară şi băură prea mult şi singura persoană care era morocănoasă era domnişoara Sallow, dar asta numai pentru că nu ştia să fie altfel.

Kate încercă din răsputeri să se alăture distracţiei, dar nu putea să scape de gândul la tot ce se întâmplase şi la tot ce îi spusese contesa. Cine era Magnus cel Teribil? Ce semnificaţie avea faptul că putea folosi Atlasul fără o fotografie? Oare profeţia spunea mai multe decât menţionase contesa? Şi cum rămânea cu celelalte două cărţi? Ce puteri şi secrete ascundeau ele? Erau atât de multe lucruri pe care Kate nu le înţelegea!

Apoi erau lucrurile neştiute legate de părinţii lor.

Gândindu-se la chinurile prin care au trecut, prin care încă trec, Kate se simţea copleşită de teamă şi de tristeţe.

Dar chiar şi aşa, un lucru îl ştia cu siguranţă. Dacă părinţii lor trăiau, atunci ea, Michael şi Emma îi vor găsi. Nu-i păsa cât era de puternic Magnus cel Teribil sau că pentru a-şi găsi părinţii trebuia să găsească nişte cărţi magice pierdute de mii de ani ea, Michael şi Emma urmau să-şi întregească familia şi nimic nu le va sta în cale.

— Kate, Emma alergă spre ea, cu Michael urmând-o îndeaproape, amândoi având feţele luminate de fericire. Regele Robbie o să fluiere colinde pe nas! Piticii, nu? Asta ar trebui să fie foarte amuzant!

— Fluieratul pe nas este o tradiţie veche a piticilor! protestă Michael, dar apoi adăugă, însă cred că va fi destul de amuzant!

— Haide, Kate! Trebuie să vii!

— Chiar nu ar trebui să pierzi aşa ceva.

— Robbie o să fluiere colinde pe nas? râse Kate. Ce mai aşteptăm?

Şi zâmbind, se lăsă dusă de fratele şi sora sa.